

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author of *My Roommate Is a Vampire*

JENNA LEVINE

MY VAMPIRE PLUS-ONE

It's love
at first
bite.

"Swoon-worthy
chemistry and
lightning-quick wit."
—New York Times
bestselling author
THEA GUANZON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

ODA ARKADAŞIM BİR VAMPIR.

"Jenna Levine'den *Ev Arkadaşım Bir Vampir*, en sevdiğiniz kırmızı şarap gibi; tanıdık, lezzetli ve gecenin sonunda kesinlikle ateşli, tuhaf vampirleri öpmenizi sağlayacak. Çok keyifli!"

-Ashley Poston, *The New York Times* çok satan yazarı
Ölü Romantikler

"Jenna Levine'in bu ilk romanı harika bir şekilde tuhaf ve çok seksi. Frederick J. Fitzwilliam'ın Cassie'nin kanını neyin pompalayacağını bulmak için gösterdiği özen! (Öyle değil.) Neredeyse Craigslist'te sizin için dişlerini geçirecek potansiyel erkek arkadaşınızı aramak istemenize yetecek. *"Ev Arkadaşım Bir Vampir*, tam *bir* heyecan."

-Alicia Thompson, *USA Today*'in en çok satan kitaplarından
Love in

Seri Katillerin Zamanı

"Jenna Levine'in sansasyonel ilk romantik komedisinde bir romantik komedide aradığım her şey var; son derece alaycı bir mizah, sıcak bir kalp ve kravat takmış en rüya gibi kahramanla son derece sevimli bir aşk. *Ev Arkadaşım Bir Vampir* tamamen tuhaf, ısıltılı bir mutluluk parçası."

-India Holton, *The League of the League* kitabının ulusal çok satan yazarı

Centilmen Kadın Cadılar

"Jenna Levine kalp dolu, taze, büyüleyici bir boğuşma ve şimdiye kadar okuduğum en iyi öpüşme sahnelerinden bazılarını sunuyor. Çünkü

Hem vampirlere hem de Chicago'ya derin bir sevgi besleyen biri olarak, bu romana dişlerimi geçirmekten büyük keyif aldım."

-Isabel Cañas, *USA Today*'in çok satan yazarlarından
The

Hacienda

"*Ev Arkadaşım Bir Vampir*, okuyucuları ağlatmaya yetecek kadar kalbi ve eritmeye yetecek kadar sıcaklığı olan lezzetli, keyifli bir aşk hikâyesi; tuhaf, büyülü ve komik. Romantik aşkın yanı sıra arkadaş sevgisi, sanat sevgisi ve kendini sevmeyi öğrenme süreci gibi aşkın her türüne bir övgü. Cassie sıcakkanlı, kaotik derecede azgın ve çok ilişkilendirilebilir ve Frederick J. Fitzwilliam hayallerimin zarif giyimli tarçınlı rulo vampiri. Bu inanılmaz bir ilk kitap ve Levine'in bundan sonra anlatacağı hikâyeleri okumak için sabırsızlanıyorum!"

-Sarah Hawley, *A Witch's Guide to Fake Dating a* kitabının
yazarı
iblis

"Eğer dünya Frederick J. Fitzwilliam'a karşıysa, ben de dünyaya karşıyım. Levine'in ilk romanı çılgınca eğlenceli, son derece ateşli, kahkahalarla güldüren, iç burkan romantik, büyüleyici bir karakter kadrosunu ustalıkla yazılmış doğaüstü bir aşk hikâyesine dönüştürüyor. Bu kitaba dişlerinizi geçirme fırsatını kaçırmayın!"

-Thea Guanzon, *The New York Times* çok satan yazarı
Kasırga Savaşları

"*Ev Arkadaşım Bir Vampir*, sizi ölümsüzleri uyandıracak kadar yüksek sesle güldürecek esintili, zekice bir boğuşma. Jenna Levine benim için kalıcı bir otomatik satın alma."

-Elizabeth Davis, *Seni Seviyorum, Senden Nefret Ediyorum* ve *The*

Yan Kapıdaki Oyuncu

"Korkutucu ya da ürkütücü değil, sadece çok çekici olan tatlı, sıcacık bir romantizm."

-Town & Country

"Devam kitabı için yalvaran, harika ve eğlenceli bir paranormal aşk romanı."

-New York Journal of Books

"Levine, paranormal-romantizm türüne bu neşeli ve akılda kalıcı eklemeyi yazarken açıkça eğlenmiş ve ne şanslıyız ki okuyucuları da bu yolculuğa davet ediyor."

-Washington Independent Review of Books

"Levine'in bu mizahi ilk romanı, oda arkadaşından romantizme mecazını ve bir tutam seksi vampiri seven okurlar için mükemmel."

-Library Journal (yıldızlı eleştirisi)

"Cassie ve Frederick'in birbirleri için bıraktıkları esprili notlardan, ilginç ve sevimli ikincil karakterlere kadar bu sinisi, tatlı, uhrevi romantik komediyle ilgili her şey çok keyifli."

-Booklist (yıldızlı eleştirisi)

"Bu sevimli tuhaf çifti desteklemek çok kolay; Frederick'in modern hayattaki beceriksizliği hem mizah hem de acıma duygusu katıyor.... Bu kitap son damlasına kadar iyi."

-Publishers Weekly

Jenna Levine'den Berkley Romance kitapları

EV ARKADAŞIM BİR VAMPIR
VAMPIR ARTI-BİR

VAMPIRE

*****US-OHy***

JENNA L "YINE

BERKLEY ROİ'-fANCE
Yeni 'y' tE

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
Penguin Random House LLC'nin bir baskısıdır
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Jennifer Prusak
Jenna Levine tarafından yazılan *Ev Arkadaşım Bir Vampir*'den alıntı telif hakkı © 2023 Jennifer Prusak tarafından Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Levine, Jenna, yazar.
Başlık: Benim vampir artı-birim / Jenna Levine.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024014174 (basılı) | LCCN 2024014175 (e-kitap) | ISBN 9780593548936 (ticari cilt) | ISBN 9780593548943 (e-kitap) Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3612.E92389 M98 2024 (baskı) | LCC PS3612.E92389 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240329
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024014174> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024014175> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593548943

Kapak resmi Roxie Vizcarra'ya ait
Kitap tasarımı Daniel Brout, e-kitap için uyarlayan Estelle Malmed

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0a_148178348_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm: Amelia

İkinci Bölüm: Reginald

Reginald Üçüncü Bölüm

Amelia Dördüncü Bölüm:

Reginald Beşinci Bölüm

Amelia Altıncı Bölüm

Amelia Yedinci Bölüm

Amelia Sekizinci Bölüm

Amelia Dokuzuncu

Bölüm Amelia Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm:

Amelia On İkinci Bölüm

Amelia On Üçüncü

Bölüm Amelia Bölüm On

Dört: Amelia

On beşinci bölüm: Reginald: Amelia On

Altıncı Bölüm: Amelia

On Yedinci Bölüm: Reginald: Amelia On

sekizinci bölüm: Amelia

On dokuzuncu bölüm:

Amelia Yirminci Bölüm

Amelia

Yirmi Birinci Bölüm: Amelia: Reginald

Bölüm Yirmi İki: Amelia

Yirmi Üçüncü Bölüm: Amelia
Bölüm Yirmi Dört: Reginald: Amelia
Bölüm Yirmi Beş: Amelia
Yirmi Altıncı Bölüm Amelia
Bölüm Yirmi Yedi: Amelia
Bölüm Yirmi Sekiz: Amelia
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Reginald Otuzuncu Bölüm:
Amelia Otuz Birinci Bölüm:
Amelia Sonsöz

Teşekkür

Ev Arkadaşım Bir Vampir' den *Alıntı*
Yazar Hakkında

Kaos Muppets için

BİR

*Eski bir GeoCities web sitesinde bulunan parlak
kırmızı Comic Sans metni*

BU KONUDA HERHANGİ BİR BİLGİYE SAHİP

OLMALIDIR: SUÇ

KÖTÜ VAMPIR DEHASI KORKUNÇ

ADAM

IŞIĞA GEL

LÜTFEN KOLEKTİFE HEMEN

**THECOLLECTIVE_1876@HOTMAIL.COM ADRESİNDEN E-
POSTA GÖNDERİN**

AMELIA

ARKADAŞLARIM VE AİLEM, *hayatta kesin olan tek şeyin
ölüm ve vergiler olduğunu* söyleyerek benimle alay etmekten zevk
alırlardı.

Muhasebeci olduğumdan beri.

Yine de yüzüncü kez duyduktan sonra komik olmaktan çıktı. Benim için -büyük bir muhasebe firmasında ortak olmama bir yıl kalan otuz dört yaşında bekar bir mali müşavir- hayattaki tek *gerçek* şey, her vergi sezonunda inatçı bir kafein bağımlılığı ve çoğunlukla iyi niyetli olan ailemin hayat tercihlerim konusunda bana acı çektirmesiydi.

Çoğu insan işimi sevdiğimi anlamıyordu. İç Gelir Kanunu'nun dikkatli bir şekilde anlamlandırılmasını ve hangi soruları soracağınızı bildiğiniz sürece size her zaman doğru cevabı vermesini seviyordum. Vergi işi karmaşıktı ama aynı zamanda hayatın geri kalanında nadiren rastlanan bir şekilde düzenli, tertipli ve tutarlıydı.

Yine de en çok, yaptığım işte iyi olmayı seviyordum. Çok az insanın benim işimi benim kadar iyi yapabildiğini bilmenin verdiği mutluluğu yenmek zordu.

Ama dünyanın altüst olduğu gece, yakın geçmişte ilk kez yaşam tercihlerimi sorguluyordum. Vergi sezonunun ortasıydı, ki bu benim için her zaman yılın en acımasız dönemi, ancak bu yıl her zamankinden daha kötüydü. Çoğunlukla bir müşterinin mutlak kabusu yüzünden.

Wyatt Vakfı, şimdiye kadar çalıştığım kuruluşlar arasında en büyük bütçeye sahip olanıydı. Butyl & Dowidge'in en sık rapor verdiğim ortağı Evelyn Anderson'dan gelen bir güven gösterisiyle bu dosyayla tek başıma ilgileniyordum. Bu iyi haberdı. Kötü haber ise dosyayı aldıktan birkaç saat sonra Wyatt'ın şimdiye kadar sahip olduğum en az organize müşteri olduğunun ortaya çıkmasıydı.

Wyatt Vakfı, İç Gelir Yasası'nın hiçbir yerinde bulamayacağınız bir kelimeyi kullanmak gerekirse, tam bir fiyaskoydu. Yönetim kurulunun kar amacı gütmeyen bir kuruluşun nasıl yönetileceğine dair hiçbir fikri yok gibiydi ve finans müdürü de

Basit talimatlar. Bana her gün yeni belgeler gönderiyordu, bunlardan bazıları IRS'nin umursamadığını söylediğim yıllara aitti ve birçoğunu gönderdikleri diğer beyanlarla uzlaştırmak imkansızdı.

Her şeyi tamamlamak ve Wyatt'ın dosyasını IRS'ye ulaştırmak için üç haftadan az zamanım vardı. Dikkatsizlikten çürüyen diğer tüm dosyalarımın bahsetmiyorum bile.

Çok çalışmakta iyiydim. Ama bir muhasebeci olsam da, yine de *insandım*. Ve kırılma noktasına yaklaşıyordum.

Lakeview'deki dairemde Taylor Swift eşliğinde dans etmeyi özledim. Huysuz kedim Gracie ile vakit geçirmeyi özledim. Hepsinden önemlisi, yatağımı özledim. Özellikle de her gece içinde en az yedi saat geçirdiğim yatağımı.

Wyatt'ın günlük mesajları gelmeden önce diğer işlerimi halletme şansım olsun diye o sabah şafak sökerken evimden çıkmıştım. Excel tabloma o kadar uzun süredir odaklanmıştım ki, telefonum bir dizi mesajla çaldığında neredeyse sandalyemden fırlayacaktım.

Telefonumu bulana kadar çantamı karıştırdım, sonra gözlüklerime uzandım ve taktım. Gözlüklerimi saatler önce çıkarmıştım; bilgisayarıma uzun süre bakmak görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir göz doktoruna gitmem gerekiyordu ama bunun için vergi sezonunun bitmesini beklemem gerekecekti. Tıpkı ertelediğim diğer kişisel bakım işleri gibi.

Mesajların en iyi arkadaşım Sophie'den geldiğini görünce gülümsedim. Son iki haftadır ben insanlık dışı saatlerde çalışırken Gracie'yi beslemek ve postalarımı almak için her gece evime uğruyordu.

**SOPHIE: Kraliçe Gracie'nin karnı
doydu ve mektuplarınız tezgahın
üzerindeki her zamanki yerinde.**

**Ayrıca Gracie yakında eve dönüp
dönmeyeceğini sormamı istedi.**

Kedi dilinde tabii ki.

**Çok fazla çalıştığından
endişeleniyor.**

Gülümsedim. Sophie bana karşı çok iyiydi. Saate baktım
ve saatin çoktan altı buçuk olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Ailemle aylık yemeğime geç kalmak istemiyorsam,
önümüzdeki on dakika içinde ofisten çıkmam
gerekiyordu. Ve o gün yapmayı umduğum işleri bitirmek
üzere değildim.

**Aslında bu akşam yemek için ailemle
buluşacağım.**

**AMELIA: Özür dileyebilir misin
Gracie benim için mi?**

Yani eminim seni affedecektir.

O bir kedi.

**SOPHIE: Ama ben bir kedi değilim ve
geç saatlere kadar çalıştığım için
endişeleniyorum.**

İyi misin?

Pek sayılmaz, diye düşündüm. Ama ne kadar stresli
olduğumu Sophie'ye yükleyecek değildim. İkiz bebeklere
annelik yapmanın yanı sıra, avukat kocası da son üç haftadır
ifadeler için San Francisco'daydı. Sophie de

Zamanıyla ilgili saçma taleplere yabancıydı; benim zamanımla ilgili şikâyetlerimi duymaya ihtiyacı yoktu.

Ben iyiyim. Sadece meşgulüm.

**Gracie'ye söyle, umarım
9:30'da evde olurum.**

**Lütfen benim için onu kaşı ve ona
üzgün olduğumu söyle.**

**Bu sefer gerçekten bir şeyler
yiyebileceğiniz bir yerde mi yemek
yiyeceksiniz?**

**Bir İtalyan restoranı.
bu sefer umarım**

Üniversiteden beri peskataryendim ve yüksek lisans yaparken ortaya çıkan laktoz intoleransı nedeniyle süt ürünlerinden uzak duruyordum. Ancak sekiz yıl önce kardeşim Adam'ın ikizleri doğduğundan beri, aile toplantıları söz konusu olduğunda diyet ihtiyaçlarım genellikle sonradan akla gelen bir şeydi. Adam'ın çocukları küçük olduğu için, sadece çocuk menüsü olan ve arka planda yüksek düzeyde gürültü bulunan sıradan restoranlar seçenekler arasındaydı. Babam da kırmızı eti çok sevdiği için bizi kırmızı et olmayan bir yere götürmezdi.

Yine de iyiydi. Ailemizde bekar olan tek kişi bendim. Ve çocuğum yoktu. Uyumlu olmak adına, bir araya geldiğimizde grup ne isterse genellikle ona uyardım. Belki de içimdeki ortanca çocuktan kaynaklanıyordu ama kendimi bildim bileli mümkün olduğunca az dalga yaratmak benim yöntemim olmuştu. Bazen şansım yaver giderdi ve ailem bu akşam olduğu gibi en azından birkaç peynirli ve etsiz makarna seçeneği olan bir İtalyan restoranı seçerdi. Şansım yaver gitmezse, akşam yemeği için eve gelene kadar beklemek zorunda kalırdım.

Sanki bir işaretmiş gibi, midem komik bir şekilde gürlemek için o anı seçti.

**Şey, ben biraz aldım
Çocuklar için Çin yemeği.
Mızızlanmaya başladılar, ben de
onları eve götüreceğim ama kalanını
Buzdolabında senin için sebzeli lo
mein var.**

**Sen gerçekten en iyisisin,
Soph**

**Marcus San Francisco'dan ne
zaman dönüyor?**

Son ifadesi Perşembe günü.

Yani Cuma günü dönecek.

**Geri döndüğünde en az bir hafta
boyunca ona bebek bezi görevi
vermelisin.**

Tam bir ay istiyorum.

Telefonuma bakıp gülümsedim, minnettar hissediyordum. Umarım Sophie, Marcus nihayet eve döndüğünde kendine tekrar zaman ayırabilirdi. Ben de dahil olmak üzere başkalarına karşı çok verici biriydi. O da ara sıra ilgi görmeyi hak ediyordu.

**Teşekkürler Soph. Sen en
iyisisin.**

**AMELIA: Vergi sezonu bittiğinde,
sana güzel bir akşam yemeği
ısmarlayacağım ve hayır cevabını
kabul etmeyeceğim.**

Akşam yemeği muhtemelen dokuza kadar sürecekti ve sonrasında ofise dönecek enerjim olacağını sanmıyordum. Wyatt'ın son evraklarını çantama tıktırdım ve evde incelemeyi bitireceğime dair kendime söz verdim.

Asansöre doğru ilerlerken otuz ikinci kat hâlâ hareketliydi. Bazı ortakların *erken* sayılabilecek bir saatte ayrıldığım için duyduğum suçluluk duygusunun üzerime çökmesine izin vermemeye çalıştım.

Çünkü bu gece geç saate kadar kalırsam aile. Ve tamamen farklı türden bir suçluluk duygusu akşamımı mahvedecekti.

- - - - -

BİNAMIN HAVALANDIRMA SİSTEMİ DURMAKSIZIN ÇALIŞIRDI, ancak tavandan tabana dev pencereler nedeniyle kış aylarında lobi her zaman soğuk olurdu. O gece de bir istisna değildi. Yine de dışarısı çok daha soğuk görünüyordu. Binamın döner cam kapılarının diğer tarafında yayalar, kötü havalarda gidecekleri yere ulaşmaya çalışan insanlara özgü b i r şekilde hafifçe öne doğru eğilmişlerdi. Büyük büyük dedelerimin Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiklerinde neden Chicago yerine Kaliforniya'ya yerleşmediklerini hep merak etmeme neden olan türden bir erken ilkbahar soğukları iki gün önce gelmişti. Son birkaç gündür yaya trafiği nedeniyle birkaç santim kar birikmiş ve kaldırımlarda buzlu bir kabuk oluşturmuştu.

Siyah puffer ceketimi vücuduma biraz daha sıkı sardım ve ceplerinde sürekli sakladığım ince deri eldivenlerimi çıkardım. El durağı sadece birkaç blok ötedeydi; dışarısı görüldüğü kadar soğuk olsa bile, birkaç blok boyunca bununla başa çıkabilirdim.

Kendimi toparlayarak o saatte hâlâ kilitli olmayan tek döner kapıdan içeri girdim ve aceleyle dışarı çıkıp gecenin sert havasına karıştım.

Bitiremediğim işler, muhtemelen aile yemeğine *yine* geç kalacağım ve son birkaç haftadır hiç ortalarda görünmeyen bir arkadaş olmama rağmen bana lo mein getirdiği için Sophie'nin gönlünü almam gerektiği gibi suçlu düşüncelerle o kadar meşguldüm ki, siyah fötr şapkalı ve parlak mavi trençkotlu adamın bana çarpana kadar kaldırımından aşağı doğru tam anlamıyla koştuğunu görmedim.

"Ne - !"

Çarpışmamızın etkisiyle taşıdığım her şeyi yere düşürdüm. Evrak çantam, giymek üzere olduğum eldivenler, bütün gün midemin çukurunda kurşun bir top gibi taşıdığım stres - hepsi buzlu kaldırıma düştü. Birkaç dakika önce çantama doldurduğum evraklar, çarpmanın etkisiyle çantamdan döküldü ve buzlu bir çamur birikintisine düştü.

Az önce bana çarpan adama ters ters

baktım. "Ne oluyor be!" Tersledim.

"Özür dilerim." Adamın fötr şapkası yüzünün büyük bir kısmını kapatacak kadar aşağıya inmişti ve az önce söylediklerine rağmen *sesi* üzgün *gelmiyordu*. Dikkati dağılmış gibiydi ve vücudu harekete geçmek için kıvrılmış gibiydi, sanki bana çarptığında gitmekte olduğu yöne doğru kaçmasına milisaniyeler kalmış gibiydi.

"Üzgün olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

Adam eşyalarımın bulunduğu ayaklarıma baktı ve ilk kez bana her şeyi bıraktırdığını fark etmiş gibiydi. Çamur birikintisi Wyatt'ın mali raporlarını çabucak yok etmişti; şimdi her şey ıslaktı ve okunması imkânsızdı. Evime geri dönmek zorunda kalacaktım.

ve hepsini tekrar yazdırmak zorunda kaldım, ki bunun için gerçekten zamanım yoktu.

Ve Tanrım, ya dizüstü bilgisayarım yere düştüğünde kırıldıysa? Çantamı hızla topladım ve MacBook'umun iyi olduğundan emin olmak için karıştırdım. Neyse ki iyi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi adam tekrar. "Ama bak. Neredeyse bir dakikadır beni gideceğim yerden alıkoyduğuna göre, bana bir iyilik yapar mısınız?"

Bu adamın küstahlığı. Bilgisayarımı kırabilirdi! "*Benden* bir iyilik mi istiyorsun?" Ona *iyiliklerini* tam olarak nereye sokabileceğini söylemek üzereydim-

Ama aynı anda başını sağa doğru eğdi Fötr şapkasını kafasında biraz daha geriye itti ve ona ilk kez gerçek anlamda bakabildim.

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Belki de ofiste arka arkaya geçirdiğim çok sayıda gecenin stresi sonunda beni etkilemeye başlamıştı. Bu yüzden olmalı. Ya da belki de bir yıldan uzun süredir rastgele biriyle ya da beş yıldan uzun süredir ciddi biriyle çıkmadığım içindi. Nedeni ne olursa olsun, o anda, koşullar göz önüne alındığında, görünmeye hakkı olduğundan daha çekici görünüyordu. Oldukça uzun boyluydu, muhtemelen 1.80 civarındaydı ama benim de boyum o kadar uzun değildi ve bu nedenle -ve o ana kadar şapkasını taktığı açı nedeniyle- başlangıçta yüzünün büyük bir kısmını görmek zor olmuştu. Ama şimdi *görebiliyordum*.

Yüksek, köşeli elmacık kemikleri vardı. En az üç günlük koyu sarı kirli sakalı olan güçlü bir çenesi vardı. Açık ten rengine bakılırsa mavi olabilecek açık renkli gözleri vardı. Yüzünün büyük bir kısmı

Hafifçe yeniden konumlandırılmış olsa bile şapkasının gölgesi hâlâ üzerindeydi, bu yüzden bunu söylemek zordu.

Sarı saçlı, mavi gözlü erkeklere karşı hep bir ilgim vardı. Bu bazen sonradan pişman olacağım kararlar almamla sonuçlanan bir şeydi. Özellikle de söz konusu sarı saçlar ve mavi gözler geniş omuzlu, ince belli paketlerde geldiğinde.

Buradaki Bay Fedora Pisliği gibi.

Trençkotunun altına parlak kırmızı harflerle *Blame Bezos* yazan siyah bir tişört giydiğini, ayrıca *paltosu* ve şapkasıyla tamamen uyumlu pembe pötikareli bir etek giydiğini görebiliyor olmam ilgimi azaltmadı. Aksine, Chris Pine'ın kendisine yakıştırdığı pislik görünümünü daha da pekiştirdi.

Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerimi kapattım ve başımı hafifçe salladım. Tanrım, bir tatile ihtiyacım vardı. Vergi sezonu biter bitmez, sıcak ve güneşli bir yere uçak bileti ayırtacaktım.

Gözlerimi yüzünden ayırdım. Bu çok saçmaydı. Gülünç olan *bendim*. "Sana iyilik yapmıyorum," demeyi bir şekilde başardım.

"Lütfen," diye yalvardı. Sesindeki dikkat dağınıklığı gitmiş, yerine beni hayrete düşüren bir aciliyet gelmişti. "Uzun sürmeyecek. Lütfen gülmeye başlayabilir misin? Sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz ve ben de sana çok komik bir şey anlatıyormuşum gibi?"

Ona bakakaldım, bu yabancından gelen isteğin rastlantısallığı karşısında sersemlemiştim. "Özür dilerim ama... *ne?*"

"Bazı insanlardan uzak durmaya çalışıyorum." Sesi tizleşmişti alçak sesle, kelimeleri çok hızlı geliyordu. Sanki onları çıkarmak için sınırlı zamanı varmış gibi. "Onlardan uzak durmaya çalışıyordum... biz..." Aramızda geniş bir işaret yaptı ve sonra ayaklarımın dibindeki harap kâğıtları gösterdi.

"Bazı insanlardan kaçmaya çalıştığın için mi beni neredeyse biçiyordun?" Bu çok saçmaydı. Gerçi bu, Salı akşamı saat altı buçukta buzlu bir kaldırımdan aşağı çılgınca koşmasını açıklıyordu. Tüm sağduyuma rağmen içimi bir endişe kapladı. Belli ki bu adam sadece garip bir şekilde geçip gitmiyordu. Ama ya başı bir tür beladaysa?

Endişemi doğrulamak istercesine omzunun üzerinden baktı, başını çılgınca ve sarsakça çevirdi. Tekrar yüzüne baktığında gözleri gerçek bir korkuya benzer bir ifadeyle parlıyordu. "Üzgünüm, daha fazla açıklayamam. Ama sadece... gülebilir misin? Böylece belki de bunca zamandır seninle sürükleyici bir sohbetin içinde kaybolduğumuzu, aradıkları adamın ben olmadığımı düşünürler ve... devam ederler." Durakladı, sonra şaşkın tepkimi düşünerek dudaklarını ısırdı. "Ya da sanırım onun yerine beni öpebilirsin." Çenem düştü. "Seni *öpmek* mi?" Şaşırmıştım. Yabancıları öpmezdim. Hem de hiç. Ya da, tamam, 2015'te özellikle gürültülü bir kız hafta sonundan beri. Ama onlar çok farklı Koşullar. Koşullar renkli boncuklar ve bir mali müşavire yakışmayacak miktarda alkol içeren

Son teslim tarihinde.

Yine de küçük bir parçam -muhtemelen yaklaşık bir yıldır kimseyi öpmemiş ve belki de bir çağ boyunca seks yapmamış olan parçam- bu tuhaf yabancıyı öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Tuhaf tavırlarına rağmen ateş gibi yanıyordu. Kendinden emin duruşu, konuşma tarzı, parlak mavi gözlerinin cüretkâr parıltısı...

Eminim dünyanın sonu gelmiş gibi
öpüşürdü. Eminim *harika* olurdu.

Savunmak için ellerini önünde havaya kaldırdı. Gerçi şaşkın sessizliğimi öfke olarak yorumlamıştı. "Ya da, beni öpme! O da olur! Görüyorsun, işte bu yüzden

benimle gülüyormuş gibi yapmanı önerdi. Her ne kadar sahte öpüşme, takipçilerin izini kaybettirmek için çok eski bir yöntem olsa da -ve aynı zamanda *çok* eğlenceli olsa da, dürüst olalım- birbirimizi tanımıyoruz. Ve bana oldukça kızgın görüldüğün için, beni öpüyormuş gibi yapmaktansa benimle gülüyormuş gibi yapmayı tercih edeceğini düşündüm."

O kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor yetişebildim.

Normal hızının iki katı hızla müzik çalan bir pikabı dinliyormuşum gibi eşsiz bir his yaşadım. Şaşkın şaşkın ona baktım. Açıkçası, onu öpme şansım yoktu. Bu

Adamım, rağmen benim an .

Günah. Ama gülmek? Hiçbir şey komik değilken?

Bu da en az onun kadar saçma görünüyordu. Üniversitede bir dönem oyunculuk dersi almıştım ama Chicago Üniversitesi'ndeki en düşük notumdu. Muhasebeciler hakkında söylenenler doğrudu: çoğumuzun pek mizah anlayışı yoktu; çok azımızın oyunculuk yeteneği vardı. "İnandırıcı bir sahte kahkaha atabileceğimi sanmıyorum." Kabul edildi.

"Elbette yapabilirsin."

"Hiçbir şey komik olmadığında değil."

Kafası karışmış görünüyordu. "*Çekecek* bir şey yok. Sadece... gülüyorsun."

Samimiyeti o kadar içten görünüyordu ki, bir anda bu tuhaf durum hakkında bana doğruyu söylediğini anladım. Ona gerçekten yardım edebileceğimi düşünmüyordum ama fazladan birkaç değerli dakikadan başka ne kaybedebilirdim ki?

"İyi," diye mırıldandım. Derin bir nefes aldım ve bir an sonra sahte bir kahkaha atmak için elimden geleni yaptım. "*Ahahahahahahaha!*" Ellerim yanlarımda gergin, endişeli yumruklar halinde, bir tahta gibi kaskatı dururken bile haykırdım. "Oh, *çok komiksın!*" İyi bir önlem için yüksek sesle ekledim. Sesim gülünç geliyordu. Umarım benimkilerden hiçbiri

İş arkadaşlarım beni görebilir ya da duyabilirdi. Ortaklık peşinde koşan biri böyle *davranmazdı*.

Ben sahte gülmeye devam ederken, adam bana bakakaldı.

"Şaka yapmıyormuşsun," dedi yumuşak bir sesle, inanamıyordu. "Bunu gerçekten yapamazsın."

Ona ters ters baktım. "Sana söylemiştim."

"Sen yaptın," diye kabul etti. Bir an sonra da kendi başını arkaya attı ve *güldü*.

Oradan geçen herhangi birine göre, benim az önce hayatında duyduğu en komik fıkrayı anlatmıştı. Tüm vücudu bu espriyle titriyor, eli omzuma dokunacakmış gibi havada süzülüyor, ancak son anda geri çekip karnını tutuyordu.

Sahte olabilirdi ama bu adamın kahkahası bulaşıcıydı. Ne olduğunu anlamadan ben de gülmeye başladım - ona, tüm bu durumun gülünçlüğüne - onun beni uyarmasına bile gerek kalmadan. Rol yapmadan. Vergi sezonunda nadiren hissettiğim ve hayatım boyunca bir yabancıyla hiç hissetmediğim bir şekilde içimdeki her şey hafifledi.

Bir süre sonra kahkahalarımız azaldı. Aramızda sadece Chicago trafiğinin her yerde duyulan sesleriyle noktalanmış bir sessizlik anı geçti. Adam omzunun üzerinden geldiği yöne doğru baktı. Bu sefer her ne gördüyse ya da görmediyse, duruşunu rahatlattı.

"Sanırım şimdilik izimi kaybettirdiler." Tekrar bana baktı. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum." Ve sonra, aniden: "Muhasebeci misiniz, Amelia Collins?"

"Adımı nereden biliyorsun? Ve ne iş yaptığımı?" Kekeleydim. Yanımızdan bir taksi geçti, kornasına bastı ve üzerime hafif bir kirli kar erimesi sıçrattı. I

görmezden geldim ve kendimi toparlamaya çalışırken saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım.

Bay Fedora Pisliği omuz silkti. "Muhasebecileri tespit etmekte iyiyimdir." Ne demek istediğini sormadan, ağzının bir köşesi yarı gülümseme yarı sırıtma gibi bir şeye dönüştü. Bunu yaparken dudaklarının ne kadar dolgun ve yumuşak görüldüğünü kesinlikle fark *etmemiştim*.

Sonra biraz gülerek başını anlamlı bir şekilde eğdi ve ayaklarımın dibinde ıslak bir yığın halinde duran evrak çantamdaki kâğıt yığınınına baktı. Bakışlarının yönünü takip ettim ve hemen kendimi aptal gibi hissettim.

Keskin bir rüzgâr trençkotunun uçlarını bacaklarına doğru savururken, "Kâğıdın üst kısmında *Wyatt Vakfı Vergi Dosyalamaları* yazıyor," diye belirtti gereksiz yere. "Altta *Amelia Collins* yazıyor. Hakkında pek bir şey bilmiyorum... şey. Çok şey hakkında. Ama *vergi beyannameleri* ve *muhasabeci* gibi kelimelerin yan yana geldiğini biliyorum. Ve *Amelia Collins*'in siz olduğunuzu varsaymanın mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Kahretsin, tüm bunları söylerken sesini seksi bulmamalıydım. Elimde değildi. Derin bir sestti, zengin ve pürüzsüzdü ve ipek çarşaf kadar günahkârdı. Beni muhasebeci olmak gibi sıradan bir şeyle suçlarken bile.

"Evet," diye itiraf ettim, daha da telaşlanmıştım. "O benim."

Bana dolu dolu bir gülümseme fırlattı ve sonra şafak vakti sis gibi tekrar kayboldu. Soğuk gece havasıyla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı titredim.

Boğazını temizledi. "Gitmem gerekiyor. Ancak, bu çarpışmanın kısmen benim hatam olduğu konusunda haklı olduğunuza göre-"

Alay ettim. "*Kısmen* mi?"

Omuz silkti. "Eğer dikkatin bu kadar dağınık olmasaydı, muhtemelen geldiğimi görürdün. Ama evet, ben

kısmen suçluyum..."

Diz çöktü ve çantamdan düşen kâğıtları topladı. Ayağa kalktı, sonra onları bana geri verdi.

Artık sıırıslık olmuşlardı. İşe yaramazlardı. Yine de elinden aldım, bu sırada parmaklarımın uçları ellerinin kenarlarına değiyordu. Eldiven giymemişti; elleri buz sarkıtları gibiydi.

Dışarısı tahmin ettiğimden daha da soğuk olmalıydı.

"Teşekkürler," dedim, kendimi biraz soluk soluğa hissederek.

"Bir şey değil." Ayağa kalktı ve bacaklarının önünü fırçaladı. "şimdi gitmeliyim. Ama daha sonra bunu bir şekilde telafi edebilirsem bana haber ver." Bana göz kırptı. "Sana borçluyum."

Elbette boş bir teklifti. Onu bir daha asla görmeyecektim. Bir yabancının böylesine garip bir yorumuna karşılık söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım.

Ben bir cevap veremedem başını salladı. "Bu kadar telaşlı bir şekilde gittiğin yerde sana iyi şanslar, Amelia Collins."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı.

"Ne tuhaf herif," diye mırıldandım nefesimin altında. Artık pek bir şey beni rahatsız etmiyordu ama az önce o adamla aramızda her ne olduysa...

Her ne olduysa, beni sarstı.

Ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Brown Line'a yetişmem, katılmam gereken bir aile yemeği ve o tuhaf yabancıyı ve kahkahalarının bana hissettirdiği sersemliği düşünerek bir saniye daha harcayamayacağım kadar çok işim vardı.

İKİ

Vampirlik İlmî Yıllıkları'ndan *alıntı*, On Yedinci Baskı

"Kayda Değer Vampir Örgütleri Dizini," s. 2313-14

KOLEKTİF

Büyük William'ın sarayındaki vampirlere ait orijinal kayıtlar, Kolektif'in, şu anda halk arasında bilinen adıyla, ilk olarak M.S. on birinci yüzyılda İngiltere'de, güçlü vampir ailelerinden gelen amatör gençler için bir sosyal kulüp olarak kurulduğunu göstermektedir. Kolektif halen mevcut üyeleri için sosyal bir işlev görse de, Kolektif'in ana misyonu yüzyıllar içinde çarpıcı bir şekilde büyüyerek orijinal kapsamının çok ötesine geçmiştir.

Bugün, grup öncelikli olarak üç konuya odaklanmıştır
şeyler. Birincisi: nadir bulunan soylarını kutlamak (üyelik için uygunluk sadece

soylarını doğrudan orijinal kurucu Sekiz'e kadar izleyebilen). İkincisi: yeni vampirler yaratmak. Ve üçüncüsü: vampir topluluğundaki pek çok kişinin önemsiz gördüğü yanlışlar için kanunsuz adalet.

Vampir topluluğu tarihsel olarak The Collective'in maskaralıklarının çoğunu görmezden gelmiş olsa da, son yıllarda daha fazla eleştiri aldı. Bazı muhalifleri, bu kadar zengin ve şöhretli bir grubun zamanını değerlendirecek daha iyi şeyler bulması gerektiğini savundu.

REGINALD

FREDERICK'in deri koltuğuna yaslandım ve The Collective'in notunu tekrar okudum. Dört gece önce evime geldiğinden beri sık sık üzerinden geçtiğim için buruş buruş olmuştu.

Tehditlerini kana benzeyen ama ahududu şurubu gibi kokan bir şeyle karalamanın etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydım. Takdire şayan bir bağlılıktı -beni öldürmek istemekle ilgili olsa bile.

"Bir yandan," diye başladı Frederick, "bu insanların öfkeli olmasına şaşırmadım."

Son dört gün içinde bininci kezmiş gibi hissettiren bir şekilde, bu çıkmaza neden olan koşulları tekrar gözden geçirdim. "Her şeyi berbat etsem bile-"

"Eğer?" Frederick inanamayarak sordu.

"Tamam, peki," diye kabul ettim. "*Her şeyi* berbat ettim. Bunu kabul ediyorum. Yine de bana neden hâlâ bu kadar kızgın olduklarını anlamak zor. *Gerçekten* uzun zaman oldu."

Frederick sandalyesinden kalktı ve ellerini arkasında kavuşturarak oturma odasını arşınlamaya başladı. Düşünürken hep böyle yapardı. İkimiz arasında, Frederick her zaman daha ihtiyatlı olmuştur.

Bu onun neden bu kadar sinir bozucu olduğunun bir parçasıydı - adam günlerce seçimleri üzerinde acı çekmeden Güney Yakası kan bankasından akşam yemeği bile sipariş edemiyordu - ve bu yüzden bu durumu onsuz halledemeyeceğimi biliyordum.

"Haklısın," dedi sonunda. "Bir a s ı r d a n fazla oldu. Ben bile sana olan kinimi o kadar uzun süre tutmadım." Frederick volta atmayı bırakıp kız arkadaşının kısa süre önce deri koltuğun arkasına astığı yeni bir tabloya hayranlıkla baktı. Gerçi buna *resim* demek cömertlik olurdu. Cassie kendini *buluntu sanat sanatçısı* olarak tanımlıyordu. Frederick'in baktığı çerçeveli resimde McDonald's gazozu pipetleri ve tuvale yapıştırılmış bir sürü başka şey vardı. Bunlara *hazine* diyordu. Bana *saçmalık* gibi göründü.

Ama Cassie'nin sözde sanatını eleştirmek için zamanımız olacak.

Sonra. Şimdilik düşünmem gereken hayatımı korumak vardı. "Daha iyi bir şey bulacaklarını umuyordum. Son yüz elli yıldır endişelendiğim tek şey," diye mırıldandım.

Frederick bir kaşını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Şey gibi... oh, Hades, bilmiyorum." Başımı salladım ve dalgın bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "İklim değişikliği, belki."

Frederick bana şüpheli bir bakış attı.

"Hayır, gerçekten," diye devam ettim. "İklim değişikliği yirmi birinci yüzyıldaki vampir yaşamı için kesinlikle yüz yıl önce yapılan ve küçük bir felaketle sonuçlanabilecek bir parti gafından daha önemli."

"Hafif bir felaket mi?" Frederick inanamayarak sordu.

Artık yüzüm kızarmıyordu. Yapamazdım; bir insan döndüğünde kan akışı dururdu. Ama kızarabilseydim, muhtemelen o zaman kızarırdım. "Olaylara nasıl baktığınıza bağlı olarak, o insanların zavallı küçük hayatlarını kurtardığımı bile söyleyebilirsiniz."

Frederick'in iddiam karşısında yüzünde beliren ifadeyi göremeden arkamı döndüm ve Kolektif'in mektubunu buruşturup yere attım. Frederick'in onu atabileceğim bir şöminesi olmasını diledim. Alev alıp küle dönüşmesini izlemek... şey. Hayatımı tehdit eden bir mektubu daha önce hiç ateşe atma fırsatım olmamıştı ama bunun gerçekten iyi hissettirdiğini hayal ettim. Ama Frederick rahat bir yaşam sürerken ve evi genellikle sadece rahat yaşayanların sahip olabileceği türden konforlarla doluyken, çalışan bir şöminesi yoktu.

Ve böylece aptal mektup, çok daha tatmin edici bir alev topuna dönüşmek yerine, buruşturulmuş pis bir Denny's menüsü gibi orada öylece durdu.

"Kaldır şunu," dedi Frederick. O şeye sanki bir köpek düşürüyormuş gibi baktı. "Cassie birazdan işten dönecek."

Homurdandım. "O bir pasaklı. Neden umursasın ki?"

Frederick bana sadece ters ters baktı. Frederick ve Cassie'nin ev temizliği konusundaki farklı tutumları, söyleyebildiğim kadarıyla aralarındaki birkaç anlaşmazlıktan biriydi - gerçi birinin *kendi* insan kız arkadaşını kirli çoraplarını mutfak masasının üzerinde bıraktığı için eleştirmesi başka bir şeydi, arkadaşının bunu yapması tamamen başka bir şeydi.

Özellikle de kız arkadaşınıza Frederick'in Cassie'ye aşık olduğu kadar aşıksanız. Gelecek planlarından pek bahsetmezdi ama yakında evlenme teklif etmek istediğini biliyordum.

Şaşırtıcı.

Başka bir insanla bu kadar yakın olmayı istemeyi anlayamıyordum. Özellikle de söz konusu kişi insan ve dolayısıyla ölümlüyse. Yüzyıllardır bu tür bir duyguyla ilişki kuramamıştım. O zamandan beri...

Pekala.

O zamandan beri değil.

Yine de aşk eski dostuma çok yakışıyor. Artık neredeyse hiç kara kara düşünmüyordu. Cassie hayatına girdiğinden beri bazen *gülümsediği* bile oluyordu. Bunu onlara asla söylemezdim ama onları destekliyordum. Sahip oldukları şeyi gerçekten anlamasam bile.

Dilimi tuttum ve teslim oldum, ölüm tehdidimi aldım ve bakmak zorunda kalmamak için cebime koydum.

"Teşekkür ederim," diye burnunu çekti Frederick.

"Elbette. Sanırım ben gideyim o zaman." Eve gitmem ve bu karmaşaya nasıl yaklaşacağımı düşünmem gerekiyordu.

"Gitmeden önce..." Frederick elini koluma koydu. Endişeli görünüyordu. "Sence o kadın senin insan olmadığını mı tahmin etti?"

Amelia Collins ile karşılaşmamı düşündüm. Koyu sarı saçlar, parlak gözler. Uzun boylu. Bana karşı kesinlikle öfkeliydi. Farklı koşullar altında, tam benim tipim olabilirdi. Frederick'e ondan bahsetmenin bir hata olduğunu biliyordum, hatta Frederick'in dairesine vardığım anda karşılaşmamız neredeyse içimden dökülmüştü.

Sorun şu ki, muhasebecilere karşı hep bir ilgim vardı. Onların düzenli zihinleri benim kasıtlı olarak düzensiz olan yaşam tarzımla çok lezzetli bir tezat oluşturuyordu. Ama Amelia Collins'in gerçekten güldüğünde neye benzeyebileceğini ya da kısa bir süre dokunduğum o sıcak küçük elinin benimkiyle sarmaş dolaş olduğunda nasıl hissedeceğini düşünecek zamanım yoktu. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Daha da önemlisi, o bir *insandı*. Carter yönetimi sırasında ölümlü olan her şeyle yatmaya yemin etmişim. Yine de şu anki durumum çözüldüğünde, vergilerimde bana yardımcı olması için onu işe almamda bir sakınca olmayabilirdi. Mali durumum berbattı. Sonsuza kadar yaşamanın ve insanlara göre bariz avantajlara sahip olmanın beklenmedik avantajlarından biri de, ne kadar kaçmaya çalışsam da paranın beni her zaman bulmasıydı. Neler olup bittiğini anlamama yardımcı olması için işinde iyi olan bir muhasebeciye ihtiyacım vardı.

İşinde iyi olduğuna bahse girerim.

Bahse girerim pek çok şeyde iyiydi, sahte gülmek bunlardan biri olmasa bile.

Frederick boğazını temizledi. Bir cevap bekliyordu. "O... beni fark edecek zamanı olmadı," diye yalan söyledim. "Bir centilmen gibi ona çarptığım için özür diledim ve hemen buraya geldim."

Frederick'in yalan söylediğimi bilmesine gerek yoktu. Neyse ki, beni olduğu gibi kabul etmiş görünüyordu. Sadece başını salladı, sonra küçük bir adım geri çekilerek ne giydiğime baktı. "Kıyafetlerimi ödünç almaya başlamalısın. Bu kıyafetle çok göze batıyorsun."

Kıyafetime baktım. Bu tişört ve pembe etek kombinasyonu, bir ay önce konsinye mağazasında bulduğumdan beri favorim olmuştu. Frederick her ne kadar hoşuma gitmese de haklıydı, ama uyum sağlamak zorundaysan sonsuza kadar yaşamanın ne anlamı vardı ki? Ama ben bile şu anda çok fazla göze çarpmanın başımı belaya sokabileceğini kabul etmek zorundaydım.

"Grup tişörtlerimi özleyeceğim," dedim
hüzünle. "Biliyorum."

"Ve Yaşlı Fuzzy."

Frederick sempatik bir şekilde başını salladı. Bunu yapması çok hoştu; giyim tarzımdan nefret ettiğini biliyordum. "Etrafına bu kadar uyum sağlamaya ihtiyacın kalmadığında, çalıntı bir araba gibi giyinmeye geri dönebilirsin."

Bunu dört gözle bekliyordum. Umarım bunu göreceğim kadar uzun yaşarım.

"İşte," dedi, ellerime ince ve dikdörtgen bir şey sıkıştırarak. "Cassie bunu sana vermemi istedi."

Şehir merkezindeki zincir kitapçılarda kasaların yanında satılan çiçekli günlüklerden biri olduğunu hayal meyal fark ettim. Kapağında akıcı pembe bir yazıyla *My First Bullet Journal* yazıyordu.

"Cassie neden bir madde günlüğü tutmamı istedi?" diye sordum. Mantıklı diye düşündüm.

Frederick elini omzuma koydu. Güvensizlikle ona baktım. "Çok fazla baskı altındasın," dedi nazikçe. "Dr. Leicenster ile bu konuyu konuşmak istemediğini de biliyorum."

"O adam şarlatanın teki," diye araya girdim.

"Mantıklı insanların farklı düşünebileceği bir nokta," diye karşı çıktı. "Cassie -biz- sadece bu kadar zor bir şey yaşıyorsan ve profesyonel yardım almak istemiyorsan, en azından bu konuda günlük tutabilir ve düşüncelerini organize etmenin yardımcı olup olmadığını görebilirsin diye düşünüyoruz."

Duygularım hakkında yazmanın beni nasıl daha iyi hissettireceğini anlayamadım. Ama bu konuda tartışacak havada da değildim. Yorgundum, sarsılmıştım ve açtım.

Sadece eve gitmek istedim.

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledim. Eve dönerken gördüğüm ilk Küçük Özgür Kütüphane yeni bir bağış alacaktı. "Cassie'ye teşekkür ettiğimi söyle."

ÜÇ

*R.C.'nin siyah tükenmez kalemle yazdığı mermi
günlüğünden alıntı*

*Misyon bildirgesi: ~~Her günü cesaret, merhamet
ve merakla yaşamak. Her gün kendimin daha iyi
bir versiyonu olmak ve yolumdaki diğer
insanlara da aynısını yapmaları için ilham
vermek.~~ (Daha iyi bir misyon ifadesi bulmalıyım,
bu günlükle gelen aptalca)*

Duygular: Stresli. Endişeli. Dikkati dağınık.

*Hayatımda oynadığım roller: Arkadaş,
düşman, "çılgın düşman", vampir, amatör
glockenspielist*

Bugünün hedefleri:

1. *uyum sağlayın (F'nin sıkıcı çıkışları aracılığıyla)*
2. *öldürülmekten kaçının*
3. *"Bullet Journaling "i deneyin (Cassie'nin iyi olduğunu düşündüğü çoğu fikir aslında kötüdür, ama neyse. Denemekle kaybedecek bir şey yok).*

Yarının hedefleri: Bugünküyle aynı hedefler. Ayrıca: Çöpü dışarı çıkar.

AMELIA

Bay Fedora Pisliği ile olan tuhaf etkileşimimi aklımdan çıkarmam istediğimden **ÇOK** daha uzun sürdü.

El'e kadar tüm yol boyunca onu düşündüm, kendime bundan kurtulmamı söylememe rağmen. Ama ya bir tür tehlike içindeyse? Diğer tuhaflıklarına rağmen hayal görüyor gibi görünmüyordu. Ve bunların hiçbirini uydurduğunu düşünmüyordum; herhangi bir insanın hayal gücünün yoktan var edemeyeceği kadar tuhaf bir hikâyeydi.

Sonunda ailemin bu ayki buluşma için seçtiği River North'taki restoran Italian Village'a varana kadar onu düşünmeden edemiyordum -ya da kendime karşı dürüst olursam, çarpıcı mavi gözlerini ya da geniş omuzlarının giydiği o gülünç gömleği nasıl doldurduğunu-.

Restoranın kapısını açtım ve kavrulmuş sarımsağın hoş kokusuyla karşılaştım. Ağzım sulandı.

Neredeyse otuz dakika geç kalmıştım. Annem muhtemelen bu konuda pasif-agresif bir şeyler söyleyecekti. Muhtemelen bu kadar çok çalışmaya devam edersem kendimi nasıl hasta edeceğime dair bir şeyler.

Annem ve babam kardeşim Sam'in avukat olmaya olan ilgisini bir şekilde anlıyor olsalar da, kariyerimde kullandığım matematik becerilerinin pratik uygulamaları onlar için bir çakal avcısı olmak kadar anlamlıydı. Tam olarak onaylamıyorlardı. Sadece bir insanın, hele de kendileriyle akraba olan birinin bunu neden *yapmak* istediğini anlamıyorlardı. Özellikle de her yılın birkaç ayı insanlık dışı saatlerde çalışmak anlamına geliyorsa.

Umarım annemin bu geceki yorumları pasif-agresif olmaktan öteye gitmez.

Her halükarda, restorana adımımı attığımda beni karşılayan lezzetli aroma bir şey ifade ediyorsa, en azından akşam yemeği iyi olacaktı.

Italian Village nispeten yeniydi ve Chicago yemek ortamını bilen insanlar arasında sosyal medyada iyi bir ilgi görüyordu. Bu yüzden Salı günü şehrin bu bölgesinde beklediğimden çok daha kalabalıktı. Ev sahibi beni restoranın arka tarafındaki on kişilik masaya yönlendirdi; burada annem, babam, kardeşlerim Sam ve Adam ile eşleri, on sekiz aylık yeğenim Aiden ve sekiz yaşındaki ikiz yeğenlerim Ashley ve Hannah çoktan oturmuşlardı.

Adam'ın cep telefonu masanın üzerinde, çocuklarının önünde duruyordu ve onlar da şaşkınlıkla çalan şeye bakıyorlardı. Kardeşim her zaman yaptığı tartışmayı kazanmış olmalıydı.

Eşi Jess, dışarıda yedikleri akşam yemeklerinde çocuklarının ekran başında vakit geçirmesine izin verip vermemeleri konusunda.

"Üzgünüm geciktim," dedim, masanın sonundaki son boş koltuğa doğru ilerlerken annemin ve babamın sandalyelerinin arkalıkları ile arkalarındaki duvarın arasına sıkıştım. Neredeyse neden geç kaldığımı açıklamak için ofisimin dışındaki adamla yaşadığım garip etkileşimden bahsedecektim, sonra vazgeçtim. O her neyse nasıl tarif edebilirdim ki? Ben bile zar zor anlıyordum. Eski bahaneye sığınmak daha kolaydı. Nasıl olsa bunu bekliyorlardı. "İşler... bilirsiniz işte. Bugünlerde *ç1lgınca*."

Sam bana küçük bir gülümseme vererek, "Biliyoruz," dedi. "İyi ki hala başarabilir."

Sam, Loop'taki bir hukuk firmasında ikinci sınıf öğrencisiydi. Benim gibi o da çok uzun saatler çalışıyordu. Benim aksime, aylık aile yemeklerimizi zamanında yetiştirmeyi başarıyordu. Muhtemelen kocası Scott'ın da bunda payı vardı. Scott bir İngilizce profesörüydü ve detaylara gösterdiği titiz dikkati ve efsanevi takvimleme becerileriyle, o güne kadar duyduğum tüm dalgın profesör klişelerinin tam tersiydi. Emekli bir tarih profesörünün ve emekli bir lise İngilizce öğretmeninin kızı olarak, hemen hemen hepsini duymuştum. Scott'ın aslında Sam'in takvimini onun için tuttuğundan şüpheleniyordum, ağabeyimin bir yerde olması gerektiğinde Sam'in telefonunda küçük bip sesleri çıkıyordu.

Sam ve kocasıyla vakit geçirmeyi çok seviyordum. Onların ve benim yoğun çalışma programlarımız nadiren *ç a k ı ş s a* da, birlikte vakit geçirmeyi başardığımızda her zaman çok eğlendik.

Neyse ki annem geç kaldığım için bana kızgın görünmüyordu. Diğer tarafında oturan Scott'la konuşmaya dalmıştı ve geç kaldığımı fark etmemişti bile.

geldi. Annemin on dokuzuncu yüzyıl İngiliz edebiyatı üzerine yüksek lisans derecesi vardı ve bunu otuz yıl boyunca lise öğrencilerine dil sanatları öğretmek için kullanmıştı ve hayatı boyunca doymak bilmez bir okur olmuştu. Sam Scott'ı eve ilk getirdiğinde annemin bu kadar mutlu görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Sam, üç çocuğu arasında en çok Scott'ı sevdiğine dair şaka yapmayı severdi.

Dürüst olmak gerekirse, haklı olabilirdi.

"Bize katılabildiğine sevindim, Ame." Babam masanın başında, yeğenlerimin tam karşısında oturuyordu. Sesi derin ve gürdü ve restoranın gürültüsünü kolayca bastırıyordu. "Vergi sezonu seni meşgul ediyor, ha?"

Kelimesi kelimesine, mali müşavir olduğumdan bu yana geçen yedi yıl boyunca her Mart ve Nisan aylarında sorduğu sorunun aynısıydı. Başka biri olsa, bu tekrarlayan ve yaratıcı olmayan sorular kariyerimi küçümsüyor ve can sıkıcı geliyordu. Demek istediğim, babamdan bile gelse hala *biraz* rahatsız edici ve küçümseyiciydi. Ama bunu işimi onaylamadığı için yapmadığını biliyordum. Sadece kariyerim hakkında başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Yirminci yüzyılın başlarındaki Avrupa tarihinden, kâr amacı gütmeyen vakıflar adına vergi beyannamesi doldurmaktan daha fazla uzaklaşamazsınız.

"Evet," dedim. "Çok meşgulüm."

"Aferin kızıma." Babam bana gülümsedi, sonra dikkatini ben geldiğimde incelemekte olduğu şarap menüsüne geri verdi. "Chardonnay içmek ister misin? Masa için bir şişe sipariş ettim."

Normalde pek içen biri değildim. Özellikle de iş gecelerinde. Ama birdenbire, akşam yemeğinin yanında bir şeyler içerek günün kenarlarını bulanıklaştırma fikri kulağa harika geldi. "Elbette," dedim.

"Ben de." Adam, artık iPhone'la ilgilenmeyen ve yürümeye başlayan bir çocuğun tamamen erimesine yaklaşık otuz saniye kalmış gibi görünen Aiden'a aptalca suratlar yapıyordu.

"Ben üçüm," dedi annem. Grubun geri kalanına dönmeden önce babama gülümsedi. "Ayrıca, madem hepiniz buradasınız, Gretchen'ın davetini alıp almadığınızı görmek istedim."

Sam menüsünden başını kaldırdı. "Ne davetiyesi?"

"Gretchen Mayıs'ta evleniyor!" Annem Işıl ışıl. "Baban ve ben bugün bizimkileri aldık. Sue Teyze hepinizin davetli olduğunu söyledi."

Bir iniltiyi bastırmak için mücadele ettim. Tanrım.

Evlenen *başka bir* kuzen değil.

Birden, babamın sipariş ettiği şarap yeterince çabuk gelemezdi. Çünkü artık bu akşamki yemeğin geri kalanının nasıl geçeceğini çok iyi biliyordum. Annem ve babam endişelendiğim gibi çok çalışmam konusunda beni nazikçe azarlamayacaklardı.

Onun yerine bekar olduğum için beni nazikçe azarlarlardı.

Sırada ne olduğunu bildiğim şeylerden ne kadar azını tamamen ayıkken izlemek zorunda kalırsam o kadar iyi.

"Davetiyemizi dün aldık," dedi Jess. "Kızlar kuzenlerini tekrar görmek için sabırsızlanıyorlar." Bu gerçekten doğruysa bile Ashley ve Hannah'da buna dair hiçbir belirti yoktu. Adam'ın cep telefonundan, önlerindeki masada duran *American Girl* dergisinin bir kopyasına geçerek tüm bu konuşmadan tamamen habersiz görünüyordlardı.

Garson elinde Chardonnay şişesiyle masaya gelmek için o anı seçti. Onunla göz teması kurdum ve şişeyi doğrudan önüme koymasını işaret ettim. Bana başıyla onayladığını düşündüğüm bir işaret yaptı.

şarabı tabağımın yanına koymadan önce anladım. Gerçi bu sadece benim hayal gücüm de olabilir.

"Şarap isteyen?" Cıvıldadım. Ama kimse beni dinlemiyordu.

"Gretchen adına çok mutluyum," diye iç geçirdi annem.

Ve sonra eğildi üzerinde için Ben ve eklendi, içinde a sempatik yarı fısıltıyla, "Gretchen'ın son ayrılığının ne kadar kötü olduğunu biliyorsun." Gretchen'ın son ayrılığının ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Gretchen'ın lise birinci sınıftayken, ailesinin bilmediği on dokuz yaşındaki erkek arkadaşını görmek için geceleri gizlice dışarı çıktığı gerçeği dışında, onun flört geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Annemin üç, babamın dört kardeşi vardı. Teyzelerim ve amcalarımdan birkaçı birden çok kez evlenmişti. Geniş ailemiz herkesin hayatını yakından takip edemeyeceğimiz kadar büyüktü.

Gretchen her zaman iyi birine benziyordu ama onu pek tanıımıyordum. Aslında, büyükannemizin beş yıl önceki cenazesinden bu yana onu sadece kuzenlerimin düğünlerinde görmüştüm.

Son beş yıl içinde iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar çoktu.

"Ah, evet," dedim, en azından kısmen sempatik gelmesini umduğum bir sesle. "O ayrılık. Korkunçtu."

"Josh'la tanışmadan önce neredeyse iki yıldır bekârdı." Annem başını salladı, nefesinin altından *cık cık* etti. "Ve Gretchen'ın neredeyse otuz beş yaşında olduğunu biliyorsun. Sue Teyze Gretchen'ın pes ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Romantizmden vazgeçmiş birinin aşkı bulduğunu görmek çok güzel, öyle değil mi?"

Bana çok tanıdık gelen bilmiş bir bakış attı. Karnım guruldadı.

Sanırım o zaman bunu yapıyorduk.

Randevulaşmaya ya da evlilik kurumuna karşı olduğumdan değil. Hatta düğünlere bile. Dört ay önce, Nashville'de eski sınıf arkadaşlarımdan birinin bekârlığa veda partisine katılmıştım; partide bitmek bilmeyen barlar ve Ryman'da tek başına uçak parasına değecek bir drag gösterisi vardı.

Düğün kutlamaları eğlenceli olabilirdi. Aşk kutlanmaya değerdı.

Ancak Nashville'e yapılan o düğün gezisi, yaklaşan bu düğünden çok daha farklıydı. Hiç kimse bekâr olmamın yanlış bir şey olduğunu ima etmemiş ya da bunu değiştirmek için bir şey yapmam gerektiğini söylememişti. O gezideki kızların yarısı da bekârdı. Ya da en azından ben bekar olduklarını düşünüyordum. Her iki durumda da, o erkek striptizcilerin G-string'lerine dolar sıkıştıran tek kişi kesinlikle ben değildim.

Gretchen'a, düğününe giden yolda planlayabileceği gürültülü partilere dahil olacak kadar yakın değildim. Annem ve kız kardeşlerinin çok çalıştığım ve daha fazla kişiyle çıkmam gerektiği yönündeki iğneleyici yorumları ve genel bir yalnızlık hissi beni dört gözle bekliyordu.

Hayatımı seviyordum. Kariyerimi, kedimi, dairemi seviyordum. Arkadaşlarımı seviyordum. Ve çoğu zaman bekâr olmaktan da memnundum, çünkü yaşadığım son ilişki bir hafta içinde bir daha hiç ağlamak istemediğim kadar gözyaşıyla bitmişti.

Matt de benim gibi mali müşavirdi. Kalın siyah saçları vardı, işine yarayan o gülünç kütüphaneci gözlüklerini takıyordu ve her şeyi yaptığı gibi sevişiyordu: derinlemesine ve sık sık İç Gelir Kanunu'na atıfta bulunarak. Neredeyse mantıksız derecede ateşliydi -ki en başta onunla çıkmaya başlamamın bir nedeni de buydu- ama bizim

ilişki arzulanan çok şey bıraktı. Matt'in de öyle, hem bir insan hem de bir erkek arkadaş olarak. Beni muhasebe firmasında çalışan başka bir kadınla aldattığını öğrendiğimde yıkılmıştım - bir daha asla orgazmın eşiğindeyken birinin step-up temelinden bahsetmesini dinlemek istemediğimi bilsem bile.

Ne olursa olsun, Matt'ten beri kariyerim, arkadaşlarım ve güvenilir vibratörüm arasında hayattan istediğim tüm tatmini bulmuştum.

Elbette bu son kısmı anneme söyleyemezdim. Sadece onun ve ailemin geri kalanının, kendimi tamamlanmış hissetmek için romantik bir ilişki içinde olmam gerekmediğini kabul etmesini diledim. Kendi kişisel geçmişim tek başıma daha iyi olduğumu gösteriyordu. Hâlâ sadece Gretchen'in üzücü flört geçmişinden bahsediyormuş gibi davranan anneme bunların hiçbirini söylemedim ve bir tepki bekleyerek bana bakıyordu.

Ben de buna uydum ve nereye gittiğimizin farkında değilmişim gibi davrandım. Ne anlamı vardı ki? Yıllardır her kuzenimin düğünü öncesinde buna katlanıyordum. Matt'le işler boka sardığından beri.

"Neredeyse iki yıldır bekâırım," diye tekrarladım. "Zavallı Gretchen. Kesinlikle berbat." Ben de en az bunun iki katı kadar bir süredir bekârdım ama kim sayıyordu ki?

"Berbat!" Aiden ağladı. Görünüşe göre Adam'ın cep telefonuna olan ilgisini kaybetmişti ve şimdi yetişkinlerle sohbet etmeye çalışıyordu.

Annem onu görmezden geldi. "Davetiyen sen ve bir kişi için olmalı canım," diye devam etti, artan sinirimden habersiz, sesi hâlâ kulağымda fısıltının biraz üzerindeydi. "Sue Teyze ile iki kez kontrol ettim. Yani yanında kesinlikle bir eş getirebilirsin. Bence bu çok hoş olur."

Annem kimseyle görüşmediğimi gayet iyi biliyordu. Ayrıca hiçbir zaman sıradan biriyle çıkmadığımı da biliyordu. Sue Teyze

yanımda birini getirebileceğimi söylediler ama bu ailedeki herkes yalnız geleceğimi biliyordu.

Aynı şekilde neredeyse her aile etkinliğine tek başıma katıldım.

"Bu harika," dedim alaycı bir şekilde ve muhtemelen biraz fazla yüksek sesle. Tekrar şarap şişesine uzandım. "Eğer bir artı bir getirebilirim, bu erkek arkadaşımı da getirebileceğim anlamına gelir."

Daha önce hiç konuşmaların, ortam gürültüsünün ve hatta zamanın kendisinin cızırtılı bir şekilde durduğu bir rekor kırma anı yaşamamıştım. Ama şimdi bunu yaşıyordum. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Adam ve Jess aniden konuşmayı kestiler. Sam bana bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aiden bile artık babasının telefonuna bakmıyordu. Yetişkinleri izleyerek, kurnaz mavi bakışlarını bana çevirmişti.

Ve annem.

Annemin *yüzü gülüyordu*.

Aklıma gelmeyen nedenlerden ötürü ailemin bu küstahça yorumumu ciddiye aldığını fark etmem gerekenden daha uzun sürdü. İğneleme konusunda gerçekten bu kadar kötü müydüm ki ailemden bir kişi bile bunu anlamamıştı?

"Biriyle mi *çıkıyorsun*?" Annemin sesi sanki Noel Mart ayında gelmiş gibiydi. Zihnimdeki çarkların dönüşünden onu zar zor duyuyordum.

Onu düzeltmek için ağzımı açtım. Bunu söylemek için, hayır, ben hala her zamanki gibi bekardım-

Ve şimdiye kadar aklıma gelen en saçma fikirlerden biri zihnimde şekillenmeye başladığında tekrar k a p a t t ı m .

Belki de gerçekten çok çalışıyordum ve bu beni etkiliyordu. Belki de sadece birkaç yudum aldığım şarap

Akşam yemeği aç karnıma çok çabuk gelmişti.

Her iki durumda da, belki de -sadece belki de- biriyle görüştüğümü düşünmelerine izin vermek onları bir süreliğine bekar olduğum konusunda rahatlatacaktı. En azından Gretchen'ın düğününün diğer tarafına geçene kadar ve annemin randevularla ilgili yorumları ara sıra sinir bozucu olmaya geri dönene kadar.

Ağzımdan çıkan sonraki kelimeler beni daha söylerken şok etti.

"Evet. Biriyle görüşüyorum." Sesim sanki benim dışımda bir yerden geliyor gibiydi. Kısa bir süre Bay Fedora Pisliği ile yaşadığım etkileşimi düşündüm. Onun için ikinci doğa haline gelmiş olsa bile, herhangi bir şeyde rol yapmak benim için çok zor olmuştu. *Keşke beni şimdi* görebilseydi, diye düşündüm, biraz aklımı kaçırmış gibi hissederek. Ailem şaşkın bir sessizlik içinde bana bakmaya devam ederken, "Onu düğüne getirebileceğim için çok mutluyum," diye ekledim. "Çok heyecanlanacak."

Bunun üzerine koltuğumda biraz daha çöktüm ve titreyen ellerimle kendime bir kadeh Chardonnay daha doldurdum. Salı akşamı bir aile yemeği için kesinlikle gerekenden daha fazla şarap içmiştim. Ama madem şüpheli kararlar veriyordum, neden hepsini içmeyeyim?

"Seksi mi?" Jess komplocu bir tavırla kulağıma fısıldadı.

O anda panikleyebilecek her bir parçam bunu yapıyordu. "Um. Evet?" Çünkü o baş döndürücü anda söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi. "O... evet. Kesinlikle seksi."

Sesim kendime bile inandırıcı gelmiyordu ama Jess yine de bana sırtıttı. Bakmadığından emin olmak için Adam'a hızlı bir bakış attıktan sonra yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı.

Yumruğumu onunkiyle tokuşturmak yerine görmemiş gibi davrandım ve koltuğuma daha da gömüldüm.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi annem hülyalı bir şekilde. Böylece iki kişi olduk.

İçimden çığlık atıyor olsam da anneme gülümsemek için elimden geleni yaptım.

DÖRT

Vampirlik İlmi Yıllıkları'ndan *alıntı*, *On Yedinci Baskı*

"Kayda Değer Tarihi Olaylar Dizini," s. 1193

O zamandan beri yaygın olarak Olay olarak bilinen kundaklamanın 22 Ekim 1872 akşamı Kont Wyatt Contesque'in Sivastopol'daki malikanesinde düzenlenen bir partide meydana geldiğine inanılmaktadır. Partiden sağ kurtulanların anlattıkları olayların tutarsız bir resmini sunsa da, çoğu üç noktada hemfikirdir:

- *Bir: Olay gerçekten de meydana geldi ve orada bulunan herhangi bir kişinin tanık olduğu en iğrenç kundaklama bağlantılı vampir cinayeti idi.*
- *İki: Olay'ın ertesi sabahı, Bay Reginald Cleaves'e ait olduğu düşünülen birkaç eşya (bkz.: Kötü Niyetli Vampirler Dizini, s. 1123-24) ve bir*

Aynı kişi tarafından yazıldığı düşünölen bomba gibi bir not bulundu.

- Üç: Başka ipucu olmaması nedeniyle birçok kişi kundakçının Reginald Cleaves olduğuna inanmaktadır.

Cleaves'e karşı bugüne kadar resmi bir yasal işlem başlatılmamıştır çünkü vampir hukuk camiasındaki çoğu kişi aleyhindeki kanıtların en iyi ihtimalle ikinci dereceden olduğu konusunda hemfikirdir. Dahası, hayatta kalanların anlattıklarından oluşan küçük bir azınlık, tüm bu olayın Kont'un halüsinojenlerle karıştırılmış kan içtikten sonraki hayal gücünün bir ürünü olduğuunda ısrar etmektedir.

Buna rağmen, Cleaves'in adı popüler imgelemede Olay ile bağlantılı kalmaya devam etmektedir. Kolektif (Bkz. Kolektif, *infra.*, 982-83), birçoğu Kont Wyatt Contesque'in partisine katılan ve kayıp olarak sayılanlar arasında bulunan atalarının (halk arasında "Kurucu Sekiz" olarak bilinir) öldürölmesinin intikamı olarak onu adalete teslim etmeye kararlídır.

Dünya Savaşı'nda öldüğüne inanılan vampirlerin listesi için

Olay, lütfen Ek IX'a bakınız.

REGINALD

Eve geldiğim anda bir şeylerin yanlış olduğunu anladım.

İçeri nasıl girdiklerini bilmiyordum. İçeri girememeleri gerekirdi. Vampirlerin haneye tecavüz yasağı DNA'mıza kana duyduğumuz arzu kadar işlemişti. Birinin evine giremeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Orada yaşıyan insanların açık izni olmadan ev.

Ya da en azından bu anlama gelmeliydi.

İnsanken bile her zaman esrarengiz bir şekilde ileri görüşlü olmuşumdur. En son ensemdeki tüyler bu kadar diken diken olduğunda, Kolektif'in efendileri beni ve köyümdeki diğer insanların çoğunu vampirlere dönüştürmeden saniyeler önceydi ve varlığımın yörüngesini sonsuza dek değiştirmişti.

Mutfağımın ışığını yaktım ve yavaşça bir daire çizerek her şeyi anlamaya çalıştım. Ama tüm sinapslarımın ateşlenmesine, tüm içgüdülerimin *kaçmam* için bağırmasına rağmen, orada kimse yoktu. Ve hiçbir şey yerinde görünmüyordu. North Shore kan bankasından aldığım yemekleri ısıtmak için kullandığım tencere, saatler önce bıraktığım lavaboda ıslanıyordu. Glockenspiel'im kitaplıktaki her zamanki yerinde duruyordu, bir zamanlar olduğum insanla aramda kalan tek bağdı bu.

Ve en değerli varlığım da oradaydı: Lavabonun üstündeki duvarda Edward Cullen'ın çerçeveli yağlı boya tablosu, ısıltılı ve muhteşem bir şekilde orta mesafeye bakıyordu.

(Frederick'in *Twilight* hakkında ne düşündüğü umurumda değildi. Edward Cullen'a bayılmıştım. Zihin okuyabilmek mi? *Destansı*. On beş yıl önce bana tabloyu satan Berkeley'li keşin, tablonun parıltılarının sihirli olduğunu söylediğinde buna gerçekten inanıp inanmadığını ilk kez merak etmiyordum).

Bıçak bloğumdan tırtıklı bıçağı aldım ve iki elimle kavradım. Yemeğimi dilimlememe gerek olmadığı düşünülürse, aldığımda anlamsız bir alışverişti, ama koridorda ilerleyip ışık düğmelerini açarken ona sahip olduğum için memnundum. Dokunmayı denedim

Bir vampir olarak ilk yüzyılımda yaptığım daha büyük hataların çoğunu körükleyen öfkenin içine korkumu uzak tutmak için girdim, ama bu zordu.

O ilk yıllardan bu yana çok değişmiştim.

Oldukça zeki bir insan olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu, ancak yapıma rağmen özellikle güçlü biri değildim. Tek güvenilir doğal savunmam dişlerimdi ama onların da beni kovalayan aptallara karşı pek yardımcı olamayacağı açıktı. Onlar da vampirdi. O anda güzel, sivri bir tahta kazık harika olurdu ama intihar etmeyi sevmediğim için onları yanımda bulundurmama eğilimindeydim.

Yatak odama gidip ışığı açtığımda ne yaptıklarını anladım.

Susam Sokağı'ndaki Kont von Kont'un bir metre boyundaki karton maketinin yatağımın başucunda durduğunu ve sanki orada yaşıyormuş gibi rahat görüldüğünü görünce kanım damarlarımda zaten olduğundan daha da fazla dondu. Mor ve Muppety idi, görmeyen geniş gözleri ve yüzünü bölen kalıcı bir sırtışı vardı. Üç parmaklı bir elini önünde uzatmış duruyordu, sanki resmini çektiklerinde önemli bir şeyi saymanın ortasındaymış gibi.

Bildiğim kadarıyla öyleydi.

1970'lerin sonundan beri *Susam Sokağı*'nı izlememiştim. Kont von Kont hâlâ yayınlanıyor muydu? Umursadığımdan değil. Bir Muppet gördüğümde tanıyacak kadar modern dünyayı biliyordum ama kesinlikle kariyerlerini takip etmiyordum.

Asıl soru şuydu: Burada ne *iş*i vardı?

Bunu açıklayabilecek bir şey bulmak için yatak odamı aradım. Ama o sabah orada olmayan tek şey karton kont ve benim giderek artan panik duygumdu.

Dolabıma döndüğümde notu gördüm.

Dolabımın kapısına, içinden geçen tahta bir okla tutturmuşlardı. Üzerinde sadece dört kelime vardı ve büyük kırmızı harflerle kan gibi görünen bir mürekkeple yazılmıştı:

GERİ DÖNECEĞİZ

Oh, kahretsin.

Notu ve oku kapıdan güçlükle çıkardım. Tahtada korkunç bir oyuk bırakmıştı. Bu gariplerin bu işe olan bağlılıklarını takdir etmem gerekirken, ev sahibim beni öldürecekti.

Ama daha sonra depozito konusunda endişelenmek için yeterince zamanım olacaktı. Eğer şanslıysam.

Kolektiften başarılı bir şekilde saklandığımı sanıyordum.

Görünüşe göre yanılmışım. Frederick'in normal kıyafetlerini giymek ve sadece gerektiğinde dışarı çıkmak yeterli değilmiş.

Hades, bu çok sinir bozucuydu.

İzimi kaybettirmek için başka bir şey düşünmem gerekiyordu.

Tek soru şuydu: Ne?

Bu arada, eğer dairemi bulmuşlarsa, kalacak yeni bir yer bulmam gerekiyordu. Ve çabuk.

BEŞ

The Collective'in Mart ayı yönetim kurulu toplantı tutanağı

- *Hazır bulunanlar: Guinevere, Patricia Benicio Hewitt, Giuseppe, Alexandria, Philippa, Gregorio, John, Bayan Pennywhistle, Maurice J. Pettigrew*
- *Yok: George*
- *Karar verilmiştir: SAAT 9:15*
- *Kurucu Sekiz için söylenen anma ilahileri: Alexandria liderliğinde*

ESKİ İŞLER:

- *Saint Margaret'in yıllık kermesi: Muhteşem bir Başarı! Korkutulan insan çocuk sayısı: Geçen yıla göre %57 artış. Kanı akıtılan insan sayısı: geçen yıla göre %25 arttı.*
İşe alım: Yarım düzine yeni familiar aranza katıldı. (Alkışlar Bayan

Pennywhistle, bu yılki etkinliğin bu kadar başarılı olmasında gösterdiği yoğun çaba için).

- Reginald Cleaves'i arama çalışmaları:

Yavrularımızın ölümünden sorumlu olan adamın şu anda Chicago, Illinois'de yaşadığını öğrendik. Biz de bir eve taşındık.

hareketlerini izlemek için şehrin hemen batısında bir ev.

- Cleaves ne yazık ki niyetimizin farkında ve şimdi daha fazla giyerek göz önünde saklanıyor

her zamankinden daha mütevazı bir kıyafet. Bunun büyük ölçüde Giuseppe'nin karton Muppet dublöründen kaynaklandığına inanıyoruz,

kurul onayı olmadan alınmıştır. Kont'u kullanırken, Kont Wyatt Contesque ile ilgili öfkemizi başarılı bir şekilde iletmiş gibi görünüyoruz

OLAY, uygulama gün doğumundaki bir vampir kadar inceydi. Giuseppe'nin azarlanması

Kurul onayı olmadan hareket etmiş ve bir daha böyle aptalca bir şey yapmaması konusunda uyarılmıştır.

- Vampir topluluğunda başka kimse olmadığı için nankör canavarı getirmeye kararlı

OLAY'ın sorumluları adalete teslim edilirken, bize düşen uyanık kalmaktır. Bu şekilde davranacak hiç kimse

Sadece soydaşlarımızın değil, kendi soydaşlarının da hayatlarını acımasızca sona erdiren bu kişinin adaletten kaçmasına izin verilmemelidir.

YENİ İŞLER:

- Yeni kale projektörleri: Tartışma, projeden sorumlu

yüklenicinin hazır bulunabileceği Nisan ayına ertelendi. Hatırlatma: O bizim için çalışıyor.
KİMSE ONU YIYEMEZ.

- Toplantı sona erdi: 10:15

- *Nisan toplantısı saat 9:15'te başlayacaktır.
George ikramları sağlayacak.*

AMELIA

Biriyle çıktığımı açıkladıktan kısa bir süre sonra, yeğenim Aiden Çernobil'e rakip olacak bir sınır krizi geçirdi. Herkesin dikkati bir anda benden uzaklaşıp ılık atan çocuğu sakinleştirmeye yöneldi.

Küçük bir çocuğa karşı minnettarlık hissetmeye alışık değildim. Ama yeğenim YouTube'daki kedi videolarıyla teselli edilmeyi reddettiğinde bana *gerçekten* bir iyilik yaptı. Adam ve Jess restorandan çıktığımızda kesinlikle harap olmuş görünüyorlardı ve onlar için üzüldüm ama artık ilgi odağı olmadığım için o kadar rahatlamıştım ki çoğunlukla kendim için seviniyordum.

Yine de ertelemem uzun sürmedi. Daha tren istasyonuna varmadan Sam ve annemden mesajlar aldım.

Dostum için tebrikler.

**Senin adına sevindim. Ve
söylemediğin için incinmemek için
kendimi zor tutuyorum.
bu gecedен önce.**

SAM: ♥

**Annen: Baban ve ben birini
getireceğın için çok mutluyuz.
Düğün, tatlım.**

**Çok uzun zamandır bekarsın.
Endişelendik.**

**ANNE: Şanslı genç adamlarla
tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Adı
ne?**

Gerçekten güzel bir soruydu. Ve nasıl cevap vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Lakeview'deki daireme döndüğümde saat neredeyse ondu, o sabah işe gitmek için evden çıktıktan neredeyse on beş saat sonra. Akşam yemeğinde fazla kaçırdığım şarabın, az önce kendim için yarattığım karmaşanın ve yorgunluğun birleşik etkilerinden dolayı başım ağrıyordu.

İçeri girdiğimde, bütün gün taşıdığım endişenin bir kısmı eriyip gitti.

Evrak çantamı omzumdan indirdim ve tüylü, yargılayıcı bir baykuş gibi tüneyen patiska kedim Gracie'nin oturduğu siyah taburenin yanına, yere bıraktım. Evim benim sığınağımdı; her kitap ve biblo yerli yerindeydi, termostat ve su basıncı doğru ayarlıydı ve hayatımın geri kalanını oluşturan tüm stres faktörleri kapalı kapının diğer tarafında sıkıca tutulmuştu.

Paltomu çıkarıp dolaptan bir askı çekerken Gracie'nin bana kibirli kibirli baktığını fark ettim. Gracie'nin dokuz yaşındaki bir kediye göre esrarengiz derecede güçlü bir sarhoş dedektörü vardı ve *sokağa çıkma yasağını geçtin* surat *ifadesi* görülmeye değerdi. Bana bir Salı gecesi çok fazla içtiğimi ve aileme erkek arkadaşım olduğu konusunda yalan söylediğimi bildiğini söyledi. Ayrıca bana saatler önce onunla oynamak için evde olmam gerektiğini de söyledi.

"*Miyav*," diye *öğüt* verdi Gracie.

Kızamadım bile. "Bunu hak ediyorum," diye kabul ettim. "*Miyav*," dedi Gracie tekrar, hissederek.

Tamam, *bu* çok uzak bir köprüydü. "Bak. Gerçekten zor bir gün geçirdim." Bir yanımda bir kediyle tartışmaya girmenin saçma olduğunu biliyordu. Diğer yanımda Gracie'nin beni *anlamasını* istiyordu.

Gracie anlamak yerine, Sophie'nin postalarımı koyduğu mutfak tezgahının üzerine atlamayı tercih etti.

Chicago Üniversitesi mezunları dergisinin bahar sayısı ve *Cat Fanciers*'ın yeni sayısının üstünde, annemin geleceğini söylediği düğün davetiyesi duruyordu.

Çaresizce Gracie'ye baktım, sağ ön patisini yıkamak uğruna benim yaşam tercihlerimi yargılamaktan vazgeçmiş görünüyordu.

"Açmak istemiyorum," dedim ona.

Gracie bana destek olmak yerine, tezgahdan atlayıp oturma odamdaki kanepeye geçerek bu konuşmanın bittiğinin sinyalini verdi. İnsan olmayan bir oda arkadaşına sahip olmanın bir dezavantajı, beni onaylayacak birine ihtiyaç duyduğumda, genellikle şansımın olmamasıydı.

"Peki," diye mırıldandım. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı olmadığını düşündüm. En azından Gretchen bunu benim daireme göndermişti. Kuzenim Sarah davetiyesini ofisime göndermişti. Hayatımın daha büyük bir bölümünü işte *geçirdiğimi* ima eden bu zımnî acıma duygusu, yarama tuz biber ekmişti.

Derin bir nefes aldım ve parmağımı zarfın mührünün altına kaydurdum.

Fildişi iç zarfın ön yüzünde mor kaligrafi zarif bir şekilde uzanıyordu:

Amelia Collins, Artı Bir

Davetiyenin çok hoş görüldüğünü itiraf etmeliyim. Shutterfly'ın bu kadar resmi görünümlü kart stoğu taşıdığını fark etmemiştim.

*Bay ve Bayan Alex Madden
ve Bay ve Bayan Francis Whitlock*

*Bu vesileyle, çocuklarının evliliğinde hazır bulunma
şerefine nail olmanızı rica ederiz.*

GRETCHEN ELIZABETH

ve

JOSHUA COLE

*14 Mayıs Cumartesi akşamı saat 5'te
Twin Meadows Country Club, Chicago, Illinois'de.
Hemen ardından resepsiyon verilecektir.*

Twin Meadows'ta bir aile düğünü daha. Amcalarımın yarısı oraya aitti, bu yüzden orası bir aile düğünü haline gelmişti.

Zarfin içine tekrar baktım ve iki tane daha kirli beyaz, üçe beşlik kart gördüm. Bunlardan biri o Pazar günü Sue Teyze'nin evindeki nişan yemeğine davetiyeydi.

Saçmalık.

Çok *yakında*.

Diğer kart ise bir sonraki hafta sonu ailelerimizin Wisconsin'deki kulübelerine çiftler olarak yapacağımız bir kaçamak için davetiyeydi. Büyük büyükbabamın Door County'de birkaç dönüm arazisi vardı ve o öldüğünde büyükbabam bu araziye kulübeler inşa ederek dört çocuğunun her birine birer tane vermişti. Ben çocukken ailem her yaz orada iki hafta geçirirdi; bildiğim kadarıyla halalarım da çocuklarıyla aynı şeyi yapmıştı.

Orayla ilgili tüm çağrışımlarım yürüyüş, balık tutma, s'mores ve sivrisinek ısırıklarıydı. Oraya yaptığımız aile gezilerini hep sevmişimdir ama düğün öncesi bir kaçamak kutlaması yapmak için tuhaf bir yer gibi görünüyordu. Ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Aklıma gerçekten dehşet verici iki düşünce geldi.

Birincisi: Ailem var olmayan erkek arkadaşımı bu etkinliklere getirmemi bekler mi?

Ve sonra: Zamanında birini bulabilecek miydim? Her iki durumda da, muhtemelen annemin ve babamın mesajlarına cevap vermem gerekiyordu.

Sam'in mesajları. Bu maskaralığı gerçekten sürdürüp sürdürmeme konusunda hâlâ kararsızdım ama Sam'e olan bitenle ilgili gerçeği söylemeliydim. Çocukluğumuzdan beri birbirimize her şeyi anlatmıştık. Herhangi birine yalan söyleme konusunda kötüydüm; Sam'e yalan söylemem imkânsızdı.

Sam, lütfen ne yapacağıma karar verene kadar bunu sır olarak sakla.

AMELIA: Ama ilk başta birini düğüne götüreceğimi söylediğimde tamamen alaycı

AMELIA: Herkes bana İNANANA kadar buna karar vermemiştim. belki de annemle babamı biriyle çıkma konusunda rahatlatmanın bir yolu olabilir.

Cevabı hemen geldi.

Vay canına.

Tamam. SAM: Bunu halletmene

izin vereceğim ♥

Kimseye tek kelime etmeyeceğim. Sadece beni haberdar et. ne karar verirsen.

AMELIA: Elbette AMELIA:

Teşekkür ederim AMELIA:

Seni seviyorum ♥

**Bir dahaki sefere Scott'la film gecesi
için vaktiniz olduğunda bana haber
verin.**

SAM: Yapacağım

**SAM: Ayrıca, dırdır ettiğim için
özür dilerim ama cevap
vermeyince endişelendim.
hemen**

**SAM: Dikkatli yürüdün mü
Ev mi?**

Gözlerimi devirdim.

Bunu tekrar mı yapıyoruz?

**Ne zamandan beri kız kardeşim için
endişelenmem suç oldu?**

Birkaç ay öncesine kadar Sam benim güvenliğim için her zamanki gibi kardeşçe bir endişe duyduğunu ifade ederdi. Ancak son birkaç aydır tuhaf bir şekilde gerginleşmişti. Geçen hafta, gece dışarı çıkmayı planlıyorsam çantamda keskin bir tahta sopa taşımam için beni teşvik etmeye bile başlamıştı.

İşte o noktada saçmaladığına karar verdim.

**SAM: Kimin olabileceğini bilmiyorsun
Orada, Ame**

**Seni takip eden katiller,
soyguncular, hırsızlar olabilir.
Ev**

SAM: Hatta, bilirsin

SAM: Vampirler

Bir kahkaha patlattım.

Hırsızlar mı?

Vampirler?????

**Çok fazla Baldur's Gate 3
oynuyorsun.**

**SAM: Hey, ben tamamen normal
bir miktarda oynuyorum**

**SAM: Bir kere denemelisin vergi
Sezon bitti.**

Ama bu konunun dışında.

**SAM: Dışarıda kimin ya da neyin
olabileceğini asla bilemezsin, tek
söylediğim bu.**

Başımı sallayarak kıkırdadım.
En azından şefkatli bir kardeşti.

**Bu gece eve gelirken dikkatliydim.
Tamam mı?**

Yalancı.

AMELIA: Muhtemelen

**AMELIA: Ama ihtiyacın yok
Benim için endişelen, tamam mı?
Hayatım boyunca Chicago'da
yaşadım. El arabasında çantamın
fermuarını açıp dolaşacak değilim
ya.**

**AMELIA: Her neyse, anneme
uydurduğum erkek arkadaş
hakkında ne söyleyeceğimi
düşünmem gerekiyor, bu yüzden
gitsem iyi olacak**

AMELIA: Seni seviyorum

İşte. Bu iki konuşmadan daha kolay olanıydı.
Annemin mesajlarını tekrar açtım ve alt dudacağımı
çiğneyerek düşündüm.

Gerçekten biriyle görüşüyormuşum gibi davranıp onu düğüne getirecek miydim? Bu çapta bir yalanın *altından* kalkabilir miydim?

Ailemin var olmayan aşk hayatımla ilgili küçük yorumlarının düğün günüyle sınırlı kalacağını bilseydim, muhtemelen hepsini omuz silkebilir ve beni etkilemesine izin vermezdim. Ama özellikle annem bir aile düğünü öncesindeki haftalarda daha da dobra oluyordu. Sam'in düğününden önce annem onu her gördüğümde arkadaşlarının bekar oğullarının isimlerini sayıklıyordu. Kuzenim Sarah'nın düğününde annem beni üç farklı erkekle tanıştıracak kadar ileri gitmişti.

Bir dizi aile düğününe tek başıma gitmemle ilgili Sue Teyze'den alacağım garip yorumlardan bahsetmiyorum bile.

Şu anda hayatımda buna ihtiyacım yoktu.

Özellikle de tüm bunlar, hayatımın bu haliyle eksik olduğuna dair güçlü bir imayla birlikte geldiği için. Bu da beni söyleyebileceğimden çok daha fazla rahatsız etti. Kızım gibi sevdiğim bir kedim, iyi arkadaşlarım ve keyif aldığım bir kariyerim vardı. Ailem onda ne bulduğumu anlamasa bile.

Peki ya ağır iş yüküm bana biriyle çıkmak için hiç zaman bırakmadıysa? Benim için sorun değildi. Kardeşlerim ya da Gretchen gibi insanların isterlerse evlenme haklarını ellerinden almıyordum. Bunların hiçbirini kendim için istememem neden bu kadar büyük bir sorundu?

Belki de bu etkinliklerde sahte erkek arkadaşım gibi davranacak rastgele birini bulmak bana birkaç ay daha huzur kazandırırdı.

İç zarfın üzerindeki yazıya tekrar baktım ve *Amelia Collins'e, Artı Bir'e* nasıl hitap edildiğini tekrar tekrar okudum.

Siktir et.

Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim.

Bu, hayatımda aklıma gelen en muzip fikir olabilir. Kesinlikle biraz çocukça bir fikirdi. Ama kim bilebilirdi ki? Belki de şimdiye kadar sahip olduğum en iyi fikirlerden birine dönüşecekti.

Bunu zaman gösterecekti.

Anneme cevap verdim.

Sizin de onunla tanışmanızı dört gözle bekliyorum anne!

Annemin cevap olarak ne yazdığını görmemek için telefonumu yanımdaki kanepeye bıraktım.

Yavaşça ona kadar saydım, sonra kalktım ve mutfağıma doğru yürüdüm. Sam ve Scott'ın birkaç hafta önce akşam yemeğine geldikleri zamanki şarap şişesini buldum. Hâlâ yarısı doluydu, ki bu çok uygundu.

Doğrudan şişeden bir yudum aldım. Çünkü neden olmasın? Orada Gracie'den başka beni yargılayacak kimse yoktu ve o da derin uykundaydı.

Böylece sıvı cesaretiyle güçlenerek Sophie'ye mesaj attım.

Merhaba Soph.

AMELIA: Ya dahice bir hareket ya da gerçekten aptalca bir şey yaptım.

Hangisi olduğundan emin değilim.

Konuşabilir miyiz? Yardıma ihtiyacım var.

ALTI

*Buruşuk bir kağıda kırmızı mürekkeple aceleyle
karalanmış bir mektup*

Freddie-

Kıyafetlerin bir kilise ayini kadar sıkıcı ama bu gece bana gerçekten bir iyilik yaptın. Bir an için beni fark ettiklerini sandım ama kıyafetin mükemmel bir kılık değiştirmeydi.

Senin için de uygunsa daha fazla eşyanı ödünç alma teklifini kabul edeceğim. Ne zaman olur bilmiyorum. Kıyafetlerin gittiğinde uğradığımı anlayacaksın. Senin deyiminle "çalıntı bir araba gibi" giyinemeyeceğim için kızgınım ama sanırım bu iş bittiğinde a er istediğim gibi giyinmeye geri dönebilirim.

Her neyse. Tekrar teşekkürler. (Gördünüz mü? Minnettarlık duyabiliyorum.

Bazen.)

-R

AMELIA

GOSSAMER'S HARİKA BİR KAHVE DÜKKANI DEĞİLDİ. Jenerik yiyecekler muhtemelen bir yerlerde büyük bir endüstriyel mutfakta önceden hazırlanmıştı, içeceklerin hepsinin aptalca isimleri vardı ve fiyatlar Chicago'dan ziyade Manhattan için daha uygundu.

Gerçi benim dairemle Soph'unkinin ortasıındaydı, bu da ikimiz için de uygun bir yerdi. Ve nispeten düşük gürültü seviyesi, hem iş yapmak hem de arayı kapatmak için iyi oldu.

Oraya vardığımda, Sophie uzun zamandır bizim olduğunu düşündüğümüz arka taraftaki masaya oturmuştu bile, üzerinde ince bedenine çok yakışan kırmızı-beyaz kareli bir elbise vardı. İkimiz arasında Sophie her zaman daha şık olanımız olmuştu. İkizleri doğduktan ve onlarla evde kalmaya karar verdikten sonra bile bu değişmemişti.

Önünde dumanı tüten bir içecek vardı. Her zamanki Americano'm, ki bu özentili hipster kahve dükkânı anlamadığım nedenlerle *We Are Vivacious* adını vermişti, yerimde beni bekliyordu. Sophie yaklaştığını görünce, bu yarım yamalak plan hakkında ona bir şey söylediğime pişman olmama neden olan geniş, bilmiş bir gülümsemeye başladı.

"Saçını yaptırmışsın," dedim. "Harika görünüyor."

Sophie uzun, siyah saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden atarak, "Öyle," diye onayladı. "Ama konuyu saptırmayalım. Burada olma nedenimiz ne kadar harika görüldüğüm konusunda bana iltifat etmek değil."

Yüzümü buruşturdum. "Neredeyse gelmiyordum," diye itiraf ettim, onun karşısındaki sandalyeye çökerek. "Tinder'da on dakika geçirdikten sonra bunun korkunç bir hata olduğunu anladım."

"Aman Tanrım, eğer kaçsaydın seni öldürürdüm." Daha yakına eğildi, koyu kahverengi gözleri zevkle dans ediyordu. "Bunun için bir bebek bakıcısı tuttum."

Sophie'nin kendine bu kadar az zaman ayırması kalbimi sızlattı. "En son ne zaman bir bebek bakıcısı tuttum?" diye sordum. Marcus haftalarca uzakta olduğunda bile bunu pek sık yapmazdı. Gelecek ay ona doğum günü hediyesi verdiğimde, sanat dersleri için bir bakıcı tutmasını sağlayacaktım.

Sophie sorumu duymazdan geldi ve kafenin diğer tarafında oturan bir adamı işaret etti. İhtiyaçlarına öncelik vermediği için üzerine gittiğimde her zaman yaptığı gibi konuyu saptırıyordu.

"Peki ya o adam?" diye sordu.

Homurdandım. "Ben gelene kadar adayları incelemeye başlamanı beklemenı söylemişim."

"Ama az önce arkadaşlık uygulamalarında şansının yaver gitmediğini söyledin. Ve ailene ne zaman sahte bir erkek arkadaş sunman gerektiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Nişan yemeği Pazar günü."

"Dört gün sonra." Sophie sanki onu duymamışım gibi dört parmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Kaybedecek zaman yok. Ve eğer arkadaşlık uygulamalarını kullanıyorsan..." Omuz silkti. "Proaktif olduğum için beni suçlayamazsın, tek söylediğim bu. Ve hayır demeden önce en azından şuradaki adama *bir göz* atmalısın."

İç çektim. Sophie haklıydı. Boyun eğerek işaret ettiği yöne baktım.

Adam aşağı yukarı benim yaşlarımda görünüyordu. Kirli sarı saçları dağınıktı, sanki yataktan yeni kalkmış ve taramaya zahmet etmemiş gibiydi, ama geri kalanı iyi görünüyordu. Aslında iyiden de öte. Özellikle de giydiği uzun kollu yeşil Henley'in geniş göğsüne yapışması ve

Omuzları. Burnunun ucuna taktığı kalın çerçeveli gözlük işe yaramamalıydı. Ama bir şekilde, *gerçekten, gerçekten işe yaradı*.

Dikkati, ara sıra notlar aldığı bir günlük ile elindeki dergi arasındaydı. Derginin kapağında ejderhalar vardı. Bana üniversitedeki inek erkek arkadaşlarımla rol yapma oyunları için buluşmadan önce çalıştıkları kitapları hatırlattı.

Onu tanımaya çalıştım. Özellikle yakışıklı bir masa üstü oyun tutkunu muydu? Seksi bir kütüphaneci miydi? Ama insanların dış görünüşlerinden bir şeyler anlamak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Özellikle de ne kadar uzun süre bakarsam o kadar telaşlandığım bu gibi durumlarda.

"Sen ne düşünüyorsun?" Sophie sordu.

Yüzümü ona döndüm, biraz sersemlemiş hissediyordum. "Kesinlikle olmaz." Bu planı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğim tartışılırdı. Çekici bulduğum biriyle bunu başarmamın imkânı yoktu.

Sophie bana baktı. "Onun nesi var? Çok tatlı!"

Bu konuda haklıydı. Bir yanıt bulmak için bocaladım. "Üzerinde ejderhalar olan bir dergi okuyor," dedim beceriksizce.

"Yani?" Sophie dedi ki. "İnekler yine havalı. İnekler *sıcak*."

Bu ifadelerden herhangi birinin gerçekten doğru olup olmadığından şüpheliydim ama boşverdim. Tekrar masasına baktım ve şimdi dergiyi baş aşağı tuttuğunu ve yoğun bir odaklanmayla ona baktığını gördüm.

Bunun bir can simidi olduğunu gördüm.

"Dergisini baş aşağı okuyor," dedim. "Bu daha da iyi."

Sophie'ye baktım. "Bunun neresi daha iyi?"

"Espri anlayışı olduğunu gösteriyor."

"Bence bu sadece onun tuhaf olduğu anlamına geliyor."

"Peki, tamam, adil," diye kabul etti Sophie. "Ama bu onu bunun için güçlü bir aday yapıyor, çünkü dürüst olmak gerekirse?" Sophie işaret parmağıyla masaya vurdu. "Biraz dengesiz biriyle ortaya çıkmak, ailenize bir erkekle daha iyi olmak zorunda olmadığınızı göstermenin mükemmel bir yolu olabilir." Durakladı ve ekledi: "Ayrıca, sadece en azından *biraz* tuhaf olan biri böyle bir şeyi kabul eder."

Haklıydı. "Bunun kesinlikle düşünmemem gereken korkunç bir fikir olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Çünkü bence öyle olabilir."

"Hayır. Bu senin en iyi fikirlerinden biri." Sophie, ortaokuldan beri bana karşı kullandığı o *saçmalamayı kes* bakışını üzerime *dikti*. "Dün gece on birde beni aradığında sen de bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştün."

Americano'mdan uzun bir yudum aldım, böylece en iyi arkadaşşımdan utangaç yüz ifademi saklayabilecektim.

"Bir anlık muhakeme hatasına düştüm," diye mırıldandım. Ki bu doğruydı. Akşam boyunca neredeyse bir şişe şarap tüketmişim ve onu aradığımda Taylor Swift'in *Midnights* şarkısını tekrar tekrar dinliyordum. Eleştirel düşünme becerilerim o kadar keskin değildi. Günün soğuk ışığında bile, bu planı yapmamdaki itici güç hâlâ aklımı kurcalıyordu. "Ailemden birinin bekâr olmamı neden umursadığını anlamıyorum."

Sophie, "Bu iğrenç," diye onayladı. "İşte bu yüzden senin fikrinin harika olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt ettim. "Bunun gerçekten harika olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle," dedi Sophie. "Yalnız bırakılmayı hak ediyorsun ve bazı aile üyelerinin hak ettiği azarı kaldıramayacak kadar yüzleşmeye kapalı birisin."

İç çektim. Terapistim muhtemelen ya aileme buna bir son vermelerini söylememi ya da onların böyle olduğunu kabullenmemi ve bu durumu görmezden gelmeyi öğrenmemi tavsiye ederdi. Gerçi aylardır terapistimi göremeyecek kadar işle meşguldüm. "Bu sahte randevu planı en basit çözüm gibi görünüyor," diye kabul ettim.

"Evet," diye kabul etti Sophie. "Bu plan tam bir kazan-kazan. Özellikle de benim için. İyi, melek gibi, notları mükemmel, her zaman her şeyi doğru yapan Amelia'nın Tinder'dan, El'den ya da bir kafeden bulduğu yakışıklı bir serseriyle bir aile toplantısında ortaya çıkması fikri, gelecek yılın ortasına kadar beni sadece eğlence değeriyle güçlendirecek."

Kendime rağmen gülümsedim. "Hatalarımın seni eğlendirmesine sevindim."

"Oh, öyleler." Sophie sırtıttı.

"Ayrıca, her *zaman* her şeyi doğru yapmıyorum."

Kadın homurdandı. "Doğru ya. En son ne zaman park cezası aldın?"

Yanaklarım kızardı. "Hiç park cezası almadım."

"Üniversitede aldığın en düşük not kaçtı?"

Şimdi de beni trollüyordu. Sophie lisede ve üniversitede okul birincisi olduğumu çok iyi biliyordu. Sorusuna cevap vermeye tenezzül etmemeye karar verdim.

Ama Sophie bir Peloton eğitmeni gibi acımasızca devam etti. "Peki, en son ne zaman ailenizi azarladınız?"

Yutkundum. "Ben de bunu hiç yapmadım."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Asla ergenlik isyanı gibi bir şey yapmadım. Sadece bana söyleneni yaptım. Benden ne bekleniyorsa

benden."

Sophie başını salladı. "Ame. Bu fikir sadece mükemmel değil. Yaklaşık yirmi yıl gecikmiş bir fikir." Elindeki fincanı bırakıp öne doğru eğildi ve kollarını önündeki masaya kavuşturdu. "Eminim Bay Zindanlar ve Ejderhalar'ı kuzeninin düğününe götürürsen, büyük teyzen Brunhilda bir daha bekâr olduğun için sana asla kızmayacaktır."

Güldüm. "Brunhilda diye büyük bir teyzem yok."

"Kuzen Brunhilda, o zaman," dedi Sophie elini umursamaz bir tavırla sallayarak.

Eğlenerek başımı salladım ve tam dergisini yere koyarken dergisini okuyan adama bir kez daha baktım.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Bir anda ve genellikle hız trenleri ya da büyük bir kalabalığın önünde sunum yapmakla ilişkilendirdiğim baş dönmesi hissiyle onu tanıdım.

Önceki geceden Bay Fedora Pisliği'ydi.

Bana çarptığında hava karanlıktı ve şapkası yüzünün büyük kısmını gölgede bırakmıştı. Daha önceki tuhaf kıyafetini şu anda giydiği daha geleneksel kıyafetle değiştirmişti. Ama aynı adam olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Onun da beni tanıdığı belliydi. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve o dolgun dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Bir süre sonra gözleri tekrar uzaklaştı.

Günlüğüne hararetle yazmaya başladı.

Ona yardım ettiğim için bana borçlu olduğunu söylemişti. Muhtemelen bunu kastetmemişti ama teklif etmiş olması onu buna evet demeye daha meyilli hale getirebilirdi.

Bana yardım etmesini isteseydim. Sophie boğazını temizledi.

Kahretsin. Ona bakıyordum. Yüzümü ona dönmek için hızla başımı çevirdim.

"Madem bunu kesinlikle yapıyorsun-" diye başladı.

"Böyle bir şeye karar vermedim."

Sophie, sanki sözünü kesmemişim gibi, "-Bay Pretend için bazı kriterler belirleyelim," diye devam etti. "*Düzinelerce seçeceğiniz* arasından kimi seçeceğinize karar vermenize yardımcı olmak için."

İğnelemeyi görmezden geldim. Çünkü listeler iyiydi. Dikkatlice düşünülmüş kriterler insanların mantıklı kararlar almasına yardımcı oluyordu. Tek sorun, nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmamasıydı.

"Sence listede ne olmalı?" Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar aptal hissederek sordum.

"Sormana çok sevindim." Sophie çantasından sarı bir *bloknot* çıkardı ve en üste büyük harflerle *SAHTE ARKADAŞ KRİTERLERİ* yazdı. "Kolaydan başlayalım. Sanırım gerçekten işlediği şiddet içeren bir suçtan dolayı hüküm giymiş birini bu düğüne götürmek istemezsiniz."

Ona göz kırptım. "Doğru."

"*Şiddet... uygulayan... bir suçlu değil,*" dedi Sophie ve not aldı. "Anladım. Sıradaki soru. Kaç yaşında olmalı?"

Bunu düşündüm. "Belki otuzlu yaşların ortasından sonuna kadar? Eğer çok genç ve etkilenmeye açıksa, işler garipleşebilir. Ama benden çok daha yaşlıysa, o da tuhaf olabilir."

"Bu mantıklı," diye kabul etti. "Ayrıca, çok genç olan ve hâlâ aşka inanan biri de sana aşık olabilir."

Homurdandım. Sophie neredeyse on yıldır evliydi ve üniversitede tanıştıklarında olduğu gibi bugün de kocasına aşıktı. Kesinlikle hâlâ *aşka inanıyordu ya da*

Her neyse. Benim alaycı tavrıma uyum sağlama isteği onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu gösteriyordu.

"Kimse bana aşık olmayacak," dedim.

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı Sophie. "Bu sahte buluşma planları her zaman gerçek aşka yol açar."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Biliyorum," dedi. "Bunun hakkında okumuştum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Nereye?"

"Romanlarda."

"Romanlar mı?" Güldüm.

"Bak," dedi ciddileşerek. "Bu konuda okuduğum onlarca kitabın ne söylediği önemli değil. Ben sadece bunun bir risk olduğunu söylüyorum. Yani... kendine bir bak."

"Ne demek bana bak?" diye sordum. Çok uzun zamandır arkadaşlık ve hiç güneş görmemiş tenimin, gözlerimin altındaki neredeyse sürekli torbaların ve saçlarımın sıradan kahverengimsi sarımsı tonunun beni karşı konulmaz kıldığını düşündüğünü biliyordum. Aynadaki yansımam ve flört geçmişim aynı fikirde değildi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Sophie. "Ve her halükarda, Bay Dungeons & Dragons yeterince yaşlı ama çok yaşlı değil şartına uyuyor gibi görünüyor." Bana bir bakış attı. "Ayrıca şiddet yanlısı bir suçluya da benzemiyor."

Homurdandım. "Yani, birine sadece bakarak onun şiddet yanlısı bir suçlu olup olmadığını anlayabileceğinizi sanmıyorum ama-"

"Ayrıca çok tatlı."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Öyleydi. Ya o *dudaklar*? Kimi kandırıyordum ki? Tatlıdan da öteydi.

Yine de onayımı gizlemek için burnumu kırıştırdım. "Hâlâ anlamıyorum."

"Elbette Jan," diye kestirip attı. "Demek istediğim, Marcus ve ben sonsuza dek birlikteyiz, ama o etrafta olmasaydı, ben

Bay Dungeons & Dragons'ı kraker yediği için yataktan atmazdı."

Söylediklerini düşünüyormuş gibi yaparken tekrar yüzümü ona döndüm.

"Sanırım..." Başladım ama sonra vazgeçtim. "Sanırım bunu gerçekten yapacaksam, onun sevimli olduğunu düşünmemek bir artı olacaktır."

"Muhtemelen," diye kabul etti Sophie. "Bu rol için kimi seçersen seç, senin ona aşık olman, onun sana aşık olması kadar sakıncalı olur."

Gözlerimi devirdim. "Kimseye aşık olma tehlikem yok." Çünkü yoktu. Beş yıldan uzun bir süredir kimseye gerçekten aşık olmamıştım. Matt'le yaşadığım deneyim bir daha kimseye aşık olmamı engellemişti.

Sophie bana inanmadığı belli olan bir ifadeyle tekrar, "Elbette," dedi. Sonra başladığı listeyi yırtıp bana uzattı. "Ne yazık ki eve gitmem gerekiyor. Bakıcı sadece sekize kadar kalabilir. Ama sahte randevun için kriterleri listelemeye devam et. Bu, birini seçmeni kolaylaştıracaktır."

Liste yapma konusunda yine aynı fikirdeyim. Eğer bu saçma planı uygulayacaksam, bunu organize bir şekilde yapmak mantıklı geliyordu.

"Tamam," diye kabul ettim. "Tamam."

Sophie alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Tamam tatlım. Sonra görüşürüz. Ve eğer Bay Uzun, Tuhaf ve Yakışıklı'ya çıkma teklif edersen, nasıl gittiğini bana da haber ver."

"Eğer ona çıkma teklif edersem," dedim, kelimeye ekstra vurgu yaparak

"Söz veriyorum, ilk öğrenen sen olacaksın."

Ama Sophie uzaklaşırken bile, birini bulmak için sadece birkaç günüm olduğunu düşünürsek, bu kişinin o olabileceğini fark ettim. Sophie ve benim bulduğumuz tüm kriterlere uyuyordu.

Ve bana borçlu olduğunu söylemişti.

Doğru, biraz tuhaf görünüyordu. Burada yeterince normal görünüyordu ama dün gece bambaşka bir hikâyeydi. Ama yine de ben de tuhaftım, değil mi? Herkes öyle ya da böyle biraz tuhaf değil miydi?

Ve eğer *tamamen* tuhaflaşırса.

İyi. Gretchen'ın düğününden sonra birbirimizi bir daha göreceк değildik.

Sophie'yle birlikte hazırladığımız listeyi topladım ve çantamın içine koydum.

O adamın masasına gidiyor ve ona saçma teklifimi sunuyordum.

Bunu yapacak cesareti bulduğum anda.

YEDİ

R.C.'nin mavi mürekkeple yazılmış ve birden fazla kelimenin üzeri çizilmiş mermi günlüğünden alıntı

Misyon bildirimi: Her günü cesaret, merhamet ve merakla yaşamak. Her gün kendimin daha iyi bir versiyonu olmak ve yolumdaki diğer insanlara da aynısını yapmaları için ilham vermek.

Duygular:

- 1. Dikkatim dağıldı. (Bu koffee dükkanına, yürütme işlevine geri dönme yolumu denemek ve bullet journal yapmak için geldim, ya da o aptal bullet journaling sitesi buna ne diyorsa, ama Amelia Collins ve*

arkadaşı açıklanamaz bir şekilde burada mı? Ve bakıyorlar.

Bana mı?)

2. *Kafam karıştı. (Bu milyonluk şehirde A.C. ve benim yollarımız nasıl 24 SAAT İÇİNDE İKİ KEZ kesişti?! ~~Ve neden beni kontrol ediyor?)~~*

Yapılacaklar listesi:

1. *A.C.'yi görmezden gel.*
2. *Buraya gelirken çete görünümlü bir gençten çaldığım yem dergiye (Kolektif, sıkıcı Frederick kıyafetleri giyen ve ejderhalar ve zindanları hakkında bir dergi okuyan birini aramayacaktır) ve bullet journal'a odaklanın.*
3. *Tamam, benimle konuşmaya gelip gelmeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Gergin görünüyor. Geçen gece onda gördüğüm kararlılıktan eser yok. ~~(Hades, o çok güzel. Başka şeylere o kadar dalmışım ki ne kadar güzel olduğunu unutmuşum).~~*
4. *Tamam, tamam, evet, gerçekten benimle konuşmaya geliyor, kahretsin, kahretsin, daha fazlası yakında*

AMELIA

Adamın masasına **vardığımda**, tırnaklarımı avucumun etine geçirdim, çimdiklemenin beni cezalandırmasını istedim.

Yazmakta olduğu defteri aceleyle kapattı ve kenara koydu. Sonra o ürkütücü parlak mavi gözlerini bana dikti. "Um. Merhaba?"

Tereddüt ettim, dişlerim alt dudağımda endişeleniyordu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var." Sesimin bu kadar küçük ve gergin çıkmasından nefret ediyordum. Yine de artık geri adım atmak için çok geçti. Onun karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bir iyiliğe mi ihtiyacın var?"

Bana bakmaya devam ederken cesaretimi topladım. Bu kadar yakından, kendime yalan söyleyip onun çekici olmadığını bile iddia edemezdim. Kendime bunun önemli olmadığını hatırlattım. Önemli olan tek şey evet demesiydi.

"Var," diye onayladım.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Genelde insanlar için iyilik yapmam."

Sesinden küçümseme damlıyordu. Ona baktım, gerçek bir ejderha dergisi okuyan birinin bu kadar ukala konuşabilmesine hayret ettim.

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Bu durumla başa çıkmak için başka bir yol -*yetişkinlere uygun* bir yol bulacaktım. Aileme şaka yapmama gerek yoktu. Ben bir yetişkindim. Bir *muhasebeciydim*. Bu bana yakışmazdı.

Sandalyemden kalktım ve gitmek için ayağa kalktım.

"Bekle," dedi. Neredeyse yalvarır gibiydi. "Bitirmedim."

"Bana insanlara iyilik yapmadığını söyledikten sonra bir şey mi gelecekti?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, *genelde* insanlara iyilik yapmadığımı söyledim. Ama dün gece gecenizi böldüm ve bunu telafi edeceğimi söyledim." Omuz silkti. "Seni bir daha göreceğimi düşünmediğim için beni kabul edeceğini sanmıyordum. Ama madem buradasın... Bunu düşünmeye hazırım. İyiliğin ne olduğuna bağlı olarak tabii."

Ona katılmamı işaret etti. Tereddüt ettim. Ne tür bir insanın varsayılan bir iyilik yapmama politikası vardı? Ama seçeneğim yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim, az önce boşalttığım sandalyeye oturarak. "Bir şey değil. Ee... neye ihtiyacın var, Amelia?"

Collins?"

Bunu yapabilirdim. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve "Bir aile düğününde erkek arkadaşım gibi davranacak birine ihtiyacım var" dedim.

Bana baktı. Bir grup gürültücü genç masamızın önünden geçip tezgâha doğru ilerledi. Onlara aldırış etmedik.

"Özür dilerim ama... *ne*?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Öyle," diye kabul etti. "Çok derin bir çılgınlık."

"Yemin ederim ben açıkladıktan sonra her şey daha anlamlı olacak." Durdum, düşündüm. "*Belki* mantıklı gelecek," diye düzeltiltim.

"Can kulağıyla dinliyorum." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı

eğlenen bir yarım gülümseme. Kahretsin, dudakları *son derece* dikkat dağıtıcıydı. Adını bilmediğim aklıma geldi. Az önce yaptığım sahte randevu kriterleri listesine *adını* yazmamıştım ama birdenbire sahip olunması gereken önemli bir bilgi gibi geldi.

"Aslında, önce bana adını söyleyebilir misin?" Bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Adımı biliyorsun ama ben seni sadece *Bay Fedora Pisliği* olarak görüyorum." Bu söz üzerine

Onu. Kahretsin, gülüşü bile çekici olmak zorunda mıydı?
"Bu bizi eşit olmayan bir duruma sokuyor."

Yarım gülümsemesi sırtıtmaya dönüştü. "Demek beni düşünüyorsun, öyle mi?"

Her zaman saç diplerine kadar kızarmasının lafın gelişi olduğunu düşünmüştüm. Meğer yanılmışım. Eğer *ayakkabılarım* kızabilirseydi, onlar da kızardı. "Hiç de değil," diye yalan söyledim. "Yani, dün gece beni kaldırımda biçerken neredeyse öldürdüğün zaman hariç."

"Bir muhasebeci için olağanüstü bir dramatik yeteneğiniz var."

"Bir muhasebeciye göre ortalama bir dramatik yeteneğim var," dedim, kendimi biraz dengesiz hissederek. Bu adamla konuşmak, yan yatmış bir gemide düz bir çizgide yürümeye çalışmak gibiydi. "Yani, öyle bir yeteneğim yok. Ve sen kesinlikle konuşkan birisin. Dün gece fötr şapka ve trençkot giyyordun, oysa dışarısı yirmi dereceydi. Kendin gibi giyinmiştin... kendin gibi..." Doğru kelimeleri bulmak için çırpınıp durdum.

Yüzünü buruşturdu. "Sanki görülmek istiyormuşum gibi mi?"

"Evet," dedim. "Aynen öyle. Dürüst olmak gerekirse çok dramatik görünüyorsun."

"Normalde bu gözlem beni memnun ederdi," dedi, çok hoşnutsuz görünüyordu. "Ama mevcut koşullar altında, arka plana karışmak için yaptığım en iyi girişimlerin işe yaramaması beni heyecanlandırmadı."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemli değildi. Konudan uzaklaşıyorduk. Zamanımızı boşa harcıyorduk.

"Dinle," dedim. "Bana adını söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Oh," dedi, sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibi.

"Tabii."

Reginald."

"Reginald?" Bu... benim yaşımdaki biri için kesinlikle alışılmadık bir isimdi. "Bu gerçekten senin adın mı?"

"Neden sana sahte bir isim vereyim ki?" Omuz silktim. "Öyle bir tipe benziyorsun."

Homurdandı. "Haklısın. Ama Reginald benim gerçek adım." "Peki ya soyadın?"

İç çekti. "Soyadım Cleaves. Tam adım Reginald Cleaves. Pekâlâ. Artık kim olduğumu bildiğine göre, neden erkek arkadaşınmışım gibi davranmamı istediğini bana açıklar mısın?"

Doğru. İşte bu. "Reginald," diye başladım. "Aslında sana Reggie dememin bir sakıncası var mı?"

"Neden?"

"*Reginald*' dan daha az ağız dolusu."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

"Tamam. Reggie," diye tekrar denedim. Ona durumu, beni huysuz bir ergen gibi göstermeyecek şekilde nasıl açıklayabilirdim? Belki de bu imkânsızdı. "Ailem bekâr olduğum için bana pasif-agresif bir şekilde çok kızıyor. Ne zaman başka bir kuzenim evlense bu durum birkaç kademe artıyor. Ve kuzenim Gretchen'ın yakında evleneceğini öğrendim. Düşündüm de..." Niyetimi kelimelere dökmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorlayarak sözümü yarıda kestim. "Düğüne erkek arkadaş olarak tanıttığım biriyle gidersem geri çekileceklerini düşündüm."

Reggie'nin sırtıışı geri gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Pozisyonlarımız ters olsaydı ben de sırtıırdım. "Ve beni burada kendi işime bakarken gördüğünde, bu rolde iyi olacağımı düşündün."

"Evet."

"Neden?" Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve bana doğru eğildi. "Birbirimizi tanımıyoruz, ama sanırım ben zaten iyi ve güvenilir bir insan olmadığımı gösterdim."

bir insanım. Sadece kaldırımlarda masum muhasebecilerle karşılaşmakla kalmıyorum, dergileri de baş aşağı okuyorum. *Bilerek.*"

Eliyle atılmış dergisini işaret etti.

Gözlerindeki küçümseyici pırıltıyı görünce dudaklarımın kenarlarında beliren küçük gülümsemeye engel olamadım.

"Bu umurunda değil."

"Umurunda değil mi?"

"Hayır." Gözlerinin içine baktım. "Seri katil misin?"

Gülümsemesi kayboldu. Masanın üzerinde duran eli yumruk şeklinde sıkıldı. "Affedersiniz?"

"Artı birimden tek istediğim şiddet yanlısı bir suçlu ya da katil ya da her neyse, olmaması." Omuz silktim. "Standartlarım yüksek değil. Senden sadece birkaç saatini istiyorum, evlenmek için değil. Düğünden sonra beni bir daha asla görmeyeceksin. Senden neden özellikle istediğime gelince-"

"Bana soruyorsun çünkü beni yıkıcı derecede yakışıklı ve karşı konulmaz derecede çekici buluyorsun," diye tersledi. "Öyle değil mi?"

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. "Uh...hayır." Bocaladım, nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştım: *Sue Teyze'nin yemeği Pazar günü ve başka birini bulacak vaktim yok ve sen bu planı kabul edecek kadar tuhaf görünüyorsun ve bu etkinliklere birazcık berbat biriyle gidersem, aileme bekar kalmamdan daha kötü şeyler olduğunu hatırlatabilir - ve evet, seni haksız yere yakışıklı ve tuhaf bir şekilde çekici buluyorum, ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok, onu kırmayacak ya da beni hissettiğimden daha zavallı göstermeyecek bir şekilde.*

"Doğru zamanda doğru yerde olduğum için, değil mi?" dedi, sanki aklımı okumuş gibi, bunu bir soru olarak ifade etme zahmetine bile girmeden. Hava durumunu tartışıyor olabilirdik.

Tereddüt ettim. İtiraf etsem iyi olacaktı. "Zamanım kalmadı. Bu gece birini bulmam gerekiyor. Ve daha önce de söylediğin gibi, bana borçlu olduğunu söylemiştin."

Beni şaşırtan bir şekilde Reggie sandalyesinde arkasına yaslandı ve tezgahta içkilerini sipariş eden gençlerin kafalarını çevirip bize bakmalarına neden olacak kadar yüksek sesle güldü.

"Bu şimdiye kadarki en iyi eşek şakası," dedi hala gülerek. "Ailelerin yüzyıllardır bu gibi konularda kendi işlerine bakmaları gerekiyor. Ben varım."

Ona bakakaldım. "Bu planın gülünç olduğunu düşünmüyor musun?" "Bence gülünçten de öte," dedi.

"Ama bu

Neden katılmak istediğimi. Eğer bu sıkışık durumdan kurtulmanıza yardımcı olabilirsem ~~ve~~ aynı zamanda komik bir şey yapabilirsem bu benim için bir zevk olur." İçini çekti, kahve fincanının sapıyla oynadı. Sonra çok daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Ve muhtemelen sana bir borcum var."

Kendini beğenmiş bir pislik gibi davrandığında sesi seksiyse, uzlaşmacı olmaya çalışırkenki sesi...

Ne olduğunu düşünmek istemedim.

Neyse ki bir sonraki konuşmasında tamamen iş konuşuyordu. "Pekâlâ, eğer bunu yapacaksak neyi bilmem gerekiyor?"

Bir an için bunu düşündüm. Başlamadan önce neyi bilmesi gerekiyordu?

Başından beri seksin beklendiği tüm Tinder randevularımı düşündüm. Bunu şimdi ele alabilirdim.

"Seks bu anlaşmanın bir parçası olmayacak," dedim.

Reggie öksürmeye başladı. Söylememi beklediği şey her neyse, belli ki o değildi. Kendine geldiğinde sandalyesinde biraz kaydı. "Ben... Tamam. Anladım."

"Gördüğünüz gibi konu seks değil," diye devam ettim.

"Hayır, tabii ki değil," diye hemen kabul etti. "Ben olsam aksi varsayıldı. Bu, o eski moda platonik sahte buluşma düzenlemelerinden biri olacak."

İçimden rahat bir nefes aldım. Böylece *bu* konu da halledilmiş oldu. "Sana söylemem gereken diğer bir şey de düğünden önce bir nişan yemeği var," dedim. "Ona da benimle gelebilir misin? Bence herkesi ikna etmek için düğünden önce en az bir aile etkinliğinin gerçekleşmesi gerekiyor."

"Mantıklı," diye kabul etti çenesini sıvazlayarak. "Ailenin çoğu düğünde geline ilgi gösterecek, bana değil. Ya da bize. Küçük eşek şakamızın etkisi, birden fazla olaydan oluşan bir hile olursa daha büyük olacaktır."

Kahretsin, bu işte çok iyiydi. "Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Ama itiraf etmeliyim ki bu konuda çok deneyimsizim. Ben-"

"Bunu iyice düşündün mü?"

Hem uyarıya hem de haklı olduğu gerçeğine sinirlendim.

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyordun?"

Homurdandı. "Başka bir insanda tanıyabileceğim bir şey varsa, o da her şeyi enine boyuna düşünmeden önce bir eylem planına girişmiş olmalarıdır." Başını bana doğru eğdi ve ekledi: "Ben de bu şekilde hareket etmeye meyilliyim."

Nedense bu beni şaşırtmadı. "Peki, bu şekilde değil Her türlü ameliyatı *yaparım*."

"Öyle değil mi?" Bana baktı. "Seninle yaşadığım iki karşılaşmadan biri: ofisinin kapısından aceleyle çıkarken

nereye gittiğinize bakmadan ve iki: ailenizden intikam almak için tamamen yabancı birinden erkek arkadaşınızmış gibi davranmasını istemek - aksini gösteriyor."

"*Muhasebeci* olduğumu bilmeni isterim," diye kekeledim, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Farkındayım." İşte yine o ses tonundaki yumuşaklıkla ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra ekledi, "Bu arada sana yakışıyor. Meslek seçiminiz."

Bununla ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

"Doğru," dedim beceriksizce. Bu konuşma üzerindeki kontrolümü bir nebze olsun geri kazanmam gerekiyordu. "Her neyse, nişan yemeği Pazar günü. Winnetka'da ve saat altı buçukta başlayacak. Annem her ne kadar gündelik olacağını söylese de, muhtemelen biraz şık giyinmemiz beklenecek." Tepkisini ölçmeye çalışarak ona baktım. "Müsait misin?"

Telefonunu çıkarıp programında bir şey olup olmadığını kontrol etmesini bekledim. Ama hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Önümüzdeki Pazar günü saat altı buçukta boşum ve sizinle gelmekten *memnuniyet* duyarım."

Dikkatimi dağıtmak için kahve fincanımın sapıyla oynadım.

"*Memnun* oldum" kelimesinin üzerinde durduğu için kendime kızdım. Sanki bunu gerçekten kastetmiş gibiydi. "Harika," dedim. Tanrım, ne halt ediyordum ben? "Bu bir randevu."

"Bu bir randevu," diye kabul etti.

"Yine de sizi uyarmalıyım," diye ekledim, "yemeklerin iyi olacağına dair söz veremem. Özellikle de laktoz intoleransınız varsa ya da pescatarian iseniz." Başımı iki yana salladım. "Benim gibi her ikisi de olma şanssızlığına sahipseniz, muhtemelen akşam yemeği ruloları ve çiğ sebzeler dışında yiyebileceğiniz pek bir şey olmayacaktır."

Bir kaşını kaldırdı. "Benim için endişelenmeyin. Zaten bu tür etkinliklerde genelde yemek yemem." Gözlerini temizledi

boğazını sıktı ve dikkatle kupasına baktı. "Ama aileniz neden *size* yiyebileceğiniz yiyecekler vermiyor? Diyet sınırlamalarınızı bilmiyorlar mı?"

Gözlerimi devirdim. "Oh, biliyorlar. Sadece bu tür şeyleri planlarken beni pek düşünmüyorlar."

Ciddi bir şekilde hakarete uğramış görünüyordu. "Ve yine de sizi katılmak zorunda mı hissettiriyorlar?"

Omuz silktim. "Bir noktadan sonra balık ya da fasulye yemeği gibi kibar isteklerimi görmezden gelmelerine alıştım ve denemekten vazgeçtim." Buna karşılık bir şey söylemeyip bana bakmaya devam edince ekledim: "Genelde ailemle bir araya gelmeden önce küçük bir yemek yemeye çalışırım. Sorun değil."

O kadar da önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Reggie'nin yüzündeki gerginlikten ve çenesinin gerginliğinden bunun işe yaramadığını anlayabiliyordum. Buna bu kadar tepki göstermesi hoşuma gitmiyordu. Aile etkinliklerinde ihtiyaçlarımın nadiren dikkate alınması beni incitmiyormuş gibi davranmaya devam etmemi zorlaştırıyordu.

Bir an sonra da silkindi. Boğazını tekrar temizledi. "Tamam. Pazar günü akşam yemeği var. Katılmam gereken başka düğün etkinlikleri var mı?"

Yüzüm yandı. Wisconsin'de ailemle geçireceğim çiftler hafta sonu için bir yabancıyı davet etmemin imkânı yoktu. "Pazar günü büyük nişan yemeği var. Ama"-başka tarafa baktım, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım-"Başkaları da gelirse sana haber veririm."

Reggie başını salladı. "Peki." Elini uzattı. "Kartvizitiniz?"

Eline baktım. Uzun parmaklı ve zarifti. Keman ya da başka bir hassas müzik aleti çalıp çalmadığını merak ettim. Kesinlikle bunun için elleri vardı.

Böyle ellerin bu düğünden sonra bir daha asla göremeyeceğim bir adama ait olması tamamen adaletsiz görünüyordu. Eminim onlarla her *türlü* şeyi yapabilirdi.

Kes şunu, kendimi azarladım. *Bu böyle bir şey değil.* hakkında.

"Kartvizitime neden ihtiyacın var?" Bakışlarımı onun ellerinden güçlkle ayırarak sordum. "Ve neden yanımda bir tane olduğunu varsayıyorsun?"

"Eğer bu işi yapacaksak, birbirimizle iletişim kurmanın bir yolunu bulmamız gerekecek," dedi. "Sanırım kartvizitinizde iletişim bilgileriniz vardır?"

Oh. Doğru.

"Ve sanırım yanınızda bir kartvizitiniz var," diye devam etti, "çünkü siz bir muhasebecisiniz."

"Normalde I olurdu İŞ kartlar ile Bana."

Dün gece ofisimde bıraktığım küçük metal kartvizitliği düşünerek kabul ettim. "Ama şu anda yanımda hiç yok. Bir süredir tüm silindirleri çalıştıramıyorum."

Sempatik bir ses çıkardı. Cep telefonunu çıkardı, bir şifre yazdı ve sonra masanın üzerinden bana doğru uzattı. "O

zaman bunu eski usul yapacağız. Telefonunu telefonumdaki numara."

Ekrana bir göz attım. Telefonunda zaten kayıtlı olan kişileri gördüğümde içimden şaşkınlıktan öte bir şey geçti.

Kısmen sadece iki kişi oldukları için.

Çoğunlukla da kim olduklarını bildiğim için.

Frederick Fitzwilliam'ı sadece ismen tanıyordum. Cassie Greenberg'i ise yıllardır tanıyordum.

Çocukluklarından beri kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Biz büyürken onun hakkında pek bir şey düşünmemiştim. Bana her zaman, bir şeyler başarmak yerine kazara bir şeylerin içine düşen son derece ciddiyetsiz biri gibi gelmişti.

kasıtlı bir çabayla hiçbir şey. Ama her zaman iyi biriydi ve Sam'e uzun yıllar boyunca iyi bir arkadaş olmuştu.

Son duyduğumda Cassie resim öğretmeni olarak düzenli bir iş bulmuş ve Frederick'le çıkmaya başlamıştı. Ki...

Pekala.

Onun adına sevindim.

Ne olursa olsun, bu adamın telefonundaki tek iki kişinin kardeşimin en yakın arkadaşı ve onun erkek arkadaşı olması düpedüz tuhaftı. Anne-baba yok, kardeş yok, sadece Cassie ve Frederick var.

"Cassie'yi nereden tanıyorsun?" diye sordum. Bu durum birdenbire tesadüf olamayacak kadar tuhaf bir tesadüfler dizisi gibi gelmeye başladı. Bu kişiyle iki gün içinde iki kez karşılaşmak yeterince tuhaftı. Ama bu?

"Cassie'yi de mi tanıyorsun?" İfadesindeki şaşkınlık sahte olamayacak kadar gerçektir. Bu da garip bir şekilde güven vericiydi. Eğer tüm bunlar beni soymak ya da öldürmek için hazırlanmış bir tuzak olsaydı, muhtemelen az önce onu şok etmişim gibi görünmez ve konuşmazdı.

"Var," diye onayladım. "O kardeşimin en iyi arkadaşı."

"Kardeşin," diye tekrarladı. Zihinsel olarak ona söylediklerimi gözden geçirdi. Uzun bir süre sonra gözleri parladı. "Sam," dedi parmaklarını şıklatarak. "Senin kardeşin Sam. Değil mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Sam'i tanıyor musun?"

"Sadece ismen," dedi. "Cassie'nin Sam adında bir en iyi arkadaşı olduğunu biliyorum. Ve Cassie de benim..." Kız arkadaşı olan kişiyi tanımlamak için doğru kelimeyi ararken gözleri dalgınlıktı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kız arkadaşı..." Ben sordum.

"Frederick. Telefonumdaki diğerk kişi. Frederick ve ben..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Uzun bir geçmişimiz var."

"Benim de böyle bir en iyi arkadaşım var," dedim. "Adı Sophie. Birbirimizi ortaokuldan beri tanıyoruz." Buna karşılık bir şey söylemeyince, "Sen ve Frederick de çocukluğunuzdan beri arkadaş mıydınız?" diye sordum.

Yüzü biraz karardı. "Hayır," dedi. Açıklamaya meyilli görünmüyordu. Bu da yeterince makuldü. Bana bir açıklama borçlu değildi.

"Eh, artık üç bağlantın var," dedim. Geri kaydırmadan önce telefonuna adımı ve numaramı yazdım.

"Ben de öyle." Telefonumu masanın üzerinden ona uzattım, kendi adını ve numarasını ustalıkla eklerken zarif ellerine bakamadım.

"Ailenle konuşmuyor musun?" diye sordum. Durakladı, gözlerini kırptırdı. "Neden sordun?"

Omuz silktim. "Sadece telefonunda iki arkadaşından başka kimsenin olmaması garip. Hepsi bu."

Uzun bir süre bana baktı. "Artık ailemden kimseyle konuşmuyorum, hayır."

Bu beni üzüyordu. Ailem beni ıldırıyordu ama yine de yakındık. Onları seviyordum ve hiç konuşmadığımız bir hayatı hayal bile edemiyordum. "Özür dilerim," dedim, ciddi dim.

Gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Sorun değil," dedi. "Alışmak için yeterince zamanım oldu." Sonra kolunda, eğer kol saati takıyor olsaydı saatin olması gereken yere baktı. "Oh, saate bak. Korkarım gitmem gerekiyor. Bir randevum var."

"Çarşamba günü akşam sekizde randevu mu?" Şaşıarak sordum.

Sorumu duymazdan geldi ve elini uzattı. "Gitmeden önce... Ben avukat değilim ama *sanırım* az önce bir sözleşme imzaladık. Üzerinde el sıkışmalıyız, bilirsin." Boğazını temizledi. "Bunu resmileştirelim."

Eline baktım. Onu elimde tutma fikri içimde beklenmedik bir heyecan yarattı.

Reggie haklıydı. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Başından beri seksin anlaşmanın bir parçası olmayacağına karar vermiş olsam da, ona *bir* şekilde dokunmanın -en azından ailemin önünde- muhtemelen gerekli olacağı aklıma gelmemişti.

Ne de olsa herkesi çıktığımızıza ikna etmemiz gerekiyordu. Ve çiftler birbirine dokundu.

Kendime hakim olmalıydım. Bir kafede basit bir el sıkışmayı bile beceremezken, ailemin önünde ona dokunmayı nasıl başaracaktım?

Bunu
yapabilirdim.

Yapmak
zorundaydım.

Derin bir nefes aldım. Ve sonra, beni CPA sınavından geçiren aynı içsel cesaret kaynağına dokunarak, uzattığı elini tuttum. Benimkini gölgede bırakıyordu, avucu pürüzsüzdü ve dokunulduğunda şaşırtıcı derecede serindi.

Elimde bu kadar çok sinir ucu olduğunu bilmiyordum. Her nasılsa, tokalaşmayı ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

"İyi geceler Amelia," dedi, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. Hâlâ elimi tutuyordu. Az önce gitmesi gerektiğini söylemesine rağmen elimi bırakmaya niyetli görünmüyordu. "Seninle *numara yapmak* için sabırsızlanıyorum."

Eğer kendiliğinden alev almak mümkün olsaydı, bu Küçük bir çift anlamlı söz o anda işimi bitirebilirdi. Reggie'nin sırtışı kesinlikle hınzırcaydı, sanki şakasının bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibiydi.

Kendimi durduramadan, "Ben de seninle numara yapmak için sabırsızlanıyorum," dediğimde sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi.

SEKİZ

*R.C.'nin mavi ve kırmızı mürekkeple yazılmış
mermi günlüğünden alıntı*

Misyon bildirimi: Her günü cesaret, merhamet ve merakla yaşamak. Her gün kendimin daha iyi bir versiyonu olmak ve yolumdaki diğer insanlara da aynısını yapmaları için ilham vermek. Görev tanımlarından arınmış bir hayat yaşamak.

Duygular: Stresli ve dikkati dağınık (düne göre biraz daha az). Aç (dünle aynı).

Sahte Arkadaş Amelia'nın Artıları

1. *Bir asırdır duyduğum en iyi eşek şakası fikri.*
2. *Mevcut Durumdan Büyük Dikkat Dağıtıcı Olacak*
3. *İnsan olarak Cosplay yapmak (muhtemelen?) tespit edilmekten kaçınmama yardımcı olacak çünkü banliyö insan düşünlerinde asla kötü bir şey olmaz (çok sıkıcı!!!!) ve beni Winnetka'da aramayı asla düşünmezler (banliyö vampir etkinliği Naperville'de)*
4. *Belki bana vergilerimde yardım eder.*
5. ~~*Belki tekrar elini tutabilirim.*~~
6. ~~*Ya da onu öpmek*~~

Sahte Arkadaş Amelia'nın Eksileri

1. *Frederick bunu öğrendiğinde aklını kaçırarak ve bu da can sıkıcı olacak.*
2. *Sanırım tek dezavantajı bu.*

Sorusu olan?

1. *Tesadüfler çok fazla. Birbirimizle 2 kez karşılaşmamız mı? Cassie'nin en iyi arkadaşı = Amelia'nın kardeşi? Garip.*

2. Nasıl olur da A.'nın ona yardım etmek isteyen bir sürü erkeği olmaz? Olağanüstü güzel, akıllı, vs. vs. vs. Bir yabancından yardım istemesi hiç mantıklı değil.

Yapılacaklar: Ona vampir olduğumu söylemedim. Bunu en kısa zamanda yapmalıyım (Freddie'nin Cassie'ye yaptığı hatayı yapmak istemiyorum). Umarım Cassie'nin F.'ye söylediğinden daha iyi karşılar. ~~Umarım bir parçası benim havalı olduğumu bile düşünür.~~

AMELIA

Gossamer'dan eve döndüğümde atletimi ve pijama şortumu giydim, çarkıfelek meyveli bir LaCroix açtım ve *Reginald Cleaves*'i Google'da arattım.

Daha önce hiç sahte biriyle çıkmamıştım. Ama en azından biriyle çıkmadan önce onun adını Google'da aramak gibi, bu kısmın da aşağı yukarı aynı olması gerektiğini düşündüm.

İçkimi yudumlarken kaşlarımı çatarak sonuç listesinde gezindim.

Hiçbiri az önce kahve içtiğim adama uymuyordu.

Ajan Archibald **Cleaves**, Tom Cruise için Kuzey Hollywood'da **Reginald** Way'deki evinde bir veda partisi düzenledi-

Bu videoda **Reginald**, UC Berkeley'in elektron mikroskobunun yardımıyla atomu iki ayrı parçaya ayırıyor-

Vampir kaçak R.C. iki yüzyıldan uzun bir süredir düzinelerce masum parti müdavimini öldürmekten aranmaktadır-

Son link beni iki kere düşündürdü.

Vampir kaçığı mı?

İki yüzyılın daha iyi bir kısmı mı?

Her şeyden çok hastalıklı bir merakla tıkladım.

Beni yirmi beş yıl önce oluşturulmuş ve o zamandan beri güncellenmemiş gibi görünen eski bir GeoCities web sitesine getirdi. Sayfa, okunması neredeyse imkansız olacak kadar parlak kırmızı, devasa Comic Sans metinleriyle doluydu. Göz gezdirdim, sayfanın yarısındaki bir dizi talimata geldiğimde homurdandım:

Vampir kaçak R.C. iki yüzyıldan beri düzinelerce masum vampir parti müdavimini öldürmekten aranıyor!!!! Biz, Kolektif, ne pahasına olursa olsun onu adalete teslim etmeye adanmış tek vampir örgütü olmaya devam ediyoruz.

BU KONUDA HERHANGİ BİR BILGIYE SAHIP

**OLMALIDIR: SUÇ
KÖTÜ VAMPIR BEYNI
KORKUNÇ ADAM
GÜN IŞIĞINA ÇIKTI**

LÜTFEN KOLEKTİFE HEMEN

**THECOLLECTIVE_1876@HOTMAIL.COM ADRESİNDEN E-
POSTA GÖNDERİN**

Gözlerimi devirdim ve siteden çıktım.

Bazı insanların gerçekten çok fazla boş vakti vardı. Ben onlardan biri değildim ve gecenin bu geç saatinde internet saçmalığının tavşan deliğine düşecek havada değildim.

Belki de Reginald'ın soyadını yanlış yazmışımdır. Benim için hiç hecelemedi. Daha iyi sonuç verip vermediğini görmek için birkaç farklı versiyonunu yazdım.

Reginald Cleves.

Reginald Cleeves.

Reginald Cleives.

Hâlâ doğru düzgün bir şey yok.

İnternette hiç yer almaması bir tür tehlike işareti olmalıydı, değil mi? Belki de bana sahte bir isim vermişti.

Esnedim ve gözlerimi ovuşturdum. Geç olmuştu ve çok yorgundum. Alarmım ertesi sabah altıya kuruluydu ve eğer işlevimi yerine getirmek istiyorsam yatağa gitmem gerekiyordu.

Reggie ile olan anlaşmayı çözmek sabaha kadar bekleyebilirdi.

- - - - -

Uyandığımda telefonum komodinin üzerinde yüksek sesle çalıyordu. Normalde yatmadan önce sustururdum. Ama eve her zamankinden daha geç geldikten ve iki saatin büyük bir kısmını internette Reggie'den bir iz bulmaya çalışarak geçirdikten sonra, normal gece ritüellerimin yaklaşık yarısını atlamıştım.

Başucumdaki saat neredeyse sabahın ikisi olduğunu gösteriyordu. Tanıdığım hiç kimse bu saatte aramazdı. Telefonumu görmezden gelmeye çalışarak yuvarlandım ve yorganın altına girdim. Ama arayan kişi sesli mesajımı alınca vazgeçmek yerine tekrar aradı.

Ve sonra tekrar.

Komodinimin üzerinde el yordamıyla bir şeyler aradım. Parmaklarım telefonumun etrafına dolandığında, kapatmadan önce kimin aradığını görebilmek için yüzüme doğru tuttum.

Reggie'ydi.

Yatakta dimdik oturdum.

Neden gecenin bir yarısı arıyordu?

Üzerimdeki kıyafeti düşündüm; daracık bir tişört ve pijama şortu. Ve yatağımda olduğumu.

İnledim. Aptalca davranıyordum.

Muhtemelen berbat görünmem ve fazla kıyafet giymemem neden bu kadar önemliydi?

Olmadı.

Cevap vermeden önce refleks olarak bir elimi yatağımın üzerinde gezdirdim. "Alo?" Hala uyku sersemi olan sesimi duyunca irkildim.

"Amelia Collins." Reggie'nin sesi kafede olduğu kadar derin ve hoştu. Sesi tamamen uyanık geliyordu. Bu bizden biri demekti. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Ciddi miydi? "Saat neredeyse sabahın ikisi. Uyuyordum."

Bir duraklama. "Kahretsin. Bunun için özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Gecenin bir yarısı olduğunu fark etmedin mi?" Benimle dalga geçiyor olmalıydı. İçimde kronometreye benzer bir şey vardı ve zamanı neredeyse telefonum kadar iyi takip ediyordu. Uyuyor olabileceğimin bir şekilde aklına gelmemiş olmasına inanmak imkânsızdı.

"Ben biraz gececiyimdir."

Kolumu yüzüme atarak tekrar yatağıma uzandım. "Neden arıyorsun?" Sonra bu soruyu sormak yerine telefonu kapatmam gerektiğini çok geç fark ettim. Sınırlı tecrübelerime göre, gecenin bir yarısı başlayan telefon görüşmeleri genellikle

ya bir seks çağrısı ya da itfaiyeyi içeriyordu. İkisi için de havamda değildim.

"Geç oldu," dedi, sesi mahcup çıkıyordu. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Daha sonra konuşabiliriz."

Tamam o zaman, seks çağrısı değil. Ya da dört alarmlı bir yangın. "Beni bunun için uyandırdın," dedim. "Yarın meşgulüm. Gecenin bir yarısı arayacak kadar önemliyse, şimdi arayalım."

"Tamam." Telefonda duyabileceğim kadar yüksek sesle derin bir nefes aldı. "Bu gece eve döndüğümde, ailene *ilişkımız* hakkında ne söyleyeceğimize karar vermediğimizi fark ettim." *İlişki* kelimesine o kadar çok vurgu yaptı ki, tırnak işareti yaptığını görebiliyordum. "Pazar gününden önce bu ayrıntıları halletmeliyiz."

Gözlerimi kırıştıtarak tavana baktım. *Lanet olsun.* O haklıydı. İlişkımız için sahte bir arka plan üzerinde anlaşmak aklıma bile gelmemiştir. Ama *olmalıydı*.

Neden bu kadar kötüydüm?

"Bunu hiç düşünmemiştim." Kendime eninde sonunda düşüneceğimi söyledim. Sadece ilk etapta sahte bir randevu bulmakla o kadar meşguldüm ki, o kadar ileri gidememişim.

Kıkırdadı. "Bunu enine boyuna düşünmediğini söylediğinde gerçekten yalan söylemiyormuşsun."

"Hayır," diye itiraf ettim ve yatakta yuvarlandım. "Peki, onlara ne söylemeliyiz?"

"Sadece bazı temel şeyler," dedi. "Bilirsiniz işte. Nerede tanıştık, ne zamandır çıkıyoruz." Bir duraklama. "En son seni kızgın bir ejderhanın pençelerinden kurtardığım zaman. Bu tür şeyler."

Sesindeki sırıtışı duyabiliyordum. Saatin ilerlemesine rağmen güldüm. "Doğru. Bunun gibi basit şeyler."

"Meşgul olduğunu biliyorum ve hem rol yapma hem de iyi rol yapmadan önce yapman gereken hazırlıklar konusunda berbat olduğunu açıkça ortaya koydun." Ses tonu zalimce olmasa da içinde bir hakaret vardı. Ayrıca kızmam da mümkün değildi; haklıydı. "Ama sen aileni benden daha iyi tanıyorsun, bu yüzden detayları senden duymalıyım. Her ne kadar bir şeyler uydurmak en sevdiğim hobilerimden biri olsa da." Durakladı. "Eğer ayrıntılı bir eşek şakasının parçasıysa, çok daha iyi."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Şimdi kendime rağmen gülümsüyordum.

"O kadar belli mi ediyorum?"

Yaptığımı göremese de başımı salladım. "Evet. Sayılır."

"Bunu bir iltifat olarak mı söyledin bilmiyorum ama ben öyle kabul ediyorum." Kıkırdadı. "Birkaç fikir not et ve bunu e-posta üzerinden tartışalım."

"Bunu yapabilirim." Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Bunu yapabilirdim. Bu planın başarısı için çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ettiğimde yaşadığım ani panik dalgası yavaş yavaş yok oluyordu. Bir anda sanki geç bir saatmiş gibi hissetmeye başladım. "Bu arada, ben uyumaya gidiyorum. İyi geceler."

"Bekle." Sesi birdenbire aceleci bir hal aldı. "Aramamın tek nedeni bu değil. Hatta konuşmamız gereken en önemli şey de değil."

"Ne oldu?"

Uzun bir duraklama. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ayrıntıya girmesini bekledim. Ayrıntı vermeyince ve telefonun ucundan gelen tek ses *Alacakaranlık* film müziklerinden hayal meyal hatırladığım bir şarkıya benzeyen bir şey olunca tekrar sordum: "Ne oldu?"

"Ben... daha önce kafede sana karşı tam olarak dürüst değildim," dedi duraksayarak. "Sana *yalan* söylemedim. Ama bazı önemli gerçekleri atladım."

Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. "Neyi atladın?"

Uzun bir duraklama daha oldu. Yatağın ayak ucunda uyumakta olan Gracie başını patilerinin üzerine koyduğu yerden kaldırdı ve sanki o da onun cevabını bekliyormuş gibi bana baktı.

"Ben... bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Geri çekilmek istemene neden olabilir."

Oh, lanet olsun. "Biriyle görüşüyorsun, değil mi?" Birinin Reggie'yi tuhaf bir şekilde çıkılacak kadar çekici bulduğunu hayal etmek o kadar da zor değildi. Birini onunla vakit geçirmeye ikna edebilecek kadar yakışıklı olduğu kesindi.

Yumuşak bir kıkırdama. "Hayır, öyle değil. Kimseyle çıkmıyorum." "*Evlî* misin?"

"Hayır," dedi ısrarla. "Söz veriyorum, sahte seninle çıkıyorum, başka kimseyi aldatmıyorum."

"O zaman ne oldu?" Kalbim telaşla hızlandı. Sam'in son zamanlarda bana yaptığı şifreli uyarıları düşündüm. Eğer Reggie'nin şiddet içeren davranışlardan sabıkası varsa, bu bir anlaşma bozucu olurdu. "Şiddet uygulayan bir suçlu musun?"

"Bir ne?"

"Kadınları dövdüğün için hapse falan mı girdin?"

"Hayır," dedi. "Öyle bir şey değil."

"Sen bir katil misin?" Ve sonra, gecenin bir yarısı olduğu ve biraz da sayıkladığım için, vampir kanunsuz grubunun o tuhaf Comic Sans web sitesi aklıma geldi. "Buldum. Sen bir vampir kaçağısın, değil mi?"

"I..." Boğazını temizledi. Gergin bir kahkaha. "Nereden biliyorsun?"

Homurdandım. Bana eşek şakalarını sevdiğini söylediğinde şaka yapmıyordu. "Anladım. Sen bir vampir kaçağısın." Tekrar yastığıma uzandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. "Bak. Geç oldu ve ne yaptığın gerçekten umurumda değil. Sadece bana zarar vermeyeceğini bilmek istiyorum. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

"Sana *asla* zarar vermeyeceğime yemin ederim," dedi, daha önce ondan duymadığım kadar ciddi bir şekilde.

"Mükemmel," dedim. "O zaman sorun yok." Bana söyleyemeyecek kadar gergin olduğu gerçek şey her neyse, eğer fiziksel güvenliğini tehlikeye atmıyorsa, bunun bir önemi yoktu. Bu sahte erkek arkadaş rolünün tek gereklilikleri nabzının atması, seri katil olmaması ve planlarıma uymaya istekli olmasıydı.

Tam ona göre biriydi.

Gretchen'ın düğününden sonra onu bir daha göremeyecektim zaten.

Bu arada, ertesi gün işe gidebilmek için tekrar uyumam gerekiyordu.

"Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" diye sordu, sesi kuşkulu geliyordu. "Bu... seni rahatsız etmiyor mu?"

Esnedim ve battaniyemin altına geri sokuldum. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Güldü, sesi o kadar dengesiz geliyordu ki bunun büyük bir eşek şakası olması gerektiğini anladım. "Genelde insanların kabul etmesi zor olur. Çoğu insan düğünlere eş olarak vampir getirmeye pek hevesli değildir."

Homurdandım, bu parçaya olan bağlılığından dolayı eğlendim. "Düğünlere *sahte* randevular," diye düzelttim.

"Düğünlere sahte randevular," diye kabul etti. "Yine de."

Esnedim, uyku beni çağırıyordu. "Ne diyebilirim ki? Çok anlayışlıyımdır."

"Söyleyeceğim," dedi, sesindeki o ciddi ton geri gelmişti. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Düşünerek dudağımı ısırdım. Gecenin bir yarısı olmasaydı bu konuşma eğlenceli olabilirdi. Ama gecenin bir yarısıydı. Bunu yapmaya devam edemeyecek kadar yorgundum.

"Daha sonra sorularım olursa, ilk öğrenen sen olacaksın."

"Tamam," dedi uzun uzun. "Um. Şey, seninle tanıştığıma memnun oldum.

Sorun değil. Yine de, elbette, size söylediklerimden kimseye bahsetmemeniz önemli. Muhtemelen aşikâr olan nedenlerden ötürü gizliliğe çok önem veririz."

Nasıl istersen, koca adam. "Peki," dedim. Yine dalıp gidiyordum.

Başka bir şey söyleyip söylememeyi düşündüğünü duyar gibiydim. Yine de uykuya dalmakta olduğumu anlamış olmalıydı. "İyi geceler Amelia," dedi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Biraz uyu."

Gözlerimi kapattım ve öyle yaptım.

DOKUZ

Reginald Cleaves ve Frederick J. Fitzwilliam arasındaki metin alışverişı

**Pazar gecesi için kıyafete
ihtiyacım var.**

**Bunu yapmanı hâlâ
onaylamıyorum.**

REGINALD: Biliyorum

Cidden Reginald, ne düşünüyordun?

**Bunun harika bir fikir olduğunu.
Belki vergilerimi bedavaya
halledebilirim.**

**FREDERICK: Ayrıca The
Collective ile olan bu durumun ne
kadar süreceği göz önüne
alındığında, en azından BAZI
ürünlerinizi satın almanız
gerektiğini düşünmüyor musunuz?
Kendi eşyalarınızı mı?**

**Neden sıkıcı kıyafetlere para
harcayayım ki?
Sıkıcı kıyafetlerini ödünç almak mı?**

**Kıyafetlerim
sıkıcı**

**FREDERICK: Cassie onları
Ben**

Senin için çalışıyorlar.

**REGINALD: ama biliyorsun öne
çıkmayı severim**

**Kesinlikle. Her iki durumda da
önümüzdeki birkaç gün uzaktayız.
Size zaten ödünç verdiklerimden
başka bir şey veremem.**

İyi bir yere mi gidiyorsun?

**FREDERICK: Maine'de broşürde
güzel gün batımları ve harika plajları
olduğu söylenen küçük bir sahil
kasabası**

gezinmek için.

**FREDERICK: Sonunda resmen
Cassie'ye evlenme teklif ediyor.**

**FREDERICK: Ve umarım cesaretini
toplayıp, "bu konuda ne yapmak
istediğine" dair bir cevap
isteyebilir.
tüm ölümlülük olayı," dediğiniz gibi
Geçen gün.**

**DOSTUM. Bu inanılmaz! Senin için
çok heyecanlıyım dostum.**

FREDERICK: Ben de kendim için heyecanlıyım.

Gergin misin?

Dehşete düştüm.

Bu iş sende dostum.

**Ayrıca, sen yokken dairene
girmeme izin var mı?**

KESİNLİKLE hayır.

**Yaptığın şeyden sonra olmaz.
Şöminemize.**

Üzgünüm dedim.

**Özrünüz kabul edildi. Cevabım hala
hayır.**

**İyi, iyi, dolabımda ne varsa onu
giyerim.**

**Steppenwolf'tan çaldığın Old
Fuzzy gibi şeyleri giyme.
1980'lerdeki tiyatro dekorları
bölümü ya da
tüy boa koleksiyonu.**

**REGINALD: Peki şimdi tüm bu şeyleri
DAHA DA SERT giyeceğim**

**FREDERICK: Sanırım kendin
olarak ortaya çıkarsan
Amelia'nın
sorun, benim değil.**

**FREDERICK: Bu arada, Amelia'nın
sonunda bir vampiri yanına alma
fikrine**

**onu düğün etkinliklerine
götürür müsün?**

**Aslında bu konuda şaşırtıcı derecede
iyi görünüyordu.
Uzakta mı?**

Gerçekten mi?

Evet! Şaşırdım

Cassie'nin yaptığı gibi çıldırmasını bekliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

FREDERICK: Aslında, Annals, insanların "Ben bir vampirim" ifşalarına oldukça kötü tepki verdiğini, çok fazla çılgılık attığını ve tahta kazıklar ve Böyle.

Belki Sam bir ara Amelia'ya senden bahsetmiştir? Yani şimdi bütün vampirlerin bir kadın gibi olduğunu düşünüyor. ölümsüz Bay Rogers mı?

Cassie, Sam'e tek kelime etmeyeceğine dair söz verdirdiğini söylüyor. Benim hakkımda kimseye bir şey söyleme.

FREDERICK: Ve ben Bay gibi değilim. Rogers.

Ölümsüz bir Bob Ross o zaman. Her iki durumda da, belki Sam bu sözün AİLE

Bu mümkün.

FREDERICK: Bu arada, akli dengesi yerinde olmayan bir vampir vigilante çetesi olduğu haberini nasıl karşıladı? Senden sonra mı?

Kaçak bir vampir olmamı sorun etmiyor gibiydi!

Buna inanamıyorum.

Emin misin?

**Sanırım? Ama telefonda
uyuyakalıyordu.
Belki de o kısmı yanlış okudum**

REGINALD: Yakında takip edeceğim

AMELIA

Ertesi sabah ofisime girdiğimde asistanım Ellen, masamdaki kâğıtları düzenli bir şekilde yığınlar halinde düzenliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi bana bakarak. "Wyatt Vakfı bize bir kutu belge daha göndermiş. Bu sabah buraya geldiğimde bunlar posta odasında bekliyordu."

"Özür dileme." Evrak çantamı toplantılar sırasında seyrek gelen ofis konuklarımın oturduğu mavi kumaş kaplı sandalyelerden birine attım ve masama çöktüm. "Bana bunları getirmek tam anlamıyla senin işin."

"Biliyorum," dedi. "Sadece bu dosyanın hepimizden daha uzun yaşayacağı için üzgünüm."

Ellen dönüp gitti ve beni giderek artan bir baş ağrısıyla baş başa bıraktı.

Reggie ile telefonda konuştuktan sonra pek iyi uyuyamamıştım. Sahte bir randevu için anlaştığım birinin gecenin bir yarısı beni araması her gün olan bir şey değildi. Görünüşe göre bu olduğunda uykusuzluk da başlıyordu.

Art arda uykusuz geçen çok sayıda gece beni yakalıyordu.

Wyatt görevini aldığımdan beri ihmal ettiğim birkaç dosyaya yetişmeyi umuyordum ama

Tüm bu yeni belgeleri göz önünde bulundurduğumda, bunun gerçekleşmediğini söyleyebilirim.

Umarım bu parti en son taleplerime yanıt verirdi. Eğer yanıt vermedilerse ve CFO bana bir kez daha yaz stajyerinin Facebook sayfası için hazırladığı tanıtım materyalleri ya da Exsanguination Society'nin bağış kampanyasından bilet koçanları gibi şeyler gönderdiyse, yakında yüz yüze bir toplantı ayarlamam gerekecekti.

Tam başlamak üzereydim ki, en sık rapor verdiğim kıdemli ortak olan Evelyn Anderson kapımı çaldı.

Hiç böyle habersiz gelmezdi. Neler oluyordu?

"Evelyn," dedim daha dik oturarak. "Merhaba."

Elli yedi yaşında, pahalı takım elbiseleri ve mükemmel saçlarıyla Evelyn, otuz yaşında birinin sahip olabileceğinden daha iyi ve zahmetsizce zarif görünüyordu. Birden ne giydiğimin farkına vardım: temizleyiciye gitme zamanının geçtiğini gizleyecek kadar koyu renk bir pantolon ve yatak odamdaki sandalyenin üzerinde duran giysi yığınındaki kedi tüyüne bulanmış olmayan tek hırka.

Daha kötüsü de olabilirdi. Ama bu kadar başıboş olmaktan nefret ediyordum. Evim dağınıkken, *ben* de dağınıktım. Kendimi farklı hissediyordum ve beni rahatsız eden bir şekilde bağlarım kopmuştu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Şirkette geçirdiğim yedi yıl boyunca Evelyn Anderson'ın benimle kaç kez havadan sudan konuşmaya başladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdim. Şaşkınlığımı gizlemek umuduyla boğazımı temizledim. "Bilirsin işte," dedim, soğukkanlı olmaya çalışarak. "Gidiyor."

Evelyn ofisimin kapı çerçevesine yaslanmış, zayıf kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Wyatt'ı tanıyorum

Vakıf dosyası tam bir kabus, Amelia. Üzerinde ne kadar çok çalıştığını da biliyorum."

"Buna minnettarım," dedim dürüstçe.

"Bu son tarihin diğer tarafına geçtiğinizde ortaklara Wyatt Vakfı hakkında bir sunum yapabileceğinizi umuyordum," dedi.

Kalbim yerinden fırladı. "Gerçekten mi?"

Evelyn başını salladı. "Şirketin kâr amacı gütmeyen kuruluşlara yardım etmek için daha fazla kaynak ayırmasını istiyordum." Bana gülümsedi. "Bu dosya üzerinde yaptığın mükemmel çalışmadan sonra, diğer ortakları ikna etmemde bana yardımcı olacak mükemmel kişi sen olursun."

Duyduklarıma inanamıyordum. Muhtemelen zaten ortaklığım kesinleşmişti ama ortaklığımı oylayacak kişilerin dikkatini çekmek sadece iyi bir şey olabilirdi.

Bu korkunç dosyaya bir dakika daha harcama fikri bile itici gelse ve Evelyn'e bu müşteriyi bırakmamız gerektiğini söylemek istesem de, bunun inanılmaz bir iltifat ve fırsat olduğunu fark ettim.

"Dosyayı sunmayı çok isterim," dedim ve bunu kastettim.

"Güzel," dedi Evelyn. "Yöneticime bundan yaklaşık altı hafta sonrası için sizinle ve ortaklarla bir toplantı ayarlamasını söyleyeceğim." Tekrar gülümsedi. "Altı hafta bizi bu son başvuru tarihinden sonraya yerleştirecek ve size vergi sezonunu atlatmak için bir şans verecek."

"Bunu takdir ediyorum," dedim. Altı hafta bana hazırlanmak için bolca zaman verecekti.

"Mükemmel." Evelyn kol saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım. Saat dokuzu geçmiş bile. Toplantıya geç kaldım." Bana baktı ve ekledi, "Bugün çok çalışma."

Başımı sallayarak onayladım, ancak o gece eve gitmeden önce yapmam gereken her şeyi düşünmeye başlamıştım bile. "Yapmayacağım," diye yalan söyledim.

- - - - -

MUTLU BİR ŞAŞKINLIKLA, Wyatt Vakfı'nın bana gönderdiği mali raporların BAZILARI konuyla ilgiliydi. Çoğu kafamı kurcalasa da.

Ne tür bir vakıf Transilvanya ipek fabrikalarına yatırım yapar *ve* Batı Avrupa'daki kan bankalarına düzenli bağışlarda *bulunur*?

O sabah elime geçen mali tabloları inceledikçe, IRS'nin böylesine dağınık bir misyona sahip bir grubu 501(c)(3) statüsüne layık görmeyeceğinden daha fazla endişe duymaya başladım. Bu dosyayı saklamak istiyorsak, tüm bunları uzlaştırmaya çalışmak için kesinlikle CFO'ları ile yüz yüze bir toplantı planlamam gerekecekti.

Annem aradığında hâlâ dizlerime kadar belgelere gömülmüş ve paket makarnadan oluşan yetersiz akşam yemeğimi yarılamıştım. Telefonuma baktım, cevap vermeli miydim yoksa her yerdeki Y kuşağı geleneğine uygun olarak sesli mesaja bırakıp daha sonra mesaj mı atmalıydım karar vermeye çalışıyordum. Geçen geceki akşam yemeğinden beri onunla konuşmamıştım, bu yüzden ona hâlâ adını vermediğim erkek arkadaşımı sormak için aradığından emindim.

Ama annem acil bir durum olmadıkça hafta içinde nadiren arardı. Büyükanнем doksan yaşlarındaydı ve yalnız yaşıyordu. Ya ona bir şey olduysa ve annem bana söylemek için aradıysa?

Annemin ciddi bir şey için araması ihtimaline karşı Reggie hakkında yapmak istemediğim bir konuşmayı riske atmaya değerm.

"Merhaba anne," dedim.

"İyi akşamlar canım." Annemin sesi, yoga derslerinden sonra bazen yaptığı gibi nefes nefese geliyordu. Gergin ya da endişeli değildi. Küçük bir rahatlama nefesi aldım. O zaman büyükannem iyiydi. Ama sonra irkildim; annemin aramasının tek bir nedeni olabilirdi. "Bir dakikan var mı?"

"Evet," dedim. Telefonun hoparlörünü açtım ve masamın üzerine koydum. Eğer annem acil bir durum için aramıyorsa, bu konuşmayı yemek yerken yapabilirdim. "Ne var ne yok?"

Annemin yeni yavru köpeğinin, bir hayvandan çok ürkek bir pamuk topuna benzeyen sevimli küçük beyaz bir köpeğin, arka planda havladığını duyabiliyordum. Chloe hayatımda gördüğüm en sevimli köpeklerden biriydi. Annemle babamın onun üzerine titremesine şaşmamalı. "Babana bunu yapmayacağıma söz verdim ama-"

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Babamın arka planda söylediğini duydum.

"Tüm detayları öğrenmek için daha fazla bekleyemedim," diye devam etti annem, biraz gülerek ve babamın sözünü kesmesine aldırmadan. "Bana yeni *erkek arkadaşından* bahset."

Gözlerimi kapattım. Ona bir erkekten en son bahsettiğimden bu yana yıllar geçtiği düşünülürse, annemin soruları olması gayet makuldü. Sadece bu konuşma gerçekleşmeden önce Reggie ve benim durumumuz hakkında ne söyleyeceğimizi düşünmek için biraz daha zamanım olmasını umuyordum.

Reggie hakkında aileme ne söyleyeceğime karar vermek Sue Teyze'nin partisine kadar yapılacaklar listemde olduğuna ve şu anda onun hakkında hiçbir şey bilmediğime göre ona *ne* kadar bilgi verebilirdim ki?

Onun hakkında bildiğim tek ayrıntıya ulaştım. "Adı Reginald. Ama ben ona Reggie diyorum." Soyadını vermedim; bana gerçek soyadını söylediğinden hâlâ emin değildim.

Reginald Cleaves adına internette hiç rastlamadım. Orada bir yerde kırmızı bir bayrak vardı ama bunu düşünecek ne beynim ne de zamanım vardı. "Herkesle tanışmak için sabırsızlanıyor," diye ekledim. Bu muhtemelen doğrudu, çünkü bunu yapmak istemesinin başlıca nedenlerinden biri yabancılara şaka yapmanın komik olacağını düşünmesiydi.

Yavru köpek hâlâ havlıyordu, muhtemelen anne babasının neden onunla ilgilenmediğini merak ediyordu. "Bir saniye bekle canım," dedi annem. "Chloe'nin akşam yürüyüşüne ihtiyacı var. Sadece babanın onu almaya hazır olduğundan emin olmam gerekiyor." Annem tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı; babam da arka planda, "*Bunu kaçırmak istemiyorum*," gibi bir şey söyledi.

"Teşekkürler John," dediğini duydum annemin. "Chloe'nin küçük kakası poşetler buzdolabına en yakın çekmecedeydi."

"Yeni köpek yavrusu nasıl?" Annemin *bok* kelimesini kullanmasına gülmemeye çalışarak sordum. Hayatında hiç *bok* kelimesini kullandıysa bile ben duymamıştım.

Annem mutlulukla, "O küçük bir bebek," dedi. "Her neyse."

Daha önce konuştuğumuz şey için... Adı Reginald mı?"

"Evet."

"Harika," dedi annem. "Nasıl biri?"

Tereddüt ettim. Şöyle diyemezdim: *Anne, oldukça tuhaf bir adama benziyor ve internette tek bir izini bile bulamıyorum, ama aynı zamanda çok da seksi ve geçen gece peşindekileri atlatmak için onu yalandan öpmek isteyip istemediğimi sorduğunda, ağzının tadının nasıl olacağını düşünmeden edemedim.*

Onu bir şekilde geliştirmeli miyim? İçgüdülerim evet dedi, Ama ya ailemin o zamanlar beklentileri çok yüksekse?

Reggie tüm tuhaf ihtişamıyla düğüne geldiğinde tamamen dehşete düşmek için mi?

"O..." Sustum ve dudağımı ısırdım. Bu konuda hiç iyi değildim. "Ne bilmek istiyorsun?" Lafı dolandırdım.

"Ah," dedi annem bir süre sonra. Muhtemelen bunun için çalışmak zorunda kalacağını tahmin etmemişti. "Peki, bir bakalım. Tamam, başlangıç olarak, ne iş yapıyor?"

Aklıma bir düzine olası cevap geldi ama hiçbirisi doğru gelmedi. Onun bir muhasebeci olduğunu söyleyemezdim. Gece yarısı bir telefon görüşmesinde vampir olmakla ilgili şaka yapan biri, daha önce bir vampirle tanışmış birinin önünde *muhasebeci* olmayı asla başaramazdı. Aynı sorun avukat ve doktor için de geçerli.

"O... teknikte mi?" Bocaladım, sesimin ne kadar inandırıcı gelmediğinden irkildim. Ama sonra bunun mükemmel bir yalan olduğunu fark ettim. Ailemde hiç kimse teknoloji sektöründe çalışmıyordu ve ailem bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Reggie de bir şey bilmiyor olsa bile, Gretchen'ın düğününden önce birinin bu hileyi anlama ihtimali düşüktü.

Ayrıca, tuhaflıkları şimdiye kadar teknisyen kardeşler hakkında sahip olduğum tüm stereotiplere uyuyordu. Bildiğim kadarıyla, gerçekten de öyleydi.

"Teknik mi?" Annem sordu. "Teknikte ne yapıyor?"

Kahretsin. "Ah," dedim sinirli bir şekilde gülerek. "Ben... onun işini çok iyi tarif edemem. Ayrıca, sana her şeyi kendisi anlatmak istiyor. Pazar günü."

İnanılmaz bir şekilde, annem bunu olduğu gibi kabul etmiş görünüyordu. "Çok güzel. Kariyeri hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Ben de öyle. Bu görüşme biter bitmez Reggie'ye e-posta gönderip bunun işe yaraması için teknoloji alanında bir işi varmış gibi davranması gerektiğini söylemem gerekiyordu.

"Peki nerede tanıştınız?" Annem bastırdı.

Mucizevi bir şekilde, doğru cevap hemen aklıma geldi. "Onunla ofiste tanıştım." Bu teknik olarak doğrudu. Sanırım kaldırımda bana çarptığında ofisimin *içinde* değildik ama bu bana anlamsız geliyordu.

"Onunla işte mi tanıştın?" Annemin sesi meraklanmış gibiydi. Biraz rahatladım. Ama sonra sordu, "Az önce teknoloji işinde olduğunu söylediğini sanıyordum? O da mı muhasebeci?"

"Hayır, o... muhasebeci değil." Kahretsin. *Kahretsin*. "O... aslında benimle çalışmıyor. Sadece ofiste tanıştık." Ve sonra, görünüşe göre nasıl rahat bırakacağımı bilmediğim için ekledim, "Bazen firmam için teknik işler yapıyor."

Annem yine "Çok güzel," dedi. Babam arka planda bir şeyler mırıldandı. Chloe'nin bir kez daha *havladığını* ve ardından ön kapının kapanma sesini duydum. Yürüyüş zamanı başlamıştı anlaşılan. "Pazar günü onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sue Teyze'nin Gretchen'in düğün telaşı başlamadan önce arkadaşlarını ve ailesini kutlamak için böyle bir şey yapması çok güzel."

"Evet," diye üstünkörü kabul ettim. "Gerçekten güzel."

"Gitsem iyi olacak," dedi annem. "Yoga dersim yirmi dakika içinde başlıyor. Ama düğüne birini götüreceğin için babanla ne kadar mutlu olduğumuzu söylemek istedim. Senin için ve ne kadar çok çalıştığın için endişeleniyoruz ve seni mutlu görmenin güzel olacağını düşünüyoruz." Gözlerimi sımsıkı yumdum ve cevap vermemek için kendimi zor tuttum. "Lütfen o yeni erkeğine baban ve benim onunla tanışmak için sabırsızlandığınızı söyle."

Neredeyse itiraz edecektim, Reggie'yle *olan* ilişkimin ona *senin adamın* dememi haklı çıkaracak kadar ciddi olmadığı konusunda ısrar ediyordum. Bu ani bir tepkiydi ve hayatım boyunca özel hayatımda bir nebze olsun mahremiyet için mücadele etmek zorunda kaldığım zamanların bir kalıntısıydı.

Bu içgüdüye karşı savaştım. Reggie'yle ciddi bir şekilde çıkmadığımı düşünmelerine izin vermek tüm bunların amacını boşa çıkaracaktı.

"Ona haber veririm," dedim, ciddiymişim gibi görünmeye çalışarak.

ON

Gönderen Amelia Collins
(ame.jean.collins09@gmail.com) Kime: Reginald
Cleaves (rc69420@hotmail.com) Konu: Aileme
söyleyeceğimiz şeyler

Merhaba Reggie,

Ben isteyken annem aradı ve seni sordu. Hikayemiz
üzerinde henüz anlaşılamadığımız için ketum
davranmaya çalıştım ama bazı şeyler uydurmak
zorunda kaldım.

Sinek. Bunun için üzgünüm.

Eve giderken birkaç fikir daha not ettim. Bu henüz
devam eden bir çalışma, bu nedenle geri bildiriminiz
varsa bana bildirin! (Genel olarak, elimizden geldiğince
içinde doğruluk payı olan yalanlara bağlı kalmamız
gerektiğini düşünüyorum. Bu hikayeyi satmayı
kolaylaştıracaktır).

A. Nerede tanıştığımızı. Anneme ofiste
tanıştığımızı söyledim. (Gerçeğe yeterince yakın,
sanırım??)

B. İşin. Ona teknoloji alanında çalıştığını ve bazen
benim firmam için çalıştığını söyledim. (Umarım
sorun olmaz???)

C. Ne zaman tanıştık? Görüşmemiz sırasında bu konu gündeme gelmedi ama birinin sormasının an meselesi olduğunu düşünüyorum. Altı hafta önce desek nasıl olur? Daha uzun olursa, ailem neden onlara senden daha önce bahsetmediğimi merak eder. Daha kısa olursa, seni düğüne götürecek kadar ciddi olduğumuz iddiamızın altını oyar.

D. İlk randevumuz: Bu da gündeme gelmedi ama beni ailemdeki herkesin en sevdiğim restoran olduğunu bildiği Encanto'ya götürdüğünü söylesek nasıl olur? Sonra Second City'ye gittik. (Ben eğleniyorum

Second City'yi çok seviyorum; bu ikisini birlikte yapmak benim için makul bir randevu olurdu).

Siz ne düşünüyorsunuz? Bunu yaptığınız için tekrar çok teşekkürler. Hayatımı kurtardın.

Amelia

- - - - -

Kimden: Reginald Cleaves (rc69420@hotmail.com)

Kime: Amelia Collins

(ame.jean.collins09@gmail.com)

Konu: Aileme söyleyeceğimiz şeyler

hey,

Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce kimse bana cankurtaran dememişti. Yardım edebildiğime sevindim.

Ailenizi benden daha iyi tanıyorsunuz (ben onları hiç tanımıyorum) ve onlara geçmişle ilgili anlatmak istediklerinizi seve seve kabul ederim. "Teknoloji alanında çalışmanın" ne olduğunu gerçekten

bilmiyorum ama öyleymiş gibi davranmaktan
mutluluk duyarım.

Ayrıca, Encanto'nun AND ikinci şehri, bir sonraki şehir için tipik bir tarihtir.

Sen mi? Eski erkek arkadaşlarının çok parası olmalı.
(Onlara ilk randevumuzda seni ateş püskürten bir ejderhadan kurtardığımı söyleyemeyeceğimize emin misin?)

cidden iyi görünüyor. ayrıca, birbirimiz hakkında en azından biraz bilgi sahibi olduğumuzu göstermek için birkaç kişisel bilgi paylaşmalı mıyız?

hakimda birkaç şey: en

sevdiğim renk kırmızı

Geçtiğimiz yüzyılın en sevdiğim müzik adamı-
David Bowie

En sevdiğim televizyon programı - orijinal Muppet Show tarihindeki en iyi televizyon programıdır (Susam Sokağı hakkında daha az şey biliyorum ama bunu düzeltmem gerektiğini hissediyorum yakında)

R.

ps: 6 haftadır seninle çıkan birinin bilmesi gereken şeyler nelerdir?

- - - - -

Gönderen Amelia Collins

(ame.jean.collins09@gmail.com) Kime: Reginald Cleaves (rc69420@hotmail.com) Konu: Aileme söyleyeceğimiz şeyler

Reggie,

Tamam, ateş soluyan ejderha hakkındaki şakan beni yıllardır ilk kez güldürdü. Bunun için teşekkür ederim.

Çıktığım birinin benim hakkımda bileceği şeyler:

1. En sevdiğim renk mavi (herhangi bir tonu)
2. En sevdiğim tatlı krep ve çikolatalı her şey arasında bir beraberlik
3. Stres atmanın en sevdiğim yolu, Kuzey Kutbu'na yakın bir adada yaşayan bu kadının YouTube videolarını izlemek
4. Hayalimdeki tatil e-posta olmayan herhangi bir yer olurdu

Amelia

ps: Geçmişteki erkek arkadaşlarımdan çok parası olmasına gelince, *Encanto'nun* ve *Second City'nin* tipik bir ilk buluşma olduğunu söylemedim; sadece makul bir buluşma olacağını söyledim. Herhangi bir trend oluşturacak kadar eski erkek arkadaşım olmadı.

(Ayrıca, ne iş yapıyorsun? Benim ne iş yaptığımı biliyorsun ama senin ne iş yaptığını bilmiyorum ve bu bir kız arkadaşın kesinlikle bileceği bir şey).

- - - - -

Kimden: Reginald Cleaves (rc69420@hotmail.com)

Kime: Amelia Collins

(ame.jean.collins09@gmail.com) Konu: Aileme söyleyeceğimiz şeyler

Amelia,

Şu anda işler arasındayım.

Sanırım bu YouTube kanalını biliyorum. bir köpeği, sakallı bir erkek arkadaşı ve bir kutup ayısı ya da morsla karşılaşma ihtimaline karşı taşıdığı bir av tüfeği var mı?

Büyüleyici bir kanal. Uyuyamadığım zamanlarda izlemeyi seviyorum. Kuzey Kutbu'na o kadar yakın yaşamamanın cazibesini anladığımı söyleyemem. Her yılın 4 ayı kesintisiz güneş ışığı yaşamak için bir yol gibi görünmüyor (yine de bence 4 ay süren geceler fena olmazdı)

Ejderha yorumuyla komik olmak istememiştim. Ama sizi güldürdüysem bu iyi bir şey. Daha önce "yıllardır" gülmediğiniz için üzgünüm. (Bu da yaşamak için iyi bir yol gibi görünmüyor.)

R.

Gönderen Amelia Collins

(ame.jean.collins09@gmail.com) Kime: Reginald Cleaves (rc69420@hotmail.com) Konu: Aileme söyleyeceğimiz şeyler

Reggie,

İki iş arasında mısın? Bu şu anda çalışmadığınız anlamına mı geliyor? (Çalışmıyorsanız sorun değil, sadece açıklığa kavuşturmak istedim).

Kuzey kutbuna yakın adaya gelince, eminim Oraya vardığım anda, böylesine soğuk bir yerde olmanın değmeyeceği kadar zahmetli olduğunu kabul ederdim. Ama şu anda, gerçek hayatımdan binlerce mil uzakta olmak

hiçbirinin bana yetişemeyeceği bir yerde yaşamak kulağa ilahi geliyor.

Kimden: Reginald Cleaves (rc69420@hotmail.com)

Kime: Amelia Collins

(ame.jean.collins09@gmail.com) Konu: Aileme söyleyeceğimiz şeyler

Hayır, uzun zamandır çalışmadığımı kabul ediyorum. Son söylediğinize gelince, aynı fikirdeyiz.

R.

ON BİR

R.C.'nin mermi günlüğünden alıntı: 4. Gün; mavi, kırmızı ve yeşil mürekkebin değişen tonlarında yazılmış

Misyon bildirimi: Her günü cesaret, merhamet ve merakla yaşamak. Her gün kendimin daha iyi bir versiyonu olmak ve yolumdaki diğer insanlara da aynısını yapmaları için ilham vermek. Akşam yemeği partisinde kendini aptal yerine koymamak.

Hissediyorum: Bu gece için endişeliyim. Ki bu STUPID. Amelia'nın görünüşümü beğenmesinin ne önemi var (önemi yok).

Yapılacaklar listesi:

- 1. E-posta üzerinden kurulan "ilişki detaylarını" gözden geçirin*
- 2. Çevrimiçi bullet journaling kaynaklarını araştırın. Bunu şaşırtıcı derecede eğlenceli ve terapötik buluyorum (ve bu tür yaratıcı dürtülerimi tatmin etmeyeli yüzyıllar oldu). Belki benimle fikir alışverişinde bulunabilecek başkaları da vardır?*

AMELIA

Dolabımdaki hiçbir şey Sue Teyze'nin yemeği için uygun görünmüyordu.

İş için takım elbiselerim, pantolonlarım ve bluzlarım vardı. Spor salonu için egzersiz kıyafetlerim, evin etrafında giydiğim kot pantolonlarım ve tişörtlerim ve yeterince erken kalkabildiğim Cumartesi günleri pazara gittiğim tişörtlerim vardı. Yıllar önce Vegas'ta bir kız hafta sonu için aldığım, pullarının bir kısmı dökülmüş ve artık üzerime oturmayan birkaç seksi bluzum ve son birkaç yıldır çeşitli düğünlerde giydiğim ama Goodwill'e götürmeye fırsat bulamadığım üç farklı nedime elbisem vardı.

Gardırobumun toplamı buydu.

Bunların hiçbirisi Sue Teyze'deki bu akşam yemeği için uygun değildi. Annem rahat olacağını söylemişti, ama benim *rahatlık* tanımım ailemizdeki çoğu kadından çok farklıydı

Belli bir yaşın üzerinde. şık ama çok da şık olmayan bir şeye ihtiyacım vardı. Rahat ama çok da rahat olmayan.

Dolabımı ve şifonyerimi yaklaşık bir saat karıştırdıktan sonra pes ettim. Saat ikiyi çoktan geçmişti. Hemen o anda çıkarsam dışarı çıkıp bir şeyler satın alabilecek olsam da üzerime uygun bir şeyler bulup zamanında geri dönebileceğimin garantisi yoktu.

Sophie'den bana bir şey ödünç vermesini istemek daha hızlı olurdu. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

AMELIA: Hey

Buralarda mısın?

Önümüzdeki birkaç saat boyunca

Ne oldu?

**Sue Teyze'nin ev sahipliğı yapacağı
nişan yemeğı bu akşam ve giyecek
hiçbir şeyim yok.**

Ödünç alabileceğim bir şeyiniz var mı?

Ondan yaklaşık beş santim ve en az on beş kilo fazlam vardı ama Sophie son birkaç yıl içinde ikizlere sahip olma yolunda ve sonrasında birçok kez kıyafet bedenlerini değıştirmişti. Çocukları olmadan önce bile, her zaman benimkinden daha geniş bir gardırobu vardı ve bu gardırop her zaman işlevsel ve pratik parçalara yönelmişti. Liseden beri son dakika gardırop yardımı için başvurduğum kişiydi. Ten rengim onun koyu zeytin ten renginden birkaç ton daha açık olsa da, neredeyse her zaman üzerimde harika duran bir şeyleri vardı.

Umarım işe yarayacak bir şey bulmuştur.

SOPHIE: Tabii ki

SOPHIE: Ne düşünüyorsun

AMELIA: Aile için uygun bir şey

AMELIA: Ayrıca, Reggie'yi deneme amaçlı sahte bir randevu olarak yanımda getirdiğim için, belki üzerinde şöyle yazan bir şey de olabilir

AMELIA: Bilmiyorum

AMELIA: Belki, merhaba, rüya gibi olduğunu düşündüğüm yeni erkek arkadaşım buradayım, böylece hepiniz sonunda geri çekileceksiniz

Muhteşem. Ben sadece şey.

İki saat ve Sophie'yle birkaç tartışmadan sonra, kendimi onun boş yatak odasında çıplak ayakla dururken buldum, üzerimde birkaç santim kısa siyah bir kokteyl elbisesi vardı ve yanlışı nefes alırsam arkadan yırtılacakmış gibi hissediyordum.

"Bunun hiçbir yanı *aile toplantısına* benzemiyor," diye mırıldandım. "Bu mükemmel."

"Kulübe gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyorum."

Sophie şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Hiç gerçekten kulübe *gittin* mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. Aynadaki yansımama kaşlarımı çatarak baktım, elbisenin her açıdan nasıl görüldüğünü görebilmek için sağa ve sola döndüm. İçim dışıma çıkmıştı. "Biraz daha muhafazakâr bir şeyiniz yok mu?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Belki de. Ama Reggie seni bu elbisenin içinde gördüğünde kendini kaybedecek ve önemli olan da bu."

İnanamayarak ona baktım. "Tüm bunların amacı, stratejik olarak kararlaştırılmış birkaç etkinlikte sahte bir şekilde çıktığım yabancının Gretchen'ın nişan yemeğinde *kendini kaybetmesi* değil."

Sonunda savaşı kaybettim. Sophie, çocuklar okula başlayana kadar muhtemelen bir daha giyme fırsatı bulamayacağı bir elbiseyi giydiğimi görmek için çok hevesliydi ve benim hem zamanım hem de seçeneklerim kalmamıştı.

Ve belki de - sadece belki de - beni ikna etmesine izin verdim çünkü küçük bir parçam Reggie'nin bu şekilde giyinmeme tepki *verip vermeyeceğini* merak ediyordu.

"Vay canına," dedi ve beni önünde bir daire şeklinde döndürerek bana son bir kez daha baktı. "Kıçın bunun içinde harika görünüyor."

"Teşekkürler," dedim. "Ve eğer *harika* derken *bu elbisenin dikişlerinin patlamasına iki saniye kaldığını kastediyorsan*, katılıyorum."

Kadın homurdandı. "Bu arada, *benim hakkımda bilmen gereken bir şey var* olayını *çözebildin* mi?"

Sophie'ye Reggie'nin gece yarısı telefonundan bahsetmiştim.

Ertesi sabah ilk iş olarak beni aradı. "Hâlâ neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim," diye itiraf ettim. "Gerçi geçen gün e-posta gönderirken, şu anda iki iş arasında olduğunu itiraf etti. İşsiz olmakta yanlış bir şey yok elbette ama belki de bundan utanıyordur."

"Ah." Sophie başını salladı. "Evet, bu olabilir. Erkekler kendilerinden daha başarılı biriyle çıktıklarında bu konuda gerçekten tuhaflaşabiliyorlar."

Gözlerimi ona diktim. "Reggie ve ben *aslında* çıkmıyoruz."

"Ayrıntılar," diye karşı çıktı Sophie, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Ne olursa olsun, on yıldır işsiz olsa bile, sizin amaçlarınız için bunun bir önemi yok."

"Hiç de değil," diye kabul ettim. "Ve her halükarda, karanlık sırrının ne olduğunu kesin olarak öğrenirsem, ilk öğrenen sen olacaksın."

- - - - -

ÜÇ SAAT SONRA, apartmanın dışında Reggie'nin gelmesini bekliyordum. Başından beri bunun seks içermeyen bir anlaşma olduğunu açıkça belirtmiştim, ama benimle dairemde buluşmasını isteyerek konuyu karıştırmamak daha iyiydi.

Yine de dışarıda olmak için yeterince kalın giyinmemiştim. Hava son birkaç gündür olduğu kadar soğuk değildi ama yine de soğuktu. Elbisemin üzerine giydiğim krem rengi hırkayı çekiştirdim, keşke onun yerine bir palto giymeyi akıl etseydim diye düşündüm. Belki bir şapka ve atkı da.

Tam yukarı çıkıp daha sağlam kışlık giysiler almak üzereydim ki önümde bir Uber durdu. Sonra Reggie arabadan indi ve üşümekle ilgili her şeyi unuttum.

Geriye dönüp baktığımda, bu gece ne giymesi gerektiğini konuşmalıydık. Yine de, bunu sezmeyeceğini nereden bilebilirdim ki? Banliyöde bir aile nişan partisiydi, roket bilimi değil.

Ancak önümde duran adam... Belli ki notu almamıştı.

"Merhaba," dedi genişçe sırtarak. "Merhaba," dedim şaşkınlıkla.

Birkaç yıl önce talihsiz bir internet arama kazasından sonra *kürk giysinin* çok özel bir anlama geldiğini biliyordum,

ve Reggie'nin giydiği Şey iĥin *kürk* giysinin doğru terim olmadığını söyledi. Ama yine de ona bakarken aklıma gelen ilk kelime buydu. Paltosu eski gazete kupürlerinden ve büyükannemin vizon kürkünden bir araya getirilmiş gibiydi. Büyükannemin kürkünün açık kahverengi olması dışında, Reginald'ın kürkü neon sarısıydı ve annemin küçük köpeği kadar kabarıktı. Ayrıca ona en az iki beden büyük geliyordu; kolları parmaklarının ortasında duruyordu ve alt kenarı kalçalarının altına düşüyordu. Pantolonu tüylü değildi -neyse ki normal bir pantolon giyyordu- ama paltosuyla o kadar korkunĥ bir uyum içindeydi ki kaşlarımın arasındaki boşluğun zonklamasına neden oldu.

Ama yüzü.

Yüzü mükemmeldi. Masmavi gözleri, yüzünü öpmek istemediğim bir gülümsemeye dönüşen dolgun dudakları. Dalgalı sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi. Aslında, saçları hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu. *Pislik Chris Pine'dan* çok daha az, *seksi ve bunu kesinlikle bilen* bir *adam*.

Eğer onu sadece boynundan yukarısını görseydiniz. fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibiydi. Geri kalanı onu bu akşamki partiye götürebileceğim en kötü kişi mi yoksa en iyi kişi mi yapıyordu, karar veremiyordum.

Reggie'nin içimde dönüp duran *azgınlıkla* karışık kafa karışıklığı hakkında bir fikri varsa bile, hiçbir belirti göstermedi. O da benim ona baktığım gibi utanmadan bana bakıyordu. Yine de bana ağız açık bakmasının nedenlerinin farklı olduğunu düşünüyorum. Gözleri elbisemin düşük yakasına ve kıvrımlarımı saran uygunsuzluğun bu tarafına yapışmıştı. Bakışları yüzüme doğru ilerledi ve sonra aşağıya, aşağıya, aşağıya kayarak kıcıma indi ve orada kaldı.

Bir erkek bana böyle açıkça *bakmayalı* ne kadar olmuştu? Sanki arzuladığı biriymişim gibi. Sanki istediği bir şeymişim gibi. Ona kesmesini söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Bu yanılttı, o bir yabancıydı ama bana bakma şekli *inanılmaz* hissettiriyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı, Sophie'nin korsajının dar sınırları beni bir mengene gibi sarıyordu.

Hayır.

Hayır.

Biz bunu yapmıyorduk.

"Ne giyiyorsun böyle?" İkimizi de kendimize getirmek için aklıma gelen ilk şeyi bulmaya çalışarak ağzımdan kaçırdım.

Gözleri yine benimkileri buldu. Sonra da *surat* asma cüretini gösterdi. Onunki gibi dudakları olan erkeklerin dudaklarıyla böyle karşı konulmaz şeyler yapması yasalara aykırı olmalıydı.

"Giydiğim şeyin nesi var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Paltosunu işaret ederek küçük bir kahkaha attım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Şaka yapıyor olsaydım şöyle derdim: *Üç adam bir bara girer. Dördüncüsü kaçır.*"

Alt dudağımı ısırdım, gülmemeye kararlıydım. Ama aramızda yükselen tansiyonu düşürmeye benim kadar hevesli görüldüğü için minnettardım. "Cidden ama. Neden böyle giyinmişsin... gibi..."

Sanki ilk kez görüyormuş gibi ceketinin kollarına baktı. Sonra bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bu gece hava soğuk ama Frederick'in hiç kışlık montu yok. Dolabımdakilerle doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Sahip olduğum *kışlık monta* en yakın şeyin bu olduğu ortaya çıktı."

"Bir saniye bekle," dedim. Birkaç dakika önceki göz ağrısı geri dönüyordu. "Neden Frederick'in

Chicago'da yaşamasına rağmen hiç kışlık montu var mı? Ve neden sahip olduğun tek kışlık mont *bu*?"

Reggie tek omuz silkti. "Bunu hissetmiyoruz Hava soğuduğunda, sanırım. Senin gibi değil. Ama hiç palto giymezsem çok fazla göze batacağımı düşündüm." Ben daha fazla soru soramadan telefonuna baktı. "Geç kalmak istemiyorsak gitmeliyiz. Ve merak etme. Söz veriyorum, bunun altına güzel bir gömlek giyeceğim. Partiye gittiğimizde Old Fuzzy'yi çıkaracağım." Bana sırtıttı. Sonra da neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Bu paltoya 60'larda *Old Fuzzy* ~~adını~~ takmıştım."

Ve sonra, sanki çirkin çocuğuna bir isim vermiş gibi İkimiz de daha *doğmadan* onlarca yıl öncesine ait bir ceket giymek çok mantıklıydı ve daha fazla tartışmaya değmezdi, bekleyen Prius'un arka kapısını açtı ve içeri girmemi işaret etti. Giderek daha fazla ikna olduğum biri için özellikle kibar bir jestti.

"Teşekkürler," diyerek arabanın içine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sophie'nin elbisesi o kadar dar ve kısaydı ki, oturduğumda alt kenarı kasıklarımın hemen altına kadar yükseliyordu. Çok sıkı kumaşın izin verdiği ölçüde aşağı çekmeye çalışarak irkildim.

Sonra Reggie yanımda oturuyordu ve Uber şoförümüz bizi ilk resmi sahte randevumuza götürüyordu.

ON İKİ

BoisterousBulleters Discord Sunucusu, #welcome-channel'dan iki gün öncesine ait alıntı

Merhaba. Bunu doğru mu yapıyorum?

Tamam, benim adım Reginald.

REGINALD_THE_V: Yaklaşık bir haftadır bullet journaler'ım ve bunun benim işim olacağını düşünmemiş olsam da, bokumu işlemede GERÇEKTEN yardımcı oldu

REGINALD_THE_V: (Küfür ettiğim için özür dilerim. Umarım sorun olmaz.)

REGINALD_THE_V: Neyse, Joann Fabrics'teki bayan yeni fikirler edinmek için bu gruba göz atmamı önerdi. İnternette ya da bunun gibi şeylerde pek iyi değilim ama burada olduğum için mutluyum

Hoş geldin Reginald!

BRAYDENSMOM: Hoş geldiniz! Ve evet, bunu tam olarak doğru yapıyorsunuz.

Merhaba Reginald!

ADELINETHOMPSON: Merak etmeyin, burada her zaman yemin ederiz.

ADELINETHOMPSON: Ayrıca merak ettiğim için soruyorum, ailenizdeki beşinci Reginald olduğunuz için mi "Reginald_the_V" diye hitap ediyorsunuz?

REGINALD_THE_V: Herkese sıcak karşılamaları için teşekkür ederim! **REGINALD_THE_V:** ve uh hayır "V" başka bir şeyi temsil ediyor **BRAYDENMOM:** Lütfen bana "VIRGIN" anlamına geldiğini söyleme.

LYDIASGOALS: Aman Tanrım, bu bir erkek!

AMELIA

Uber'imiz kaldırımdan çekildiği anda telefonum yeni mesajlarla dolmaya başladı.

Elbisem Reggie'ye nasıl gitti?

Gözleri yuvalarından fırladı mı?

Daha sonra tam bir rapor istiyorum.

Gözlerimi devirdim ve telefonumu çantama geri soktum. İhtiyacım olan son şey, onunla bir arabanın arkasında yalnızken Reggie'nin elbiseme verdiği tepki üzerinde durmaktı.

Bir Prius'un arka koltuğuna oturmaya uzun zaman olmuştu. *Kesinlikle* hatırladığımdan daha küçüktü. Yaşlı Fuzzy hantaldı ve Reggie onu yanına koyduğunda, üçümüz neredeyse tüm boş alanı kapladık.

Reggie giderek bana yaklaştı ve ben de refleks olarak kendi içime doğru kıvrıldım, mümkün olduğunca küçülmeye çalıştım. Yine de pek işe yaramadı. Kendini daha rahat hissetmek için koltuğunda kayarken bacaklarımızın dışı hâlâ kısa süreliğine birbirine değiyordu.

Vücudunu o iğrenç ceketin altında saklamak ağır bir suç olmalıydı. Bizim yaşımızdaki erkeklerin, durum güzel bir kıyafet gerektirdiğinde varsayılan olarak giyme eğiliminde oldukları türden genel olarak şık mavi düğmeli bir gömlek giymişti, ancak geniş göğsüne gerilmiş olan bu gömlek bir şekilde genel olmaktan başka bir şeydi. Daha da kötüsü, gömleğinin kollarını dirseklerinin hemen üstüne kadar sıvamaya başlamıştı ki bu benim kitabımda bir erkeğin yapabileceği en seksi şeylerden biriydi. Elleri yetenekli ve güçlü görünüyordu ve tıpkı kafede olduğu gibi zihnimi çaresizce tehlikeli bölgelere sürükleyecek şekilde hünerliydi.

Tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Aklımı dağıtmak için ne yeri ne de zamanıydı. Ailemin önünde donumuza kadar sahte bir randevuya çıkmak üzereydik, Tanrı aşkına.

Ama mavi gözlerinin tekrar elbisemin yakasından aşağıya kayması ve göğüs dekoltemde bir süre durması, yakınlığımızın onu da etkilediğini düşünmeme neden oldu.

Bundan kurtulmamız gerekiyordu.

"Bazı son dakika detaylarının üzerinden geçelim," diye cıvıldadım, sesimin iş gibi çıkmasını ve hissettiğim kadar titrek olmamasını umuyordum.

Daha dik oturdu. "Tamam," dedi, o kadar hevesliydi ki onun da benim kadar dikkat dağıtmaya ihtiyacı olup olmadığını merak ettim. "Ne gibi?"

"Şey," diye başladım. Sonra durdum. Sanki ben bir öğretmenmişim, o da hevesli bir öğrenciymiş gibi ciddiyetle bana bakması, söylemek üzere olduğum şeye odaklanmamı zorlaştırdı. "Orada... um. Teyzemin evi. Yeni başlayanlar için." İçten içe ürperdim. Sanki Sue Teyze'nin evinin en ufak bir önemi varmış gibi.

"Oooh. Ne tür bir evi var?" Daha fazlasını duymaya hevesli bir şekilde daha yakına eğildi. Bacağını tekrar benimkine bastırdı. Kalçası sert ve kaslıydı ve...hayır. Bunu yapmayacaktık. "Etrafındaki diğer tüm evlerle aynı görünen ve bir zilyon dolara mal olan o büyük evlerden biri mi?"

Onun coşkusuna gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Gözlerindeki parıltıdan komik olmaya çalıştığını tahmin ettim. "Evet," diye onayladım. "Ve tamamen karakterden yoksun."

"İğrenç," dedi ama sesi hem sevinmiş hem de büyülenmiş gibiydi. "Daha önce hiç o evlerden birine girmemiştin."

Sırıttım. "Eğer daha önce hiç binmediysen, seni kıskanıyorum."

"Parti ne kadar süslü olacak?" diye sordu. "Özel oturma yerleri olacak mı? Buzdan heykeller? Vivaldi'den bir şeyler çalan bir yaylı çalgılar dörtlüsü?"

Güldüm. Son birkaç gündür midemin çukurunda neredeyse kalıcı bir yer edinmiş olan endişe düğümünün gevşediğini hissedebiliyordum. Acaba bunu bilerek mi yapıyordu? Korktuğum bir olaydan önce beni olabildiğince rahatlatmaya kararlı olup olmadığını.

"Muhtemelen güzel masa örtüleri ve peçeteler olacaktır," dedim. "Çiçekli masa düzenlemeleri. Ama muhtemelen buzdan heykeller olmayacak, hayır."

Reggie söylediklerimi düşünerek bir an sessiz kaldı. Pazar akşamı şehir dışına çıkan trafik hafifti ve iyi zaman geçiriyorduk. Yola çıktığımızda arabamızı çevreleyen gökdelenlerin yerini, şehrin merkezinden uzaklaştıkça yavaş yavaş kasaba evleri ve daha küçük tuğla binalar alıyordu.

"Ailen hakkında ne bilmem gerekiyor?" diye sordu.

"Ailem mi?"

"Evet," dedi. "Zaten bildiklerimin ötesinde tabii ki. O da, yetişkin kızlarının aşk hayatıyla aşırı derecede ilgili ve zorba olmaları."

Bu beni kızdırdı. Ailem hakkında yaptığım eleştirilerin aynısının bir yabancından gelmesi nedense farklıydı. "Çekilmez olduklarını söyleyemem. Ama biraz zorlayıcılar, evet."

"Onları sırtınızdan atmak için bu saçmalığı yapacak kadar zorba."

Bu bir soru değildi. "Evet," diye itiraf ettim.

Reggie düşünceli bir şekilde başını salladı. "Seninle altı haftadır çıkan biri onlar hakkında ne bilebilir ki?"

Bunu düşündüm. "Babam emekli bir tarih profesörü."

Reggie doğum günü erken gelmiş gibi görünüyordu. "Hayır.

şekilde," diye nefes aldı. "Gerçek bir *tarih profesörü* mü?"

Her özelliğinden ciddiyet fışkırmasa alaycı olduğunu düşünebilirdim. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçekten o kadar da heyecan verici değil."

"Oh, ama öyle," dedi, gözleri parlayarak. "Ne zamandır *gerçek* bir tarih profesörüyle tanışmak istediğimi biliyor musun? Ne üzerine çalışıyor? Hayır, hayır, sakın söyleme." Gözlerini sımsıkı yumdu ve doğru tahmin etmek için çok uğraşıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Hıyarcıklı veba ve farelerin Orta Çağ'dan beri haksız yere nasıl suçlandığı mı?"

Güldüm. "Hayır."

Bir gözünü kırarak açtı. "En azından yakın mıyım?" "Azıcık bile değil."

"Fareler," o mırıldandı, bakıyor
üzgün. "Hayır Kelime oyunu yapmak istemedim elbette."

Kıs kıs güldüm. "Tabii ki."

"Tamam, Yani ne hakkında... ünlü
İtalyan Ressamlar mı? Büyük İskender'in mirası mı? Oh!" Neredeyse dışarı fırlıyordu

Yine gerçek bir heyecana benzeyen bir ifadeyle koltuğundan kalktı. "Peki ya Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcında Amerika'nın tarafsızlığı?"

"Sonuncusuyla daha da yakınlaşıyorsun," dedim. "On dokuzuncu yüzyılın sonu ve yirminci yüzyılın başında Orta Avrupa tarihi üzerine çalıştı." Reggie'nin şaşkın ifadesine bakarak durakladım. "Ben lisedeyken Birinci Dünya Savaşı zerine bir kitap yazmıştı."

"İnanılmaz," diye nefes aldı. "Bu gece onunla tanışabilecek miyim?"

"Gelmemek için bir yolunu bulmadıysa, evet."

Gülümsemesi o kadar genişt ki neredeyse yüzünü ikiye ayıracaktı. "Harika. Onu şaşırtacak mükemmel soruları düşünmem gerekecek. Şimdi," dedi ellerini birbirine sürterek, "annen hakkında bana söylemediğin neyi bilmem gerekiyor?"

Bunu düşündüm. Annem hakkında ne bilmesi gerekiyordu ki? "Sanırım seninle tanışmak için çok hevesli olduğunu söyleyebilirsin."

"Doğal olarak," dedi. "Başka ne var?"

"Başarılardan etkilenir." Bu yeterince doğruydı. "Avukat olduğu için kardeşim Sam'le gurur duyuyor. Sanırım mali müşavir olduğum için benimle de gurur duyuyor ama muhtemelen benim işimden Sam'inki kadar etkilenmiyordur."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden? İşiniz gerçekten zor görünüyor."

Bakışlarından kaçmak için pencereden dışarı baktım. Yıllardır kendime sorduğum soruyu onun da sorduğunu duymak canımı olması gerekenden daha fazla yaktı. "Bu sadece benim hayal gücüm olabilir."

Öyle olduğunu düşünmemiştim. Sam hukuk fakültesinden mezun olduğunda onun için büyük bir parti vermişlerdi. Tabii ki bu çok yerindeydi. Sam bir yandan tam zamanlı pazarlama işinde çalışırken bir yandan da diplomasını almak için canını dişine takmıştı. CPA sınavını geçtiğimde, ailem bana bir evrak çantası almıştı. Parti yoktu. Ve yaygara yok.

"Sadece ne yaptığımı anlamıyor olabilirler," diye çekindim. "Babam tarih profesörüydü. Annem İngilizce öğretiyordu. Sanırım muhasebenin cazibesini hiç görmediler." Omuz silktim. "Ya da belki tüm bu sayılar kafalarını karıştırıyordur."

Reggie beni şaşırtan bir şiddetle, "Bence yaptığın şey inanılmaz derecede etkileyici," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye onayladı. "İtiraf etmeliyim ki, muhasebecilerin finansal belgeler ve parayla ilgili bir şeyler organize etmek dışında ne yaptıklarını çok iyi anlamıyorum ve... uh..." Uzandı ve ensesini ovuşturdu. "Vergiler ve diğer şeyler. Ama zor ve aynı zamanda önemli görünüyor."

Beni rahatlatmaya ve iltifat etmeye çalışırken o kadar umutsuzca telaşlanmış görünüyordu ki kendimi tamamen silahsızlanmış buldum. Ne olduğunu anlayamadan arka koltukta ona doğru yaklaştım.

"Yaptığım işi gerçekten seviyorum," dedim. "Sadece bunun ailem için yeterli olmasını diliyorum."

"Ben de öyle," dedi Reggie, sesi sempati doluydu. Sonra yüzü aydınlandı. "Hey, bir fikrim var. Annen başarılarından bu kadar etkileniyorsa, ona benim hakkımdaki *gerçeği söylemek* onu utandırır, değil mi?" Kaşlarını salladı. "Eğlenceli olabilir."

Ne demek istediğini anlamam bir dakika sürdü. "Yani... ona çalışmadığını mı söyleyeceksin?"

Uzun bir süre sessizce bana baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Yani... tabii. O da var sanırım."

Anneme işsiz biriyle çıktığımı söylediğimi hayal etmeye çalıştım. "Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Yüzündeki ifadeyi görünce aceleyle ekledim: "İşsiz olmanın yanlış bir tarafı yok, söz veriyorum. Sadece, çalışmayan ya da üniversite mezunu olmayan biriyle çıkmayalı en az on yıl oldu. Ya da her ikisi de." Başımı salladım. "Çalışmayan biriyle *tanışmak* için bir yolum olduğuna bile inanmıyor."

"Ben çalışmıyorum," diye belirtti. "Ve benimle tanıştın."

Bu konuda yanılmamıştı. "Annem bunu anlamaz," dedim elimden geldiğince nazık bir şekilde. "Seninle ilgili gerçeklerin benim için önemli olmadığına söz veriyorum, ama sanırım ona daha önce söylediklerime sadık kalmalıyız. Ofiste tanıştık. Teknoloji bölümünde çalışıyorsun."

İç çekti. "Peki. Eğer annene teknoloji alanında çalıştığımı söylersen, ben de kabul ederim. Yine de bu arka plana birkaç yaratıcı süsleme yapsam sorun olur mu?"

Bunda bir sakınca görmedim. "Elbette."

"Güzel," dedi. "Çünkü *teknoloji alanında çalışmak* kulağa oldukça sıkıcı geliyor."

Homurdandım. "Haklısın. Ama kendimi savunmak için anında bir şeyler bulmam gerekti. Her iki durumda da, muhtemelen bunu fazla düşünüyoruz. Akışına bırakalım." Bana sadece boş bir bakış attığında, açıkladım. "Sadece kendin ol."

"Sadece kendim ol," diye tekrarladı. "Ve sana aşıkmiş gibi davran."

Yüzüm kızardı. Çıkıyormuşuz gibi davranmayı kabul etmiştik.

Aşıkmiş gibi davranmakla ilgili hiçbir şey söylemedik.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bunun işe yaraması için muhtemelen haklıydı.

"Evet," dedim, yüzümün hissettiğim kadar kırmızı olup olmadığını merak ederek. "Bunun dışında, sadece kendin ol. Her şey yoluna girecek."

"Ünlü son sözler," diye uyardı.

Bu konuda da haklı olduğu ortaya çıktı.

- - - - -

SUE TEYZE, içi *ve* dışı mevsime uygun dekore edilmedikçe bir evin ev olduğunu düşünmeyen Orta Batılılardan biriydi. Tabii ki Mart ayı Chicago'da belirli bir mevsim değildi. Reggie'yle birlikte ön kapıya ulaşmak için altından geçtiğimiz, Sue Teyze'nin taze çam dallarıyla sardığı ve nispeten abartısız büyük bir pembe kurdeleyle süslediği çardak dışında, bahçesine hiçbir şey yapmış gibi görünmüyordu.

Reggie hâlâ etkilenmişti. "Vay canına," dedi çardağın altından geçerken. Üzerimizdeki çam dallarına baktı. "Bu *gerçek* çam mı?"

Tam ona teyzemin sahte yapraklarla dekorasyon yapmasının hoş karşılanmayacağını söyleyecektim ki, elini uzatıp bir avuç çam iğnesi kopardı ve ağzına attı.

"İğrenç," diye mırıldandı, biraz ürperdikten sonra elindekileri tükürdü. Sanki arabalarıyla köpeğine çarpmışlar gibi onlara ters ters baktı.

İnanamayarak ona baktım. "Tabii ki iğrenç." Bu adam sekiz yaşında bir çocuk muydu? "Ne halt etmeye onları yemeye çalıştın?"

"Ben *yapmadım*. Sadece tatlarının neye benzediğini görmek istedim." Yüzü hâlâ tiksintiyle çarpılmıştı. "Tadlarının farklı olup olmadığını görmek için, şimdi her şeyin tadının farklı olduğu gibi."

"Farklı mı? Ne zamandan farklı?"

Bana cevap vermek yerine elini uzattı. Nefesim kesildi.

Yine Old Fuzzy giydiğinin belli belirsiz farkındaydım ama görüş alanım çoğunlukla uzattığı eline daralmıştı. Tüm düşüncelerim, eğer hilemizin işe yarama şansı varsa, onu almadan orada asılı kalmasına izin vermemem gerektiği fikri etrafında dönüyordu.

Diğer insanların önünde ona dokunmayı bekliyordum, değil mi? Eğer aileme inandırıcı bir gösteri yapacaksak, herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmak sadece yardımcı olurdu.

"Doğru," dedim, çoğunlukla kendi kendime.

Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim. Hâlâ ne iş yaptığını bilmiyordum ama elini güçlü bir şekilde kavlıyor, geniş omuzları ve ince beli düzenli olarak spor yaptığını gösteriyordu.

Eli benimkinin içinde esnedi, dokunulduğunda hem tanıştığımız gece hem de kafedeki gece olduğu kadar soğuktu. Belli ki adam üşümüştü. Elini sıkarak karşılık verdim ve o da bana sıırttı.

Sonra gözleri omuzlarıma ve çok ince hırkama kayd.

Kaşlarını çattı.

"*Böyle* bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu," dedi ve boştaki eliyle ikimizin arasında anlamlı bir işaret yaptı. "Ama en son soğuk bir akşamda randevuya yakın bir şeye gittiğimde, yapılan şey karşımdakine paltomu vermekt.

Old Fuzzy'den beceriksizce omuz silkmeye başladı. O iğrenç şeyi bana bir Regency aşk romanındaki karakterlermişiz gibi ödünç verme fikri o kadar tatlı ve saçmaydı ki gülmek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Üşümüyorum," diye yalan söyledim. Ceketini bana vermesini engellemek için elimi koluna koydum.

"Emin misin?"

Şiddetle başımı salladım. "Çok iyi. Sizde kalabilir. Ya da almayabilirsin," diye hızla ekledim, çünkü bu şey gerçekten göze batıyordu.

Görünüşe göre donmak üzere olmadığımından tatmin olmuş olacak ki paltosunun içine tamamen geri girdi. Ağzının sağ köşesi yarım bir gülümsemeye dönüştü. Elimi başka koşullarda sahiplenici olabilecek ama sadece güven vermek için yapıldığından şüphelendiğim bir kez daha sıktı. Bu nazik baskının içime gönderdiği küçük ısı artışını kabul etmeyi reddettim.

"Kapıyı çalalım mı?" diye sordu.

"Oh, içeri girebiliriz," dedim, boştaki elim çoktan kapı tokmağının üzerindeydi. "Sue Teyze asla kapıyı çaldırmaz."

Gülümsemesi bozuldu. Elimi sıkıca kavradı. "Eğer yaparsak kendimi daha iyi hissederim. Partiye katılabilmem için teyzenizin ya da amcanızın beni açıkça içeri davet etmesi gerekiyor."

Ona baktım. "Neden?"

Bana hemen cevap vermedi. Sonunda, "Kendime has özelliklerimden biri" dedi.

"Tamam," dedim ve elini güven verici bir şekilde sıktım. Onu böyle formalitelere bağlı biri olarak düşünmemiştim. Garip bir şekilde sevimliydi. "Önce kapıyı çalacağım."

Bariz bir rahatlamayla bana gülümsedi. Gülümsemesinin ona ne kadar yakıştığını kesinlikle fark *etmemiştim*. Ya da tüm yüzünü ne kadar aydınlattığını. "Teşekkür ederim."

Bunu yapabiliriz, dedim kendime kapıyı çalıp içeri alınmayı beklerken. *Bu işe yarayacak*.

Ailem içimizi görürse ne yapacağımı düşünmeyi reddettim.

ON ÜÇ

*Frederick J. Fitzwilliam'dan Reginald
Cleaves'e kısa mesajlar*

**Geciken cevabım için özür dilerim.
Cassie ve ben uzaktayken çok
eğleniyoruz ve mesajlarımı kontrol
etmiyordum.**

**FREDERICK: Her neyse, hayır: Size
"insanlar için öpüşme tavsiyesi"
vermeyeceğim**

**Ben o kadar kaba değilim. Ayrıca, ne
DÜŞÜNÜYORSUN.**

AMELIA

Bill amcam kapıyı açıp bizi içeri davet ettiğinde parti zaten
tüm hızıyla devam ediyordu.

Reggie hâlâ elimi tutarak kalabalık odayı gözden geçiriyordu. Ellerimizin birbirine ne kadar iyi uyduğunu ya da ona dokunmanın ne kadar *güzel* bir his olduğunu düşünmeyi reddettim. Burada ne kadar rahat görüldüğünü kıskançlıkla fark ettim. Sanki birbirimizi çok az tanıyormuşuz ama yine de bir grup insanı çıktığımızıza ikna etmeye çalışacakmışız gibi hiç gergin değildi.

Bu bizden birini yaptı.

Yakın ailemi bulmak için kalabalığı taradım ve Sam'i hayatımda daha önce hiç görmediğim bir insan kalabalığının ortasında kocasıyla sohbet ederken gördüm.

Sam bizi görünce gülümsedi ve ona katılmamızı işaret etti.

"Winnetka'nın yarısı için bir parti düzenleyip bunun sadece yakın aile ve arkadaşlar için olduğunu söylemek Sue Teyze'ye kalsın," dedi başını sallayarak. Bakışları ben ve Reggie arasında gidip geldi. "Bu senin-"

"Amelia'nın tam altı haftadır çıktığı, ne eksik ne fazla, makul derecede ciddi bir erkek arkadaş mı? Evet." Reggie Sam'in sıkması için elini uzattı. "Ben Reginald."

Sam birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla ona baktı, Reggie'nin kabanını, gözlerinin parlak mavisini ve ciddi ifadesini inceledi. Onun uzattığı eli tereddütle sıktı.

Sonra hemen tekrar düşürdüm.

Reggie'nin her zamanki soğuk dokunuşuna o da en az benim kadar şaşırmış olmalıydı.

"*Reginald*," diye tekrarladı Sam, sanki ismi bulmaya çalışıyormuş gibi. Sonra parmaklarını şıklattı. "Tabii ya. Sen Frederick ve Cassie'nin arkadaşısın, değil mi?"

"O benim," diye onayladı Reggie. "Sen de Sam olmalısın." "Evet." Reggie ve benim aramda bir bakış attı.

"Amelia, bu
Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Cevap veremeden Sam beni Reggie'nin olmadığı tarafa çekti. Genelde çok sıcak ve nazik olan gözleri ikimiz arasında gidip gelirken çelik gibi keskindi.

"Neler oluyor?" Telaşla sordum.

"Yeterince iyi birine *benziyor*," dedi, sesi alçak ve aceleciydi. "Frederick'i Cassie sayesinde tanıyorum ve o iyi biridir. Eğer Reginald onunla arkadaşsa muhtemelen bu konuda endişelenmem için bir neden yok. Ama randevun *garip* bir şey yaparsa bana haber verir misin?"

İnanılır gibi değil.

Sam şu anda ciddi aşıırı korumacı ağabeylik mi yapıyordu? Burada, başıma gelebilecek en tehlikeli şeyin muhtemelen Sue Teyze'nin sütlü yemekleriyle ilgili olacağı bir aile partisinde?

"Sam," dedim sinirlenerek. "Lütfen sakın ol."

Sam caymadı. "Söz ver bana."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki," dedim. "Reggie *tuhaf bir şey* yaparsa sana haber veririm. Ama sana zaten onun gerçek erkek arkadaşım olmadığını söyledim. Bu gecedan sonra Gretchen'in düğününe kadar onu bir daha görmeyeceğim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Düğünden sonra onu bir daha hiç görmeyeceğim."

"Amelia."

Sam ve ben Reggie'nin sesini duyunca hep birlikte başımızı çevirdik. Vay canına, sessiz hareket ediyordu. Ve hızlı. Bir dakika önce orada, büyük bir saksı bitkisinin yanında duruyordu. Şimdi bir elinde bir tabak yemek, diğerinde bir kadeh beyaz şarap tutuyordu.

"Bu sizin için," diye devam etti. "Mutfak personeli bu mantarlı şeyleri ne zaman servis etmeyi planladı bilmiyorum ama onlara ters ters bakınca bir tabak uzattılar." Sırıttı. "Mükemmel bir bakışım var."

"Mutfak personeli mi?" Ona göz kırptım. "Teyzem ve kuzenlerimi mi kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Yemeği kim hazırlıyorsa."

Sam nefesinin altından tam olarak *yakalayamadığım* bir şeyler mırıldandı, ancak kulağa biraz *bunu tekrar yaşadığıma inanamıyorum* gibi *geliyordu*. Daha yüksek bir sesle, sadece bana dedi ki: "Sue Teyze'yi bulmam gerekiyor. Şirketim vasiyetinde bazı değişiklikler yapmasına yardım etmeyi kabul etti ve Salı gününden önce ayrıntıları halletmek istedik. Seni yakında arayacağım, tamam mı?"

Reggie ve ben onun odadan çıkışını izledik.

Reggie, "Benden hoşlandığını sanmıyorum," diye düşündü.

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedim. "Şu anda sadece aşırı korumacı bir dönemden geçiyor."

"Hayır," dedi Reggie. "Bence bu doğru. Sorun değil. Bunu çok sık duyuyorum."

Hüzünlü gülümsemesi kalbimi sızlatmamalıydı. O bir yabancıydı. Ama yüzündeki o acı titreşimini görmek bana bir şeyler yaptı. Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla kaşlarındaki çatıkları düzeltmek istedim.

"Sam'le her şeyin yoluna gireceğinden eminim," dedim.

Öyle olmasını umuyordum zaten. İhtiyacım olan son şey, Gretchen'ın düğününden hemen önce kardeşimin sahte erkek arkadaşım hakkında tuhaf davranmasıydı.

- - - - -

ŞARAP İYİYDİ VE kadehimin çoğunu birkaç yudumda içtim. İçmeye başlamak için özel bir acelem yoktu, ama şimdi bir kadeh şarap

kendini gösterdiğinde, bunun kendimi sakinleştirmek için fena bir yol olmadığını fark ettim.

"Sen de bir içki ister misin?" Reggie'ye sordum. Sinirlerimin keskin kenarları bulanıklaşmaya başlamıştı bile. "Yiyecek bir şey?"

Gözleri büyüdü. Kimsenin beni duymadığından emin olmak istercesine başını birkaç kez çevirdi. "Sonra," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Etrafta çok fazla insan var."

Bunu çok ciddi bir şekilde söyledi, buraya geldiğimizden beri sesinde gerçek bir endişeye benzeyen ilk ipucu vardı. Tüm bunları çok ciddiye alıyordu. Çok tatlıydı.

"Bir içki içersen kimsenin senin hakkında kötü düşüneceğini sanmıyorum." Başımla mutfağa doğru işaret ettim, ikinci dereceden kuzen olduklarını hayal meyal anladığım bir grup adam buzdolabından bira alıyordu. Aralarında en küçük üvey kuzenlerimden biri olduğunu hayal meyal anladığım Alex'in de bulunduğu bazılarının açıkça reşit olmadığını görmek beni eğlendirmişti ama bir aile partisinde kimseyi ispiyonlayacak değildim. "Gördün mü? İnsanlar çoktan başladı."

Reggie bir an inanamayarak bana baktı, sonra başını mutfağa doğru çevirdi. Kuzenlerimi görünce bir kahkaha attı.

"Sanırım içmeye başladılar," dedi. Sonra da gereksiz yere ekledi: "*Bira* içmeye yani." Başını bana doğru biraz daha eğdi. Nefesi yanağımda serin ve tatlıydı. "Dinle, Amelia..."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama annemle babam yanımda belirlemek için o anı seçtiler. Reggie söylemek üzere olduğu şeyi hemen yuttu. Dudaklarını hafif bir gülümsemeyeyle birbirine bastırdı ve yüz hatlarını kibar bir ilgi ifadesine dönüştürdü.

"Merhaba," dedi onlara dönerek. "Siz Bay ve Bayan Collins olmalısınız."

Annemin yüzü gülüyordu. Yakasında küçük aplike çiçekler olan, belden büzgülü pembe bir elbise giymişti. Bu onu gururlandırmıştı. Daha sonra, kalbim sinirden göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmadığı bir zamanda ona iltifat etmeyi unutmamalıydım.

"Ve sen de Reggie olmalısın," dedi. Benden ona, sonra tekrar ona baktı ve gülümsemesi büyüdü. "Bu kadar kısa sürede bize katılabildiğin için çok mutluyum."

Reggie yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi. "Yılın bu zamanlarında işler hep yoğun olur ama Amelia bana bu etkinliğin onun için ne kadar önemli olduğunu söylediğinde, programımda buna yer ayırmam gerektiğini biliyordum." Sonra babama dönerek ekledi: "Özellikle de Amelia bana burada gerçek, yaşayan, nefes alan bir tarihçi olacağını söylediğinden beri. Yirminci yüzyılın başında Avrupa tarihi, değil mi?"

Oğlum, her zaman kalın koyuyordu. Babam çok sevinmiş görünüyordu. "Canlı canlı," dedi mutlu bir şekilde. "Gerçi artık emekli oldum."

"Sizinle bir ara araştırmanız hakkında sohbet etmeyi çok isterim. Ben de biraz tarih meraklısıyım." Ve sonra, sanki hala orada olduğumu yeni hatırlamış gibi, bana döndü ve ekledi, "Tabii sizin için de uygunsa."

Babamın daha sonra sahte erkek arkadaşıyla sohbet ediyor olabileceği fikri biraz korkutucuydu. Ama babam bana öyle umutla bakıyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Tabii ki."

"Çocuklar yaşlı babalarının ne iş yaptığına hiç ilgi göstermediler," diye açıkladı babam.

Reggie sempatik görünüyordu. "Onların kaybı, sizi temin ederim." Cebinden bir kâğıt çıkardı ve

babama verdim. "Bu benim telefon numaram. Teorilerinden herhangi birini çürütmemi istediğin zaman bana ulaşmaktan çekinme."

Babam öyle bir güldü ki düşecek sandım. "Sıra sende genç adam. Bu sıkıcı parti biter bitmez seni arayacağım."

Annem ona alaycı bir bakış fırlattı. "*John*."

Babam içkisiyle oynamaya başladı. "Evet, *öyle*. Sıkıcı," diye mırıldandı, sonra da sıvışıp gitti.

"Ee Reggie," dedi annem, konuyu değiştirmeye hevesli olduğu belliydi. "Biraz önce işle ilgili bir şeyden bahsettin. Yılın bu zamanı senin için de işler yoğun mu?"

"Evet," diye onayladı. "Çok meşgulüm." Başını kederle salladı. "Her zaman yapacak çok şey var."

Annem sempatik bir ses çıkardı. "Bizim Amelia da çok fazla çalışıyor, bunu bildiğinden eminim."

Reggie dönüp bana baktı, bakışları öyle bir yumuşadı ki, bunun bir rol olduğunu bilmesem gerçekten endişelendiğine inanabilirdim.

"Öyle," diye kabul etti. "Kendine zaman ayırma konusunda daha iyi olması gerekiyor."

Elimi sıktı ve başparmağıyla elimin arkasında görünmez desenler çizdi.

Tanrım, rol yapmakta iyi olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Yüzüm kızardı -sözlerindeki beklenmedik nezaketten mi yoksa elimi okşayışından mı, bilmiyordum.

"Vergi sezonu biter bitmez kendime daha fazla zaman ayırmaya başlayacağım," dedim ezbere. Ailem ne zaman uzun çalışma saatlerim yüzünden bana dert yansa hep aynı şeyi söylüyordum.

Annem ve Reggie birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Keşke sana inanabilseydim tatlım," dedi annem hüznle.

Reggie başını sallayarak, "Bu cümleyi ondan o kadar çok duydum ki sayısını unuttum," diye onayladı.

Ona ters ters baktım. İnanılır gibi değildi. Gerçekten annemin tarafını mı tutuyordu?

"Gerçi sen de çok çalışıyorsun gibi görünüyor," dedi annem onu azarlayarak. "Amelia bize teknoloji alanında çalıştığını söyledi ama ayrıntıya girmede. Ne iş yapıyorsun?"

Kalbim yeniden hızlandı. Birden, bu ayrıntıyı onunla daha ayrıntılı bir şekilde konuşmadığım ve açıklama konusunda yaratıcı olabileceğini söylemediğim için pişman oldum. Lafı dolandırarak ne kadar çılgınlık yapmayı planlıyordu?

Müdahale etmeye karar verdim. "Sana söyledim anne. Ofiste tanıştık ve-"

-Aynı anda Reggie de "Karnavalda çalışıyorum." dedi.

Oda yok oldu. Zaman durdu. Midem ayakkabılarımın yakınında bir yere düştü. Bu donmuş zaman anında hala var olan tek şey annemin şaşkın ifadesi, benim artan korkum ve Sue Teyze'nin zevkle dekore edilmiş oturma odasının ortasına tüm bombaların anasını bırakan yanımdaki tamamen yabancı kişiydi.

Annemin bakışlarının üzerimdeki ağırlığı o kadar şiddetliydi ki bunu gerçekten hissedebiliyordum. Ama bakışlarım Reggie'ye sabitlenmişti. Yüz ifadesi kaygısızdı. Rahattı. Sanki az önce dünyanın en saçma şeyini söylememiş ve plandan tamamen sapmamıştı.

"Karnaval mı?" Annem benden önce toparlanarak sordu. Hakkını yemeyelim, sesi sadece biraz gergin çıkıyordu. "Karnavalınız mı var?"

"Oh, hayır," dedi başını sallayarak ve kıkırdayarak. "Benim bir karnavalım yok. Sadece bir tanesinde çalışıyorum."

Bu da onun eşek şakalarından biri miydi? Bana tamamen içtenlikle vampir olduğunu söylediği zamanki gibi mi?

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha fark ettim. Belki de bir karnavalda çalışıyordu. Açıkçası karnavalda çalışmanın yanlış bir tarafı yoktu. Sadece bunu söylemesini beklemiyordum ya da çıktığım birinin söyleyeceği türden bir şey değildi. Ve şimdi bunu söylediğine göre, ailemi bir ilişki içinde olduğumuza ikna etmek çok daha zor olacaktı.

Sonunda kendimi koruma içgüdüm devreye girdi. Şaka yapıyormuş gibi davranmaya karar verdim.

"Ah, Reggie," dedim sahte bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Çok aptalsın."

"Ben aptalım," diye kabul etti. "Ve sen değilsin. İşte bu yüzden, son izin gecemde benimle birlikte karnavalımı görmeyi kabul ettiğinde çok duygulandım."

Annemin kaşları biraz daha yukarı çıksaydı, saç çizgisinin içinde kaybolacaklardı.

"Peki bu karnavalda ne iş yapıyorsun Reggie?" diye sordu. "Ne kadar zamandır orada çalışıyorsun?"

Bu saçmalıkla ilgilenmek için çok çabalıyordu. Gerçekten çok tatlıydı. Yeni tanıştığı bu adama ve gerçek olmayan bu ilişkiye destek olmak için ne kadar çabaladığını görünce kalbim suçluluk duygusuyla sıkıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç aydır karnavaldayım," dedi. *Carnie* kelimesini zevkle söylemişti. Sanki gülünç olmak için uydurduğu bir şey değilmiş gibi; sanki sevdiği bir işmiş gibi. "Ama orada pek çok farklı şey yapıyorum. Birkaç oyunu ben yönetiyorum. Halka fırlatma en sevdiğim, çünkü iri yarı adamların halkaları istedikleri yere götüremeyip kendilerini kaybetmelerine bayılıyorum." Göz ucuyla anneme bir bakış attım. O da Reggie'yi bir tür

Genellikle bir emlak satışında çok düşük fiyatlı antikalar için ayırdığı ilgiyi. "Ayrıca birkaç atraksiyonun kurulmasına ve kaldırılmasına da yardım ediyorum, ki bu iyi bir şey ama manevi açıdan, yetişkin adamların pelüş hayvan kazanamadıklarında bebek gibi davranmalarını izlemekten daha az ödüllendirici."

Annem bana baktı. "Neden bana ofiste tanıştığınızı söyledin?" Ses tonu suçlayıcıydı, sanki carnie erkek arkadaşımın utanmışım ama utanmamam gerektiğini ima eder gibiydi. Yine de tam olarak ne düşündüğünü bilmek zordu. Bu noktada beynimin çalışması büyük ölçüde durmuştu.

"I..." Ben başladım. "Sadece..." Yutkundum. Bu konuşmayı takip etmek bataklıkta yürümek gibiydi. Neden bundan kurtulmanın yolunu düşünemiyordum?

"Ofiste tanışmıştık," dedi Reggie, imdadıma yetişerek. "Karnavalcı olmadan önce, yaklaşık on yıl boyunca kendi ofisimde çalıştım. Şey," diye ekledi kıkırdayarak, "*çoğunlukla* bir ofiste. Bazen de sahadaydım. Bilgisayar teknik desteği yaptım."

"Aman Tanrım," dedi annem, elini göğsüne götürerek. "Bunu bırakıp... karnavalcı olmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Reggie biraz döndü ve annemin sorusunu yanıtlarken başını bana doğru eğdi. "İşimde gerçekten iyiydim. Bir sürü terfi, zam falan aldım." Başını iki yana salladı. "Ama aynı zamanda durmadan çalıştım ve kalbim hiç bu işte değildi. Başlarda bile."

Şaşkınlığım karşısında annem sempatik bir şekilde başını salladı. "Kalbinin atmadığı bir işe her gün gitmek senden çok şey götürüyor. Ayrılma ve hayallerinin peşinden gitme cesaretini gösterdiğin için sana hayranım."

Ona sırtıttı. "Teşekkür ederim."

"Umarım ailen de kararını destekliyordur."

Gülümsemesi o kadar kısa bir an için kayboldu ki, ona benim kadar dikkatle bakmayan biri bunu kaçırabilirdi. Yine de çabucak toparlandı ve "Annemle babamın artık hayatım hakkında söyleyecek pek bir şeyleri yok" diye cevap verirken her zamanki gibi geniş bir şekilde gülümsüyordu.

Gülümsemesinin ardında yatan acıyı sesinden anlayabiliyordum. Telefonunda ailesinin iletişim bilgileri bile yoktu. Diğer her konuda ne kadar geveze olduğu göz önüne alındığında, ailesi hakkındaki suskunluğu bana orada bir hikaye olduğunu söyledi. Ve bana anlatmaya hiç niyeti yoktu.

Ne kadar meraklı olsam da, bana bir açıklama borçlu değildi. Bana hiçbir şey borçlu değildi.

Üzerinde fazla düşünmeden elini tuttum ve nazikçe sıktım. Beni şaşırtarak o da sıktı. Sadece refleks miydi, yoksa küçük destek gösterime minnettarlık mıydı, bilemiyordum.

Her iki durumda da, bu konuşmayı geride bırakmanın zamanı gelmişti.

"İkimiz de işten doğruca buraya geldik anne," diye yalan söyledim. "Çok acıktık. Gidip bir şeyler yiyeceğiz." Sue Teyze'nin yemek masasına doğru başımı salladım, masa açık büfe için hazırlanmıştı.

"Elbette," dedi annem. İkimize de gülümsedi. "Sizi tutmama izin vermeyin. Reginald, çok yakında seninle daha fazla sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

Annem konuşacak başka insanlar aramak için ayrıldıktan sonra rahat bir nefes aldım. "İyi misin?"

"Elbette," dedi. Yine gülümsüyordu. Ama gözlerine ulaşmıyordu. "Ben her zaman iyiyim." Ona inandığımdan emin değildim. Ama o çoktan benden uzaklaşıp

Açık büfe masasının yönü, açıkça bu konuşmanın bittiğini işaret ediyordu. "Gidelim mi?"

Sözsüz bir davetle kolunu bana uzattı. Yutkundum. Doğru ya. Bunu yapıyorduk. Kendi kendime hafifçe başımı sallayarak kolumu onunkinin içinden geçirdim ve beni yanına yaklaştırmasının ne kadar hoş bir his olduğunu kabul etmeyi reddettim. Tuhaftı da. Bu hareket beni daha sıcak hissettirmek yerine, Sue Teyze'nin evi iyi ısıtılmış olmasına rağmen vücudu soğuk yayıyor gibiydi.

"Aç mısın?" Ona sordum.

Boğazını temizledi. "Gelmeden önce yemek yedim," dedi ve bana sert bir bakış attı. "Ama hadi sana biraz yemek getirelim."

- - - - -

Reggie ve ben büfeye gitmeden önce, genç kuzenlerimden oluşan büyük bir grubun yüklemeyi bitirmesini beklemek için birkaç dakika ayakta beklemek zorunda kaldık. Sue Teyze'nin koyduklarına baktı ve onaylamayarak kaşlarını çatı.

"Amelia, burada yiyebileceğin neredeyse hiçbir şey yok."

Durumu abartıyordu ama çok da abartmıyordu. Kereviz, havuç ve brokoliden oluşan bir sebze tabağı vardı ve ortasında Sue Teyze'nin muhtemelen Costco'dan aldığı küçük bir kap dolusu ranch sos vardı. Tatlı olarak çikolataya batırılmış nefis görünümlü bir çilek tepsisi vardı. Hepsini yiyebilirdim ama çiftlik sosunu atlamam gerekirdi. Ancak masanın yaklaşık dörtte üçünü küçük etler ve peynir kareleriyle dolu büyük bir gümüş tabak ve Sue Teyze'nin çocuklar için olduğunu tahmin ettiğim ailece meşhur peynirli makarnasıyla dolu büyük bir kristal kase kaplıyordu. Bunların hiçbirini daha sonra ciddi mide sorunları yaşamadan yiyemezdim.

İçimi çektim. "Sana söylediğim gibi. Ailem diyet ihtiyaçlarıma pek uygun değil."

Reggie kaşlarını çattı. "Eğer gelmeniz için ısrar edeceklerse, en azından daha çeşitli bir menü sunabilirlerdi. Hayvan eti ya da süt ürünleri içermeyen bir yemek bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?" Başını iki yana salladı. "Yemek konusunda uzman olmadığımı kabul etmeme rağmen, bunun hiç de zor olmayacağını varsayıyorum."

Az önce söylediği şeyin tuhaflığı üzerinde duramayacak kadar gerçek bir kızgınlık gibi görünen şeyle dikkatim dağılmıştı. Beni tanımıyordu. Ailemin bu konuda biraz hıyar olması neden umurundaydı ki? Ve neden onu benim adıma üzgün görmek midemde bir kıpırtı yaratmıştı?

Neredeyse bu konuda yaygara koparmayı bıraktığımı, çünkü uyumlu olmanın daha kolay olduğunu açıklayacaktım, ama tüm bunları onunla konuşmanın değmeyeceği kadar üzücü olacağına karar verdim.

"Sorun değil," dedim. "Eve gittiğimde yerim."

"İyi değil." Yüz ifadesi neredeyse acı doluydu. "Onlar senin *ailen*. Senin ihtiyaçlarına karşı daha düşünceli olmalılar."

İşin özü buradaydı. "Muhtemelen," diye kabul ettim. "Ama, hey. Yemekler oldukça iyi görünüyor. Bir şeyler yememeniz için hiçbir neden yok."

Başını sertçe salladı. "Benim beslenme düzenim seninkinden bile daha kısıtlı. Burada da hiçbir şey yiyemiyorum."

Bana, neden burada bir şey yiyemediği konusunda içeriden bilgi paylaştığımızı ima eden bilmiş bir bakış attı. Eğer öyleyse bile, bu benim için yeni bir şeydi. "Oh," dedim, kafam karışmıştı. "Sen vegan mısın?"

Bana göz kırptı. "Hayır." Sonra bir kahkaha attı. "Sanırım diyetimin tüm ayrıntılarını

henüz yapmadım, değil mi?" Tam da bunu yapacakmış gibi görünüyordu, ancak konuşmamız girişten gelen küçük bir kargaşayla kesildi.

Döndüm ve kuzenim Gretchen'ın, nişanlısı Josh olduğunu tahmin ettiğim bir adamla el ele tutuşarak eve girdiğini gördüm.

Her şeye rağmen gülümsemek zorundaydım. Mutluluk ona yakışıyordu. Chicago'da Mart ayı olmasına rağmen bir şekilde bronzlaşmış, iyi görünüyordu. Belki de daha sıcak bir yerdeki tatilinden yeni dönmüştü. Bir grup kuzen, annem ve Sue Teyze onun etrafında dönüyor, Gretchen gülüp nişanlısının elini daha sıkı tutarken herkes hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Bu kadar mutlu görüldüğü için onun adına mutluydum. Yine de hiçbir parçam özlem duymuyordu. Bu bende bir sorun olduğu, onun sahip olduğu şeyi istemediğim anlamına mı geliyordu?

Ben öyle düşünmemiştim.

Belki bir gün ailem de aynı fikirde olur.

- - - - -

Reggie ve ben bu partide yeterince görüldüğümüze karar verip eve döndüğümüzde GRETCHEN VE JOSH çoktan gitmişti.

Geldiğimizde Sue Teyze'nin Old Fuzzy'yi sakladığı odaya doğru ilerlerken Reggie elini koluma atarak beni durdurdu.

"Gitmeden önce fazladan ikna edici bir şeyler yapalım mı? Onlara küçük bir gösteri yapalım mı?" Sesi alçak ve komplocuydu. Eli aşağı kayarak benimkini kavradı. Ona bakmak için başımı çevirdim, ama o oturma odasına bakıyordu, henüz ayrılmamış olan diğer konuklar orada kaynaşıyordu.

Reggie'nin sözleri ve elimi tutuşundaki hafif sahiplenici tavır omurgamdan aşağı bir panik dalgası gönderdi.

Panik ve daha sonra çözmem gereken başka bir şey.

Yutkundum. Boğazım aniden kupkuru olmuştu. "Ne demek istiyorsun, *onlara küçük bir gösteri* mi yapacağım?" Sanki gözlerindeki bakış ve elimi tutuşu ne demek istediğini açıkça ortaya koymuyordu.

Daha yakına eğildi. "Öp," dedi basitçe, ağzı benimkinden kıl payı uzaktaydı. Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Yani, öpüşmeliyiz."

Önerisine bu kadar şaşkırmamalıydım. Ne de olsa bu gecenin bütün amacı ailemin çıktığımızı düşünmesini sağlamaktı, değil mi? Ama belli ki vücudum bu mesajı almamıştı. Kalbim güm güm atıyor, vücudumdaki her sinir ucu birdenbire onun, nefesinin bana dokunduğu yerlere odaklanıyordu. Bu kadar yakın dururken, ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmek imkansızdı. Kıyafetleri ona o kadar yakışıyordu ki, eğer onunla farklı koşullarda tanışsaydım, onu süzmekten kendimi alamazdım.

O gece konuştuğumuz herkese karşı ne kadar çekiciydi. Ben de dahil.

Birden nefes alıp verdiğimin çok fazla farkına vardım. Sophie'nin elbisesi, tenim, beni içine alamayacak kadar küçük geliyordu.

Cesaretimi topladım ve Reggie'yi buraya getirmemin tek amacının herkese iyi olduğumu göstermek olduğunu kendime hatırlattım. Bundan daha fazlası yoktu.

"Hadi yapalım," diye başardım.

Başını sonsuz küçüklükte salladı ve düşüncelerimin dağılmasına neden olan ukala bir sırıtış attı. Bir elini belime koydu, avucunun her zaman var olan serinliği kesiyordu

Sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi elbisemin kumaşını sıyıırıp geçti. Başıını eğdi ve-

"Bekle," diye sıçradım, yine paniklemişim, donakalmışım. Gözleri o kadar maviydi ki, dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, kılımı bile kıpırdatsam öpüşecektik. "Burada mı demek istiyorsun?"

Ağzının sağ köşesi yine eğlenerek sıırttı. *Haksızlık*, diye düşündüm güçsüzce, pelüş dudaklarından gözümü ayıramıyordum. "*Burası* oldukça merkezi bir yer," diye mırıldandı. Sözleri, kalkık yüzümde serin hava üflemeleri gibiydi. Göz kamaştıracak kadar yakındı. "Ama başka bir fikrin varsa, sanırım-"

Sözlerinin geri kalanını dudaklarımla kestim.

Belki bunu daha iyi planlamış olsaydım, Reggie'yi öpme gerçeğine hazırlıklı olabilirdim. Ama bunu hiç planlamamışım ve tamamen hazırlıksızdım.

Dağınık aklımdan geriye kalanlarla kendime öpücüğü yavaş ve iffetli tutmam gerektiğini hatırlattım. Kimseyi dehşete düşürecek ya da dilin dahil olduğu bir şey olmayacaktı. Ama Reggie'nin başka planları olduğu hemen anlaşıldı; bedenimin de bunu anlaması uzun sürmedi.

Beni tamamen yapaylaştırmakla tehdit eden pratik bir rahatlıkla öptü, beni daha yakına çekerken geniş bir avuç içi sırtımın küçük kısmını buldu. İsteyerek, düşünmeden gittim, başını eğip dilinin ucuyla dudaklarımla dikişini izlediğinde kollarım boynuna dolandı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Bedenimin onun yakınlığına, dokunuşuna, öpücüğüne tepki vermemesi gerekiyordu. Bu *gerçek değildi*. Ama bedenim için bu öpücük olabildiğince gerçektir. Saniyeler geçtikçe nefesim hızlandı, Reggie tekrar geri çekilmeden önce dilini kısa bir süreliğine ağzıma daldırdı. Tadı tuhaftı, metal ve tuz gibiydi, tıpkı bir keresinde yanlışlıkla dilimi ısırduğım zamanki gibi.

Çok hızlı yedim ve ağzımda kan birikti. Bu anı yok etmek ya da içimde dolaşan gerçek hislerden beni uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı. Gömleğinin yakasının uçlarına yapıştım, tek düşüncem onu daha da yakınlaştırmaktı, bunu yaptığımın farkında bile değildim, ta ki o da bu iyiliğime karşılık verip elbisemin önündeki kumaşı avucunun içine alana kadar.

"Amelia," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ve sonra bitti. Reggie yavaş yavaş geri çekildi ve bana mahcup bir sırıtış attı.

Sıcacıktım ve her yerim kızarmıştı. Yüzümün tatlı niyetine yediğim çilekler kadar kırmızı olduğundan hiç şüphem yoktu. Gözlerine baktığımda, gözbebeklerinin siyahlığı parlak mavi irisleri neredeyse yutmuştu, ama az önce yaptığımız şeyden başka türlü etkilenmemiş görünüyordu.

"Sence satın aldılar mı?" Sesi alçaktı, içinde ayak parmaklarımı kıvrandıran bir çakıl taşı vardı. "Ben şahsen ikna edici bir performans olduğunu düşünüyorum ama sen aileni benden daha iyi tanıyorsun."

İkna edici bir performans.

Onun sözleri, çaresizce ihtiyaç duyduğum soğuk su kovasıydı.

Kendimi toparlamak için başımı biraz salladım. "İyiymi," dedim beceriksizce. Gözleri büyüdü; sorduğu sorudan farklı bir soruya cevap verdiğimi çok geç fark ettim. Gözlerimi kapattım ve tekrar denedim. "Bence... ikna ediciydi."

Annem, Sue Teyzem ve baldızım Jess, Reggie ve benim az önce ne yaptığımızı kesinlikle fark etmişlerdi. Oturma odasında kendi aralarında konuşuyorlardı, bizden yaklaşık on metre uzakta duruyor ve birkaç saniyede bir bize anlamlı bakışlar atıyorlardı. Ne zaman ki

Yaşlı kadınlar uzaklaşırken, baldızım bana teatral bir göz kırptı ve kocaman bir başparmak işareti yaptı.

"İkna ediciydi," diye onayladım, başım dönüyordu.

"Şey..." Reggie elini kaldırdı ve garip bir şekilde ensesini ovuşturdu. Az önceki soğukkanlılığı çatlama belirtileri gösteriyordu. Şimdi biraz uzakta durduğu için neredeyse benim hissettiğim kadar şaşkın görüldüğünü fark ettim. Diğer eli hâlâ hafifçe belimde duruyordu. Uzaklaşmasını istemesem kurallarımızı çiğnemiş olur muydum? "Bu iyi bir şey."

"Evet," diye onayladığımı duydum. "Kesinlikle iyi." Keşke buradan nereye gideceğimizi bilseydim.

ON DÖRT

*Reginald Cleaves ve Amelia Collins arasındaki
metin alışverişı*

REGINALD: Merhaba Amelia

REGINALD: Oh bekle

REGINALD: Kahretsin

Yine gecenin bir yarısı değil mi?

REGINALD: Muhtemelen uyuyorsun

REGINALD: Uyanmana gerek yok ve
buna cevap ver

Sadece bu güzel akşam için teşekkür
etmek istedim.

REGINALD: Kesinlikle son zamanlarda
Chicago banliyösünde geçirdiğim en
güzel zamandı

REGINALD: Son zamanlarda herhangi
bir yerde geçirdiğim en güzel
akşamlardan biriydi.
Dürüst olmak gerekirse biraz zaman

REGINALD: Her neyse

REGINALD: Uyuyorsun

REGINALD: İyi uykular

AMELIA: hey

REGINALD: Amelia

Seni uyandırdığım için çok üzgünüm.

AMELIA: Sorun

yok AMELIA:

Uyanıktım

Öyle miydin?

AMELIA: evet

AMELIA: uyuyamadım

Bunu duyduğuma üzıldüm.

Sorun değil.

**AMELIA: Ailemle vakit
geçirdikten sonra hep uykusuzluk
çekerim**

**AMELIA: Ama bir şey yaşadığına sevindim
güzel**

zaman AMELIA: Ben

de yaptım 😊

**AMELIA: Hiç beklemiyordum ama
Ben yaptım.**

Bunu duyduğuma çok sevindim.

**AMELIA: Petunyalara bir daha asla
aynı şekilde bakacağımı
sanmıyorum.
parti**

**Bu gerçekten en iyi řakalarımđan
biriydi.**

Kendim söylemem gerekirse

**AMELIA: Bu konuda bağımsız bir
değerlendirme yapmak için henüz
şakalarınızı yeterince dinlemedim
AMELIA: ama iyi
bir açıklamaydı**

**REGINALD: Size daha fazla fıkra
anlatmak benim için bir zevk olur.**

**REGINALD: Bağımsız bir
değerlendirme yapmakla
ilgileniyorsanız**

AMELIA: 😊

REGINALD: 🤖

AMELIA

O gece iyi uyuyamadım. Muhtemelen Reggie gecenin bir yarısı bana mesaj attıktan sonra o kadar sersemlemiştim ki tekrar uykuya dalmam bir saatten fazla sürdü.

Esneyerek yuvarlandım ve komodinin üzerinden telefonumu aldım. Sue Teyze'nin yemeğinden eve döndükten kısa bir süre sonra annemden gelen birkaç mesajı kaçırmıştım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki bildirimlerimi kontrol etmek aklıma bile gelmemişti.

**Dün gece Reginald'la tanışmak çok
güzeldi.**

Sevimli bir genç adama benziyor.

ANNE: Ve çok bireyci! Bugünlerde nadir bulunan bir şey.

ANNE: Babam ve ben ikinizi akşam yemeğinde ağırlamanın iyi olacağını düşündük.

ANNE: Sırf onu daha iyi tanıyabilelim diye.

Kalbim göğüs kafesime sert bir darbe indirdi.

Ailemle akşam yemeği olmayacaktı.

Saat daha sabahın altı buçuğuydu ve annem muhtemelen henüz kalkmamıştı. Bu da ona cevap vermek için mükemmel bir zamandı. Uyandığında ve mesajlarımı gördüğünde işte olacaktım ve Reggie hakkında muhtemelen yapmak istediği ve benim kesinlikle yapmadığım uzun konuşmayı yapamayacaktım.

Annemin ilk mesajına cevap vermeye ve onu akşam yemeğine çağırdığı kısmı görmezden gelmeye karar verdim. Zaten gelmek istemesi mümkün değildi.

**Reggie'yi sevmene sevindim,
Anne**

**Sizinle tanıştığına memnun oldu,
çok**

Doğru olup olmadığını bilmesem de bunu söylemek doğru gibi geldi. Ailemden hoşlanmadığını söylememişti; sadece o öpücükten sonra onlar hakkında pek konuşmamıştık.

Öpüşmeden önce de onlar hakkında pek konuşmadık.

Partinin büyük bir bölümünde, oturma odasının en arkasında diğerlerinden ayrı olarak katlanır sandalyelerde oturduk ve Reggie beni güldürmek için elinden geleni yaptı.

Beni güldürmekte iyiydi.

Gerçekten iyiydi.

Aslında, Sue Teyze'nin partisinde ne zamandır gülmediğim kadar çok güldüm. İronikti, en başından beri gitmeye ne kadar korktuğum düşünülürse.

Anneme mesaj attıktan sonra banyoya girdim. Aynada kendime baktım, ellerimi lavabonun iki yanına dayamıştım.

En az hissettiğim kadar dağınık ve dikkatim dağılmış görünüyordu. Dün geceki *öpücük*.

Yıllardır bu kadar güzel öpülmemiştim. ve iyi. Ve bu gerçek bile değildi. Sadece seyirci için bir oyundu.

Yalnız olsaydık Reggie'yi öpmek nasıl olurdu? İnsanlar bizi izlerken daha mı çekingen olurdu, yoksa daha mı az?

Gözlerimi kapattım ve kendime bunu düşünmememi söyleyemeden zihnim kendi kendine görüntüler üretmeye başladı. Becerikli ve güçlü elleri, beni duvara doğru iterken yüzümü kavırıyordu. Ağzımın derinliklerine inen dili, kendisi olmayan her şeyi dışarıda bırakırken bana hiç boşluk bırakmıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bunu düşünmemeliyim.

"Hayır," dedim aynadaki yansımama. Yanaklarım kızarmış, kalbim dün gece dudaklarını dudaklarıma değdirdiği andaki kadar hızlı atıyordu. "Bunu yapmayacağız."

Düşün suyunu açarken kendime bunun *sadece bir rol olduğunu* söyledim. *Hiçbir anlamı yoktu.*

Reggie bana anlaşmamızı işlemsel olmaktan başka bir şey olarak gördüğüne dair hiçbir işaret vermemişti.

İhtiyacım olan son şey bunu unutmaktı.

- - - - -

GÜN UZADIKÇA UZADI.

Saat akşamın altısıydı ve o gün başarmayı umduğum her şeyin ne yazık ki gerisinde kalmıştım. Tek bir bilançoyu okumaya yönelik üçüncü başarısız girişimimden sonra, gözlerim kendi isteğiyle pencereye kaydı. Yine karanlık ve kasvetli bir Mart akşamıydı, hafif yağmur pencere camına vuruyordu. Otuz ikinci kattan görülecek pek bir şey yoktu, bu yüzden kendimi camdan aşağı doğru yavaşça inen her yağmur damlasını takip ederken buldum.

Reggie bu kötü havada dışarıda mıydı? Benimle değilken hayatı nasıldı?

Tanrım.

I yapamadım

Hatırla ve son zaman

Ben olsam

olmuştur Bu dikkatimi dağıttı.

Daha fazla uyumam

gerekiyordu. "Amelia?"

I bakışlı yukarı at benim asistan Ellen'in

Ses. O ofisimin açık kapısında duruyordu. "Ne var ne yok?"

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bu gece birini bekliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden?"

"Bu tarafa doğru gelen bir beyefendi var." Yüzünü bana döndü. "Onu tanıyamadım."

"Ne?" İş saatlerinden sonra nadiren ziyaretçimiz olurdu. "Müşteri mi? Teslimatçı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Ellen. Sonra da sinsi bir gülümsemeyle ve kısık sesle, "**Çok** yakışıklı," diye ekledi.

Ben daha buna bir cevap veremedim Reggie yanında belirdi.

Gördüklerim karşısında dilsiz kaldım.

Onunla özdeşleştirmeye başladığım hafif dengesiz görünüşü gitmişti. İlk karşılaşmamızdaki çok büyük siyah fötr şapkası ve trençkotundan ya da Gossamer'da baş aşağı okuduğu Dungeons & Dragons el kitabından eser yoktu. Yaşlı Fuzzy de görünürde yoktu.

Konferans salonunda yaptığımız müşteri toplantıları için son derece uygun olabilecek kömür grisi bir takım elbise giymiş olarak ofisimin kapısında duruyordu. Normalde, fizyolojik olarak binamda takım elbise giyen birini çekici bulmam mümkün değildi. Ama *Reggie'yi* takım elbise içinde görünce...

Açıkçası başka bir şey giymesi bile bir suçtu. Ellen *orada* duruyor olsa da, birden parmak uçlarımı yakasında gezdirmekten başka bir şey istemedim. Onu bir gece önce kırmızı ipek kravatının düğümünden öptüğüm gibi bir öpücüğün içine çekmek.

"Amelia," dedi parlak bir sesle, davet beklemeden ofisime girdi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Ellen'in bakışları hızla onunla benim aramda gidip geldi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu kişiyi tanıyor musun?"

Başımı salladım, ensemde kızarıklık belirtilerinin belirlediğini hissediyordum. "Evet, onu tanıyorum."

"Güvenliği aramama gerek yok o zaman?"

Reggie onun sorusu karşısında biraz sıçradı. Sorunun biraz tehditkâr olmasından mı, yoksa Ellen'in orada olduğunu unuttuğundan mı, bilemedim.

"Buna gerek kalmayacak," dedi. "Amelia ve ben-"

"Arkadaşız!" Ben araya girdim, çünkü onun nasıl bu cümleyi bitirmeyi planlıyordu. "Biz arkadaşız."

Reggie bana gülümsedi. Ellen onun yüzündeki ifadeye baktı ve sonra bana bilmiş bir bakış attı.

Oh, Tanrım.

"Tamamyyyyy," dedi Ellen, kelimeyi daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonuyla söyleyerek. "Sanırım yoluma gideceğim."

Kapıdan çıkarken bana genişçe göz kırparak gitmek için döndü.

"İyi birine benziyor," dedi Reggie, kızın kulak misafiri olmadığı bir anda.

Şu anda yalnız olduğumuz gerçeğinin aşırı derecede farkındaydım. Beni vergi kılavuzlarıyla dolu kitap raflarıma sıkıştırmasını ve teyzemin evinde başladığımız şeye devam etmesini istememeliydim. Ama Tanrı yardımcım olsun, istedim.

"Hoş biri," diye onayladım. *Ellen'a odaklanın. Onun ne kadar iyi olduğunu, ne kadar harika bir asistan olduğunu düşünün. Reggie'nin o takım elbisenin içinde ne kadar inanılmaz görüldüğünü ve ne kadar yalnız olduğumuzu değil.* "Ama lütfen bana neden burada olduğunu söyleyebilir misin?" Tam karşısında durana kadar masamın etrafında yürüdüm. Bu kadar yakından, burnunun üstündeki belli belirsiz çilleri sayabiliyordum. Tıpkı dün gece beni öptüğü anda yapabileceğim gibi, eğer ağzının benimkinin üzerindeki hissi dikkatimi dağıtmasaydı.

"Bugünlerde evde çok fazla bulunmamaya çalışıyorum," dedi şifreli bir şekilde. Ofisimde ziyaretçiler için bulundurduğum, işlevsel olmaktan çok dekoratif olan iki sandalyeden birine doğru yürüdü. Oturduğu anda sandalyenin onun iri gövdesi için çok küçük olduğu anlaşıldı. Kıpırdandı, sonra bacak bacak üstüne attı, rahatsız görünüyordu. "Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim."

Gözlerimi ona diktim. "Neden evde olmaktan kaçmaya çalışıyorsun?"

Sanki bu soruya nasıl cevap vereceğini tartıyormuş gibi tereddüt etti. Geldiğinden beri ilk kez kıpır kıpır ve gergin görünüyordu. "Sadece şaka yapıyorum," dedi.

hiç de şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Söylediklerimi unut. Ve-ne var biliyor musun, bu sandalyeyi siktir et." Beceriksizce ayağa kalktı ve kollarını başının üzerinde gererek bükülmeleri çözmeye çalıştı. "Bu şeyi de nereden buldun?"

"IKEA," dedim. "Kusura bakmayın. Genelde ziyaretçim olmaz."

Ama Reggie dinlemiyordu. Diplomalarımı ve ailemin çerçeveli fotoğraflarını astığım ofisimin uzak duvarına doğru yürüyordu. "Ofisin çok düzenli."

"Teşekkür ederim," dedim, yorumu karşısında hazırlıksız yakalanmıştım.

"Büyüleyici," diye devam etti. "Bu duvardaki her şey mükemmel bir şekilde düz ve diğer her şeyle mükemmel bir hizada asılmış." Çocukken ailece Wisconsin'e yaptığımız gezilerden birinde iki kardeşimin yanında dururken çekilmiş çerçeveli fotoğrafımın üst kısmında parmağını gezdirdi. O fotoğrafta yaklaşık yedi yaşındaydım; arkamızda benden daha uzun bir kar yığını yükseliyordu. "Onların tozunu bile alıyorsun."

"Evet," diye itiraf ettim.

Yüzünde öyle alaycı ve aptalca bir ifade vardı ki neredeyse kahkaha atacaktım.

"Ama *neden*?" diye sordu.

"Her şeyin düzenli olmasını severim," dedim, kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ama bu odada yerinde olmayan tek bir kitap bile yok. Ya da masanın üzerinde tek bir kâğıt parçası. Her şeyin düzenli olmasını sevmek var, bir de bu var." İçinde durduğumuz odayı genişçe işaret etti. "Sanki bir anıt mezar gibi."

Homurdandım. "Çok anıt mezara girdin mi?" "Düşündüğünüzden daha fazla."

"Dinle," dedim, sinirlenmeye başlamıştım. "Önce neden burada olduğunu açıklamıyorsun, sonra da ofisimi eleştirmeye mi başlıyorsun?" Başımı salladım. İşte *bu*

yüzden

bekar olmayı tercih etti. "Bana neden gitmeni istememem gerektiğini söyle."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Haklısın. Özür dilerim." Durakladı, sonra işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Uğramamın asıl nedeni bir şeyler içebilir miyiz diye merak etmemdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne? "Yapamam," dedim
refleks olarak. "Neden?"

"Bu gece ayrılmadan önce yapmam gereken en az dört saatlik işim daha var."

"Tam da bu yüzden benimle bir içki içmelisin," diye karşılık verdi. "Bir molaya ihtiyacın var."

"Bu hafta mola vermekten *başka bir* şey yapmadım," diye itiraz ettim. "Ayrıca, sanki bana çıkma teklif ediyormuşsun gibi konuşuyorsun. Biz öyle bir şey yapmıyoruz." Ve sonra, iyi bir önlem için, "Biz çıkmıyoruz" diye ekledim.

Yüz hatlarında tanımadığım bir şeyin titreşimi belirdi. Orada ve tekrar kayboldu. "Biliyorum," dedi. Ellerini kollarıma koydu; kollarımı göğsümde o kadar sıkı kavuşturmuştum ki omuzlarımın ağrıdığını fark ettim. Reggie'nin avuçları buz gibiydi, o kadar soğuktu ki hırkamın ince kumaşından bile hissedebiliyordum.

Kollarımı benim için nazikçe çözdü ve yanlarıma koydu.

"Bu bir randevu olmayacak," diye devam etti. "Sadece sen bir iki saatliğine gevşerken bizim de birlikte vakit geçirmemiz için bir fırsat."

"Bu nasıl randevu olmaz?"

Soruyu duymazdan geldi. "En azından ara sıra biraz eğlenmezsen ellinden önce aşırı çalışmaktan öleceksin."

Masamın üzerindeki belge yığınınına baktım. Wyatt dosyasının son teslim tarihi her geçen gün daha da yaklaşıyordu, bu yüzden ihmal ettiğim tüm dosyaları saymıyorum bile. Ve işte buradaydım, saat yediden önce ofisten ayrılmayı düşünüyordum. *Yine.*

Bütün bunları ona anlatmak istedim. Ama sonra haklı olduğunu anladım. Bir molaya ihtiyacım *vardı*. Başka bir aile yükümlülüğüne koşturduğum bir molaya değil, kendime biraz zaman ayırdığım ve beynimi birkaç saatliğine kapattığım bir molaya. Ve belki de kesinlikle ama kesinlikle gerçek anlamda çıkmadığım yakışıklı biriyle bir şeyler içmeye.

"Düğünde çıkıyormuş gibi yapmadan önce birbirimizi daha iyi tanımamız akıllıca olur," diye düşündüm.

"Bu sana yardımcı olur mu?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Bana ne yardımcı olur?" "Bu ofisi gece yarısından önce terk etmene yardımcı olur mu?"

Kendinize bunun bir amacı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Beni hızlı ve tamamen doğru okuması tedirgin ediciydi. Yine de bir şekilde şaşırtıcı değildi. "Evet," diye itiraf ettim, utanarak.

"Bir noktada sadece rahatlamak için mola vermeyi öğrenmelisin," diye azarladı. "Ama ben alacağım." Elini bana doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Ellerine baktım, beni öptüğünde yanağımı nasıl nazikçe kavradığını hatırladım. Kendimi toparlamak için irademi kullandım. Bu gece onunla bir şeyler içmek, rahatlamak ve düğünden önce onu biraz daha tanımak içindi. Başka bir şey değildi.

Asansöre kadar el ele tutuşmamız ve sonra binamın kapısından çıkmamız? Sadece büyük olay için alıştırmayı yapıyorduk.

Hızla arpan kalbimi ikna edebilseydim, iŖe baŖlamıŖ olurduk.

ON BEŞ

*Kolektif Sekreteri George'dan Kolektif Başkanı
John'a not*

Kime?

John'dan:

George

Konu: Reginald Cleaves

Sevgili John,

Yeni bir plan gerekli. R.C. beni kaldığı otelin lobisinde gördü, vampir olduğumu anladı ve kaçtı.

Bir sonraki toplantımızda, yaşadığı yerlerde ona gizlice yaklaşmayı içermeyen stratejileri tartışmalıyız. Onu bu şekilde yakalamak için yapılan tüm girişimler başarısız oldu. O kurnaz biri!

George

REGINALD

AMELIA COLLINS'i bir şeyler içmek için dışarı çıkarmak kötü bir fikirdi.

Son üç yüz yıldır aklıma gelen kötü fikirler arasında, elimi sırtına koyup onu ofisinden birkaç blok ötedeki köhne bara götürmek muhtemelen Mardi Gras, 1989 ve Paris'te bir keresinde yaptığım o şey arasında bir yerde yer alıyordu.

Ama yine de onu bir şeyler içmeye götürüyordum.

Muhtemelen kötü karar vermemin suçunu az önce Kolektif üyesi olabilecek biriyle karşılaşmış olmama atabilirdim. Loop'ta bir otelde kalan herkesin giyebileceği genel iş kıyafetlerini giymişti, bu yüzden neredeyse ne olduğunu fark etmemiştim.

Ama ücretsiz diş fırçası ve *USA Today*'in o günkü baskısını almak için lobiye giderken bana dişlerini gösterdiği anda insan olmadığını anladım.

Eğer gözleri ağzıma odaklandıysa, adam dişlerimi de görebiliyordu. Başka bir ipucu daha. Dişlerimizi insanlardan gizleyen ve göz önünde saklanmamızı sağlayan glamour diğer vampirlerde işe yaramıyordu. Zaten bunlardan en az dördüne sahip olmasaydım, glamour işlevselliğindeki bu atlamanın bir gün benim kötü adam köken hikayem olacağını söylerdim.

Her iki durumda da, onun vampir olduğunu bildiğimi öğrendikten sonra, Marriott'ta başka bir vampirin kalmasının sadece mutlu bir tesadüf mü olduğunu yoksa Kolektif'in beni tekrar takip edip etmediğini öğrenmeden otel lobisinden koşarak çıktım.

Bu olaydan sonra Frederick'in bir hafta önce bana ödünç verdiği takım elbiseyi giyerek Loop'ta amaçsızca dolaştım. Tek planım kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmak ve Marriott'un artık kalmadığı belli olduğundan muhtemelen yeni bir otel bulmaktı.

Ama bir sonraki bildiğim şey, Amelia'nın binasının önündeydim, belki onu bir an için görebilirim diye umuyordum. Ondan sonra görevli güvenlik memuruyla tatlı tatlı konuşup içeri girmeme izin vermesini sağlamak dünyanın en kolay işi olmuştu.

Ve sonra.

Onu bulduğumda o kadar *stresli* görünüyordu ki, kendime bunun sonunun iyi olmayacağını hatırlatamadan onu bir içki içmeye davet ettim.

"Burası çok gürültülü," dedi Amelia kulağıma doğru, muhtemelen onu gürültülü müziğin üzerinde duyabilmem için. Tenime değen, ensemdeki küçük tüyleri gıdıklayan sıcak nefesi beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı. Bana yakın duruyordu, leylak ve güneş ışığı gibi kokuyordu ve rüyalarımın hala güzel olduğu zamanlardaki bir rüya gibi görünüyordu. Düğmeleri *ilıkli*, sert ve muhasebeciydi ve Hades, onun düğmelerini açmak istedim, o tertemiz masasını dağıtmak ve onu masanın üzerine yatırmak istedim, kağıtlar ve kitaplar yere saçıldı.

Sadece bana bakarak yüzümü saçlarına gömmeyi ne kadar çok istediğimi anlayabilir miydi? Dişlerimi boynuna gömmeyi de -eğer izin verirse?

Kanının dilimi nasıl kaplayacağının tadını alabiliyordum. Lezzetli ve çok saf.

Gerçek şu ki, Amelia ile bu anlaşmaya başladığımızda kabul etmediği ve şimdi de benimle birlikte olmak istediğine dair hiçbir işaret vermediği pek çok şey yapmak istiyordum.

Öpüşmemizin yüzyılların benden aldığı tüm iyi şeyler gibi hissettirmesi önemli değildi. Arkadaşlık,

ve sıcaklık. Başka bir insanla yakınlık. Onun hayatındaki rolümün süresi ve kapsamı sınırlıydı. O aksini söylemedikçe ve söyleyene kadar da böyle kalmalıydı.

"Evet, bu bar *çok* gürültülü," diye katıldım, beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Kendimi onun yakınlığının içimde yarattığı arzu sarmalından çıkmaya zorlayarak, "Bu avukat ve bankacı tiplerin hepsinin içinde bir şeyler olduğunu düşünmezdim," diye takıldım.

Güldü. Boktan bar müziğinden duyamadım ama gözlerinin kenarlarının kırışmasından ve omuzlarının gevşemesinden görebiliyordum. Ve elini benimkinin içine sokup nazikçe sıkıldığında bunu hissedebildim.

"Bir masa bulalım," diye önerdi.

Neden benimle gelmeyi kabul ettiğinden emin değildim. Uğrama nedenlerim konusunda tamamen kaçamak davranmıştım.

Ve *hala* benim vampir olmamla neden bu kadar ilgilenmediğini anlayamıyordum.

Ama hediye edilen bir atın ağzına bakacak kadar güçlü değildim. Şimdi beni elimden tutmuş arka taraftaki bir masaya götürüyordu, avucunu benimkine öyle sıcak ve yumuşak bastırıyordu ki zevkten inlememek için kendimi zor tutuyordum.

"Buraya ne dersin?" diye sordu.

Masaya baktım. Ayağımızın altındaki zemin dökülen bira ve şeytanın bildiği başka şeylerle o kadar pisti ki ayakkabılarım yapışmıştı ama masa yeterince temiz görünüyordu.

"Elbette," dedim-bağırdım. "Ben burada otururken..." Başparmağımı omzumun üzerinden bara doğru salladım.

Yüzünün her yerinde belirsizlik vardı. "Birayı gerçekten sevmiyorum." Köşe yazısındaki bir başka nokta. Bira içebildiğim zamanlarda bile tadının pis bir pislik gibi olduğunu hatırlıyordum. "Ama belki biraz Chardonnay varsa?"

Barın atmosferi, Chardonnay gibi şeyler taşımadığını gösteriyordu. Ama oradaki insanların çoğu Amelia'nınki gibi süslü ofis binalarında çalışıyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen bir çeşit şarap seçkileri vardı.

"Seçenekleri araştıracağım," dedim.

Bana gülümsedi, o kadar sıcak ve içtendi ki sanki yüzyıllık uykunun ardından doğan güneş gibiydi ve Hades bana yardım etti, kendimi kaybetmişim.

AMELIA

Reggie bir elinde bir şişe beyaz şarap, diğerinde iki kadehle geri geldi. Bu kalabalık barda bile, daha önce bir film dışında gördüğümü sanmadığım bir tür zahmetsiz özgüvenle hareket ediyordu. Kendi derisinin içinde o kadar rahat bir insan izlenimi veriyordu ki, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamaktan gerçekten rahatsız olamazdı.

Muhasebeciler böyle hareket etmezdi. Ya da en azından ben yapmadım. Sanırım hastanedeki diğer bebekler arasında nasıl bir izlenim bıraktığım konusunda endişeli doğmuştum. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde öz bilincim azalmadı.

Reggie'nin özgüveninin onu ne kadar ateşlendirdiği üzerinde durmayı reddettim. *Bundan* iyi bir şey çıkmazdı.

Her şeyi masanın üzerine koydu, sonra da dökmeye başladı.

Şarap. Soluk altın rengi sıvının kadehlere doluşunu izledim ve kendime kadehleri dolduran iri, becerikli ellerden ziyade buna odaklanmam gerektiğini söyledim.

"İşte burada," diyerek bana bir bardak uzattı ve beni düşüncelerimin yönünden kurtardı. "Bir tane senin için, bir tane de benim için."

"Yem mi?" Bir yudum aldım. Şarap aslında oldukça iyiydi. "Yem," diye onayladı Reggie. "Ben içemem."

"Neden olmasın? O kadar da kötü değil."

"Fark etmez." Bir kaşını kaldırdı. "Benim... *diyetim* şaraba izin vermiyor."

Sue Teyze'nin evinde de bir şey yemek istememişti. Kendi yemek sorunlarımdan dolayı onu yargılayacak durumda değildim ama şimdi merak ediyordum. "Nasıl besleniyorsun?" Belki meraklı biriydim, ama ona kendi yemek sınırlamalarımdan zaten bahsetmiştim, bu yüzden sadece adil görünüyordu.

Eğildi ve sesini alçalttı. "Bunu bana herkesin içinde söyletme, Amelia. Birileri beni duyabilir."

Daha fazla ayrıntıya girme konusundaki isteksizliği bana birkaç yıl önce Sam ile düğününden önceki haftalarda denediği yeni bir diyet hakkında yaptığım bir konuşmayı hatırlattı. Sam bunu öğrendiğim için çok utanmıştı. Belki Reggie de Sam gibi yemek yeme konusunda benden daha mahremiyetçi ve bilinçliydi.

Bırakmakla ilgili bir sorunum yoktu. "Pekâlâ," dedim. "Diyetin seni ilgilendirir. Burnumu sokmak istememiştim."

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamış bir sesle. "Anlayışınızı hak ettiğimden emin değilim. Sadece bu konuda değil, her konuda..." Eliyle kendini işaret etti. "Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım." Sonra dönüp yüzünü tamamen bana çevirdi, gözleri o kadar yumuşaktı ki gerçek bir şefkat olduğuna kendimi kolayca inandırabilirdim ama kalbim tekledi. "Ben de bunu bana verdiğin için *sana* minnettarım."

Kollarını önündeki masanın üzerinde kavuşturarak eğildi.

Bana bakışı o kadar ateşliydi ki, bir alev bile tutuşturabilirdi.

Yutkundum. Gürültülü bar aniden çok sıcak gelmişti. Nefes almaya devam etmem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "Ben yapmadım

herhangi bir şey," diyebildim.

"Yanılıyorsun." Daha önce, bu bara doğru yol alırken dikkati çok dağınık görünüyordu ama şimdi odak noktasını bulmuştu. O bendim. "Başka biri olsa, kendimle ilgili herhangi bir şey paylaştığım anda ters yöne kaçardı. Ama sen kaçmıyorsun. Benimle sadece bir oyunun parçası olarak kalsan bile, minnettarım."

Gözlerim ellerime, önümdeki şarap kadehine, ondan başka her şeye ve her şeye kaydı. Dikkatimi nereye çevirirsem çevireyim bana baktığını hissedebiliyordum; bakışlarının sıcaklığı, dün gece beni öptüğünde ellerinin verdiği nazik okşayış gibiydi.

Bana öyle bakmaya devam etmesini istemedim. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Ayrıca hiç durmamasını istedim.

Yemekle ilgili bir konuşma göz açıp kapayıncaya *kadar* nasıl *bu* hale geldi? Sarmal haline gelmiştik, durum çok hızlı bir şekilde kontrolümden çıkıyordu.

Bizi bundan kurtarmak zorundaydım.

"Peki," diye başladım, dikkatle şarap kadehime bakarak. "Düğünde tanışmanız muhtemel kişileri gözden geçirebilir miyiz?"

Reggie kıkırdadı, sesi sıcak ve davetkârdı. Bunun bir şaşırtmaca olduğunu fark ettiyse de bir şey söylememe nezaketini gösterdi. "Doğru," dedi. Boğazını temizledi. "Bu gece benimle çıkmayı kabul etmenin nedeni bu. Yani, evet. Elbette. Neden sen-" Aniden kesti, gözleri sağ omzumun hemen ötesindeki bir şeye takıldı.

"Ne oldu?"

Başını baktığı yöne doğru eğdi. Dikkatini neyin çektiğini görmek için döndüm ve midem bulandı.

Kuzenim Gretchen, belki de hayatımda gördüğüm en güzel yeşil elbiseyi giymiş, bize doğru geliyordu.

"Kahretsin," dedim, paniğim artıyordu. Banliyöde yaşıyordu. Şehir merkezinde ne işi vardı? "Bize bir sürü soru soracak. Sanacak ki-"

Reggie'ye döndüm. Şu anda erkek arkadaşımış gibi davranmak, haddimi aşmak olurdu. Ama bunun başka bir yolunu göremiyordum. Gretchen'a kaba davranmadan ya da ona gerçeği söylemeden olmazdı.

Ona ne sormak üzere olduğumu tahmin etmiş olmalıydı. "Ben hallederim," diye bana güvence verdi. Başka bir şey söylemeden kendisine en yakın olan elimi tuttu ve avucuma uzun bir öpücük kondurdu.

Basit bir jestti, nefesi tenimde serindi ve dudaklarının dokunuşu neredeyse acı verecek kadar nazikti. Sue Teyze'nin evinde paylaştığımız tüyler ürpertici öpücüğe kıyasla bu son derece iffetliydi. Bir açıdan bunun farkındaydım ama hızla atan kalbim bunu anlamamıştı. Elim değeri bir şeymiş gibi tuttu ve sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi gözlerimin içine baktı. Bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesildi ve neredeyse gerçek bir hayranlığın yansıması olduğuna inanabileceğim bir şeyle karşılaştım.

Gretchen masamızdaki fazladan koltuklardan birini çekip oturduğunda bunun farkında bile değildim. Reggie de onu fark etmemiş gibiydi. Artık elimi öpmüyordu ama hâlâ elimi tutuyor, başparmağıyla elimin arkasında nazik daireler çiziyordu. Dokunuşu topraklayıcıydı. Heyecan verici.

"Hey!" Gretchen bizi selamladı.

Çok fazla kızarmadığımı umarak boğazımı temizledim ve kendimi toparlamak için irade gösterdim. Gretchen bilmiş bir ifadeyle ikimizi de izliyordu.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim, sesimin ne kadar soluk çıktığını fark edince irkilerek.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Gretchen. "Burada karşılaşmamız ne kadar çılgınca? Şu anda o kadar yorgunum ki neredeyse bu gece iş arkadaşlarımla dışarı bile çıkmayacaktım." Oturduğum yerden şerbetçiotu kokusunu alabildiğim için bir çeşit IPA olduğunu anlayabildiğim birasından uzun bir yudum aldı. Bardağını tekrar yerine koyarak ekledi: "Annemin partisinde sana yetişme fırsatı bulamadığım için üzgünüm."

"Aman Tanrım, endişelenme," dedim. "Eğlendirmen gereken milyonlarca insan vardı."

Başını salladı. "Evet. Annemin nasıl biri olduğunu bilirsin. Bana *sadece yakın arkadaşlarımı ve ailemi davet edeceğimi* söyledi." Gretchen bardağından uzun bir yudum daha almadan önce başını yorgunca salladı. "Amelia *liseden* arkadaşlarımı davet etti."

Ürperdim. Yirmi yıldır görmediğim insanlar tarafından yuhalandığımı hayal bile edemezdim. "Bu gerçekten berbat. Özür dilerim."

Gretchen başını salladı. "Teşekkürler. Biraz stresliydi ama sorun değil. Annemin niyetinin iyi olduğunu biliyorum." Bakışları, konuşmamızı dikkatle izleyen Reggie'ye kaydı. "Ben de seninle sohbet etme fırsatı bulamadım. Kuzenimle yakınmışsınız gibi görünüyor?"

Gretchen beni masanın altından tekmeledi, *bunu yüzde yüz annemin bana partimde öpüştüğünüzü söylediği* şeklinde yorumladım.

Bunu fark eden Reggie bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

beni ve sandalyemi devirdi. İçgüdüsel olarak kolumu takım elbise ceketinin altından geçirdim ve beline doladım. Giydiği gömlek çok yumuşaktı; sadece irade gücümle

Bu da onun yanına daha fazla gömülmemi ve onu içime çekmemi engelledi.

"Kesinlikle çok yakınız," dedi Reggie. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve dudaklarının oyalanmasına izin verdi. Refleks olarak gözlerimi kapattım ve bunu yaptığımı fark etmeden önce dokunuşuna doğru eğildim. "Altı haftadır çıkıyoruz."

Gretchen bana bilmiş bir bakış attı. "Altı hafta sonra Josh'un doğru kişi olduğunu anlamıştım."

Oh, Tanrım. Yüzüm yanıyordu. Reggie'nin beni tutuşu sıkılaştı. "Öyle mi?" diye sordu, sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu.

"Evet," dedi Gretchen. "Eğer doğruysa, bilirsin işte. Anlarsın ya?"

Bana baktı, gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. "Aslında, Gretchen, belki de biliyorumdur."

Oh, o iyiydi. *Çok* iyiydi. Daha iyi bilmeseydim, gerçekten ciddi olduğunu düşünebilirdim.

Gretchen sandalyesinden kalktı. "İş arkadaşlarıma dönsem iyi olacak. Bu akşam kutlama için beni dışarı çıkardılar. Onları ekersem kabalık etmiş olurum." Ayrılmak için dönmeden önce, "İkinizle de Wisconsin'deki çiftler gezisinde görüşürüz, değil mi?" dedi.

Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyordu. Reggie bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. Oh, *hayır*.

Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*.

"Görüşürüz o zaman!" Reggie'nin soru sormasına fırsat vermeden Gretchen'a cıvıldadım.

O barın diğer tarafındaki arkadaşlarının yanına dönene kadar Reggie'ye bakma riskini göze alamadım. Beni dikkatle izliyordu, belli ki Gretchen'ın ne demek istediğini açıklamamı bekliyordu.

"Önümüzdeki hafta sonu Wisconsin'de bir aile buluşması var," diye açıkladım. "Mutlu çift için bir tür varış noktası kutlaması gibi bir şey sanırım? Gretchen'ın düğünden önce neden geniş ailesiyle tatile çıkmak istediğinden emin değilim ama görünüşe göre istiyor." Durakladım. "Yetişkin aile üyeleri, eşleri ve aileleri davetlidir. Eğer varsa tabii," diye hızla ekledim.

"Sanırım beni davet etmeyi planlamadığınız için bana geziden bahsetmediniz?"

Ses tonu suçlayıcı değil, gerçekçiydi. "Davetiyeyi aldığımda birbirimizi tanımıyorduk," dedim, yine de kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Aslında çıkmıyorduk, çıkmıyoruz."

Beni düzeltmedi. "Ve bu yolculukta yanında bir yabancının olmasının garip olduğunu düşünürdün," dedi. "Erkek arkadaşın gibi davranmak. Değil mi?"

Tereddüt ettim. Hâlâ neredeyse bir yabancıydı. Bütün bir hafta sonunu onunla ve ailemle geçirmek garip olurdu. Dün geceki öpücüğün ne kadar lezzetli olduğunun ve ailemle geçireceğim acı verici bir olayı eğlenceli bir şeye dönüştürmüş olmasının önemi yoktu.

Senaryoda olmamasına rağmen, sırf ona ihtiyacım olduğu için Gretchen'in önünde bu maskaralığı yapmaya ne kadar istekli olduğu önemli değildi. Ama şimdi yeni bir endişe vardı. Ya Wisconsin'de onunla geçirdiğim onca zaman onu tekrar öpmek istememe neden olduysa? İhtiyacım olan son şey *gerçek* bir ilişkiydi.

Ya da karşılıksız dağınık bir durum. Bunun hakkında olması gereken şey bu değildi.

"Gelmek ister miydin?" diye sordum. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Eminim ailemle takılmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır."

"Sanırım ne kadar meşgul olduğumu abartıyorsun," dedi. "Baban da orada olacak mı?"

Babamın bununla ne ilgisi vardı? "Yani, evet, öyle sanıyorum."

Avucunu masaya vurdu, gözleri heyecanla parlıyordu. "İşte bu kadar. Ben de geliyorum. Teyzenin partisinde onu şaşırtma şansım olmadı." Tam masaya tekrar vuracaktı ki, avucunu tahtaya vurmadan bir an önce Gretchen'in onu davet ettiğini ama benim davet etmediğimi fark eder gibi oldu. "Tabii benim de peşime takılmamda bir sakınca görmüyorsan."

Benim için sorun *olur muydu*? Yoksa gelmesine izin vermek berbat bir fikir miydi? Ailemin kulübesinde oturup oyunlar oynayacağımız ve gün içinde Sue Teyze, Gretchen ve ailenin geri kalanıyla yürüyüşler ve şehir gezileri için buluşacağımız koca bir hafta sonu mu?

Reggie'nin heyecanlı olduğunu iddia etmesine rağmen, orada çok sıkılırdı. Öyle değil mi?

Öte yandan, ailemi sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna daha fazla ikna etmenin bir yolu *olacaktı*. Ayrıca yatağımızı paylaşmak zorunda da değildik. Kulübede uyuduğum odada iki tane ikiz vardı. Gece vakti herhangi bir garipliğe gerek kalmayacaktı.

Kararımı v e r d i ğ i m d e Reggie hâlâ beklentiyle beni izliyordu.

"Seni uyarıyorum," dedim. "Babam onunla tarih hakkında konuşmaktan heyecan duyduğunu öğrenirse, en sevdiği kişi sen olursun."

Reggie bunu bir davet olarak kabul etti. Gülümsemesi büyüdü. "En sevdiği kişi mi? Vay canına. Bu durumda, *kesinlikle* geliyorum. Birinin en sevdiği kişi olmayalı yüzyıllar oldu."

Ben de ona gülümsedim. "Mübalağayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Oh, evet," dedi ciddiyetle. "*Hiper* ile başlayan en sevdiğim kelime."

Tanrım, espri anlayışı çok etkileyiciydi.

Tehlikeli.

Kafamda çalan uyarı klaksonuna aldırmadan, "Eğer eminsen, detayları sana mesaj atarım" dedim.

"Muhteşem." Bana sırtıttığını göremeseydim bile sesindeki gülümsemeyi duyabilirdim. "Bunu içtenlikle dört gözle bekliyorum."

ON ALTI

*R.C.'nin mermi günlüğünden bir alıntı: mavi,
kırmızı ve yeşil mürekkebin değişen tonlarında
yazılmış ve*

*Sayfanın her yerine serpiştirilmiş gülen ve çatık
kaşlı yüz çıkartmaları ve her başlığın yanında parlak
kırmızı karalanmış kalpler*

*Misyon bildirgesi: ~~Her günü cesaret, merhamet ve
merakla yaşamak. Her gün kendimin daha iyi bir
versiyonu olmak ve yolumdaki diğer insanlara da
aynısını yapmaları için ilham vermek.~~*

*Wisconsin'de kendimi kontrol altında tutmak
ve Amelia'nın onu tekrar öpmeyi ne kadar çok
istediğimi görmesine izin vermemek*

Duygular: Kafam karıştı. A.C. beni sadece Wisconsin çünkü zor durumda kaldı ama bazen bana bakışı, benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeme neden oluyor. Ben zavallı ve hayalperest biriyim. Onun gibi biri nasıl benim gibi birini isteyebilir ki? Ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğim fikri korkunç.

Yapılacaklar listesi:

- 1. Malzemeler için Güney Yakası kan bankasını yağmalayın*
- 2. Paket: a. Yemekler; b. Old Fuzzy; c. Monopoly; d. Glockenspiel*
- 3. Beni aramaya gelirlerse Kolektif'in izini sürmek için kapıya not bırakın*

AMELIA

"Bütün bu saçmalıkları Wisconsin'e götürmeyeceksin."

İş dosyalarımı koyduğum çantamdan başımı kaldırdığımda Sophie'nin yatağımın ayak ucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördüm. Ne zaman hayal kırıklığı yaratacak bir şey yapsam yüzünde hep aynı ifade belirliyordu.

Tatil olması gereken bir geziye iş götürmek gibi.

"Sen de Gracie kadar kötüsün," dedim. Gracie ise yatağında kıvrılmış uyuyordu. Ama uyanık olsaydı, patisini maksimum onaylamadığını ifade edecek şekilde yalayacağından emindim.

Sophie, "Orada çalışmaman gerekiyor," diye ısrar etti. "Aile birlikteliği, vahşi doğada bağ kurmak, sahte erkek *arkadaşınla* takılmak - bu tatilin amacı bu."

Ona ters ters baktım. "Bu yolculuk bir aile yükümlülüğünden başka bir şey değil. Tatil *değil*, kimseyle takılmak için bir fırsat da *değil*."

"Ama orada *Reggie*'yle birlikte olacaksın," dedi, onun adını söylerken sesi biraz şarkı söyler gibi çıkıyordu. Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Zamanını vergilerden daha iyi değerlendirmek istemediğinden emin misin?"

Onun imalı ses tonunu duymazdan geldim. "Zamanımı vergilerden daha iyi değerlendirebileceğim bir şey yok."

Sophie homurdandı. "Oh, kes şunu. Geçen gece sana nasıl baktığını anlatmıştın. Gözlerini senden alamıyordu. Cidden bunu boşa mı harcayacaksın?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Seni gördüğünde, onunla tanıştığından beri ilk kez sustuğunu söylemiştin." Sophie sırttı. "Bahse girerim o Uber'e binmeden önce bile ereksiyon olmuştur."

"Sophie!" Çantama koymak üzere olduğum dosyayı düşürdüm ve kâğıtlar etrafa saçıldı. Onu bu konuda rahatsız etmekten nasıl vazgeçirebileceğimi düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Özellikle de Reggie, Gretchen'ın nişan partisinin büyük bir bölümünde gözlerini benden alamadığı için. Ama benim onu sertleştirmiş olabileceğimi düşününce.

Hayır.

Bu iyi bir şeye yol açmaz.

Kesinlikle şu anda değil, birlikte arabada beş saat geçirdikten sonra bütün bir hafta sonunu kulübede geçirmek üzereyken. Ailemin büyük bir minibüs kiralayacağını ve ben küçükken yaptığımız gibi birlikte gideceğimizi düşünmüştüm. Ama bu hafta sonu herkesin farklı yükümlülükleri vardı ve farklı zamanlarda ayrılmaları gerekiyordu. Yani sadece ben ve Reggie, kapalı bir alanda saatlerce yalnız kalacaktık.

Sophie ben toplanmaya devam ederken beni izledi. "Bence sen de ondan hoşlanıyorsun."

Gözlerimi ona diktim. "*Ondan* kesinlikle *hoşlanmıyorum*." Son iki kelimeye özellikle vurgu yaptım, sanki sadece bu kavram bile benim için önemsizmiş gibi.

"Hmm."

"Onunla aramızdaki şey sadece...

sadece..." Sophie bir kaşını kaldırdı.

"Sadece ne?"

"Bu sadece bir *anlaşma*," diye bitirdim yarım yamalak. "Bu tamamen *işlemsel*. Gerçek değil."

"Biliyorum. Ama gerçek olsa o kadar kötü olur muydu?" "Evet."

"Ama neden?" Sophie bu konuda zorlandığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü sesindeki tüm alaycılık kaybolmuştu. "İlginç biri, değil mi? Ve komik? Ayrıca gerçekten yakışıklı?"

Söylediklerini inkâr bile edemezdim, çünkü o bunların hepsine *sahipti*. Ama önerdiği şey çok saçmaydı. "Bunu gerçek yapamam Soph. Bir kere, internette hiç varlığı yok. Bu garip, değil mi? Eğer çok yakından bakarsam, dolabında keşfettiğime pişman olacağım iskeletlerle karşılaşacağımı hissediyorum."

Sophie omuz silkti. "Yani birkaç kırmızı bayrağı var. Kimin yok ki?"

"Ayrıca bir ilişki için zamanım yok." Sophie cevap vermeyip sadece sırtarak bana bakınca gözlerimi devirdim. "Lütfen bana benim de bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşündüğünü söyleme, Soph. Eğer düşünürsen bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Hiç de değil." Sophie yatakta yanıma oturdu ve elini dizime koydu. Sıktı. "Hayatının geri kalanında bekâr kalmak istiyorsan seni destekliyorum. Ama bu adama karşı duyduğun çekimle neden bu kadar çok mücadele ettiğini de anlamıyorum."

"Ondan etkilenmiyorum," dedim. Etkilemiyordum. Yani, elbette *çekiciydi*. Ve evet, kendimi tuhaf anlarda söylediği komik şeyleri ya da yaptığı nazik şeyleri yeniden düşünürken buluyordum. Duş alırken, işe giderken ya da şu lanet Wyatt dosyasına odaklanmaya çalışırken olduğu gibi.

Ama bunların hiçbirisi ondan *etkilendiğim* anlamına gelmiyordu. Öyle miydi? Sophie bana bilmiş bir bakış attı. "Bir düşünsene, Tamam mı? Oradayken, bu anlaşmayı gerçek bir şeye dönüştürme fırsatı ortaya çıkarsa, iyi bir şey ya da en azından kısa süreli iyi bir zaman olabilecek bir şeyden kaçma yolunu düşünmeyin."

Kısa süreli iyi bir zaman.

Böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede miydim? Üzücü olan şey, ben öyle düşünmüyordum.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu, hem de hemen. Yatağın öbür ucuna, Gracie'nin hâlâ kıvrılmış ve bu konuşmadan habersiz uyukladığı yere uzandım ve tüylerini okşadım. "Ben yokken Sophie Teyzen için uslu bir kız ol Gracie," diye mırıldandım.

Sophie benim saçma oyalama taktiğimin ne olduğunu anlamıştı. "Benim sonum olacaksın," dedi. "En azından bu yolculukta eğlenmeye *çalışacağına* dair bana söz verebilir misin?"

Bu yeterince kolaydı. "Evet. Söz veriyorum."

"Ve belki de seksi iç çamaşırları almalısın?"

"*Sophie*." Sahip olmadığım gerçeğini saptırmak için güldüm. "Kesinlikle hayır."

Sophie iç çekti. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

- - - - -

Ertesi sabah dokuzda, Reggie omuzlarına asılı iki büyük spor çantasıyla, dairesi tadilatlayken kaldığını söylediği otelin önünde beni bekliyordu. Azımsanmayacak bir parçam Old Fuzzy ya da başka iğrenç bir şey giymesini umuyordu, böylece bir bakışıyla bile kalbimi hızlandırabilen bu adamla arabada baş başa geçireceğim birkaç saat daha az dikkat dağıtıcı olacaktı.

Ama şansının da yardımıyla, harika görünüyordu. Dışarısı yirmi beş dereceden fazla olamazdı ama kot pantolon ve uzun kollu yeşil bir Henley onu hava koşullarından ayıran tek şeydi. Ve gözlerimi, altlarında yattığını bildiğim kaslardan ayıran tek şey de buydu.

"Palton yok mu?" Yanımdaki yolcu koltuğuna tırmandığında sordum. Güzel kokuyordu, deri ve nane gibi. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için uzanıp gömleğine dokunma dürtüsüne direndim, ama sadece biraz.

"Çantamda," dedi, başparmağını arka koltuğa doğru salladı, oraya atmıştı. "Başka önemli kışlık giysiler de getirdim."

"Ne gibi?"

Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Uzun don, diz altı çoraplar, önünde Noel Baba yazan ve ren geyiği temalı kulaklıkları olan örgü bir şapka ve eldivenler."

Durakladı. "Ve bir hafta önce Goodwill'de bulduğum pembe tüylü bir boa."

Ona baktım. "Tüylü bir boa mı? Bu önemli bir kış giysisi mi?" Omuz silkti. "Muhtemelen değil. Ama eğlenceli ve Wisconsin'de yapacak pek bir şey olmadığını söyledin, ben de düşündüm ki eğlenceyi de yanımda getirirdim."

Güldüm. "Öyle dedim, değil mi?"

Başparmağını tekrar arka koltuğa doğru salladı. "Evet. Aynı şekilde, eğer sıkılırsak yapabileceğimiz, uzaydaki kedileri gösteren bin parçalık bir yapboz da paketledim."

Reggie'yle birlikte küçük bir sehpanın etrafında yeğenlerimle oturup birlikte yapboz yaptığımız bir görüntü zihnimde ansızın belirdi. Beklenmedik tatlılığıyla beni neredeyse yere seriyordu.

"Glockenspiel'imi de getirdim." Bana umutla baktı. "Umarım müziği seviyorsundur."

Bu yolculukta yanıma ne aldığımı düşündüm: içinde birkaç kıyafet, dizüstü bilgisayarım ve işle dolu bir evrak çantası olan küçük bir tekerlekli çanta. Reggie'nin getirdiğinden çok daha az eğlenceliydi. İçimi çektim; bunun için yapılacak bir şey yoktu.

"Hadi kemerini bağla da gidelim," dedim.

Reggie bir an bana baktı, sanki ona anlamadığı bir dilde bir şey söylemişim gibi. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Çok komiksin," dedi kıkırdamalar arasında. Sonra *da* beni çok iyi taklit ederek ekledi: "*Devam edin ve kemerinizi bağlayın!*"

Beni kaybetmişti. "Bir koltuk giymenin nesi bu kadar komik? kemer?"

Hâlâ kıkırdayarak başını salladı. "Senin için mi? Hiçbir şey için. Sen bir tane takmalı. Araba kazaları ölümcül olabilir. Ama benim için?"

Bu konuda her şey komik." İcini çekti, sonra arkasına uzandı ve emniyet kemerini gövdesine doğru çekti. "Tamam, artık *emniyet kemerimi takıyorum*. Yola çıkalım mı? Oh, ve umarım tüm sürüşü sen yaparsan sorun olmaz. Nasıl yapılacağını hiç öğrenemedim."

Reggie'nin ateşini zaman zaman düpedüz tuhaf davranışlarla bastırması iyi bir şeydi. Bu sayede bu yolculukta işime odaklanabilmem daha olası hale geliyordu. Kaldırımından uzaklaşırken göz ucuyla ona bir kez daha baktım; emniyet kemerini arabaya bağlayan kılıfı o kadar yoğun bir ilgiyle inceliyordu ki sanki daha önce hiç görmemiş gibiydi.

"Ben sürebilirim," diye kabul ettim. Zaten arabamı onun kullanmasını istediğimden de emin değildim. "Bu arada, bu yolculukta yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

Açık hava etkinlikleri temasının bir varyasyonu ile cevap vermesini bekledim, çünkü orada yapılacak şey büyük ölçüde buydu. Bunun yerine, "Şu an ile bu gece arasında bir zamanda vurmasını bekledikleri kar fırtınasında mahsur kalmaktan kaçın," dedi.

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Ne?"

Bana inanamayarak baktı. "Amelia, sen her olasılığa karşı plan yapan birisin. Bana hava durumunu kontrol etmediğini mi söylüyorsun?"

Ağzımı birkaç kez açıp kapatarak sözcükleri oluşturmaya çalıştım. Normalde her büyük yolculuktan önce hava durumunu defalarca kontrol ederdim.

Ama bu sefer yapmamıştım. Dikkatim çok dağınıktı.

"Hayır. Yani... evet." Başımı salladım ve tekrar denedim. "Evet, demek istediğim, hayır, hava durumunu kontrol etmedim."

"Muhtemelen şimdi yapmalısın," dedi hafifçe.

Bir elim hâlâ direksiyonda, çantamdan telefonumu çıkardım. Ve babamdan gelen uzun bir mesaj dizisi gördüm.

Fırtına geliyor gibi görünüyor.

Çok endişeli değilim. Görünüşe göre yarına kadar vurmayacak.

**Her ihtimale karşı yolda dikkatli ol.
Bu gece görüşürüz.**

**Genç adama söyle, ona bahsettiğim
Birinci Dünya Savaşı belgeselini
getiriyorum.**

Genç adamımdan bahsedince yüzüm kızardı ama babamın her şeyin yolunda gideceğini düşündüğünü duyunca rahatladım.

"Babam tanıdığım en hava durumu takıntılı insan ve endişelenmiyor," dedim. "Hava durumuna bakıp araba kullanmanın güvenli olduğunu düşündüyse, eminim sorun yoktur."

Reggie omuz silkti. "Eğer tarih profesörü böyle düşünüyorsa, bu benim için yeterli."

Buna gülmekten kendimi alamadım. "Yolculukta yanında bir Birinci Dünya Savaşı belgeseli getirecek. Sana haber vermemi istedi."

"Muhteşem," dedi Reggie sırtarak. "Franz Ferdinand'ın nasıl bir ahmak olduğunu ona anlatmak için sabırsızlanıyorum."

- - - - -

Kulübeden yaklaşık otuz dakika uzaktayken kar yağmaya başladı. Sadece çiseliyordu ve sürüşümü engelleyecek bir şey yoktu. Ama Reggie kaşlarını çatmış, yolcu tarafındaki camdan gökyüzüne bakıyordu.

Çantasını karıştırıp telefonunu aradı. Çevresel görüşümden, telefonunu çıkardığında yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum.

Hava durumu uygulamasını aç.

"Um. Amelia?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Baban kar fırtınasının ne zaman başlayacağını söylemişti?"

Sesi tedirgin geliyordu. Midem bulandı. "Yarın." "Hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi, Aslında tek sahip olduğu şey kötü haberlermiş gibi geliyordu. "Önce hangisini istersiniz?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Önce iyi haberi alabilir miyim?"

"Elbette." Kar birkaç dakika öncesine göre biraz daha ağır yağıyordu. "İyi haber şu ki, kardan adam yapmak için yarına kadar beklemek zorunda kalmayacağız."

Dişlerimi sıktım. Böyle bir şey olmayacaktı. "Ne zaman bir tane inşa edebileceğiz?"

"Telefonumun içinde yaşayan meteorologlara inanılacaksa -ki güvenilirmez olduklarını düşünmek için hiçbir nedenim yok- muhtemelen birkaç saat içinde," diye yanıtladı. "Yarına kadar bir kar *ordusu* kurabileceğiz."

Selam tatlım.

Hava durumunu kontrol ettim ve düşündüğümden daha kötü.

Bunu telafi edebileceğimizi sanmıyorum.

Sam, Adam ve çocuklar da henüz gitmediler.

Onları evde kalmaları için cesaretlendiriyorum.

Annem telefonda Sue Teyze ile konuşuyor ve görünüşe göre hepsi Evde kalmayı da.

Gözlerimi kapattım ve alnımı direksiyona dayayarak kendimi nefes alıp vermeye zorladım. Babamın mesajlarına cevap vermeden önce ona kadar saydım.

**AMELIA: Kontrol ettiğine sevindim
Hava durumu.**

**AMELIA: Evet, muhtemelen yapmalısın
Evde kal.**

**Gretchen hala
Geliyor musun?**

**O ve Josh görünüşe göre
Bir saat önce Chicago'daydık ama
geri dönüyoruz.**

Bu iyiydi.
Her şey *yoluna* girecekti.

**BABA: Sanırım soğuk hava dalgası
Kanada'dan beklediklerinden daha
hızlı geldi, ha?**

Ailemin kulübesinde *tek başıma*, rahatsız edici derecede çekici sahte erkek arkadaşımınla kar altında kalacaktım.
Ama *tamamen* iyiydi.

**Siz ikiniz orada tek başınıza iyi
olacak mısınız?**

**Evet. Bizim için endişelenme. AMELIA:
Şimdi kulübedeyiz**

Ben babama mesaj atarken Reggie evin etrafında dolaşıyor, çevre düzenlemesini inceliyordu. Dışarıda hava sıcaklığı tek haneli rakamlarda olmalıydı ama şapşal ceketsiz dolaşıyordu.

Donuyor olmalıydı.

Neden Old Fuzzy'yi çantasından çıkarmadı?

Bunu duyduğuma sevindim tatlım.

**Babamla güzel ve uzun bir hafta
sonu geçirmeyi dört gözle
bekliyordum.**

AİLE

**Annemin Reginald ile daha fazla
zaman geçirmeyi dört gözle
beklediğini biliyorum.**

Biliyorum baba.

**Hepimiz Chicago'ya döndüğümüzde
bir araya gelmemiz gerekecek.**

Tabii ki. Seni

seviyorum. Anneme selam söyle.

Ben.

Telefonumu çantama geri koydum ve arabadan dışarı çıktım. Ayaklarım, muhtemelen son bir saat içinde yağmış olan birkaç santimlik karın içine battı. Spor ayakkabılarımın içine sızan ve çoraplarımı ıslatan buz gibi ıslaklığı görmezden gelerek, Reggie'nin golden retriever cinsi bir köpek yavrusunun coşkusuyla bahçeyi keşfettiği yere doğru ilerledim.

"Bu harika bir şey," dedi şaşkınlıkla. "Siz yokken bitkilere kim bakıyor? Hiç bu kadar sağlam kışlama teknikleri görmemiştim."

Bu bahçeyi onun sahip olduğu takdirin bir kısmıyla bile görmek benim için çok zordu. Gençken, Chicago'da yapamadığım keşifleri burada yapabileceğim için hep heyecanlanırdım. Ama kulübenin peyzajını hiç bu kadar düşünmemiştim.

"Baheyle kimin ilgilendiğinden emin değılim," diye itiraf ettim. "O işle ailem ilgileniyor. Ben sadece yılda bir kez buraya geliyorum." Duraksadım, babamın az önce attığı mesajı ona bildirmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. "Bu arada onlar gelmiyor."

Kaşları alnından yukarı fırladı. "Ailen gelmiyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Kimse yok. Görünüşe göre yollar güvenli değıl. Kar küreme araçları gelene kadar sadece ikimiz olacağız."

Reggie gözlerini kocaman açarak bana baktı, burada yalnız olacağımızı fark ettiğimden beri beni saran panik ona da vurmuştu. "Anlıyorum," dedi.

"Ben içeri giriyorum," dedim ayakkabılarımı göstererek. "Ayaklarım donuyor."

Çantamı omuzladım ve ön kapıya doğru ilerledim, uygun botlarımı giydikten sonra bavulumu almak için tekrar dışarı çıkmaya karar verdim. Arkamdan gelmesini bekliyordum ama kapıya varıp açmak için hamle yaptığımda hâlâ karla kaplı ortanca çalılarının yanında durduğunu fark ettim.

Yutkundu. "İçeri girmek için izniniz var mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Elbette. Burada istenmediğinizi hissettirmedim, değıl mi?" Birden kendimi kötü hissettim. Burada yalnız olduğumuz için paniklemem onu garip mi hissettirmişti?

"Mesele o değıl," dedi. "Başka birinin evine girmeden önce açık bir izin almam gerekiyor, unuttun mu?" Durakladı. "Sue Teyze'nin partisinde olduğu gibi."

Bunu tamamen unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse, insanların özel alanlarına açıkça davet edilmek konusundaki ısrarı

garip bir şekilde çekici. "Ah, doğru ya. İçeri gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi, daha rahat görünüyordu. "Evin içinde biraz daha dolaştıktan sonra size katılacağım."

"Elbette. Ne zaman hazır olursan." Bu havada dışarıda vakit geçirmek istediğimi hayal bile edemezdim. Özellikle de uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve tenis ayakkabısından başka bir şey giymemişken. Ayak parmakları nasıl donmuyordu? "Ben gidip kilerden sıcak kakao bulayım."

Bu gezilerde değişmeyen bir şey varsa, o da kimsenin satın aldığıını hatırlamadığı ama bir şekilde her zaman el altında bulunan ucuz bakkal sıcak kakao paketleriydi.

Bundan sonra olacaklarla yüzleşmek için sıcak kakaonun bana verebileceğı tüm güce ihtiyacım olacaktı.

- - - - -

Bu hafta sonundan önce evi temizlemek için gelen ebeveynlerim her kimse, ayrıldıktan sonra termostatu yetmiş ikiye kadar açmışlardı. İçeri girer girmez görece sıcaklığın tadını çıkardım ve kemiklerimdeki soğukluk eriyip giderken iç geçirdim.

Mutfakta yapılan hızlı bir aramada, son beş yıl içinde satın alınmış gibi görünen üç kutu Swiss Miss kakao paketi, birkaç kutu şüpheli mağaza markası çorba ve 2012'de son kullanma tarihi geçmiş bir kutu bulyon küpü bulundu. Birimiz market alışverişı yapana kadar elimizdeki tek şey buydu.

Tabii bir market alışverişinin mümkün olduğunu varsayarsak. Kulübeye on beş dakika mesafedeki tek market hava kötü olduğunda kapanma eğilimindeydi. Açık olsa bile, arabamı kullanıp kullanamayacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Babam sürekli

Garajdaki kar püskürtme makinesi kar yağışı durduğunda garaj yolunu halledecekti, ancak yollar muhtemelen günlerce geçilmez olacaktı.

Garajda bir kar arabası vardı ve genellikle en azından gazı açık olurdu. Eğer çalışmıyorsa, son çare olarak işe yarayabilecek birkaç çift kar ayakkabısı vardı. Reggie geldiğinde, nasıl daha fazla yiyecek bulabileceğimiz konusunda bir strateji oturumu yapacaktık. Bu arada Sophie'ye Gracie'yi daha uzun süre beslemesi gerekebileceğini söylemem gerekiyordu. başlangıçta planlanmıştı.

Selam Soph.

**Reg ve ben kar fırtınası yüzünden
WI'da mahsur kaldık. Çetenin geri
kalanı**

**Fırtına başlamadan önce Chicago
Burada sadece biz varız.**

**AMELIA: Umarım planladığım gibi
eve dönebilirim ama beslemen için
sana ihtiyacım olma ihtimali var.
Gracie birkaç gün daha**

Ailelerimiz bu kulübeleri inşa ettiğinden beri benim olan yatak odasına doğru koridorda ilerledim. Onlarca yıllık çocukluk anıları ve aile hatıraları arasında yürümek gibiydi. Okul fotoğraflarımızın çoğu Chicago'daki ailemizin evindeydi ama bu duvarlar burada, Wisconsin'de çektiğimiz anılarla doluydu. Burada benim, Adam'ın ve Sam'in, Jim amcamın balıkçı teknesinde, her birimizin aralık dişli ve gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Ve Adam'ın çocuklarının geçen yazdan bir fotoğrafı vardı, küçük Aiden'ın yüzünde en az külahında kalan kadar çikolatalı dondurma vardı.

Koridorun sonundaki yatak odama v a r d ı ğ ı m d a , içinde bulunduğum koşulların tuhaflığına rağmen kendimi nostaljik ve sıcak hissediyordum ve onlarca yıldır odamda bulunan iki adet ikiz yatağın yerini, kabarık yastıklarla dolu güzel bir orta boy yatağın aldığını gördüm.

Aklımdan aynı anda iki düşünce geçti:

Oh, güzel. O yataklar çok rahatsızdı ve kendimi dokuz yatağı gibi hissettiriyordu.

Ve: *Aman Tanrım, sadece bir yatak var.*

"Cidden, peyzajcınızın adını öğrenmem gerek." Reggie'nin sevinçli sesi koridorda yankılandı. Kulaklarımdaki çınlama ve kan dolaşımda dolaşan yenilenmiş panik yüzünden onu zar zor duydum.

Bir yatak, bir yatak. Sadece bir yatak var.

Yatak odama geldiğinde ve neye baktığımı gördüğünde o kadar aniden durdu ki arkamdan bana çarptı. Odanın içinde tökezlememek için bir elimle kendimi kapının pervazına dayadım.

Omzumun üzerinden ona baktığımda, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde odanın ortasındaki tek kişilik yatağa bakıyordu.

Dudaklarını yaladı. "Görünüşe göre sadece bir yatak var." Sesi titriyordu. Ya da belki de sadece ben titriyordum.

Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Ev tamamen bizim kontrolümüzde," dedim. "Hatırladın mı? Yani biz...um." Yüzümün hissettiğim kadar kırmızı olup olmadığını merak ettim. "İkimiz de içinde uyumak zorunda falan değiliz."

Kuvvetle başını salladı. "Doğru."

"Tamam," diye tekrarlardım. "Ben yatak odamı alayım, sen de

-" Ona istediği yerde uyuyabileceğini söylemek üzereydim, çünkü burada birkaç yatak odası vardı. Ama

Belki de ona karşı inkar edilemez bir çekim duyduğum ve bunu kabullenmemin *hiç* de iyi olmayacağı düşünülürse, bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Çocukların odasında uyuyabilirsin," dedim. "İçinde bir sürü oyuncak falan var ama çok rahattır." Ayrıca evin tam karşı ucundaydı, gecenin bir yarısı uyanıp onunla yatağa girmenin ne kadar berbat bir fikir olacağını unutmuş olabilirdim.

Bana göz kırptı. "Çocukların odası mı?"

"Evet," dedim. "Orada iki tane ikiz yatak var, yani seçebileceğin iki farklı yatak olacak. Bence bu çok eğlenceli olacak, sence de öyle değil mi?"

Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi karşısında içime dolan bir *şeyi* bastırmaya çalıştım. Biz uyurken onun bana yakın olmasını istememeliydim. Zerre kadar aklım olsaydı istemezdim.

"Tamam," dedi. "Bu... iyi."

"Harika." Başımı salladım.

"Güzel," dedi. "Şimdi, sakıncası yoksa, bir karış karla kaplanmadan önce arabadan eşyalarımı almaya gidiyorum."

Odadan çıktı ve ben de yatağıma uzandım. Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum yeni bir mesajla çaldı.

**Sahte erkek arkadaşınla karda mı
kaldın? YALNIZ???? Benimle dalga
mı geçiyorsun????**

İnledim.

Başka hiçbir şey olmasa bile, bu kesinlikle unutulmaz bir hafta sonu olacaktır.

YEDİ

*Reginald Cleaves ve Frederick J. Fitzwilliam
arasındaki metin alışverişı*

Cassie yemeğini nereden alıyor?

Ayrıca ne yiyor?

Yemeği mi?

**Dürüst olmak gerekirse, yemek zevki
iğrenç. İnsan yemeği yiyebilecek
durumda olsaydım bile, isteyerek
yiyebileceğimi sanmıyorum.
"Sıcak Cheetos" diye bir şey koy.
vücuduma.**

Neden sordun?

Biraz insan yiyeceği almam lazım.

**Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama
Neden?**

**Bir insan arkadaş
ailesinin saygı duymadığı diyet
kısıtlamaları**

**REGINALD: Bana sorarsanız bu
tamamen saçmalık!!!!!!**

**REGINALD: Ben de ona yiyebileceği
bir şeyler alayım dedim.
Ona herkesin onu görmezden gelmediğini göster.
ihtiyaçlar**

**FREDERICK: Ne zamandan beri
İnsan arkadaşlar mı?**

Her zaman insan arkadaşlarım oldu.

Yalancı.

**Bu Amelia için değil mi?
o.**

Hayır.

REGINALD: Kesinlikle hayır

Neden böyle düşündün ki?

**FREDERICK: Çünkü o gecedən
beri Güzel Zeki Muhasebeci
hakkında konuşmayı bırakmadın.
onunla tanıştın.**

**FREDERICK: Ve eskiden beri
insan arkadaşların olmadığı için
onları
Spor için Thames.**

**Dostum, Thames Oyunları'nı uzun
zamandır düşünmemiştim.**

Reginald.

Tamam.

Amelia için. Ne olmuş yani?

Ona aşık mı oluyorsun?

Ona aşık mı oluyorsun?

REGINALD: Kesinlikle hayır

**FREDERICK: Oh yani ilk defa
rastgele kendinden başka birini
düşünüyorsun
200 yıl içinde, o**

zaman?

FREDERICK: 😞

**Bir insana aşık olmaktansa yapacak
daha iyi işlerim var.**

**REGINALD: Ayrıca ne zamandan beri
emojileri nasıl kullanacağını
biliyorsun?**

FREDERICK: 😞👉👉👉👉👉👉

**Cassie sana bunları nasıl
kullanacağını öğretti mi?**

Belli ki.

REGINALD: Bilmeliydim

REGINALD

"YEMEĞE İHTİYACIM VAR."

Marketin tek kasasının arkasındaki adam baykuş
gözlüklerinin arkasından bana baktı. Sarı plastik

İsim etiketinde DEREK yazıyordu. "Kapalıyız."

Önce soluma, sonra sağıma baktım. Tek müşteri bendim, eğer tüm floresan lambalar hâlâ yanmıyor ve dükkânın kapısı kilitli olmasaydı, bu Derek'in dükkânın kapalı olduğu konusunda haklı olduğu anlamına gelirdi.

"Pencerede *Kapalı* tabelası yok," diye belirttim.

Adamın bakışları ters bir ifadeye dönüştü. "Buraya nasıl *geldin* ki? Yollar berbat durumda. Eyalet polisi herkese evde kalmasını söylüyor."

Bu konuda haklıydı. Oraya uçarken, hendeklerde gördüğüm ya da kar yığınlarına saplanmış arabaların sayısını unutmuştum. Eğer insan ulaşım araçlarına güveniyor olsaydım, oraya ulaşmak imkansız olurdu.

Yine de bunu Derek'e söyleyemezdim. "Dikkatliydim," dedim.

Yeterince doğru.

"Sen bir delisin," dedi. Bu da yeterince doğrudu. "Şimdi kapatıyorum, yoksa eve asla dönemem. Gitmen gerek."

Ben böyle bir şey yapmam. Eğer bu dükkandan alışveriş yapmadan çıksaydım, Amelia'nın karlar eriyene kadar toz kakaodan başka yiyecek bir şeyi olmazdı. Kabul edilemez.

"Lütfen," dedim. "Bu fırtına bizi hazırlıksız yakaladı ve evde hiçbir şey yok." Cüzdanımdan üç tane yüz dolarlık banknot çıkarıp düzgünce tezgâhın üzerine koydum, her ihtimale karşı bu yolculukta yanıma biraz rüşvet parası almayı düşündüğüm için mutluydum. "Bununla alacağım şeyin ön ödemesini seve seve yaparım. İhtiyacınız varsa şimdi gidebilirsiniz."

Derek önce paraya, sonra da bana baktı. "Patronum kapalı olmamız gereken bir saatte bir müşteriyi burada bıraktığımı öğrenirse kovulurum."

"Asla söylemeyeceğim," dedim ona en içten gülümsememi takınarak.

Derek bunu düşünür gibi oldu, sonra paramı tezgahın üzerinden bana doğru itti. "Kapatmam on beş dakika daha sürer. O zamana kadar ihtiyacın olanı al, parasını öde ve git."

"Teşekkür ederim," dedim, içimde gerçek bir rahatlama hissettim. "Hızlı olacağım."

Ama Derek arkasını döndüğü anda, Frederick'in Cassie'nin ne yemekten hoşlandığını söylediğini artık hatırlayamıyordum. Bir keresinde donmuş taklit balık çubuklarından bahsetmişti ama Cassie'nin onları sevdiğini mi yoksa sevmediğini mi söylemişti? Ayrıca Cassie'nin Hot Cheetos adında turuncu ve korkunç bir şeyi sevdiğini söylemişti ve ben de fıstık ezmesini sevdiğini sanıyordum. Ama Cassie fıstık ezmesini Hot Cheetos'la *birlikte* mi seviyordu? Yoksa sadece kavanozdan mı? Ve tereyağı formunda olmayan yer fıstığı hakkındaki düşünceleri neydi?

İlk tanışma e-postalarımızdan Amelia'nın en sevdiği tatlıların krep ve çikolata olduğunu hatırladım. Neyse ki dükkânda bol miktarda çikolata vardı ama kar küreme araçları gelene kadar sadece çikolatayla yaşayamazdı. Ayrıca bakkaldan krep alınabileceğini de sanmıyordum.

Yoksa bu konuda yanılıyor muyum?

Bu keşif gezisine çıkarken *Amelia'nın açlıktan ölmemesi için markete gitmekten* başka bir şey düşünmediğim için kendime lanet ettim. Ve telefonumu evde bıraktığım için Freddie'nin mesajlarına bakamadım. Ama zamanımı boşa harcıyordum. Sadece birkaç dakikam kalmıştı, mağazada koşturdum, bulabildiğim ilk şeyleri aldım, belki, muhtemelen Amelia'nın hoşuna gidebileceğini düşündüm.

Umarım, bu düşünce sayılır.

AMELIA

Yolda fark ettiğimden daha fazla yorulmuş olmalıydım. Sanki bir dakika önce yeni yatağıma uzanmıştım ve bir dakika sonra mutfak dolaplarını karıştıran birinin sesiyle uyandım.

Oraya gittiğimde Reggie mutfak masasının başında, içi dolu üç market poşetini boşaltıyordu.

Pencereden dışarı baktım ve arabamın giderek büyüyen bir kar yığınının altında hızla kaybolduğunu ve artık bir araba olarak zorlukla tanınabildiğini gördüm. Neredeyse ufka değen güneşin konumuna bakılırsa, en az birkaç saattir uyuyor olmalıydım.

Reggie son derece gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmiş yiyecek paketlerini kararlılıkla açıyordu. Kar fırtınasına rağmen, ben uyurken iki kutu dondurulmuş taklit balık kroket, bebek havuç, Oreos, beş kiloluk bir paket russet patates, dört düzine yumurta ve kesinlikle kocaman bir paket Hot Cheetos almayı bir şekilde başarmıştı.

Midem sanki bir işaretmiş gibi guruldamaya başladı. Öğle yemeği için durmamıştık, bu yüzden son yediğimden bu yana epey zaman geçmişti. İğrenç görünümlü balık kroketleri ya da acılı Cheetos'la işim olmazdı ama geri kalanı bana iyi görünüyordu.

"Bütün bunları nasıl aldın?" Ben sordum.

Reggie alışverişten başını kaldırıp gülümseyerek baktı. "Uyanmışsın," dedi mutlulukla. "Uzun zamandır uyuyordun."

"Sanırım yorgundum," diye itiraf ettim. "Ama gerçekten, arabam olmadan dükkâna gitmeyi nasıl başardın?" Başparmağımı arkama, pencerenin olduğu yöne doğru salladım. "Şimdiden bir metre kar yağdı bile."

Reggie yiyecek paketlerini açmaya geri döndü. "Uçtum," dedi. "Herhangi bir dükkânın açık olup olmayacağını

bilmiyordum ama

Şanslıydım. Kapanmadan hemen önce oraya vardım." Ona bakakaldım. "Uçtun mu?"

"Evet." Dördüncü kumaş poşeti mutfak masasının üzerine koydu. Üzerinde soluk harflerle *Winnetka 2014 Dört Temmuz Eğlence Koşusu* yazıyordu; annemin bodrumdaki kumaş çanta zulasını bulmuş olmalıydı. Sonra biraz gergin bir sesle ekledi: "Bunu sana daha önce söylemedim, çünkü şimdiye kadar aklıma gelmemiştii ama uçabiliyorum."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı, sanki bu bilgiye vereceğim tepkiyi merakla bekliyordu.

Bir kahkaha patlattım. Espri anlayışı absürdün ta kendisiydi. Ve yine de, her nasılsa, her seferinde tam isabet ediyordu. Babamın garajda sürekli benzinle dolu tuttuğu kar motosikletini ve ben çocukken ona binmenin bana nasıl uçmak gibi geldiğini düşündüm. Bakkala giderken bunu kullanıyor olmalıydı.

"Sana söylediğim şeylere en beklenmedik tepkileri veriyorsun," dedi Reggie, sesi neredeyse dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Ne zaman seni temelli korkuttuğumu düşünsem..." Başını salladı ve ellerine baktı. "Beni şaşırtıyorsun."

Bana döndüğünde, bakışları kalbimin göğüs kafesime sert bir şekilde çarpmasına neden olan bir tür merakla doluydu.

Bana öyle bakarken onunla göz göze gelmemek için çaresizce market poşetlerinden birine doğru yürüdüm ve içine baktım. Nefesim kesildi. "Lanet olsun, bunları *tamamen* çikolatadan mı aldın?" Kesinlikle öyle görünüyordu. Kasabanın tek bakkalına pek sık gitmemiştim; seyahatlerimizde erzak almak genellikle aileme düşerdi. Ama hafızam beni yanıltmıyorsa, benim dairemde çok da büyük olmayan küçük bir dükkândı.

Ona tekrar baktığımda Reggie'nin gülümsemesi çok yumuşaktı. Ve davetkardı. Ona uzanmamak için kendimi zor tuttum.

parmak uçlarımla şeklini çiziyorum. "Çikolatayı sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. İlk gittiğim dükkânda pek kalmayınca... ikinci dükkâna uçmuş olabilirim," diye itiraf etti, neredeyse utangaç bir sesle.

Sue Teyze'nin partisinden önce yaptığımız o e-posta alışverişinden çikolatayı sevdiğimi gerçekten hatırlıyor muydu? Boğazımdaki yumruyu yuttum. "O kar fırtınasında oraya gitmek çok tehlikeliydi. Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Ben olmasaydım ne yiyecektin?" diye sordu. "Sen uyurken bu dolaplara baktım. Burada olanlar seni bir günden fazla idare etmezdi." Gözlerini tekrar kaçırdı ve bana tek omuz silkme hareketi yaptı. "Tüm bunları almak biraz da kendi çıkarım içindi, kabul ediyorum. Burada mahsur kaldığımız süre boyunca en sevdiğin yiyecekleri yediğinden emin olmak istedim. Çünkü gerçek şu ki..."

Gözlerini kapattı ve bir elini destek almak istercesine mutfak sandalyesinin arkasına dayadı.

Düşüncesini bitirmeye niyetli görünmeyince, "Gerçek şu ki, ne?" diye sordum.

Sonraki sözleri, sanki iradesi dışında kendisinden koparılmış gibi, neredeyse acı çeker gibiydi. "Gerçek şu ki, seni mutlu etmekten oldukça hoşlanıyorum." Başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmekten korkuyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse en son ne zaman başka biri için, sadece kendi iyiliği için *bir şey* yapmak istediğimi hatırlamıyorum. Ve art niyetim olmadan." Gözleri benimkilerle buluştuğunda o kadar yoğundu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Ama senin için, sırf gülümsediğini görmek için kar fırtınasına bile göğüs gerebilirim."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler eridi. Sophie'nin dünkü tavsiyesi -aramızda gerçek bir şey olursa buna karşı koymayı bırakmak- aklıma geldi. Anlık gelişen şeylerde berbattım, hem de en başından beri,

Reggie'yle olan anlaşmamla ilgili hiçbir şey planlanmamıştı. Ama Sophie'nin dediği gibi, kısa süreli iyi vakit geçirmek bu kadar korkunç bir şey olabilir miydi?

Ya da daha fazlası?

Gülümsediğini görmek için kar fırtınasına bile göğüs gererdim.

Muhasebeci olabilirdim ama taştan yapılmamıştım.

Derin bir nefes aldım ve tam karşısında durana kadar mutfak masasının etrafında yürüdüm.

Ağzımı onunkine bastırmak riskliydi ama yine de yaptım, onu seyircisiz öpmenin beklenmedik hazzıyla heyecanlandım. Tüm vücudu şaşkınlıktan kaskatı kesilirken nefesi dudaklarımda serinledi. Bir an için çizgiyi aştığımdan endişelendim ama sonra iri elleri yüzümü kavrayacak şekilde uzandı ve sanki bu çok uzun zamandır istediği bir şeymiş gibi beni öpmeye başladı.

"Tam da beni daha fazla şaşırtamayacağını düşünürken," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, biraz da gülerek. Bir elini tembelce yan tarafımda gezdirdi ve kalçama koydu. Nazik dokunuşunu kotumun üzerinden hissedebiliyordum. Vücudumdaki her sinir ucu onu öpmeye devam etme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. "Bunu benim gibi biriyle isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

Kaşlarımlı çattım. Reggie'yi hiçbir zaman özgüveni düşük biri olarak görmemişim. "Senin gibi birini öpmenin nesi yanlış?" diye sordum.

Burnumun ucuna ve yanaklarımlı her birine birer öpücük kondurdu. Gözlerimi açık tuttum, böylece onun mavisini görebiliyor, burnunun kenarındaki hafif çilleri sayabiliyordum. "Bu sadece... beklenmedik bir şey. Bütün bunlar. Sen."

"Beklenmedik kötü mü?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır." Durakladı, sonra ekledi, "Bazı... karmaşıklıklar ekleyebilir. Ama bu çok

kötünün tam tersi."

Karmaşıklık derken neyi kastediyordu? Ben daha soramadan beni tekrar öptü, şimdi daha cesurdu, dili dudaklarımın kenarında gezinmek için dışarı fırladı. İçgüdüsel olarak ona açıldım ve inledi, bir elini belimin iki yanına koydu ve dilini ağzıma sokarken beni mutfak masasının üzerine kaldırdı. Tanıştığımız geceyi düşündüm, Reggie'nin dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüşüp öpüşmediğini merak etmişim ve ah, aynen öyleydi, parmaklarını saçlarımın arasından geçişi, başını eğip beni daha derin, daha sert öperken çok sert çekiştirisi. Sanki içinde bir baraj patlamıştı, kullandığını bile fark etmediğim tüm kısıtlamalar gelgitle birlikte sürüklenip gitmişti, ta ki ben geri çekilmek zorunda kalıp kollarında nefes nefese kalana kadar.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandı, dudakları çenemi, köprücük kemiğimi buldu, boynumun kenarına aç, ağzı açık öpücükler bastırdı. "Tanrım, sadece ne kadar tatlı olacağını düşündüğüm için bile çok sertleştim."

Dondum kaldım.

Birden içinde bulunduğumuz pozisyonu fark ettim -ben, mutfak masasının üzerinde, bacaklarımı iki yana açmıştım. Bir noktada bunu onun için yapmış olmalıydım. Bir noktada o da bacaklarımın arasına girmiş olmalıydı. Az önce söylediklerinin doğruluğunu, ne kadar sert olduğunu, sadece bu şekilde bana b a s k ı yaptığını hissedebiliyordum.

Şimdi de beni *tatmak* mı istiyor? Bunu içermeyen tam teşekküllü ilişkilerim olmuştu.

Bu çok fazlaydı. Bu çok hızlı oluyordu. Bu kadar hızlı hareket edemezdim.

Çizgiyi aştığını fark etmiş olmalı ki hemen geri çekildi. "Ben... özür dilerim." Gözlerini sıkıca kapadı ve başını öne eğdi. "Özür dilerim." O

bir elini saçlarında gezdirdi ve endişeyle çekiştirdi. "Sırf bir vampiri *öpmeyi* sorun etmiyorsun diye... hayır. Kanını tatmamın da senin için sorun olmayacağını düşünmemeliydim."

Bana dişlerini gösteren utangaç bir gülümseme verdi.

Ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez, vampir dişleri olduğı çok açık olan noktaları gördüm.

SEKİZ

Vampir Olduğunuzda Sizi Neler Bekler, On Beşinci Baskı'dan alıntı

Sayfa 97: Vampirin Cazibesi

Birçok acemi vampir için keşfedilmesi en şaşırtıcı şeylerden biri, dişlerinin sadece aşırı sıkıntı zamanlarında, beslenmek üzereyken ve cinsel olarak uyarıldıklarında insanlar tarafından görülebileceğidir. Diğer tüm zamanlarda, bir vampirin istemsiz cazibesi dişlerini insanlardan gizler. Bu yaygın olarak hem evrimsel bir avantaj hem de doğuştan gelen bir kendini savunma mekanizması olarak görülmektedir (sonuçta, dişlerini görmeyen bir insanın aç bir vampire kazık saplamaya çalışması ve/veya ondan kaçması daha az olasıdır).

AMELIA

DÜNYA EKSENİNDE DÖNMÜŞTÜR.

Ellerim hala üzerinde tünediğim masanın kenarlarını kavramak için dışarı fırladı. Onlara bir can simidi gibi yapıştım, parmaklarım o kadar sert kenetlendi ki eklemlerim bembeyaz oldu. Kendimi koruma içgüdüsünün zerresine sahip olsaydım, kar fırtınası olsun ya da olmasın, hemen o anda masadan atlar ve çılgılık atarak kapıdan dışarı koşardım.

Ama hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum.

Ona dehşetle bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Pek çok konuda yanılmaya alışık değildim.

Ama Tanrım, onun hakkında her şeyi yanlış anlamıştım.

İçinde sakladığı karanlık sır, onun İşler arasında gidip geliyordu ya da işsizdi.

Onun bir vampir olmasıydı.

O gece yarısı telefon görüşmesi sırasında, gülerek onun bir tür katil, hırsız ya da vampir olup olmadığını sorduğumda, evet, vampir olduğunu söylemişti...

Elbette sadece şaka yapıyordum. Ama o şaka yapmıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

İçimden geçen dehşet ve tiksinti dalgalarıyla savaşmak için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kaldım.

"Sen... sen bir vampirsin," dedim sonunda. "Gerçek bir *vampir* gibi."

Bana boş boş baktı. Ki bu adildi. Muhtemelen -makul! -varsayılan biz zaten kapalı Bu.
"Yani... evet?"

"Özür dilerim," dedim. "Ben sadece..." Başımı salladım. Oradan çıkmam gerekiyordu. Çok hızlı nefes alıyordum.

yeterince hava alamıyorum. *Neden vücudumu hareket ettiremiyordum?*

Reggie gözlerini dikmiş bana bakıyor, yüzümü inceliyordu. Orada her ne gördüyse aklındaki sorulara cevap vermiş olmalıydı, çünkü ifadesi dehşete benzer bir şeye dönüştü. "Sana söylediğimde bana inanmadın. Şaka yaptığımı sandın." Dokunuşunun beni haşlayacağından korkmuş gibi benden uzaklaştı. "Ah, *Hades*, Amelia-"

Onun ani hareketi kaslarım için tek ihtiyacım olan şeydi. sonunda kilidi açmak için. Masadan zıpladım ve kalbim göğsümde gümbürdeyerek yatak odama koştum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim, kapı kilitlerinin vampirler üzerinde işe yaradığını umuyordum.

- - - - -

Panik içinde yatak odamda volta attığım birkaç dakikadan sonra, aklım başıma geldi ve her şeyi enine boyuna düşünmeye başladım.

Tamam, evet. Ailemin Wisconsin'deki kulübesinde bir vampirle karda mahsur kalmıştım. Ve *evet*, birkaç dakika önce sapıkça bir seks olayının parçası olarak kanımı içmek istemişti. Ama nihayet kafamdaki çılgılık sesini iki tutarlı düşünceyi bir araya getirecek kadar susturabildiğimde, Reggie beni öldürmek ya da başka bir şekilde incitmek isteseydi, muhtemelen bunu çoktan yapmış olacağını fark ettim.

Kapıma gittim ve hala yerinde olduğundan emin olmak için kilidi iki kez kontrol ettim. Gerçekte ne kadar tehlikede olduğumdan bağımsız olarak, kilitli bir yatak odası kapısı akıllıca görünüyordu.

Ve, lanet olsun. Onu çok az tanıyordum. Belki de beni emmek için doğru fırsatı bekliyordu.

Bu arada vampirleri araştırmam ve öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Telefonumu ön taraftan çektim.

Pantolonumun cebine baktım ve Wi-Fi'nin çalıştığını görünce rahat bir nefes aldım. Orada büyük bir fırtına çıktığında bazen günlerce kesilirdi.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden tarayıcı arama çubuğuna VAMPİR KARAKTERİSTİKLERİ yazdım ve en iyisini umdum.

Bir *sürü* bağlantı çıktı. Bir vampirle seks yaptığını iddia eden insanların Reddit'te paylaştığı tonlarca gönderi vardı ama bunları görmezden geldim. Aradığım bilgi bu değildi -bir vampirle seks yapmazdım- ve zaten bu hikayeleri tıklanmak için uydurduklarından şüpheleniyordum. Sonuçların ikinci sayfasına gelene kadar potansiyel olarak yararlı bir şey bulamadım: Yukarı-Orta Batı Amatör Vampir Avcısı Derneği adlı bir kuruluşun web sitesi.

Yeni tanıştığınız TUHAF kişinin sadece TUHAF değil, aynı zamanda insan toplumuna karışmaya çalışan bir VAMPİR olduğunu nasıl anlarsınız? KULLANIŞLI BİR KONTROL LİSTESİ:

1. Anakronik ya da başka türlü tuhaf kıyafetler giyiyorlar mı?
2. Soğuğa karşı dayanıklı görünüyorlar mı?
3. Keskin sopalan görünce geri çekiliyorlar mı?
4. Geceleri uyurlar mı? Eğer öyleyse, herkesin ~~öle~~olmadığını hatırlamakta güçlük çekiyorlar mı?
5. Onları daha önce hiç yemek yerken görmedin mi? Yani, hiç mi?
6. Birinin konutuna girmeden önce açık izin almaları gerekiyor mu?
7. Olağandışı büyülü yetenekleri var mı?
8. Alışılmadık derecede belirgin köpek dişleri var mı?
9. Size vampir olduklarını söylediler mi?

Yukarıdaki sorulardan birine veya daha fazlasına evet yanıtı verebiliyorsanız, bu vampir olduğundan şüphelendiğiniz kişinin gerçekten vampir olduğunun kesin kanıtı değildir. Ama en azından, ~~tetik~~teolmalı ve

Tahta kazıklar ve sarımsaklar ve gayri resmi ve tamamen gizli bir danışma için hemen 1-888-VAMPIRE numaralı telefondan bizi arayın.

İçimdeki şüpheci, görünüşe göre bir üst-Ortabatı amatör vampir avcılığı loncası olduğu gerçeğine gözlerini devirdi. Ancak kontrol listesini okudukça, doğuştan gelen şüpheciliğim midemin gittikçe daha sıkı bir düğüm haline gelmesini engelleyemedi.

Keskin sopa olayını bilmiyordum ama listenin geri kalanı Reggie'yi tam olarak tarif ediyordu.

Bana vampir olduğunu söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini hemen anlamadığım için dünyanın en büyük aptalıydım.

"Lanet olsun." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, panik tekrar yükseldi. Bu, neyin gerçek olup neyin olmadığına dair tüm dünya görüşümü yeniden düzenliyordu. Bunun için yaratılmamıştım. Hayatımı ve kariyerimi öngörülebilirlik ve mantık üzerine inşa etmiştim. Mantıklı şeyler üzerine.

Hayali canavarların canlanıp benimle birlikte ailemin kulübesinde takılmasını nasıl karşılayacaktım?

Bunu tek başıma yapamazdım. Sophie'ye ihtiyacım vardı.

Evde olduğunu ve telefonu açacağını umarak onu aradım.

Beni rahatlatmak için ilk zil sesinde cevap verdi. "Eee," diye mırıldandı. "Sahte erkek arkadaşınla tek başına ve karlar altında nasıl gidiyor? Onu henüz öpmedin mi?"

Hatırlatınca inledim. Tanrım, dilini ağzıma sokmasına izin vermiştim. İnsanların kanını içmek için kullandığı aynı ağza! Eğer *bana tadıma* bakıp bakamayacağını sormasaydı ve her şeyi alt üst etmeseydi, ben de onunla yatabilirdim.

Felaket olmadan biriyle çıkıyormuş gibi *yapmayı* bile becerememeyi bana bırakın.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Onu öptüm," diye itiraf ettim. "Ve sonra işler bir anda tuhaflaştı."

"Tuhaf mı?" Sophie öyle dedi. "Tuhaflığı severim. Daha fazlasını söyle."

Arka planda, *PAW Patrol*'un tema şarkısı olduğunu hayal meyal hatırladığım bir müzik duyabiliyordum. Birden, çocukları hâlâ uyanıkken Sophie'nin vaktini aldığım için kendimi kötü hissettim. "Bunun için vaktin olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Marcus yatma vaktini idare ediyor," dedi. "Hafta sonunu dinlemek bu ay başıma gelen en güzel şey olacak. Şimdi dökül bakalım."

"Reggie bir vampir."

Ona her kirli detayı anlattım. Sonrasında kısa süreli bir suçluluk duygusu yaşadım çünkü Reggie'nin kendisiyle ilgili bilgileri herkesle paylaşmadığı çok açıktı. Ama Sophie'nin yardımına ihtiyacım vardı. Hem de çok.

"Aman Tanrım," dedi bitirdiğimde. "Seksi adam Reggie aslında seksi vampir Reggie. Ama TikTok'ta kendilerini vampir sanan ama aslında sadece internetteki ilgiye bağımlı tuhaf insanlar gibi değil. *Gerçek* bir vampir." Gülmeye başladı. "Buna inanamıyorum."

Gözlerimi kapattım. "Bir de bana sor."

"Aradığında, çok ihtiyacın olan sekse kavuştuğunu haber vereceğini ummuştum." Tekrar güldü. "Hem bu yüzden aramadığın için hayal kırıklığına uğradım hem de hayatımda hiç *olmadığım* kadar sevindim."

İçimi çektim, sonra yatağıma uzandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. "Vampirlerin gerçek olduğu haberini çok iyi karşılıyorsun."

"Dışarıda bir sürü tuhaf insan var," dedi. "Ve Reggie çoğundan daha garip görünüyor. Sanırım şok olduğumu ama şaşırmadığımı söyleyebilirsiniz."

"Yeterince makul," dedim. "Peki, ne yapacağım?"

Sophie bir an sessiz kaldı. "Bence bu değişir. İyi öpüşüyor muydu? Biriyle yatmak *istiyor* musun?"

İnanılır gibi değil. "Mesele bu değil."

"Elbette öyle."

"Sophie," dedim bıkkınlıkla. "*Bir vampirle birlikte* bir evde kapana kısıldım. Bir saat öncesine kadar vampirlerin hayal ürünü olduğunu düşünüyordum ve tüm lise arkadaşlarım *Alacakaranlık dönemi* yaşadığından beri onlar hakkında ciddi olarak düşünmemiştim. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. *Bana yardım edin.*"

"Kesinlikle beklenmedik bir durum," diye itiraf etti Sophie. "Ve ben

Beklenmedik şeyler olduğunda çok zorlandığınızı biliyorum. Ama sana karşı çok iyi davrandı."

Onunla tanıştığımdan beri benim için yaptığı tüm küçük nazik ve düşünceli şeyleri düşünerek dudağımı ısırdım. Sue Teyze'nin partisindeki yemek seçeneklerinin azlığına benim adıma nasıl öfkелendiğini. Bu aile Wisconsin gezisine gelmek zorunda olmadığı halde gelmeyi nasıl kabul ettiğini. Kapana kısıldığımız süre boyunca yeterince yiyeceğimden emin olmak için gerçek bir kar fırtınasının içine girmesi.

"Çok iyi davrandı," diye itiraf ettim.

"Onun bir vampir olduğunu öğrenmeden önce, güvenliğiniz için sizi korkutan bir şey yaptı mı?"

Bu kolaydı. "Asla."

Sophie mırıldandı. "Evet, gerçekten de seni incitmek istediğini sanmıyorum."

Bunu duymak içimi rahatlattı. "İstemiyor musun?"

"Hayır," dedi Sophie. "Son birkaç gün içinde seni öldürmek ya da kanını içmek için tonlarca fırsatı oldu. Ama sen Wisconsin'de kapana kısılmışken bunlardan birini yapmak yerine seninle bademcik hokeyi oynamayı tercih etti."

H o m u r d a n d ı m . "*Bademcik hokeyi* mi? Gerçekten mi?"

"Ama ciddi," diye devam etti, itirazımı görmezden gelerek, "birlikte kapana kısıldığın bir vampir sana zarar vermek isteseydi, çoktan ölmüş olacağını düşünmek zorundayım."

"Bu benim de aklıma gelmişti," diye itiraf ettim. "Ama yine de bu adamı pek tanımıyorum. Belki de sahte sevgililerini öldürmeden önce onları sahte bir güven duygusuna sürüklemekten zevk alan türden bir vampirdir."

Uzun bir duraklama. "Bazı vampirler bunu yapar mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama akla yatkın görünüyor, değil mi?" Sophie şüpheli bir sesle, "Belki," dedi. "Bana şunu söyle,

Yine de. Senin ne kadar korktuğunu gördüğünde nasıl tepki verdi?"

Gözlerimi kapattım ve daha önce ona inanmadığımı fark ettiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesini düşündüm.

"Onun bir vampir olduğunu zaten bildiğimi sanıyordu," dedim ona. "Ki bu doğru. Bana birçok kez gerçeği anlatmaya *çalıştı*." Ona inanmak için çok fazla doğrusal düşünen, çok fazla kayıtsız biriydim. "Emin olamadan odadan kaçtım ama sanırım ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğinde kendini çok kötü hissetti."

"Bu, seni yiyebilmek için tabutuna çekmeye çalışan birine benzemiyor."

Olmadı. "Haklısın." Yataktan kalktım ve tekrar volta atmaya başladım. "Ama beni öldürmeyecekse bile ne *yapacağım*?"

"Dürüst fikrimi ister misin?"

Kendimi destekledim. "Evet.

Lütfen."

"Bunu yapacak kadar sakın hissettiğinizde, onunla konuşun" dedi. "Ve söyleyecekleri hoşunuza giderse, öpüşmenin ötesinde seks konularında iyi olup olmadığına bakın."

Yanaklarım alev alev yandı. "Onunla konuşmak kulağa mantıklı geliyor," diye kabul ettim, tavsiyesinin geri kalanını

görmezden gelerek. "Bir süre burada sıkışıp kalacağız."

"Harika," dedi Sophie. "Bunu yap. Sonra nasıl gittiğini bana haber ver. Bu işi hallettiğimize göre gitmeliyim. Çocuklara yardım etmem ve Marcus'a bana on dolar borcu olduğunu söylemem gerekiyor."

"Neden sana on dolar borcu var?" Pişman olacağımdan şüphelenmeme rağmen sordum.

"Siz iki çılgın çocuğun Wisconsin'de sevişip sevişmeyeceğinize dair bahse g i r m i ş t i k ."

"Şimdi kapatacağım," dedim, gücenmiş gibi davranarak. Ama kendime rağmen gülümsüyordum.

NINETEEN

BoisterousBulleter Discord Sunucusu, #sticker-commissions kanalından alıntıdır

Tamam, biraz tavsiyeye ihtiyacım var.

Sana bahsettiğim kızı tanıyor musun?

REGINALD_THE_V: Şey... Onu öptüm

TACOCATTUESDAY: OMG

BRAYDENSMOM: EVET FANLLY

REGINALD_THE_V: Sanırım berbat ettim **REGINALD_THE_V:**

Çok ileri çok hızlı ittim **TACOCATTUESDAY:** Ah oh ne yaptın

REGINALD_THE_V: ve bu süreçte ona sakladığım bir şeyi söyledi. v. v. v. zaten bildiğini *varsaydığım* ama kesinlikle bilmediği bir şeyi göğsüme yaklaştırdım.

REGINALD_THE_V: bu onu korkuttu. ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum

BRAYDENSMOM: İLETİŞİM kuruyor olmanız iyi bir şey **BRAYDENSMOM:** Bu bir BAŞLANGIÇ

TACOCATTUESDAY: İşleri ne kadar zorladınız??? Hangi üs gibi

TACOCATTUESDAY: Onu ilk kez öptükten hemen sonra dışarıda yemeyi falan mı teklif ettin? Çünkü eğer öyleyse korkmasına şaşmamalı.

REGINALD_THE_V: Yani, onu yemeyi ben istemedim

REGINALD_THE_V: En azından teknik olarak

REGINALD_THE_V: Daha çok... Kan oyunu teklif ettim. Sayılır

mı? **BRAYDENSMOM:** OMG

LANET EVLAT

LYDIASGOALS: Dinleyin, ben de sizin kadar bu konuya ilgi duyuyorum ama lütfen bu konuşmayı #konudışı 'na taşıyabilir miyiz?

REGINALD_THE_V: oooh evet üzgünüm, bir daha olmayacak

AMELIA

BİR İKİ SAATİMİ daha vampir araştırması yapmakla geçirdim. Bulduklarımın çoğu yararsızdan düpedüz tuhaflığa kadar uzanıyordu, ancak kariyerimin çoğunu niş İç Gelir Kanunu hükümlerini araştırmaya adadıktan sonra, çevrilmemiş taş bırakmamaya alışmışım.

Tam Reggie'nin konuşmamızda cevaplamasını istediğim sorulara son şeklini vermiştim ki, kapımın hafifçe vurulduğunu duydum.

Dondum kaldım.

"Amelia?" Reggie'nin sesi hiç duymadığım kadar çekingendi. "Benim."

Ben ne yaptım ki? Sophie'ye onunla konuşacağımı söyledim ama şimdi o buradaydı ve ben yine korkuyordum. Ama sonra, kar küreme araçları gelene kadar gerçekten burada değilmiş gibi davranabilir miydim?

Muhtemelen hayır.

"Öyle mi?" Kalbim hızla çarpıyordu. Bunu hissedebilir miydi? Kanım damarlarımda daha fazla pompalanırken *kokusunu* alabilir miydi? Düşüncesi bile beni büyülerken, bu düşünceyle ürperdim.

"İçeri girebilir miyim?"

Az önce internette okuduğum vampirlerin kendini savunma numaralarını düşündüm. Muhtemelen masa sandalyemin ayaklarından birini kırıp tahta bir kazık olarak kullanabilirdim. Dövüşme konusunda berbattım ama kendimi gerçekten savunmam gerekirse muhtemelen yapabilirdim.

Dudağımı ısırdım ve kapıyı açtım.

Reggie son iki saatini saçlarını kökünden koparmaya çalışarak geçirmiş gibi görünüyordu. Yüzümü gördüğünde ifadesi umutlu bir hal aldı, sanki kapıyı çaldığını kabul etmemi beklemiyormuş gibiydi.

Sue Teyze'nin partisini ve ya onun ya da Bill Amca'nın bizi içeri davet etmesi konusundaki ısrarını düşündüm. Ve bu eve geldiğimizde, onun için ön kapıyı açmam yeterli olmamıştı. İçeri girmeden önce benim açık iznime ihtiyacı vardı.

"Yatak odama girebilmen için davet edilmen gerekiyor," dedim. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Birinin evine girmeden önce ev sahibinden ya da evin asıl sakininden açık izin almam gerekir. İçeri girdikten sonra istediğim yere gidebilirim. Ama önce siz izin verirsiniz içeri girme konusunda kendimi daha iyi hissederim." Durakladı ve yere baktı. "Korkmuş olmalısın, biliyorum."

Onun nazik ve sabırlı ses tonu karşısında kalbim biraz eridi, hatta onu içeri davet etmeseydim bütün gece bu evin dışında durmak zorunda kalacağı fikri içimde garip, güçlü bir heyecan yarattı. O yüzen, kayan kumlar-altımda-

Onunla yaptığım konuşmalarla özdeşleştirdiğim ayak hissi yeniden üzerime çöktü.

Ben bir şey söylemeyince boğazını temizledi ve tekrar denedi. "İçeri girebilir miyim, lütfen?"

Akıllı bir insan hayır derdi. İki hafta önceki ben kesinlikle hayır derdim. Yine de, son zamanlarda verdiğim çok sayıda karar düşünüldüğünde, bir tane daha şüpheli kararın ne önemi vardı ki?

"İçeri gelebilirsin," dedim.

Hemen içeri girdi ve yatağımla masa sandalyemin arasına baktı. Odada oturmak için sadece iki yer vardı. Bir anlık tereddütten sonra sandalyeye gitti. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturdu. Ben ayakta durdum ve o ellerine bakarken onu izledim.

"Hayatımda birine karşı tamamen dürüst olduğumu düşündüğüm çok az zamandan biriydi ve sen benim şaka yaptığımı düşündün." Güldü ama içinde mizah yoktu. "Sanırım bu bir bakıma uygun. Her şey göz önüne alındığında. *Hades*, bu kadar sakın karşıladığında bana inanmadığını anlamalıydım. *Frederick'i tanıyor, vampirlerin dışarıda olduğunu ve hepimizin o kadar da kötü olmadığını biliyordur diye düşündüm.*"

Gözlerimi ona diktim. "Frederick'in vampir olduğunu bilmiyordum."

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Eğer Frederick bir vampirse, bu Sam'in en iyi arkadaşının bir vampirle çıktığı anlamına geliyordu. Bu Sam'in gece güvenliğime neden bu kadar takıntılı olduğunu açıklayabilirdi.

"Kahretsin," dedi Reggie yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Frederick'i bildiğini sanıyordum." Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim ya da hiç bu kadar hazırlıksız yakalanmamıştım. Aile üyelerimle dolu bir akşam yemeğinde gösteri yapmak zorunda kalmak bile soğukkanlılığını bu kadar kaybetmesine neden olmamıştı. Reggie'nin bana sunduğu resmin, Frederick'le ilgili olup

olmadığını merak etmeye başladım.

dünya sadece dikkatlice işlenmiş bir cephe olabilir. Şu anda, maske kayıyor gibi görünüyordu. İlk kez, gerçek Reginald'ı bir anlığına gördüğümü sandım.

Birden fark ettim ki, bu onu daha insani gösteriyordu.

Ne kadar ironik.

Ama Çünkü o oldu aslında *değil* insan... "Ben sorularım var," dedim.

O başını salladı. "I beklenen olarak çok. Sor ne olursa olsun istiyorsun."

I yakaladı ve Liste Ben olsam sadece yaratıldı gelen benim İnternet araştırması ve en baştan başladı. "Demek kan içiyorsun."

Bana baktı. Tekrar başını salladı.

Cevabının evet olacağını zaten biliyor olmama rağmen bu onay karşısında irkildim.

Bu soruyu listeden çıkardım ve diğerine geçtim. "Peki *insan* kanı içiyor musunuz? Yoksa başka tür kanlar mı içiyorsunuz?"

"Her zaman insan kanı," dedi. "Sadece insan kanı. Başka hiçbir şeyi sindiremiyorum."

Bu, Sue Teyze'nin partisinde yemekten kaçınmasını ve o barda benimle şarap içmediğinde *diyetine* yaptığı belirsiz atıfları açıklıyor. "Hiç hayvan kanı içtin mi? Bazı vampirlerin hayvan kanı içtiğini sanıyordum."

Homurdandı.

"*Alacakaranlık* mı?"

Kızardım. "Um. Evet."

"Dinle, Edward Cullen'ı her zaman ne kadar harika bulmuş olsam da, sadece hayvan kanıyla yaşayan, bekâr bir vampir ailesi... şey." Sırıttı, soğukkanlı kayıtsızlık maskesi tekrar yerine oturmuştu. "Bu detayların hiçbiri benim için geçerli değil."

Bu ima karşısında yüzüm kızardı. Yüzümü listemin arkasına sakladım ve bir sonraki soruya odaklandım. Muhtemelen en önemlisi de buydu. "İnsan kanı içtiğinize göre, bunu nasıl elde ettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Nasıl alacağım?"

"Evet," dedim. "Kanınızı tam olarak *nereden* alıyorsunuz? İnsanları öldürmeniz gerektiğini varsayıyorum, ama kimi öldüreceğinize dair kriterleriniz falan var mı?"

"Oh," dedi Reggie, anlayışla. "Artık çoğunlukla o şekilde yemiyorum. Birkaç yıl önce kan bankalarından paket servis almaya başladım." Omuz silkti. "Eminim tıbbi tesislerden çalmanın da etik sorunları vardır, ama daha az acımasız *hissettiriyor*."

Her halükarda beni daha az korkuttuğu kesin. Bir sonraki sorumu sormaktan kendimi alıkoyamadan merak beni ele geçirdi. "Bu şekilde tadı aynı mı?"

Reggie tereddüt etti. "Hayır, öyle değil. Ama sorun değil. Yine de itiraf etmeliyim ki yemeklerimi önce insan vücudunun sıcaklığına kadar ısıtmazsam, deneyimde her zaman sinir bozucu bir şekilde eksik bir şeyler oluyor. Soğuk içmek, üç prezervatif takarak seks yapmaya benziyor. Ya da reklamlı Hulu izlemek gibi." Başını tiksintiyle salladı, görünüşe göre kendimi bir kez daha alevler içinde kalmaya hazır hissettiğimi fark etmemişti. "Frederick'in bunu doğrudan buzdolabından içmeye nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de pek çok şeyi nasıl ve neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh," diye beceriksizce devam ettim. "Anlıyorum."

"Şimdi sana bir soru sorabilir miyim?" Reggie sordu. Gözlerim büyüdü. "Ben mi?"

"Eminim bana başka soruların da vardır ama onlara geçmeden önce bilmem gereken bir şey var. Sana vampir olduğumu söylediğimde ne demek istediğimi sandın?"

Merak etmesi makul bir şeydi. "Bana eşek şakaları yapmayı sevdiğini söylediğin geceydi." Omuz silktim. "Gecenin bir yarısı beni arayıp utandığın karanlık bir sırrını anlatmıştın. Ben de

Vampir olup olmadığını sorduğumda sadece alaycı bir şaka yapmak istemiştim. Sen de buna takılınca, senin de şaka yaptığını düşündüm."

Bana dik dik baktı. "Neden böyle bir konuda şaka yapayım ki?"

"Çünkü vampir diye bir şey yok." Yüzündeki kuşkulu ifadeyi görünce, "En azından benim dünyamda yok," diye ekledim.

Bu bana alaycı bir sırıtış kazandırdı. "Yeterince adil. Peki, benim *gerçek* karanlık sırrımın ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Birbirimize kendimizle ilgili detayları e-posta ile gönderdiğimizde

Bana iki iş arasında olduğunu söylemiştin. Karanlık sırrının işsiz olman olduğunu düşünmüştüm," dedim mahcup bir ifadeyle. "Geriye dönüp baktığımda bunun hiçbir anlamı yok. Özellikle de işsiz olmak utanılacak bir şey olmadığı için. Ama o zaman her şeyden daha mantıklı gelmişti."

Ağzı köşeden yukarı doğru kıvrıldı. "Ben de sana karşı dürüst olduğum için kendimle gurur duyuyordum."

"Sana inanmadığım için özür dilerim," dedim. "Ama ben yaşamak için *vergi* ödüyorum. Vampirlerin gerçek olduğuna inanacak kadar donanımlı değilim. O yüzden inanmadım. Ta ki..."

Uzaklara bakarak konuşmamı bitirdim. Mutfakta aramızda geçenleri o da en az benim kadar iyi hatırlıyordu.

"Ve birinin evine girmeden önce her zaman izin istemek zorunda kalmam? Ve sen teklif ettiğinde bir şey yiyip içmeyi defalarca reddetmem?" diye üsteledi. Yine de sesi suçlayıcı değil, nazikti. "Bunların hiçbiri ne olduğum konusunda doğruyu söyleyip söylemediğimi merak etmene neden olmadı mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Öyle olmalıydı," diye itiraf ettim. "Ama ben senin sadece içeri girerken kibar davrandığını sanıyordum. Ve o zaman

yemek konusunda çok fazla diyet kısıtlamanız vardı. Benim gibi sanırım."

"Çok fazla diyet kısıtlamam var," diye sırıtarak espri yaptı. "Ama bunun nedeni kelimenin tam anlamıyla..." dışında hiçbir şey yiyememem.

Cümlesini bitirmeme nezaketini gösterdi. Ne demek istediğini bildiğimi biliyordu.

"Evet," dedim sessizce.

"Gidebilirim," diye ekledi. "Yani bu evden. Eğer kalmamı istemiyorsanız, gidebilirim."

Yatak odamın penceresinden dışarı baktım. Kar fırtınası hâlâ devam ediyordu. Vampirleri araştırmak için harcadığım saatler içinde güneş tamamen batmıştı. Rüzgâr dinseydi bile bir şey görmek imkânsız olacaktı.

"Böyle bir fırtınada araba kullanmak *gerçekten* tehlikeli olmalı," dedim. "Araban olsa bile, onu garaj yolundan nasıl çıkaracaksınız?"

"Araba kullanmama gerek yok," dedi. "Markete nasıl uçuyorsam Chicago'ya da öyle uçarım."

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarptı. Bana mağazaya uçarak gittiğini söylediğinde, bunu gerçek anlamda söylemişti. Çabucak toparlanmaya çalıştım. "Chicago, Pete's Groceries'den çok daha uzakta."

"İyi olacağım," dedi. Parlak mavi gözleri çok ciddiydi, arkasına saklanmayı sevdiği maske yine kayıyordu. "Yapmak istediğim son şey seni rahatsız etmek."

"Ama dışarıda *kar fırtınası* var." "Evet. Ama eğer korkuyorsan-"

"Değilim." Bir anda bunun gerçek olduğunu anladım. "Biraz garip mi? Kesinlikle. Korktun mu?" Tereddüt ettim. "Belki biraz. Ama rasyonel olarak, korkmamam gerektiğini biliyorum. Yani, tanıştığımızdan beri benim rızam olmadan kanımı içmek için kaç farklı fırsatın oldu?"

Bunu retorik bir soru olarak sormuştum ama o hemen cevap verdi. "Otuz yedi. Hayır, bekle-otuz sekiz."

Vay canına. "Uh...tamam, buna hazır bir cevabın olması benim anlatmaya çalıştığım noktayla çelişiyor. Eğer bana zarar verecek olsaydın, bunu çoktan yapmış olurdun."

"Yemeklerimin çoğunu kan bağışı tesislerinden almadan ve hala doğrudan kaynaktan beslenmeden önce bile, kurbanlarımı seçerken titiz davrandım." Gözleri samimiyetle parlıyordu. "En ahlaksız olduğum zamanlarda bile senin gibi birine asla zarar vermezdim."

Bu kırılma gösterisine kendimi kaptırmamam gerektiğini biliyordum. Kar fırtınasında uçmasını istemeyebilirdim ama onun gerçekte ne olduğunu bilmeden önce aramıza bir set çekmek istediysem, şimdi de aramıza on metrelik bir duvar çekmek istiyordum.

Ama ben taştan yapılmamıştım. "Seni kar fırtınasında dışarı atmayacağım."

Taşıdığı gerginlik bir anda onu terk etti. Omuzları gevşedi ve yüz hatları rahatladı. "Tamam."

"Ama," diye devam ettim, parmağımı kaldırarak, "seni bir daha öpmeyeceğim. Asla. Ya da seninle *başka şeyler* yapmayacağım. Bir vampirle karda kalmak başka bir şey. Bu başka bir şey-" "Anladım," diye araya girdi. Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı mıydı? "Dürüst olmak gerekirse, seni öpmek muhtemelen

Benim tarafımda da hata var."

Bu acıtmamalıydı. Ne de olsa ben de ona aynı şeyi söylemiştim. Yine de küçük bir parçam kendi içine kapandı. Tüm sağduyuma rağmen, "Bu senin için neden bir hataydı?" diye sordum.

Durakladı, çenesi çalışıyordu. "Öyleydi işte."

Ondan sonra odayı garip bir sessizlik kapladı. Yatağın başucundaki saatin tik takları, dışarıdaki rüzgârın uğultusu ne kadar yalnız olduğumuzun altını çiziyordu.

"Sen çocukların odasında yatacaksın," dedim, sanki onun nerede yatacağını daha önce belirlememişiz gibi. Her nasılsa, kulübenin iki ayrı ucunda kalacağımızı yinelemenin önemli olduğunu hissetmiştim. Kulübe çok büyük değildi ama eve dönene kadar birbirimizden olabildiğince uzak durmamız gerekiyordu. "Ve ben-"

"Burada uyu," diye tamamladı. "Anladım." Ayağa kalktı ve bana doğru küçük bir adım attı. Kısa boylu biri değildim ama yanımda bu şekilde durduğunda neredeyse üzerimde yükseliyordu. Bu adamla ilgili her şey çok *büyüktü*. "İyi uykular, Amelia. Sabah görüşürüz."

YİRMİ

*Kolektif'in Saymanı Maurice J. Pettigrew'dan
Yönetim Kurulu'na gönderilen telgraf*

*TAŞ OCAĞI DAİRENİN KAPISINA BİR NOT İLİŞTİRMİŞ.
DUR. "GONE FISHIN'" YAZIYOR. DUR.
DAİRE KAPISI KİLİTLİ. DUR.
DIŞARIDAN YAPILAN GÖZETLEME İÇERİDE OLMADIĞINI
GÖSTERİYOR. DUR.
KORKAK AÇIKÇA SAKLANMAYA ÇALIŞIYOR. DURUN.
GRUBA MICHIGAN GÖLÜ'NÜ ARAMALARINI SÖYLE.
DURUN.
"BALIK TUTMANIN" VAMPIRLER İÇİN NE CAZİBESİ VAR
ANLAMİYORUM. DUR.
AMA KARDEŞİMİZİN TUHAF OLDUĞUNU ZATEN BİLİYORDUK.
DUR.*

AMELIA

Seni öpmek benim açımdan da büyük ihtimalle bir hataydı.

Reggie'nin yatak odamdan ayrılmadan önce bana söylediği son sözler, ben boş yere uykuya dalmaya çalışırken kafamın içinde dönüp duruyordu.

Beni öptüğüne pişman olması neden beni gece yarısı uyutmasın ki? Ben de onu öptüğüme pişman olmuştum, değil mi? Tüm olası sonuçlar arasında bu en temiz olanıydı. Bir hata yaptığımızı kabul etmesi, benim için yanıp tutuşmasından çok daha iyiydi.

Ya da daha kötüsü, benim onun için yanıp tutuşmam.

Yine de oradaydım, uykusuzca tavana bakıyor, dudaklarının tadı lezzetli bir hata gibi üzerimde kalırken adını koymayı reddettiğim bir şeyin acısını hissediyordum.

Dışarıdaki fırtına da yardımcı olmuyordu. Çocukken fırtınalı kış geceleri hakkında korkutucu görünen her şey şimdi mümkün görünüyordu. Yatağın altında gizlenen canavarlar. Kemiklerinizi güveçte pişiren cadılar. Muhtemelen yorgun olduğum içindi. Ya da belki sadece burada bir vampirle tek başıma kalmış olmamdı, ama aniden, yıllardır olmadığım ve muhtemelen beni utandırması gereken bir şekilde, yalnız olmaktan endişelendim.

"Bu çok saçma." Yorganı üzerimden attım ve yataktan çıktım. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Eğer uyuyamıyorsam, bir şeyler başarabilirdim. Dolabımdaki bir kancada sakladığım eski bornozu pijamalarımın üzerine geçirdim ve evrak çantamı omuzladım.

Dizüstü bilgisayarımı mutfak masasının üzerine kurdum. Burada sıkışıp kalmışken işimden geri kalmama gerek yoktu. Ne kadar uzun olursa olsun.

İş hesabıma giriş yaptığım anda Wyatt Vakfı'ndan beni bekleyen bir e-posta vardı.

Kime: Amelia Collins (ajcollins@butyldowidge.com)

Kimden: John Richardson (jhcr12345@countwyatt.org)

Sayın Bayan Collins,

Wyatt Vakfı, sizin

Vergi meselemizle ilgili yardımınız için ve bizimle yüz yüze görüşmek için bir zaman ayarladığınız için teşekkür ederiz. Bu nedenle, ne zaman gelmemin uygun olabileceği konusunda çok yakında iletişime geçeceğiz.

Bu arada, ofisiniz akşamları hiç toplantı düzenliyor mu? Eğer yapmıyorsanız, eminim bir Gündüz düzenlemesi işe yarıyor; sadece iki kez kontrol etmek istedim, çünkü akşam genellikle programıma, sirkadiyen ritimlerime vb. en iyi şekilde uyuyor.

Bana haber verin. Bunu yaptıktan sonra ben de size haber vereceğim. Ve bu böyle devam edecek.

Bu arada, incelemeniz için bu e-postaya bir dizi belge daha ekledim.

Saygı ve sevgilerimle,
J.H.C. Richardson, Esq, PhD

ps: "Vergi dilimi "nin ne olduğunu biliyor musunuz? Kurulumuzdan biri bu terimi internette görmüş ama hiçbirimiz ne anlama geldiğini bilmiyoruz.

Ekteki belgeler arasında 1952'de Tunus'ta bir kumaş mağazasının açılışına ait olduğunu düşündüğüm, neredeyse anlaşılmaz bir ilk elden *anlatım* ve tıp dergisinde çıkan *Açıklanamayan Kan Kaybı* adlı bir yazı vardı: *A Path Forward*. İnceleyerek gözlerimi kapattım. Evelyn, Wyatt Vakfı hakkında ortaklara bir sunum yapmamı istedi.

Birkaç haftadır, ama bu lanet dosyayı kapatmamız gerektiğine dair hislerim giderek artıyordu.

Reggie mutfağa girdiğinde bunu hemen hissettim. Onu *duyduğumdan* değil. Daha ziyade, odanın enerjisinde hissedebildiğim bir değişim vardı. Onun sürekli gürültülü varlığı, sadece bir odaya girerek bu kulübeyle özdeşleştirdiğim huzurlu sessizliği değiştirdi. Sessiz olduğunda bile, onunla ilgili her şey her zaman çok gürültülüydü.

O etrafta olmadığında gürültüyü özlediğimi fark etmeye başlamıştım.

İşimden başımı kaldırıp onu gördüğümde içimden kopan kahkaha aramızda süregelen tüm gariplikleri yok etti.

Üzerinde kırmızı harflerle "Aşç1y1 Öp" yazan babama ait eski bir önlük giyyordu. Kelimelerin altında karikatürize edilmiş parlak kırmızı bir çift dudak büzülmüştü. Annemin yıllar önce ondan kurtulmasını istediğine yemin edebilirdim. Onu nereden *bulmuştu* ki?

Reggie eli kalçasında, bilgisayarımın yanına dizdiğim kâğıt yığınını işaret etti. Çocukken yaptığımız bir şeyi onaylamadığı zaman anneme o kadar çok benziyordu ki, bu tekinsizdi. "Bana birden fazla kez hatırlattığın gibi, genellikle bu saatte uyuyorsun. Bütün bunlar da ne?"

"Uyuyamıyorum," diye açıkladım. "Bu yüzden çalışıyorum." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Neden olmasın?"

"Neden *olmasın*?" Bana baktı. "Öncelikle gecenin bir yarısı. Ve bir *kış harikalar diyarındayız*."

Ciddi miydi? "Bir kış harikalar diyarı mı?" "Evet."

Başımı salladım. "Daha çok bir kış kabusu gibi."

Ağzının sağ köşesi yarım bir gülümsemeye dönüşerek sert yüz ifadesini kırdı. Ama hemen kendini toparladı. Eğildi ve sanki kapatacaktı gibi elini dizüstü bilgisayarımın üzerine koydu.

Ona ters ters baktım. "Yapma."

Kıkırdadı. "Günümüz gençlerinin sorunlarının özeti olduğunuzu söyleyebilir miyim?"

"Boomerların resmi görüşünün Y kuşağının tembel olduğu yönünde olduğunu sanıyordum," diye espri yaptım. "Çok çalıştığımızdan değil."

Gözlerini devirdi. "Her şeyden önce, ben bir boomer *değilim*. Ama hayır," dedi başını sallayarak. "Gençlerin sorunu tembel olmaları değil. Sınırsız zamanları olduğunu düşünmeleri. Bu yüzden hayatın eğlenceli kısımlarını daha sonra yapabileceklerini düşünerek erteliyorlar. Ancak sonunda ne kadar kötü çarçur ettiklerini fark ediyorlar... şey. Her şeyi."

Bakışlarımı tutarak, dizüstü bilgisayarım kapanana kadar monitörümü yavaşça indirdi.

"Hey!" diye itiraz ettim. Elini bilgisayarımdan çekmeye çalıştım ama onu itmemi engellemek için hemen elimi kendi eliyle kapattı. Temasla birlikte omurgamdan aşağı hınzır, lezzetli bir ürperti yayıldı. Ön kolundaki kasların gerilmesinden onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordum.

Bunu neden neredeyse dayanılmaz derecede sıcak bulduğumu bilmiyordum.

Ama ben yaptım.

"Gecenin bir yarısı," dedi tekrar, sesi daha gergin çıkıyordu. "O işi yarın yapabilirsin."

"Ne kadar geride olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Bilmiyorum," diye kabul etti. "Ayrıca umurumda da değil. Eğer ara vermezsen, daha yaşamaya başlamadan kendini tüketirsin."

"Reggie-"

"İki saat," dedi iki parmağını kaldırarak. "Benimle iki saat ara ver. Eğer bu iki saatin sonunda hâlâ işe dönmenin normal bir insan gibi uyumaktan daha önemli olduğunu düşünüyorsan, en azından önce eğlenceli bir şey yapmış olacaksın." Daha yakına eğildi, yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı. "Ve eğer bunun yerine molanın tadını çıkarmaya karar verirsen, burada sıkışıp kaldığımız süre boyunca bir tane almaya devam edebilirsin."

Benimle demedi. *O mola ver. Benimle ver.* Ama gözlerimin içine umutla bakışında, elimi kavrayışının neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaşmasında bu ima vardı. Gözleri o kadar canlıydı ki, başka hiç kimsenin gözlerinde görmediğim mavilikte bir tür yıldız patlaması parlaklığı vardı.

Daha ilk anda onun ne kadar insan *olmadığını* fark etmemek için yaşayan en kalın kafalı insan olmalıydım.

Çok güzel gözleri olduğunu fark ettim.

Çok güzeldi.

"Sanırım küçük bir mola versem dünyanın sonu olmaz," diye kabul ettim.

"Olmazdı." Sesindeki sırtışı duyar gibiydim. "Aklında ne yapabileceğimize dair fikirler var mı?" "Evet," dedi. "Bir sürü fikir."

Ciddi olup olmadığını bilmiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama bunu iki seçeneğe indirgeyeceğim." Bir parmağını kaldırdı. "İlk fikir: Bodrumda bulduğum kar ayakkabılarıyla karda yürümek."

Gözlerimi ona diktim. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Şaka *yapıyor* olsaydım şöyle bir şey söylerdim: *Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve az önce bir fino köpeğine bastım.*"

Homurdandım. "Saçmalıyorsun."

"Öyleyim," diye kabul etti. "O zaman kar ayakkabısıyla ilgilenmiyorsun?"

"Gecenin bir yarısı." Başımı salladım. "Zor bir pas. İkinci fikrin nedir?"

Sırıttı. "Sana göstereceğim. Ama önce gözlerini kapat."

"Gözlerimi kapatmak mı?"

"Eğer ikinci seçeneği seçerseniz, bu bir sürpriz olacak. Yani evet. Kapatın."

Ona şaka mı yaptım? Ona *güvendim* mi? Bana zarar vereceğinden korkmadığım doğrudur. Ama bir vampirin bana gözlerimi kapatmamı söylemesine nasıl tepki vermem gerekiyordu?

Yine de kapattım. "En azından bana bir ipucu verebilir misin?" "Hayır." Elini bileğime doladı ve...

Onu bir daha öpmeyeceğimi söylediğimde dürüst davranmıştım. Ama şu anda bana nazikçe, ölçülü bir şekilde dokunması, daha önce mutfak masasında beni tutuş şekliyle o kadar lezzetli bir tezat oluşturunuyordu ki...

Tek düşünebildiğim o an oldu.

"İkinci seçeneği seveceksin," dedi ve beni elimden tutup mutfaktan dışarı çıkardı. "Beni takip et."

YİRMİ BİR

*Kolektif'in Saymanı Maurice J. Pettigrew'dan
Yönetim Kurulu'na gönderilen telgraf*

TAŞ OCAĞI BULUNDU. DUR.

HİÇ DE BALIK TUTMUYORDUM! DUR.

İNSANLARLA BİRLİKTE WISCONSIN'E KAÇTI! DUR.

*"DÜNYANIN EN İYİ LOR PEYNİRİ" OLARAK REKLAMI
YAPILAN PEYNİR FABRİKASININ YOL KENARINDAKİ REKLAM
PANOSUNU GEZMEK İÇİN YOLUMUZDAN BİRAZ SAPTIK. DUR.*

*UZUN ZAMANDIR PEYNİRE HAYRANIM. DUR. NASIL
YAPILDIĞINI. DUR.*

LOR PEYNİRİ NASIL VE NEDEN GICIRDAR?

*DUR. ARKASINDAKİ BİLİMİ BİLMEK İSTER
MISIN? DUR.*

TUR HIZLI OLMALI. DUR.

BITİRDİĞİNDE, AVINI YERE İNDİRECEK. DUR.

*GECİKME İÇİN ÖZÜR OLARAK FABRİKA DÜKKANINDAN HEDİYE
GETİRECEĞİM. DUR.*

AMELIA

Çocukluğumdan beri geldiğim bir eve gözlerim kapalı bir şekilde götürülmek çok garipti. Beni yönlendiren kişi, beni yönlendirirken nefesinin altında *Sarı Tuğlalı Yolu Takip Et*'in akortsuz bir yorumunu mırıldanan bir vampir olduğunda daha da garipti.

"Dikizlemesen iyi edersin." Reggie'nin sesi kendinden memnun gibiydi. "Gözlerini açarsan sürprizi bozarsın."

Gülmekten kendimi alamadım. "Söz veriyorum dikizlemiyorum."

Beni nereye götürüyorsun?"

"Sadece biraz daha uzağa. Ah. İşte geldik." Bileğimi bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu. Sonra beni doksan derece çevirdi, böylece farklı bir yöne bakıyordum. "Artık gözlerini açabilirsin."

Ben yaptım.

"Şaka yapıyorsun."

"Öyle olmadığımı zaten tespit ettik."

Ona bakmak için döndüm. "Oyun dolabı mı?"

"Aynen öyle." Reggie'nin yüzü gülüyordu. "Bunun burada olduğunu bana söylemediğine inanamıyorum."

"Bu oyun dolabını yıllardır düşünmemiştim," dedim dürüstçe. "İlgileneceğin hiç aklıma gelmemişti."

Gülümsemesi kayboldu. "Neden olmasın?" Sesi gerçekten kırılgan geliyordu. "Oyunları severim." Kapıyı açtı, sonra da içeri girmemi işaret etti. "Önden buyurun leydim."

Eski kitapların ve açılmamış dolapların birbirine karışmış kokuları, içeri adım attığımda üzerime gelen güçlü deja vu dalgasından beni uzaklaştırmaya neredeyse yetiyordu. Ailemle oyun oynamak, evimizin dokusunun bir parçasıydı.

Ne zaman burada olduğumu düşünsem. Raflarda özenle dizilmiş kitap ve oyun yığınlarını görmek beni yeniden on iki yaşında hissettirdi.

Ama yirmi yıldan uzun bir süredir on iki yaşına gelmemiştim. "Üniversiteden beri buraya geldiğimi sanmıyorum," diye geçirdim içimden.

Reggie'ye döndüm ve ağzım kurudu.

Bir anda bu dolabın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Reggie o kadar uzun boyluydu ve omuzları o kadar genişti ki odadaki tüm alanı kaplıyor gibiydi. Belki de nerede olursak olalım böyle hissedecektik. Bir şekilde hayattan daha büyüktü, kendi cüssesinin bile kapsayabileceğinden daha büyüktü. Tek görebildiğim o olana kadar etrafımızdaki her molekülü, atomu ve parçacığı yerinden oynatan bir şey vardı onda.

Onunla kapalı bir alanda olmaktan duyduğum tepkiyi fark etmemiş gibiydi. Raflardaki oyunlara bakıyor, bana doğum günü olan küçük bir çocuğu hatırlatan bir heyecanla onları inceliyordu.

"Peki ya Settlers of Catan?" Üst raftan tanıdık kare bir kutu çıkardı. Eski bir baskıydı, kardeşlerim ve ben gençken o kadar çok oynamıştık ki kartlar oyun sırasında yediğimiz atıştırmalıklarla yapış yapış olmuştu. Elini omzuma koydu. Yakınlığımızı ve yalnızlığımızı hissettim, bedenim, kendime izin verirsem içinde kaybolabileceğim bir şekilde onunla gümbürdüyordu.

"Settlers'ı severim," dedim, sesim titriyordu, elinin orada durmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyordum. "Yine de seni uyarayım, rekabetçiyimdir."

"Ben de öyle."

"Hayır, gerçekten," dedim. "Ben her zaman kazanırım. Stratejim kusursuzdur."

Küçümsedi. "Seni hiçbir zaman övünecek biri olarak görmedim."

"Eğer doğruyu söylüyorsan bu övünmek değildir." Kutuyu ondan alma düşüncesiyle tuttum ama bırakmadı.

Ve sonra ikimiz de kutuyu tutuyorduk, parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Ellerimizdeki oyuna bakarak durakladım. Onun elleri benimkilerden çok daha büyüktü, tutuşu sıkılaştıkça parmak eklemleri biraz beyazlaşıyordu. Öpüştüğümüzde o eller yüzümü öyle şefkatle sarmıştı ki. Her nasılsa, onun dokunuşunun her yerde nazik olacağını biliyordum.

Bir anda ve bir gök gürültüsü kesinliğinde, masa oyunu oynarken onun yanında oturmanın *berbat* bir fikir olduğunu anladım.

O da aynı sonuca varmış gibi görünüyordu. "Kar ayakkabısıyla yürümek istemediğine emin misin?" Sesi her zamankinden daha tizdi, *kar ayakkabısı* kelimesinde çatlıyordu. "Catan Yerleşimcileri...şey. Oyun olarak biraz klişe, değil mi?"

Birdenbire, dondurucu gecenin içinde koşmak kulağa harika bir fikir gibi geldi. Kazara yakınlaşma riski olmayacaktı. Açıklanamaz bir şekilde el ele tutuşma ihtimalimiz yoktu. Tek başıma yatak odama gidip birkaç saat uyumaya çalışmak daha iyi bir karar olabilirdi ama bu noktada izci kız rozetleri gibi kötü kararları biriktiriyordum.

Devam etsek iyi olur.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Hadi yapalım şu işi."

- - - - -

KAR AYAKKABISI ÇOK DAHA YORUCU OLDU

daha
Hatırla

dım. Sonra tekrar, bunu en son yaptığımda

On yıldan daha uzun bir süre önce, çok daha gençken ve düzenli fiziksel aktiviteye daha alışkınken.

Ayrıca ilk kez gecenin bir yarısı bir vampirle denemiştim, bu da bir faktör olabilir.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" Reggie birkaç metre geride durmuş, kar ayakkabılarının kayışlarını ayarlamak için karda diz çökmüştü. Ben o kadar kat kat giyinmiştim ki neredeyse tanınmaz haldeydim, o ise sadece uzun kollu bir flanel gömlek ve mavi bir kot pantolon giymişti. "Bunlar tam oturmamış gibi hissediyorum."

Karın içinden geçerek onun durduğu yere doğru yürüdüm. Dışarısı o kadar aydınlıktı ki, ay ve yıldız ışığı kardan yansıyor, taktığımız kafa lambaları neredeyse gereksizdi. Yanına çömeldim ve bana en yakın kar ayakkabısına bir kez vurdum. "Bana iyi göründüler."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Eğer onları düzgün bir şekilde giyiyorsam, kar ayakkabısıyla yürümek neden bu kadar *zor*?"

Güldüm. "Öyle işte. Geri dönmek ister misin?"

"Hayır," dedi hızla. "Bana söz verdiğin iki saatlik molanın bitmesine daha seksen yedi dakika var. Hadi devam edelim."

Dışarısı her zaman çok sessizdi. Chicago'daki normal yaşam ile Wisconsin'e yaptığımız ziyaretler arasındaki en hoş farklardan biri buydu. Şimdi daha da sessizdi, kar her şeyi örtüyor ve tüm sesleri emiyordu. Etrafımızdaki sessizliği bozan tek ses ayaklarımızın altındaki karın çıkırtısı ve zorlukla aldığımız nefeslerdi.

Sonunda, büyükbabamın buraya düzenli olarak geldiğı zamanlarda av gezilerinde kullandığı ahşap bir kulübeye geldik. "Biraz mola verelim," dedi Reggie. İtiraz etmeyince beni içeri çekti ve

kapıyı arkamızdan kapattı. Isıtması ya da elektriği olmamasına rağmen içerisi daha sıcaktı. Kırık döşeme tahtaları bir süredir içeride kimsenin bulunmadığını gösteriyordu.

"Sanırım burası terk edilmiş," dedi Reggie, düşüncelerimi yankılayarak. Kulübenin içindeki küçük banka oturdu ve ona katılmamı işaret etti. Bedenlerimiz arasında biraz boşluk bırakmaya dikkat ederek oturdum. "Eğer birine ait olsaydı, öylece içeri giremezdim."

Kulübenin arkasında birisi küçük bir kar ailesine benzeyen bir şey inşa etmişti. Etraftaki küçük ayak izleri, bunun buralarda yaşayan çocuklardan bazılarının işi olduğunu gösteriyordu.

"Bunları yapan çocuklarla tanışmak isterdim," dedi Reggie aniden, sesi hüzünlü geliyordu. "Çocuklarla pek çok ortak yönüm var, biliyorsun."

Bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"İkimiz de korkusuzca yaşıyoruz," diye açıkladı. "Her ne kadar farklı yerlerden gelse de. Çocuklar dünyayı görüyor ve her günü korkusuzca yaşıyor çünkü kaybedecek neleri olduğunu henüz bilmiyorlar. Ben dünyayı görüyorum ve her günümü korkusuzca yaşıyorum çünkü kaybedecek bir şeyim kalmadığını çok iyi biliyorum."

Sözlerinde sadece melankoli değil, aynı zamanda teslimiyet de vardı. Çok çalıştığımı düşündüğünde beni kapıdan dışarı iten o hoppa geveze gitmişti. Hiçbir şeyi ciddiye almayan ve eğlenceli olduğu sürece her şeyi denemeye istekli görünen adam. Onun yerinde hem yaşlı hem de kemik yorgunu görünen bir adam vardı.

Elimi koluna koymak basit bir refleksti. Açıkça ihtiyacı olan birini rahatlatmak için içgüdüsel bir ihtiyaçla hareket ettim. Aklından geçenler hakkında konuşmak istediğine dair hiçbir işaret vermedi, ama kendimi bundan vazgeçiremeden, yine de oraya gittim.

"Bu ruh halini ne tetikledi?" Ben sordum. "Söylediğim bir şey mi?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne var? *Hayır!* Tabii ki hayır." Başını iki yana salladı. "Sanırım sadece... düşünüyorum." Boğazını temizledi ve bankta yanıma doğru kaydı. "Bu konuşmayı yapmak istediğine emin misin? Bütün bunların amacı sana hak ettiğin bir molayı vermektir. Benim hüzünlenmemi dinlemek için değil."

Bu sözleri söylerken bile değişen ifadesinden bu konu hakkında konuşmak istediğini anlayabiliyordum. "Sorun değil," dedim. "Bana anlatabilirsin."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun? İnsanların beni takip ettiğini söylediğimi?"

O geceyi düşündüm. Ben, ailemin yemeğine geç kalacağım endişesiyle dikkatim tamamen dağılmış bir halde apartmandan çıkıyordum. Reggie, kaldırımdan aşağı koşarak bana çarptı ve taşıdığım her şeyi düşürmeme neden oldu. Takipçilerinin onu bulmasını engellemek için ya onu öpüyormuş gibi yapmamı ya da gülüyormuş gibi yapmamı istemesi. Her şey olup biterken bile tüm bu karşılaşmanın tuhaf bir ateş rüyası olduğunu düşünmem.

"Hayal meyal," diye takıldım. "Seni takip eden insanlar *var mıydı?*" "Evet."

Nefesim kesildi. "Kim?"

Gözlerini kapadı ve kulübenin duvarına yaslandı. "Grup kendine Kolektif diyor. Onlar şey gibi... Bilmiyorum. Tuhaf bir kanunsuz vampir tarikatı sanırım?"

"Kanunsuz bir vampir tarikatı mı?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Evet," diye kabul etti. "Her bir üyenin soyu, yüz yıl önce bir partide ölen bir grup güçlü vampire kadar uzanıyor." İçini çekti. "Teknik olarak ben de yapabilirim. Gerçi bu ortak noktalarımızın başlangıcı ve sonu." Gözlerinde tanıdık bir parıltıyla bana baktı ve onu oldukça iyi tanımaya başladığımı fark ettim, çünkü bunu yapmadan bir an önce mizahla konuyu saptırmak üzere olduğunu tahmin ettim. "Başlangıç olarak, Kolektifteki herkesten *çok* daha iyi dans ederim. Partilerim de daha iyi."

Dikkatimi dağıtmak için yaptığı bariz girişimi görmezden geldim. "Eğer aynı... vampir atalarına ya da her neyse, sahipseniz, bu akraba olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Kime sorduğunuza bağlı," dedi, tüm mizah izleri yine kaybolmuştu. "Şahsen benden her şeyimi alan ve beni bugünkü ben yapan canavarlara hiçbir şey borçlu olduğumu düşünmüyorum. *Kardeşlerim* aynı fikirde değil." Kelimeyi zorlukla gizlenmiş bir küçümsemeyle söyledi. "Tuhaf kanunsuz tarikatlarının temelinde Kurucu Sekiz adlı bir gruba duydukları saygı var. Temelde atalarımızın atalarının ataları."

"Tamam... Peki... ne yaptın da onların *kanunsuz* musun, yoksa her neysen?"

Yüzü kapandı. Benden uzağa, küçük kulübemizi çevreleyen yarım daire şeklindeki kardan adamlara baktı.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir parti vardı," dedi çok sessiz bir şekilde. "Yüz elli yıl önce, aşağı yukarı on yıl önce."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Sen..." Dağınık aklımı toplamaya çalıştım. "Yüz elli yaşında mısınız?"

"Hayır."

"Ama az önce dedin ki-"

"Bu partinin yüz elli yıl önce olduğunu söyledim." Bana hüzünlü, alaycı bir gülümseme verdi. "O zaman zaten yüz yaşından fazlaydım."

Aceleyle, vampirler hakkında gerçekten bildiğim tek şeyin Reggie'nin bana anlattığı bir avuç şey ve yıllar boyunca popüler kültür aracılığıyla topladığım küçük ayrıntılar olduğunu fark ettim. Sanırım bir düzeyde vampirlerin ölümsüz olduğunu zaten biliyordum. Sadece üzerinde durmak için hiç fırsatım olmamıştı.

Şimdiye kadar.

"Oh," dedim zayıf bir sesle.

"Her neyse," diye devam etti, sanki yanındaki bankta paradigma değiştiren farkındalıklar yaşamıyormuşum gibi, "bir yangın çıktı. Bazı insanlar öldü. Diğer insanlar bundan benim sorumlu olduğumu düşünüyor. Kolektif kesinlikle öyle düşünüyor." İçini çekti ve ellerine baktı. "Kolektif, tabiri caizse, benim tarzımdan hiç hoşlanmadı. Bizimkiler öldüğünden beri Kolektif benimle ciddi bir derdi varmış gibi hissediyor."

Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ettim.

"Reggie-
yangından siz mi sorumluydunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. En azından onların düşündüğü şekilde değil."

Aniden ayağa kalktı, sanki konuşurken adım atmak ister gibiydi. Ama sonra volta atmanın metrelerce karda yürümeyi gerektireceğini fark edince daha iyi düşünmüş gibi göründü. Tekrar yanıma oturdu, biraz mahcup görünüyordu.

"Bir vampiri öldürebilecek pek bir şey yoktur," diye devam etti. "Çoğumuz gececiyizdir ama *güneş ışığında yanma* olayı bir efsanedir. Kalbimize tahta bir kazık saplamak işimizi görür ama bu da herkesi öldürür." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bir vampirin hayatını güvenilir bir şekilde sona erdirecek tek şey, birinin evine açık bir izin olmadan girmektir - bir bomba patlamış gibi patlarız

içimizde, çok iğrenç ve ateş. The Collective'in kötü tarafına geçtiğim gece mecazi ve gerçek anlamda ateşle oynuyordum diyelim."

Rüzgâr o anda şiddetini artırarak barakamızı salladı. Eski ahşap duvarlardaki boşluklar soğuk havanın içeri girmesine izin veriyordu. Titredim ve refleks olarak Reggie'ye yaklaştım.

Yavaşça -eğer dokunuşu hoş karşılanmazsa ondan uzaklaşmam için bana fırsat vermek istercesine- bir kolunu etrafıma dolayarak beni kendine çekti. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeme izin vermeden bunu yapmasına izin verdim. Omzuna bastırmadığı yanağımda rüzgârın soğuk ısırığını hissettim ama vücudunun beklenmedik sıcaklığıyla neredeyse fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Tekrar yerleştikten sonra hikâyesine devam etti. "On dokuzuncu yüzyılın sonlarında pek de iyi bir insan değildim," diye düşündü. "Elbette toplu katliamdan çok uzak durdum," diye ekledi aceleyle, bana yan yan bakarak. "Ama yangın sırasında, şakacı ve pislik biri olarak haklı bir şöhretim vardı. O partideki bazı insanların neden orayı ateşe verdiğimi düşündüklerini anlayabiliyorum."

"Peki bu neden oldu?"

Kolu bana biraz daha sıkıca sarıldı. Başka tarafa baktı. "Kesin bir şey söyleyemem ama muhtemelen ön taraftaki meşalelerin *yanına* bıraktığım, *hepinizden nefret ettiğimi ve burayı yakıp kül edeceğimi* yazan imzalı nottur."

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Cevap vermedi. Bakışlarımla buluşmadı. "Reggie, bu *cidden* aptalcaydı."

"Farkındayım." Boştaki elinin eklemlerini dizine vurmaya başladı. Gergin bir tik. "Ama o notu yazdığımda sadece bir pislik gibi davranıyordum. İnsanları kızdırmaktan başka bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu. Partide başka birinin daha olduğunu nereden bilebilirdim

ki?

Bu notu görüp ondan ilham alacak ve *evet, burayı yakmak kulağa harika bir fikir gibi geliyor* diye mi düşünecekler?"

Sesi umutsuz geliyordu. Eğer daha nazik biri olsaydım, Muhtemelen bu konuda hassas davranır ve bir sonraki sorumu sormazdım. Ama bilmek zorundaydım. "O notu tam olarak neden yazdın Reggie?"

Bir başka keskin rüzgâr kulübeyi salladı. "Bu terapinin moda olmasından bir asır önceydi. Ama eminim ki o zamanlar bir terapistle gidiyor olsaydım, bana ölümsüzlük ve ölümsüz olmak için kaybettiğim her şey baş edebileceğimden daha fazla olduğu için saldırganlaştığımı söylerlerdi."

Kalbim sıkıştı. Sonsuza kadar yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama şimdi düşününce ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. Otuz beş yaşında zamanda donmuş olmanın bazı bariz avantajları vardı, ancak arkadaşlar ve aile yaşlanmaya devam ederken ve sonunda ölürken hala otuz beş yaşında olmak nasıl bir his olurdu?

"Sonunda herkes ölür," dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Vampir olmayan herkes... ölür. Vampirler bile beş yüz yıl kadar sonra biraz tuhaflaşmaya başlar." Yere baktı. "Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım -bir sürü eşek şakası ve daha kötüsü- çünkü..." Sözüünü yarıda kesti ve göz ucuyla bana baktı. "Muhtemelen birilerine çok yaklaşımdan korktuğum için. Çünkü insanlara yakınlaşmak sadece sonunda acıya yol açar."

Günün erken saatlerinde söylediği sözler aklıma geldi. *Dürüst olmak gerekirse, seni öpmek muhtemelen benim açımdan da bir hataydı.*

Demek istediği bu muydu?

"Yani," dedim, bana anlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışarak, "son yüz elli yıl boyunca insanların yaklaşmasını engellemek için bir pislik miydin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Davranışlarımı geçmiş zaman kipinde bu şekilde tanımlayabilir misin bilmiyorum."

"Bana pislik gibi davranmadın."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım bu doğru." Bakışları yumuşadı. "Sana bir kez bile pislik gibi davranmak istemedim."

Bana attığı bakışla ne yapacağımı bilemiyordum. Çok fazla, çok sıcaktı. Başka tarafa bakamadım. "Bu beni kaybetmekten endişe edecek kadar sevmediğin anlamına mı geliyor?"

Bu sözleri söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Yüzünde tanımadığım bir ifade belirdi. "Hayır," dedi. Beni kendine daha da yaklaştırdı. Direnmediğimde ya da uzaklaşmadığımda, bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Bu hiç de öyle bir şey değil."

Yüzü o kadar yakındı ki nefes alışının tadını bile alabiliyordum. Onu öpmek dünyadaki en kolay şey olabilirdi. Dürüst olmak *gerekirse* onu öpmekten daha kolay. Başımı hafifçe eğmemle dudaklarımız buluşacak ve dünyalarımız yeniden birbirine çarpacaktı. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu - bunu iliklerime kadar hissedebiliyor, gözlerinin büyümesinden anlayabiliyordum - ama ilk hamleyi yine onun yapmayacağını biliyordum. Gözleri ağzıma kayarken bile, gelecekteki öpüşme seanslarına karşı daha önceki uyarım açıkça aklının önündeydi.

"Bu gece burası çok güzel, değil mi?" Aramızda kaynayan gerginliği kırmak için çaresizce sordum. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Ne de olsa burada sarılmak onu öpmek demek değildi. *Bu bir şey değiştirmeyecekti.*

mantığımı kaybetmeme ve onu öpmek gibi onunla yatmak istememe neden oldu. *Bu* iyiydi. "İçeri dönmeden önce bir süre daha burada kalalım."

İç çekti. Bir an sonra diğer kolu da gelip beni sardı.

"Elbette," diye mırıldandı başımın tepesine doğru. "Sen istediğin sürece."

REGINALD

Amelia uyuyakalmış olmalı.

Bir an ay ışığının ormandaki karların üzerinde ne kadar güzel parıldadığı hakkında yorum yapıyordu. Sonra, nefes alıp vermesi derinleşti, bedeni kollarımda hareketsiz ve sıcaktı.

Onu hissetmek, ona en karanlık sırrımı söylediğimde hiç irkilmemesi beni öylesine büyülemişti ki, o titremeye başlayana kadar dışarısının buz gibi olduğunu kalın kafama sokamamıştım.

İçimde adrenalin gibi şiddetli bir koruma dalgası oluştu.

Amelia'yı içeri almam gerekiyordu.

Onu kucağıma aldım, donmuş kalbim onun ne kadar hafif ve kırılgan olduğunu görünce parçalandı. Onu çok kolay incitebileceğimi fark ettim. Asla vermem. Onu göğsüme yaslardım ve bedenimin bir insan sıcaklığına sahip olmasını diledim. Dışarıda hava donma noktasının çok altındaydı.

Ya onu doğa koşullarından korumak için yeterli değilsem?

Eve giden yolun yarısına geldiğimizde biraz kıpırdandı. "Yapma," diye mırıldandı, başı omzuma yaslanmıştı.

Uykulu nefesleri boynuma sıcak hava üflüyordu. İstedğim her şey gibi kokuyordu. *Tanrım*, onu tamamen uyanıkken öpmek istiyordum. Daha önce kar ayakkaabılarıyla yaptığım mücadelenin beni daha insani göstermek için bir oyun olduğunu fark edemeyecek kadar uykulu olduğunu umarak adımlarımı hızlandırdım. "Yürüyeblirim."

Sanki onu eve götürmeden önce gerçekten yere bırakacaktım gibi. İçeri girdikten sonra bile onu yere bırakacak gücü kendimde bulduğumdan emin değildim. *Tehlikeliydi*, içimden bir ses bağııyordu. *Bu daha sonra sadece acıya neden olacak.*

Görmezden geldim.

"Ben bunu yapacak cesareti bulana kadar on beş dakikadır uyuyordun," dedim. Ve sonra, aptal ağzımın başka bir şey söylemesine engel olamadan, "Uyurken çok güzelsin."

Ve sonra, evdeydik. Sonra, onun yatak odası.

Hiçbir şey söylemeden onu içeri taşıdım ve yavaşça yatağına yatırdım. Arkamı dönüp odadan çıkmalıydım ama yapmadım. Geri çekilip ona baktım, muhteşem ve davetkârdı, güzel koyu sarı saçları yastığının üzerinde yumuşak dalgalar halinde kıvrılıyordu.

Eğer gözleri açık olsaydı, ona ne kadar umutsuzca aşık olduğumu yüzümün her yerinde görebilirdi.

Dışarıdan uğultulu bir rüzgâr daha geldi. Tüm evi salladı, pencere camlarını takırdattı. Işıklar titredi ama neyse ki sönmedi. Belli ki kar fırtınası bizimle uğraşmayı henüz bitirmemişti.

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kolumu çekiştirdi.

"Kal," dedi, sesi korkmuş gibiydi. Rüzgar şiddetlendi tekrar yatak odasının penceresindeki panjurların gıcırdamasına ve dışarıdaki saçakların inlemesine neden oldu. Gözlerini tekrar sıkarak kapattı. "Bunu itiraf etmek utanç verici ama

Kış fırtınaları geceleri beni korkutur. Eğer ben odamda, sen de kulübenin diğer ucunda olursan, gerçekten yapayalnız olduğumu hissedeceğim." Ve sonra, çok daha sakın bir sesle ekledi, "Yatağım iki kişi için yeterince büyük."

Zihnimin iki temiz yarıya bölündüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

Birincisi merak etti, *onunla burada kalmak gerçekten o kadar kötü olur mu? Bu odadaki yatak geniş ve eğer tüm kıyafetlerimizi giyiyorsak... ne zararı olabilir ki?*

Geri kalanı, şüphe uyandıran bir sesle Frederick'in, bunu düşündüğüm için bile beni kazığa oturtmakla tehdit etti. O da bir insandı ve anlaşmamızın kuzeninin düğününden sonra da devam etmesini istediğine dair hiçbir işaret almamıştım. Bunun bir felaketle sonuçlanma potansiyeli çok büyüktü.

Bu gece birlikte vakit geçirmeyi teklif ettiğimde, onu rahatlatmak ve gülümsemesini sağlamak dışında hiçbir art niyetim yoktu.

Çılgınca bu durumu enine boyuna düşünmeye çalıştım. Ama sonra tekrar kolumu çekiştirdi ve korkmuş gözlerle bana baktı ve tüm muhakeme yeteneğim beni terk etti.

"Emin misin?" Sessizce sordum. Emin olmasına ihtiyacım vardı. "Bu gece yalnız uyumak istemiyorum," dedi tekrar. Sesi utanmış gibiydi. "Bu kadar çok insan olmasına alışkın değilim.

Burada çok fazla boş alan var. Fırtına sırasında bununla başa çıkamam." "Tamam," dedim. "Geceleri pek uyuyamıyorum. Ama ben olsam

Bu gece seninle kalmaktan mutluluk duyarım. Burada. Sadece, bilirsin işte. Uyumak için." Zihnim kısa devre yapıyordu. Saçmalıyordum. Eğer yüzüm kızarabilseydi, bunu kesinlikle yapardım. "Seni fırtınadan korumak için ya da... her neyse. Ama itiraf etmeliyim ki biraz kafam karıştı. Bu gece erken saatlerde öpüşmemizin bir hata olduğunu söylemiştin."

"Bu öpüşme olmaz," dedi çok hızlı bir şekilde. "Bu sadece-"

"Uyuyor." "Aynen öyle."

Yatakta onun yanındaki boşluğa baktım. Kesinlikle ikimiz için de yer vardı ama ya gece uyandığında fırtınadan çok yanında kimin uyuduğundan korkarsa? Ya da daha kötüsü: Ya gece uykuda yer değiştirirken birbirimize dokunursak? Bu düşünce midemi kelebeklerle doldurdu. Başı göğsümde. Bacakları yorganın altında benimkilere dolanırdı.

Hayır, yine Frederick'inkine benzeyen bir ses bağırdı.

"Aramızda bir bariyer oluşturmak ister misin?" Zayıfça teklif ettim. "Yastıklarla ya da başka bir şeyle?" Bir keresinde bir televizyon programında insanların bunu yaptığını görmüştüm. Sonunda onlar için nasıl sonuçlandığını hatırlayamıyordum ama sağlam bir strateji gibi görünüyordu.

"Ben oldukça derin uyuyan biriyim," dedi. "Bir bariyerin gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Teknik olarak, benim için yer açmak kolaydı. Ama yatağın ikimize de yetecek kadar büyük olması önemli değildi. Onun yanına uzandığım anda -ben battaniyelerin üstüne, o da altına- varlığı beni bir mıknatıs gibi kendine çekti. Yan tarafıma dönüp ona bakma dürtüsü çok güçlüydü.

Karşı koymadım.

Sırt üstü yatmış, kendi cazibesine teslim olmaktan kaçınmaya çalıştığını düşündüren bir yoğunlukla tavana bakıyordu. Profili, pencere panjurundaki çıtaların arasından gelen ay ışığıyla yıkanıyordu.

Bu kadar açık bir şekilde yasak olan biri neden bu kadar güzel olmak zorundaydı?

"İyi geceler, Amelia." Dayanılmaz derecede gergindim, vücudumdaki her hücre onun yakınlığının aşırı farkındaydı. Hafifçe gülümsedi ve gözlerim çaresizce dudaklarına kaydı. Daha önce onu öpmenin bir hata olduğunu söylediğimde haklıydım. Parmak uçlarımla gülümsemesinin şeklini izlemek için uzanmak da kesinlikle aynı derecede aptalca olurdu.

Yorganı çenesine kadar çekerek, "İyi geceler," dedi.

Saat neredeyse sabahın dördüydü ve çok yorgun olduğunu biliyordum. Yeterince eminim, neredeyse anında uykuya daldı.

YİRMİ İKİ

BoisterousBulleter's Discord Sunucusu, #off-topic kanalından alıntı

Selam.

REGINALD_THE_V: Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ve muhtemelen hepiniz uyuyorsunuz

REGINALD_THE_V: ama çıldırıyorum. fırtınadan korktuğu için A'nın yatağında uyuyorum ve sadece uyumak istediğini söyledi ama

REGINALD_THE_V: BU GERÇEKTEN ÇOK ZOR

ANDIFROMAUSTRALIA: ohohoho NİHAYET, iyi şeyler için ASLA uyanık değilim

ANDIFROMAUSTRALIA: "Bu gerçekten çok zor" derken durumun mu zor olduğunu yoksa **sizin** mi zor olduğunuzu kastediyorsunuz?

REGINALD_THE_V: Durumu kastetmiştim ama... ikisi de mi?

ANDIFROMAUSTRALIA: YESSSSSS

AMELIA

Yanmış karbonatın nahoş kokusuna GÖZLERİMİ KIRPARAK AÇTIM.

Mutfakta neler olduğunu araştırabilmek için doğrulmaya çalıştım. Ama yapamadım. Yüzüm geniş, sert bir göğse bastırılmıştı. Ağır bir kol yanımdan sarkarak beni kendine çekti.

Bekle.

Yatakta yanımda biri vardı.

Dondum kaldım, önceki gecenin olayları bir anda aklıma geldi.

Aman Tanrım.

Reggie'den yanımda uyumasını istemiştim. O da *kabul* etmişti.

Pencereden içeri parlak güneş ışığı süzülüyordu. Ne kadar zamandır

böyle sarılmış mıydık? "Reggie?"

Fısıldadım.

Uyanmadan kıpırdandı ve beni bedenine daha da yaklaştırdı. İkimiz de kıyafetlerimizle uyumuştuk. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Uzun kollu flanel gömleğinin kumaşı yanağımda çok yumuşaktı ve inanılmaz derecede güzel kokuyordu. Çamaşır deterjanı kokusu, serin erkek teni ve tamamen başka bir şey, tamamen *Reggie* kokusu ona yapışmıştı. İçinde oyalanmak istedim.

Ama hayır.

Bu her neyse ona teslim olamazdım.

"*Reggie*," dedim tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Hem onu uyandırmak hem de uyuşuk beynime benim de bu yaktan çıkmam ve aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini hatırlatmak için. Omzunu hafifçe salladım. "Uyan."

Bir gözünü açtı.

"Amelia?" Yüzüme odaklanmakta zorlandığı için bir anlık şaşkınlık yaşadı. "Ne-?" Ve sonra, farkına vardı. Sarsıldı ve sanki onu yakmışım gibi kendini benden geriye attı. En azından kısmen; bacaklarımız hala yorganın altında birbirine dolanmıştı. "Oh, *kahretsin*. Özür dilerim. Fark etmemiştim-"

Tüm bu saçma durumla ilgili bir şey - karda mahsur kalmak ve vampir artı-birimle kim bilir daha ne kadar mahsur kalmak; ona kesinlikle bir daha öpüşemeyeceğimizi söylemek, ancak aynı gece onu yatağıma davet etmek ve kollarına sarılıp uyumak içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Gülmeye başladım. Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi ama bir kez başladıktan sonra duramadım. Sessiz bir kıkırdama olarak başlayan şey hızla o kadar sert bir kahkahaya dönüştü ki nefes nefese kaldım.

Kendimi kontrol altına almaya çalışırken derin nefesler aldım. "*Tanrım*, Reggie, birlikte olduğumuza inanamıyorum."

"Bu kadar komik olan ne?" Reggie sırtıyordu, açıkça Sevindi ama gözlerinin kenarları şaşkınlıkla kırıştı. Bana yaklaştı, kolu tekrar belime dolandı. "Farkında olmadan bir şaka mı yaptım? Genelde ne zaman komik olduğumu bilirim."

"Burada, bu yatakta sıkışıp kaldığımıza inanamıyorum... Sen bir *vampirsin*!" Kahkahalarım arasında söyledim.

"Öyleyim," diye kabul etti. Şimdi bana gülümsüyordu.

"Ve evet,

Öyleyiz. Acıktıysan krep yaptım. Uyuyamadım. Gerçi çok fazla karbonat kullanmış olabilirim. Çay kaşığı bulamadım, *on* yerine büyük bir ölçü kabı kullandım."

Demek o koku buydu. Bu beni daha çok güldürdü. Doğrulup karnımı tutarken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Aman Tanrım, yapamam-"

"Şu anda ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Sözleri histerimi bir bıçak gibi kesti. Kahkahalarım, içinde bulunduğumuz durumun gülünçlüğü eriyip gitti. Geriye kalan tek şey yakınlığımız, bacaklarımızın yorganın altında hâlâ birbirine dolanması ve onun benimkileri delip geçen parlak mavi gözleriydi.

Yutkundum. "Ben... Ben neyim?"

"Sanki bir asırdır seni böyle görmek istiyordum," diye nefes aldı. Yatakta yanıma oturdu, sonra parmak uçlarını yanımda, boynumda gezdirdi. Yavaşça, sanki bana dokunmasını istemiyorsam onu reddetmem için bana fırsat verircesine. Yine de istiyordum. Dokunuşuyla, aramızdaki boşluğun aniden nefessiz ve sıcak hale gelmesiyle ürperdim ve onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadım. "Tanıştığımız geceden beri seni böyle güldürmek istiyordum. Senden gülmeni istediğimde gülüyormuş gibi yapma konusunda çok kötüydün, ama geriye dönüp baktığımda bunun iyi bir şey olduğunu görüyorum. Çünkü kendini *gerçekten* bıraktığında nasıl biri olduğunu görseydim, dizlerimin üzerine çökerdim. Tam o anda ve orada."

Artık gülmüyordum, nefes alışım yavaşlıyor olmalıydı. Ama yavaşlamıyordu. Onunki de hızlanıyordu. Bunu göğsünün inip kalkışından, burun deliklerinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde genişlemesinden anlayabiliyordum. Aklım başımda olsaydı, muhtemelen ona yaklaşırdım. Eline uzanmamak için kesinlikle mantıklı davranırdım. Ama sanki burada bir sınırdı yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. İş ve iyi kararlar konusunda endişelenmek zorunda olmadığımız bir yer. Ve çoğu zaman onun gibi vampirlerin benim gibi insanlarla beslendiği gerçeğinden.

Karnımda bir yumruk gibi sıkılaşıp gergin bekleyiş onun yüz ifadesine de yansımıştı. Gözleri yüzüme sabitlenmişti, sanki bakışlarını kaçırırsa ne yapacağından emin değilmiş gibiydi.

"Seni öpebilir miyim?" Sesi sessizleşmişti. Neredeyse utangaç. "Seni öpmek istemiyorum-"

"Evet."

Her açıdan yanlış bir karardı. Romantik karışıklıklar için çok meşguldüm. O bir *vampirdi*. Ama hepsini bir kenara ittim. Canlı bir tel gibiydim, vücudumdaki her sinir ne kadar zamandır deneyimlemediğim bir şekilde uyanıktı. Bunu *istiyordum*. "*Bana hiçbir şey yapmıyorsun*."

Uzandım ve parmaklarımı yumuşak sarı saçlarına geçirdim. Tırnaklarımı kafa derisinde hafifçe gezdirirken kırık bir sesle inledi.

Beni öptüğünde, bu gerçek bir öpücükten çok nefeslerin tatlı bir karışımı, dudaklarının benimkilere nazikçe sürtünmesiydi. Neredeyse başlar başlamaz geri çekildi, beni nefessiz ve istekli bıraktı. İstedğim buysa, bana bunu bitirme fırsatı verdi.

Reggie gözleri yüzümden hiç ayrılmadan, "Seyirciler olmadan sana dokunmamın asıl planın bir parçası olmadığının farkındayım," diye söze başladı. Dudakları çok yumuşaktı. Onlara tekrar *ihtiyacım vardı*. Hemen şimdi. "Kesinlikle benim planımın bir parçası değildi. Ama tanıştığımız gecedен beri tek istediğim sana dokunmaktı."

Sözlerindeki sıcaklıktan ürperdim. "Tanıştığımız gecedен beri mi?"

"Evet." Beni kasıtlı olarak kucağına çekerken bana olan tutuşu sıkılaştı. Ona sarıldım, vücutlarımız göğüs göğüse birbirine kenetlendi. "O gece senden uzaklaşırken bile tek düşünebildiğim şey

elini tutmanın nasıl bir his olduğunu. Seni öpmek." Gözleri ağzıma kaydı. "Bunun gerçekliği hayal ettiğimden çok daha iyi. Bu da bana sana başka şekillerde dokunmanın gerçekliğinin de hayal ettiğimden daha iyi olup olmayacağını merak ettiriyor."

Sözleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Burun delikleri alevlenirken gözleri dalgalanarak kapandı. Kanımın damarlarımda daha sert pompalanmasının kokusunu alabiliyor muydu? Bu fikir beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

"Bana dokunmayı hayal ettin mi?" Başardım.

Uzun bir duraklama.

Başını salladı.

Dışarıda rüzgâr yine şiddetleniyordu. Zar zor duyuyordum. Sadece kalbimin atışını, Reggie'nin beni o kadar yakın tuttuğunu, aynı havayı soluduğumuzu ve onun beni tekrar öpmesini o kadar çok istediğimi duyuyordum ki bu bana biraz delilik gibi geliyordu.

Daha sonra konuştuğumda, zorlukla tanıdığım cesur bir sesle konuştum. "O zaman yap."

Ben daha nefes alamadan ağzı ağzımdaydı, beni soluk soluğa bırakacak şekilde yutuyor, bir dakika önceki nezaketinden hiçbir şey göstermiyordu. Boğulmak üzere olan bir adam gibi öpüyordu: çaresizce ve doyamıyormuş gibi. Dudakları dudaklarıma o kadar sert yapıştı ki morarmış gibi hissettim, dili dudaklarıma dalmadan önce sadece bir an dudaklarımda kenarlarında gezindi.

Bana belli belirsiz *iyi misin* gibi bir şey sordu. Ama kulaklarımdaki kan şırıltısından ve kalbimin hızlı atışından onu zar zor duyabiliyordum. Cevap olarak kollarımı geniş omuzlarına doladım, parmaklarım tekrar saçlarına dolanmak için yukarı uzandı. Bu adam beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde pervasızlaştırmıştı. Kimseye karşı değil.

Bunları ona anlatacak kelimelerim yoktu, onun yerine gösterdim.

Onu öpmek zor bir sorunun çözümünü nihayet bulmak gibiydi, hem zihinsel hem de fiziksel olarak coşku vericiydi. Avuçlarımı göğsünde gezdirebilmek ve ona dokunduğumda kaslarının kasılmasını ve esnemesini hissedebilmek için ona üstsüz ihtiyacım vardı. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırdım, keskin nefes alışının tadını çıkardım, sadece flanel düğmeli gömleğinin alt kenarına geldiğimde durakladım.

İşe yaramaz parmaklarımla düğmeleri kurcaladım. "Off," diye mırıldandım dudaklarına karşı, ihtiyaçtan tek heceli hale gelmiştim. "İstiyorum-"

Ben daha sözümü tamamlayamadan hem fanılayı hem de onun altına giydiği ince tişörtü kafasından çekip omzunun üzerinden attı.

Sonra her bir bileğimi avuçlarının arasına aldı ve beni kollarım başımın üzerinde yatağa sabitledi.

Konumumuzdaki değişiklik onun içindeki bir şeyi serbest bırakmış gibiydi. Sert bir iniltiyle beni tekrar öptü, bileklerimi bir mengene gibi kavramıştı. Aynı anda her yerdeydi; ağzı yanağımda, çenemde, boynun omuzla birleştiği hassas nabız noktasındaydı. Vücudumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken, tenimden fırlamama saniyeler kalmış gibi hissediyor, altında kıvranıyordum.

Merak ediyordum, aramızda hiçbir giysi olmadan onunla ete kemiğe bürünmek nasıl bir his olurdu? Bir anda bilmek zorunda kaldım. O anda tek istediğim buydu.

Tam bluzumu çıkarıp kendi giysileriyle birlikte yere atması için yalvaracaktım ki bileklerimi çözdü. Doğrulup her iki omzuma birer elini koydu.

"Bir şeyler yemem lazım," dedi nefes nefese kalarak. Sesi taş üzerinde çakıl gibiydi. "Bizden *önce... önce.*"

Bana söylemeye çalıştığı şeyi anlamam biraz zaman aldı.

battı. Ve sonra, bir anda, oldu.

Bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Oh," dedim. Sonra da kendimi aptal gibi hissederek "Neden?" diye sordum.

Uzaklara baktı, rahatsızdı. "Sadece bunu yaparsam daha iyi olacak. Daha güvenli. Senin için."

Şimdi beslenmezse yakınlaşma sırasında kontrolünü kaybeder mi? Beni ısıtır mıydı? Hâlâ mantıklı düşünebilen küçük bir parçam, daha fazla ayrıntıya girmemesinin kırmızı bayrakların en kırmızısı olduğunu haykırıyordu. Onu umursamayacak kadar çok istiyordum.

"Çabuk geri gel," dedim. Yalvardım, gerçekten. "Lütfen."

İnledi, sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Seni uzun süre bekletecek gücüm yok." Kıkırdadı. "Görünüşe göre kendimde de yok. Serin kalsınlar diye malzemelerimi garaja sakladım. Sadece birkaç dakikalığına gideceğim. Söz veriyorum."

Sonra odadan koşarak çıktı. Garaj kapısının gıcırdayarak açıldığını ve arkasından kapandığını duydum.

Geri döndüğünde giyecek seksi bir şeyler bulma umuduyla bavulumu karıştırma fırsatını değerlendirdim. Ya da en azından, kıyafetlerimin altına giydiğim uyumsuz pembe ve kireç yeşili sütyen ve külot kombinasyonundan daha seksi.

Ümitsiz bir vakaydı. Neden Sophie'nin tavsiyesine uyup çantama ince bir şeyler sıkıştırmamıştım ki? Dışarıda yağan karın artık imkânsız hale getirdiği yürüyüşler için yanıma bir çift yürüyüş botu almak d ı ş ı n d a , bu yolculuk için yaptığım tek planlama hangi iş dosyalarını yanıma almam gerektiğini düşünmekti.

Hazırlanmak için *gerçekten* yapmam gereken şeylerin hiçbirini yapmamıştım. Hava durumunu kontrol etmek gibi. Ya da biz buradayken Reggie'nin bana dokunmasını isteyebileceğimi tahmin etmek gibi.

Sinirle önce gömleğimi, sonra da sütyenimi çıkardım; göğüslerimin görüntüsünün, onları süslemek için güzel bir şey getirmediğim gerçeğinden onu uzaklaştıracağını umuyordum. Oda soğuktu, çıplak tenime çarpan hava göğüs uçlarımın gerilmesine neden oluyordu.

Sonra yatağa geri oturdum, battaniyeleri etrafımda baştan çıkarıcı bir şekilde düzenlemeye çalıştım. Ve bekledim.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

YİRMİ ÜÇ

*The Collective'in Saymanı George'dan The Collective
Yönetim Kurulu'na gönderilen telgraf*

SAKLANDIĞI WI EVİNİN DIŞINDA AVLA KARŞILAŞTIM. DUR.

BİZ YAKALAYAMADAN UÇUP GİTTİ. DUR.

RÜZGARIN DURUMUNA BAKILIRSA

CHICAGO. DUR.

(KEŞKE BEN DE UÇABİLSEYDİM. DUR.)

(BU BÜTÜN ÇABAYI BASİTLEŞTİRİRDİ. DUR.)

(AYRICA UÇMAK GERÇEKTEN HARİKA. DUR.)

*ADALET YAKINKEN AVI KAYBETMENİN KEFARETİ OLARAK KÖPÜK
"PEYNİR KAFA" HEDİYESİNİ GERİ GETİRİYORUM. DUR.*

AMELIA

Reggie'nin yatağa dönmesi için yirmi dakika bekledikten sonra endişelenmeye başladım. Kulübeyi ve çevresini araştırdım, ancak ön kapının yaklaşık on metre ötesinde karda birkaç ayak izi dışında, hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.

Öğleden sonra geri gelmesini beklemekten vazgeçtim.

Gerçekten de bir vampir tarafından seks için ekilmiş miydim? *Sonunda* Sophie'yi dinledikten ve cazibeme yenik düşmeye karar verdikten sonra mı? Reggie, yatak odamdayken birlikte yatma fikrinden çok hoşlanmış görünüyordu ve numara yaptığını sanmıyordum. Ama belki de yapmıştır?

Tanrım.

Bu, özgüvenimin ihtiyaç duyduğu şeyin tam tersiydi.

Dondurucuda hâlâ bir bardak çikolatalı sorbe vardı. Bir oturuşta bitirmek klişe olsa da, yaşanacak daha kötü klişeler olduğuna karar verdim.

Ama şerbet önüme geldiğinde, Reggie'nin onu elde etmek için yaptığı her şeyi düşündüm.

Gülümsemeni görmek için kar fırtınasına bile göğüs gererdim.

Bir de benim için mutfak tezgahına bıraktığı dağ gibi korkunç krep yığını vardı. Çok fazla kabartma tozu kullandığından endişelenirken haklıydı ama önemli değildi. Onları benim için yapmıştı, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece kahvaltıda yiyecek özel bir şeyim olsun diye.

Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ve şimdi mutfağa bakarken, her nereye gittiyse, oraya varmak için acele ederken tüm eşyalarını geride bıraktığını gördüm.

Telefonu da dahil. Ve Yaşlı Fuzzy.

İşte o zaman panik başladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Bu durum hakkında konuşmak için aklıma gelen tek bir kişi vardı. Bu beni bir yere götürmeyebilirdi ama zaman geçtikçe hiçbir şey yapmadan öylece oturamayacağımı daha iyi anlıyordum.

Bir elimde yarım kalmış şerbet, diğer elimde telefonumla, Frederick'i bir noktada eklemiş olmayı umarak rehberimde gezindim.

Bingo. İşte oradaydı.

AMELIA: Merhaba Frederick

AMELIA: Bu Amelia Collins AMELIA:

Sam'in kız kardeşi

**AMELIA: Sanırım birkaç ay önce
kardeşimin evindeki bir partide
tanıştık.
önce**

Beni arayabilir misin?

Telefonum hemen çalmaya başladı.
"Frederick?" Kalbim boğazıma
dügümlendi.

"Bayan Amelia Collins ile mi görüşüyorum?" Frederick'in konuşma tarzı tuhaf bir şekilde o kadar resmiydi ki onu hemen tanıyabildim. Ayrıca büyük bir Taylor Swift hayranı olduğunu da hatırladım. Artık onun yüzyıllık bir vampir olduğunu bildiğime göre, bu hem büyüleyici hem de tuhaf bir şeydi.

"Bu Amelia," diye onayladım. "Bu tamamen damdan düşer gibi olduğu için üzgünüm ama arkadaşınız Reggie bir aile gezisi için benimle birlikte Wisconsin'deydi. Ama şimdi tüm eşyalarını geride bırakarak ortadan kayboldu. Çok endişeliyim." Neredeyse ekliyordum, *ben de incindim*. Ama daha fazla saçmalamadan sözümü kestim. Bilmiyordum.

Frederick ben aramadan önce Reggie'nin burada olduğunu bile biliyordu. Kendimi hemen iyileşme umudunun ötesinde utandırmaya gerek yoktu.

"Hmm," dedi Frederick. "Bu çok garip. Bana kar küreme araçları gelene kadar seninle kalmayı planladığını söylemişti."

Reggie için Frederick'e anlatacak kadar önemli olduğumu ima edince yanaklarım ısındı. Ben, Hatta olarak ve düğüm . korkak içinde ve Çukur . Frederick'in sesindeki endişeyle midem daha da burkuldu. "Başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Ben sordum.

"Muhtemelen," dedi. "Kaybolmadan önce olan son şey neydi?"

Ağzım kelimeleri oluşturmaya çalışırken zihnim kısa devre yaptı. Alevler içinde kalmadan bu soruya nasıl cevap verebilirdim ki?

"Şey," diye başladım. "O... O..."

"Sana ayrılmak istediğine dair bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Ya da kavga mı ettiniz? Çekilmez biri olduğunu biliyorum."

"Hayır," dedim çabucak. "Biz kavga etmedik. Biz..."

Frederick ayrıntı vermemi beklerken sessizdi.

Ben söylemeyince kıkırdadı. "*Ah*," dedi, sessizliğimden ona söylemediğim her şeyi bir araya getirmiş gibi görünüyordu. Utançtan ölmek mümkün müydü? "*Bu* durumda, evet, çok endişelenmek için bir neden var."

Oh, hayır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve kızgın meşale sallayan köylülerden oluşan bir kalabalığın bile onu yanınızdan ayırabileceğini düşünmezdim, eğer sadece..."

Teknik *olarak* hiçbir şey yapmadığımızı açıklamak için ağzımı açtım ama son anda dilimi ısırđım. Konuyu kapatıp devam etmek daha iyiydi.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Tereddüt etti. "Reginald sana Kolektif hakkında bir şey söyledi mi?"

Şimdiye kadar aklıma bile getirmediğim bir olasılık gündeme geldi. "Yapmadığı bir şey için onun peşine düşen kanunsuz vampir çetesi mi?"

"Onları tanımlamanın bir yolu da bu." Uzun ve acı dolu bir iç geçirdi. "Reginald'a on dokuzuncu yüzyılın sonlarında yaptığı gibi davranmaya devam ederse eninde sonunda bunun sonuçları olacağını *söyledim*. Ama beni dinledi mi?"

O kadar uzun süre durakladı ki sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi geldi. "Sanırım yapmadı?"

Frederick, sesi hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi çıkarak, "Yapmadı," diye onayladı.

"Ve onu buraya kadar takip ettiklerini mi düşünüyorsunuz? Bu yüzden mi ortadan kayboldu?"

"Emin değilim," dedi Frederick. "Ama peşindekilerden saklanmak için sizin sahte ilişkinizi ve Wisconsin'i kullanma stratejisinin artık işe yaramıyor olmasının tamamen mümkün olduğuna inanıyorum."

Frederick'in sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Kendime incinmenin anlamsız olduğunu hatırlattım. Bu sahte buluşma numarasını yapmak için gizli bir nedeni olmasının ne önemi vardı? En başta bunu önermemin tek amacı da saklanmak değil miydi?

Ama bir şekilde, bu farklı *hissettirdi*. Bunu neden yaptığım konusunda onu hiç yanıltmamıştım. Ya da benim güvenliğimi tehlikeye atmış gibi görüldüğü gibi onun güvenliğini tehlikeye atmamıştım.

Frederick sessizliğimden bir şey anlamış olmalıydı çünkü sonraki sözleri uzlaştıracıydı. "O önemsiyor

Senin hakkında," dedi. "Sana bunu söylediğimi bilse muhtemelen beni kazığa oturturdu, özellikle de bunu kendisine bile itiraf ettiğini sanmadığım için. Ama Reginald'ı üç yüz yılı aşkın bir süredir tanıyorum. Seninle bu anlaşmayı başlatma nedeni ne olursa olsun, bana göre çok daha fazlası oldu."

Gözlerimi kapattım ve Frederick'in sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Duygularım karmakarışık; Reggie'nin beni önemsemesinden duyduğum sevinçle, onun güvenliğinden duyduğum korku birbirine karışmış, benim de onu önemsemişimi fark edince hafif bir paniğe kapılmıştım.

"Her şeyin eninde sonunda yoluna gireceğine kesinlikle inanıyorum," diye devam etti Frederick, ses tonu yumuşaktı. "Reginald'ın peşindeki soytarılar neredeyse yüz elli yıldır aralıklarla bu işin peşindeler. Adam bir havai fişek gösterisi kadar dikkat çekmemesine rağmen onu bulmaları bu kadar zamanlarını aldı. Onlar kuruntulu, etkisiz aptallar." Ve sonra, sanki düşüncelerimin daha önceki yönünü sezmiş gibi ekledi, "Ayrıca, lütfen tehlikede olmadığını bil. Peşinde oldukları kişi sen değilsin. Öyle olsaydınız bile, siz onları içeri davet etmezseniz evinize giremezlerdi."

Bu güven vericiydi. "Reggie seninle temasa geçerse, lütfen hemen beni ara."

"Yapacağım," diye söz verdi Frederick. "Bu arada endişelenmemeye çalış."

Söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

- - - - -

Frederick'le telefonu kapattıktan sonra ZAMAN ÇOK YAVAŞLADI. İş e-postalarımı bakarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım, ancak büyük hayal kırıklığına rağmen Wyatt'tan gelen son mesajlara odaklanamayacak kadar yıpranmıştım.

Vakıf. Nasıl oluyordu da en son 1923 yılında Milano'daki bir demir fabrikası için yurtdışı beyannamesi vermişlerdi?

Chicago'ya döndüğümde bunu çözmem gerekecekti. O anda bunu düşünecek gücüm yoktu.

Bu arada hava durumunu kontrol ettim. Kar küreme araçlarının eyaletin bu bölgesini temizlemesi genellikle günler sürerdi, ancak hava tahminlerine göre ertesi öğleden sonra sıcaklıkların ellilere yükseleceğini görünce rahat bir nefes aldım. Sıcak hava tüm karı bir gecede eritemeyecekti ama ana caddeler muhtemelen yarın sürülebilir hale gelecekti.

Bu da umarım yakında oradan çıkıp Reggie her neredeyse oraya gidebileceğim anlamına geliyordu.

Yatak odama koştum ve paketinden çıkardığım bir avuç eşyayı bavuluma geri koymaya başladım. İnternette yol durumunu takip edecek ve araba kullanmak için yeterince güvenli görüldüğü anda yola çıkacaktım.

Gece çöktüğünde ve Reggie'den hâlâ haber alınamadığında, kafamı dağıtmak için o kadar çıldırmıştım ki, Sophie'nin Reggie'yle anlaşmamızdan kısa bir süre sonra bana hediye ettiği bir e-kitabı okumaya başladım. Kitabın adı, Vixxen Stampede adında olduğuna hâlâ inanmadığım bir yazarın yazdığı, *Sahte Olan Randevu'ydu*. Sophie kitabı gönderdiğinde, ne kadar açık davrandığını düşünerek gözlerimi devirmiştim ama o anda kulübede endişeyle volta atmaya iyi bir alternatif gibi görünmüştü.

Kitabın iki sahte flört kahramanı olan Cynthia ve Rafe'in sonunda gerçekten öpüştükleri bölüme henüz gelmişim ki telefonum çaldı. Telefona atladım.

"Reginald iyi," dedi Frederick hemen cevap verdiğimde. "Güvenli kanallar aracılığıyla Kolektif'in onu ailenin kulübesinin dışında bulduğunu ama onları atlatmayı başardığını bildirdi." Elini temizledi

Boğaz. "Sana şunu söylememi istedi, alıntı, o pislikleri senden ve evinden uzaklaştırmak için ayrıldım ve o zamandan beri seni aramak için ankesörlü bir telefon bulmaya çalışırken aklımı kaçıırıyorum, son alıntı."

Baş döndürücü bir rahatlama içimi kapladı. O iyiydi. İyiydi.

Neden gittiğini bana söylemek istedi ama söyleyemedi. "Başka bir şey söyledi mi?"

Frederick mırıldanarak onayladı. "Reginald ayrıca veda etmeden seni yalnız bıraktığı için çok üzgün olduğunu ve bunu sadece senin güvenliğinden endişe ettiği için yaptığını bilmeni istiyor." Uzun bir duraklama. "Ayrıca seni bırakıp gitmenin hayatında yaptığı en zor şeylerden biri olduğunu söyledi. *En zor* kelimesine özellikle vurgu yaptı ama kendi akıl sağlığımdan endişe ettiğim için bunun nedenini analiz etmeyi reddediyorum."

Bu çifte ima karşısında yanaklarım alev aldı. "Yaralandı mı?" "Eninde sonunda iyileşecek," dedi Frederick.

"Çoğu

Ona verilen zarar egosuydu. Bir Kanada kaz sürüsüyle havada karşılaşmış ve bu konuda pek bir şey söylememişti ama sanırım daha önce ona ulaşmasını engelleyen de bu kazalar oldu."

"Yani gerçekten uçabiliyor mu?"

"Evet," diye onayladı. "Reginald'ın ne kadar mükemmel bir uçucu olduğuyla övünmemesine şaşırdım. Kolektif ona saldırdığında, hemen havalandı."

Vay canına. Bunu yapabilmek inanılmaz derecede kullanışlı olmalı. Vampirler için neyin normal olduğu konusunda hâlâ neredeyse hiçbir fikrim olmadığını fark ederek, "Bütün vampirler uçabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi sertçe. "Ben uçamam."

"Senin de özel yeteneklerin var mı?"

"Evet, ama... Konudan sapıyoruz."

Özel vampir yeteneklerinin onun için hassas bir konu olduğu hissine kapıldım, bu yüzden konuyu kapattım.

"Buradan ayrılamam.

Ama başının belada olduğunu bildiğim için bir şeyler *yapmam* gerektiğini hissediyorum. Kolektif hakkında bana başka ne söyleyebilirsiniz? Onlar hakkında daha fazla bilgi için okuyabileceğim herhangi bir çevrimiçi kaynak var mı?"

"İnternette onlar hakkında pek bir şey yok," dedi. "İnterneti nasıl kullanacaklarını bilecek kadar modern değiller. Stadyum konserlerinin ertesi sabahı kan bankası soygunu düzenlemekten oldukça hoşlandıklarını duydum ama bu doğrulanmış bir gerçek olmaktan çok söylenti. Eğer doğruysa, rüküşlükten bahsetmiyorum bile." Durakladı ve ardından ekledi, "Size çoğu zaman insan kılığına girdiklerini söyleyebilirim. En son duyduğuma göre, yönetim kurulu toplantıları dışında pek bir şey yapmayan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetiyorlarmış."

Kaşlarım havaya kalktı. Vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama kâr amacı gütmeyen kuruluşları anlıyordum. En azından vergi beyannameleri söz konusu olduğunda. Ama bu işte bir terslik vardı. "Vampirler neden kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa ihtiyaç duysun ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Frederick. "Muhtemelen kendilerini önemli hissetmek için. Anladığım kadarıyla hemen her şeyi bu yüzden yapıyorlar."

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşun adını biliyor musunuz?"

"Muhtemelen sadece *Kolektif*'tir," dedi. "*Annals of Vampyric Lore*'da bununla ilgili bir şeyler olabilir. Onlar hakkında en azından birkaç kayıt içerdiğini biliyorum." Ben yanıt vermeyince ekledi: "*Yıllıklar*, bir vampir tarihi kitabını bir insan ansiklopedisiyle karıştırırsan elde edebileceğin şeydir. Harika bir şekilde kapsamlı."

Chicago'ya döndüğümde, firmamın GuideStar hesabına giriş bilgilerini isteyecektim, böylece The Collective'e oradan bakabilecektim. GuideStar, kullanıcıların federal vergi muafiyeti statüsüne sahip tüm kar amacı gütmeyen kuruluşlar için kamu kayıtlarını aramasına izin veriyordu. *Kolektif* muhtemelen çok yaygındı

GuideStar için faydalı sonuçlar verecek bir isim değil, ama kontrol etmeye değeri.

Ancak firmanın hesabına erişimim olmadan bunu yapamazdım.

"*The Annals*'ın bir kopyasını nerede bulabilirim?" Yerel kütüphanemden alabileceğim bir şey gibi gelmedi ama belki Chicago Üniversitesi'nin devasa yığınları arasında bir yerlerde vardır. Bodrumlarında her türlü tuhaf kitap vardı.

"Tüm sete sahibim." Frederick'in sesindeki gurur açıkça belli oluyordu. Bu bana babamın en sevdiği tarih dergilerinden bahsedişini hatırlattı ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Buna sahip olduğum için benimle dalga geçmek Cassie ve Reginald'ın birlikte yapmaktan hoşlandığı birkaç şeyden biri."

"Chicago'ya döndüğümde bir göz atabilir miyim?"

"Elbette," dedi Frederick. "Ama kendinizi sadece Kolektifle ilgili bölümler. Vampir tarihini ne kadar büyüleyici bulsam da, bir insanın okuması için üzücü olabilecek büyük bölümleri var. Bunu anlayabileceğinizden eminim."

Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek yoktu. "Aradığım şeye sadık kalacağım," diye söz verdim. Reggie'nin eşyalarının çoğunu bıraktığı oturma odasındaki kanepeye baktım. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Reggie telefonunu geride bırakmış, bu yüzden ona ulaşmamın bir yolu yok. Ama eğer onunla konuşursan-"

"Bu akşam gelmesini bekliyorum," dedi Frederick. "Kulübenize dönmek istemedi, çünkü bunu yaparsa Kolektif'in size geri dönmesine neden olabilir. İstedığınız mesajı iletebilirim."

Bu *akşam* mı? Kulübeden daha o sabah ayrılmıştı. Reggie'nin bu kadar hızlı uçabileceği fikri beni hayrete düşürdü. "Tamam."

Onunla konuştuğunuzda, ona şunu söyleyebilir misiniz-"

Durdum. Frederick'in ona ne söylemesini istiyordum?

İyi olduğu için rahatladığımı mı? Onun için endişelendiğimi mi?

Daha yeni tanıştığım biri için bu kadar endişelenmek beni korkutuyor muydu?

"Ona seni aramasını söylerim," diye teklif etti Frederick.
"Bundan sonrasını sen halledersin."

"Evet," diye kabul ettim, kalbim boğazıma düğümlenmişti.
"Lütfen kabul et. Ve teşekkür ederim."

- - - - -

Akşam bir kadeh şarap ve Sophie'nin e-kitabının geri kalanıyla yetinmek üzereydim ki, sokağıma doğru ilerleyen bir kar küreme aracının işaretlerini duydum.

Ayağa fırladım ve ön pencereye koştum. Saat sekizi geçmişti ve dışarısı çok karanlıktı ama çocukluğumdan beri bu bölgeyi temizleyen yaşlı adam Joe McCarthy, derme çatma kamyonetinin kar küreme aracıyla caddede ilerliyordu.

Eğer bu caddeye kadar gelebildiyse, ana yolların ertesi sabaha kadar düzelmiş olması gerekirdi. Tek yapmam gereken babamın kar küreme makinesini garaj yolunda kullanmak ve bavulumu arabaya atıp yola çıkmak olacaktı.

Sırtarak Frederick'e son durumu bildiren bir mesaj attım.

Sürülüyorum!

O da öyle dedi.

Telefonuma baktım. Frederick'i iyi tanıımıyordum ama bildiğim kadarıyla onun böyle kaba bir şaka yaptığını hayal etmek zordu.

**FREDERICK: Bu Reggie
yol**

**FREDERICK: Freddie kullanmama izin veriyor
onun telefonu**

**Evine yeni geldim. Ben de seni
aramak üzereydim.**

**FREDERICK: Door County ve Door
County arasında hala çalışmakta olan
bir tane bile ankesörlü telefon
olsaydı, sizi ÇOK daha önce arardım.
Şikago**

Sanki o sabahtan beri taşıdığım tüm korku ve endişe beni bir anda terk etmişti. Rahatlama üzerime çökerken tüm vücudum bir erişte gibi gevşek hissetti.

**Geri gelmediğinde çok
korkmuştum.**

Ben iyiyim, söz veriyorum.

**Veda etmeden gittiğim için çok
üzgünüm.**

Beni arayabilir misin?

**Sana mesaj atıp Frederick'in adını
görmek çok garip.**

On saniye sonra telefonum çaldı.

"Hey." Reggie'nin sesi parlak ve netti. İçim rahatladı. O gerçekten iyiydi. "İyi misin?"

Yarısı içilmiş şarap bardağıma baktım. "Daha iyiydim," diye itiraf ettim. Ve sonra, dayanamadığım için, "Seks için hayaletlenmeyeli uzun zaman oldu, biliyor musun?" diye takıldım.

O kadar yüksek sesle ve teatral bir şekilde inledi ki gülmekten kendimi alamadım. "İnan bana, o anda seni terk etmek yapacağım *en son* şeydi.

yapmak istedim." Ve sonra, özür dolu bir sesle, "Ama yapmak zorundaydım. Onları kapınıza kadar getirdikten sonra başınıza kötü bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim."

Ses tonu o kadar samimiydi ki, her kelimesinde ciddi olduğundan bir an bile şüphe etmedim. "Sorun yok," dedim. "*Ben* de iyiyim."

Reggie rahat bir nefes aldı. "Amelia, çok sevindim."

Durakladım, sonraki sözlerimi dikkatlice düşündüm. Eğer o kaçmadan önce olanlardan pişmanlık duyuyorsam, aramızda filizlenmekte olan şeye bir son vermek istiyorsam, bunu ona bildirmenin tam zamanı olduğunu hissettim. Kendimizi kaptırmamamız gerektiğini söyleyebilirdim. Daha fazla ilerlemeden buna bir son verebilirdim.

Yine de olanlardan pişmanlık duymadım.

Sadece sonuna kadar gidemediğimiz için pişmanlık duydum.

Onu bu kadar çok istemek, en hafif tabirle orijinal planın bir parçası değildi. Ama yine de onu istiyordum.

"Ben de gitmeni istemiyordum," diye itiraf ettim. "Söylediğin gibi yatağa geri dönmemenden *nefret* ediyordum." Sonra büyük bir cesaretle sordum: "Eve döndüğümde tekrar deneyebilir miyiz? Bu sefer kimse olay yerinden kaçmadan?"

Dışarıdaki kar küreme makinesinin sesi giderek yükseliyordu. Kar küreyici Joe dışarıda hızlıca iş yapıyordu. Yıldızlar aynı hizaya gelirse belki bu gece Chicago'ya bile gidebilirdim.

Reggie kıkırdadı. "Bundan daha fazlasını istemezdim."

YİRMİ DÖRT

The Collective'in acil durum yönetim kurulu toplantı tutanağı

- Hazır bulunanlar: Guinevere, George, Giuseppe, Philippa, Gregorio, John, Bayan Pennywhistle, Patricia Benicio Hewitt
- Yoklar: Alexandria, Maurice J. Pettigrew
- Toplantı başladı: SAAT 9:15
- Kurucu Sekiz için söylenen anma ilahileri: Philippa tarafından yönetildi

YENİ İŞLER:

- Reginald Cleaves'i Arayış: Ona sahiptik ve tam da atalarımızın intikamı elimizin altındayken onu tekrar kaybettik. Yıkıcı! Parlak bir nokta: Wisconsin'deyken bağlam ipuçlarından R.C.'nin artık bir insan sevgilisi olduğunu öğrendik.

Bu bilgi işe yarayabilir. Seçenekler üzerinde düşünmek üzere bir komite kuruldu.

- *Kâr Amacı Gütmeyen İşler: J.R. yakında bizim "Wyatt Vakfı"nın vergi kayıtlarını düzene sokmak için muhasebe firması. Giuseppe bir kez daha Vampir olduğumuz düşünüldüğünde, kar amacı gütmeyen bir kola sahip olmak "aptalca". Kurulun geri kalanı ona Kolektif'in ne kadar çok meşruiyet katmanı elde edebilirse, vampir dünyasının geri kalanının sonunda bizi ciddiye alma ihtimalinin o kadar artacağını hatırlattı. Artı, Muhasebecimiz bunun eyalet vergi faturamızda tasarruf sağlayacağını ve marjinal gelir vergisi oranımızı (her ne ise) düşüreceğini söylüyor.*
- *J.R. yönetim kurulu üyelerine ek olarak ne Muhasebeciye gönderilecek bilgiler.*
- *Toplantı sona erdi: 10:15*
- *Bir sonraki toplantı: 15 Nisan, saat 9:15. Philippa ikramları sağlayacak.*

REGINALD

HER ŞEY ACITTI.

Kendimi gençliğimdeki gibi uçarı biri olarak görmeyi seviyordum. Ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım: Kayıyordum. Yüz yıl önce Amelia'nın kulübesinden Freddie'nin evine bir arabanın bugün yapabildiği kadar çabuk gidebilirdim ama dünkü yolculuk neredeyse on saatimi almıştı.

Elbette, o aptal vampirin beni kulübenin dışında kazığa oturtmaya çalışması yüzünden sağ pazumdan yaralanmış olmamın da bir faydası olmamıştı.

Yolda bana saldıran Kanada kazları sürüsü de yardımcı olmamıştı. Kötü yaratıklar. Uçuş yolumun onların bahar göçüyle kesişeceğini nereden bilebilirdim ki?

Gözlerimi kapattım ve Freddie'nin boş yatak odasındaki yastıklara yaslandım, fiziksel yaralarımın rağmen yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Vücudum yakında iyileşecekti. Ama eğer Amelia kaçtığım için beni affetmeseydi, *bu* acı çok daha uzun süre devam edecekti.

Yaptıklarımı telafi etmek için ona alabileceğim bir hediye konusunda Bullet Journal Discord hanımlarından öneri istemem gerekecekti. Şimdiye kadar verdikleri tüm ilişki tavsiyeleri son derece yerindeydi.

Yatak odasının kapısı çalındı. "İyi misin?" Freddie'nin sesi koridordan odaya süzüldü.

Yatakta doğruldum, çünkü aşırı efordan dolayı yan tarafımdaki ağrıdan dolayı irkildim. "Evet."

Kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kızgın kuşları savuştururken yaralı bir kolla yüzlerce mil uçmuşum gibi." Omuz silktim. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Freddie sempatik bir şekilde mırıldandı. "Acıktıysan Cassie senin için bir şeyler ısıtıyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Ben açım. Ama *Cassie* benim için ısıtıyor, *öyle* mi?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

Cassie'yle ilk tanıştığımızda, onun önünde bir torba kan içerek ona vampirliğin varlığını tanıtmıştım ve bu sırada oda arkadaşı Frederick'in de vampir olduğunu ortaya çıkarmıştım. İtiraf etmeliyim ki aptalca bir hareketti.

Her ne kadar tepkisi on yıllardır başıma gelen en komik şeylerden biri olsa da.

"Cassie'nin benden daha çok nefret ettiği tek şeyin yediklerimize maruz kalmak olduğunu sanıyordum," dedim dürüstçe.

"Yakın zamanda Reginald Cleaves Fan Kulübü'ne başkanlık etmesi pek mümkün görünmüyor," diye onayladı alaycı bir sırıtışla. "Ama ne yediğimiz fikrine yaklaşıyor. Planladığımız şeyi göz önüne alırsak, bu iyi bir zamanlama."

Sırıtışı o kadar parlaktı ki göğsümü ağrıttı. "Vay canına. Yani bunu yapacak mısınız? Onu dönüştürecek misin?"

Başını salladı. "Benden önce davrandı ve benden önce sordu." O tekrar odadan çıktığında aklım Amelia'ya kaydı. Tekrar. Wisconsin'den ayrıldığımdan beri, başka bir şey düşünmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, durmadan onu düşünüyordum. Yüzyılı aşkın bir süredir ilk kez, başka bir insana onu kaybetmenin acısını göze alacak kadar yakınlaşmanın cazibesini görebildiğimi düşündüm.

Zihnim Amelia ile bir geleceğin neye benzeyebileceğine dair olasılıklarla dönüyordu. Ailesinin kulübesine hafta sonu gezileri, tercihen kar riski olmayan yaz aylarında. Dairesinde kahvaltılar, ona krep yapacağım (bir dahaki sefere *doğru* miktarda kabartma tozu ile).

Benim için ne kadar önemli olduğunu ona gösterdiğim, yatağında geçen geceler.

Ondan asla Cassie'nin yaptığı seçimi yapmasını ve benim gibi olmasını isteyemezdim. Ama artık kendime yalan söyleyemez ve onu istemediğimi söyleyemezdim. O gece karda ona tam olarak kim olduğumu ve ne yaptığımı söylediğimde Amelia hiç irkilmemişti. Onun yerine, orada olmayı hak ediyormuşum gibi beni kollarına almıştı.

Onun kabulü ve anlayışı unutabileceğim bir şey değildi. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta.

Amelia'nın benimle daha önce kararlaştırdığımızın ötesinde birlikte olmak isteyebileceğini düşünmek benim için muhtemelen mantıksızdı. Ama ben mantıksız değilsen hiçbir şey değildim. Ben de açgözlü ve bencildim. Amelia'nın bana vermek istediğı her türlü zamanı kabul eder ve bunun için minnettar olurdum.

Ve belki, sadece belki, onu da mutlu edebileceğime inanacak kadar küstahtım.

AMELIA

Ertesi gün öğleden sonra evime döndüğümde beni kanepeye kıvrılmış Gracie ve Sophie'den gelen bir not karşıladı.

Ame,

Sen yokken Gracie ve ben çok güzel vakit geçirdik.

Mektupların mutfak tezgahında.

Eve döndüğünüzde Wisconsin'de neler olduğuna dair TAM bir rapor istiyorum ve hayır, kardan bahsetmiyorum.

- S

Eve döner dönmez Reggie'yi görmek istemiştim ama ben yoldayken Frederick'in telefonunu kullanarak beni aramış ve o geceye kadar gelmemem gerektiğini söylemişti.

"Önce Kolektif'in beni takip etmediğinden emin olmak istiyorum," dedi özür diler gibi. "Frederick'in eski bir cadı arkadaşı dairesini korumalarla donatıyor. İşini bitirdiğinde gelebilirsin."

Yani cadılar da gerçektir, öyle mi? Sanırım bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı.

Bavulumu boşalttıktan sonra, The Collective hakkında internette neler bulabileceğime bakarak fazladan zamanımı değerlendirdim. Yine de beklentilerim düşüktü. Vampirler görünüşe göre çok gerçektir ve aramızda yaşıyorlardı, ancak yıllar boyunca gördüğüm birkaç komplo teorisi dışında, vampirler şimdiye kadar radarıma bile girmemişti.

Ancak komplo teorilerinin dışında internette bir şeyler olmalıydı. Ölümsüz yaratıklardan oluşan bir çetenin TikTok'ta *birileri* görsel kanıtlar ortaya koymadan ortalıkta dolaşması inandırıcılıktan uzaktı.

Frederick'in stadyum konserlerinin ertesi sabahı kan bankası soygunları düzenlemeyi sevdikleri iddiasından yola çıkarak Google'da önce *2015'ten bu yana dünya çapında stadyum konserleri*, ardından da *2015'ten bu yana dünya çapında kan bankası soygunları* diye arattım. Çoğu yerel gazete makalelerine bağlantılar içeren iki farklı devasa hit listesi elde ettim. Her iki listenin de eksiksiz olduğundan hiç emin değildim ve eksiksiz olsalar bile onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Ama proaktif olmak iyi hissettirdi.

Wyatt Vakfı'na yaklaşan toplantımızı teyit eden bir e-posta göndermem gerekiyordu. Wisconsin'deyken hiç iş yapamamıştım ve bu zaman açısından çok önemliydi. Bu işi hallettikten sonra, bu İnternet listelerini çapraz referanslamaya başlayacak ve sonuçlardan bir araya getirebileceğim bir model olup olmadığına bakacaktım.

- - - - -

"Uğramamın sorun olmayacağından emin misin?"

Frederick beni arayıp koğuştaki dökümcü arkadaşının gittiğini söylediğinde sordum.

"Lütfen yap," diye ısrar etti. "Cassie *Annals*'ın Kolektif'le ilgili bölümlerinin fotokopilerini çekti. Ve Tanrı aşkına, lütfen giderken Reginald'ı da yanında götür. Wisconsin'den ayrıldığından beri burada ve beni rahatsız ediyor."

Frederick ve Cassie'nin dairesini bulmak zor değildi. Lincoln Park'ın göle yakın, zengin bir bölgesindeydi ve hem kış hem de yaz aylarında rüzgârın etkisinde kalıyordu. Wisconsin'i vuran kar fırtınasından sonra sıcaklıklar yumuşamıştı, ancak Frederick'in süslü kahverengi taşına vardığımda, rüzgâr soğuğu, atkımı soğuktan korunmak için kendime daha sıkı çekmeme yetti.

Üçüncü kata çıkıp dairelerinin karşısında durduğumda tereddüt ettim. Birdenbire bir vampirin evine girme fikri beni germişti. Reggie bana asla zarar vermezdi ve eğer Frederick bir tehdit oluştuyorsa, Sam Cassie'nin onunla yaşamasına görüldüğü kadar razı olmazdı. Yine de, şimdi o an gelmişken, gergindim.

Ya onları yemek yerken falan bölersem? Reggie yemek yemekle ilgili üstü kapalı göndermeler yapmıştı ve kan içtiklerini biliyordum. Teoride sorun yoktu. Ama bizzat görmek?

Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Akşam yemeklerini kan bağış torbalarından içseler bile.

Sonunda Reggie'yi görme arzum korkuma galip geldi.

Kapıyı çaldım.

Cassie açtı.

"Amelia." Bana gülümsedi ama beni gördüğüne sevinip sevinmediğini anlayamadım. Hiçbir zaman yakın olmamıştık ve ona bu konuda hiçbir şey söylememiş olsam da, gençliğimizde onu pek düşünmediğimi bildiğini varsaymıştım.

Son birkaç ay içinde değiştiği hemen belli oluyordu. Kendinden emin, dengeli bir duruşu vardı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez kendine inanan biri gibi görünüyordu. Bunun Frederick'in destekleyici etkisinden mi yoksa Sam'in yeni başladığını söylediği öğretmenlik işinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Sebep her ne olursa olsun, bu ona çok yakışmıştı.

"Seni görmek güzel Cassie," dedim ona gülümseyerek. İfademdeki samimiyeti anlamasını umuyordum. "Reggie burada mı?"

Kapıyı daha geniş açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Boş yatak odasında, günlüğü üzerinde çalışıyor."

"Ne üzerinde çalışıyor?"

Cassie'nin gülümsemesi büyüdü. "Onun mermi günlüğü. Tüm bu karmaşa başladığında duygularını işlemesi için denemesini önerdiğimiz bir şeydi. Çok yardımcı oluyor gibi görünüyor. Sen hiç günlük tutmayı denedin mi?"

Başımı salladım. "Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bence beğenirsin," dedi. Benim şüpheci bakışım üzerine, "Reginald da ilk başta şüpheciydi. Şimdi müptelası oldu. Frederick bile denemeye karar verdi."

Bir an için ona bir vampirle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu sormayı düşündüm. Biriyle yaşamamanın. Onu sevmenin. Ben sormadan bu bilgiyi gönüllü olarak vereceğini düşündüm ama bir dakika sonra mutfağa doğru ilerledi ve Reggie'yi bulmam için beni yalnız bıraktı.

İyi de oldu. Tüm bu durum zaten yeterince garipti. Cassie Greenberg ile bu konuyu kalpten kalbe konuşmaya hazır olduğumu sanmıyordum.

Daire, sanki birisi antika, resmi bir yaşam alanını almış ve üzerine birden fazla kat boya sıçratmış gibiydi.

Disneyland. Oturma odasında süslü bir Doğu halısı, uyumlu deri koltuklar ve koyu maun mobilyaların yanı sıra neon boyalı plaj çöplerinin yapıştırılmış gibi görüldüğü birkaç çerçeveli manzara vardı. Binlerce dolara mal olmuş gibi görünen koltuklardan birinin arkasında parlak yeşil bir Kurbağa Kermit örtüsü vardı.

Frederick'in vampir olduğunu öğrenmeden önce bile, Sam'in bana Cassie ile erkek arkadaşının çok az ortak noktası olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Dekoratif kanıtlar, farklılıklarının diyetin çok ötesine geçtiğini gösteriyordu.

Koridorun sonuna geldiğimde, boş yatak odası olduğunu tahmin ettiğim kapıyı çaldım.

"Git buradan," diye bağırdı Reggie içeriden. "Sonunda çıkartmaları istediğim yere yapıştırdım."

Çıkartmalar mı? "Benim."

Bir duraksama ve ardından yatağın altına bir sürü şey sokmaya çalışan bir insanın o kusursuz sesi. "Bir dakika!" diye ciyakladı.

Birkaç garip dakika sonra kapıyı açtığında, saçları neredeyse diken diken olmuştu, sanki onu son gördüğümünden beri tüm zamanını endişeli elleriyle saçlarını çekiştirerek geçirmiş gibiydi.

O ana kadar ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim bile. Hiç düşünmeden uzandım ve saçlarının bir kısmını nazikçe tekrar düzeltmeye çalıştım. Bu boş bir çabaydı ama Reggie aldırıyor gibiydi. Dokunuşumdan aldığı refleksif zevkle gözleri kapandı. Sağ bacağını nasıl desteklediğini ve sağ ön kolunun büyük bir kısmını kaplayan bandajı fark ettim. "İyi misin?" Endişeyle sordum.

"Sen burada olduğun için artık buradayım."

"Ciddiyim," dedim. "Ne kadar kötü yaralandın?"

"Hiç incinmedim. Söz veriyorum." Gözlerime bakmayışından yalan söylediğini anlayabiliyordum. Ama eğer sorunu ciddi olsaydı, Frederick bir şeyler söylerdi.

O an için bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Reggie'nin bana aynı soruyu sorduğu tüm zamanların bir yankısı olarak, "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Düz beyaz dişleri ve çocuksu cazibesiyle sırtıttı, konunun değişmesinden memnun olduğu belliydi. "Lütfen gel. Frederick'in arkadaşı dairemi korurken size kaldığım yeri gezdireyim." İçinde durduğumuz odaya doğru teatral bir şekilde el salladı. "Aslında burası."

Yatak odası da dairenin geri kalanıyla benzer bir havaya sahipti. Yani mobilyalar muhteşemdi ve antika oldukları çok belliydi, duvarlardaki sanat eserleri ise *göze* batmanın tanımını zorluyordu.

Reggie beni asılı duran tuvale bakarken yakaladı. yatak. Gazoz pipetine benzeyen şeylerle kaplıydı. Açıklama olarak şöyle dedi: "Cassie bunları yapmayı çok seviyor. Sanırım bu Frederick'in de sevdiği anlamına geliyor."

"Bunu nasıl başarıyorlar?"

Bana kaşlarını çattı. "Neyi yönetmek?"

Omuz silktim, sonra belli belirsiz çevremizi işaret ettim. "Bilirsin işte. Tüm bu *vampir-insan ilişkisi* olayı."

"Ah. Bu." Reggie elini kaldırdı ve sırtını ovuşturdu. boynunu. "Dürüst olmak gerekirse, o kısmı bir kenara bıraksak bile, daha farklı iki insan düşünemiyorum. Ama mutlu olduklarını ve neredeyse iğrenç bir şekilde aşık olduklarını biliyorum. Yani yeterince iyi idare ediyor olmalılar." Durakladı ve ekledi: "Bunun daha uzun süre *vampir-insan* ilişkisi olarak kalacağını sanmıyorum."

Zihnim kısa devre yaptı. "Yani o- O
-"

Başını salladı. "Frederick bana sen gelmeden hemen önce söyledi, gerçi bir süredir onu dönüştürmesi hakkında konuştuklarını biliyorum. Dün gece yemek masasının üzerinde *Vampir* Olduğunuzda *Sizi Neler Bekler* kitabının *bir* kopyası vardı."

Ona baktım. "Bu gerçek bir kitap olamaz."

"Öyle," dedi. "Görünüşe göre bu konuda ufuk açıcı bir çalışma. Dün gece göz gezdirdim ve yüzyıllardır vampir olmama rağmen *ben* bile birkaç şey anladım." Başını hayıflanarak salladı. "Keşke 1740'larda ben sorularla doluyken de olsaydı."

Başım dönüyordu.

Cassie bir vampire aşık olduğu için vampir oluyordu.

İşlemek için çok fazlaydı.

Birdenbire Reggie'nin gözlerinin içine bakmak zorlaştı, ben de bakışlarımı kaçırdım. Yatağın altından çıkan dantelli pembe bir kurdele şeridi gördüm. Ben içeri girmeden önce Reggie'nin buraya bir şey saklamaya çalıştığını duymamış olsaydım, dairenin geri kalan eklektik dekoruyla uyumsuz olmadığı için bunu fark etmezdim.

"Bu nedir?" İşaret ederek sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, önemli değil." Yatağa ulaşmak için acele ederken beni itip kaktı, sonra da yatağın altındaki her neyse onu tekmeledi.

Tamam, şimdi *gerçekten* merak ediyordum. Eğildim ve Reggie beni durduramadan, sıcak tutkal tabancasını kullanmayı yeni öğrenmiş on beş yaşındaki coşkulu bir çocuk tarafından yapılmış yarı günlük, yarı sanat projesi gibi görünen bir şey çıkardım. Kırıntılar ve ufak tefek şeylerle o kadar doluydu ki kapağı zar zor kapanıyordu.

"Bu senin kurşun günlüğün mü?" Sayfaları karıştırmaya başlamak istedim. Ama eğer bir madde günlüğü normal bir günlüğe benziyorsa, bunun içinde Reggie'nin özel düşünceleri vardı. Burnumu sokmak bana düşmezdi.

Yutkundu. "Günlüğümü nereden biliyorsun?"

"Cassie söyledi."

"Harika," diye mırıldandı. Günlüğü ellerimden aldı ve dikkatlice yatağın üzerine koydu. "Evet, bu benim kurşun günlüğüm. Bana yardımcı oldu. Duygusal olarak, zihinsel olarak ya da her neyse. Başladığımda düşündüğümünden çok daha fazla."

Sesindeki kırılganlık çok açıktı. "Burada ne yazdığın beni ilgilendirmez elbette," dedim. "Ama eğer yaşadıklarını sindirmene yardımcı oluyorsa, bence bu iyi bir şey."

"Girişlerin çoğu Kolektif hakkında değil."

Reggie günlüğün kapağını açtı. Sonra sayfaları teker teker yavaşça çevirmeye başladı, bir sonrakine geçmeden önce her birine bakmam için bana birkaç dakika verdi ve sonra bir sonrakine.

İlk girişler çok kısaydı, çok sayıda çarpı işareti ve kısa listeler, başlangıçta günlük tutma fikrini küçümsediğini açıkça ortaya koyuyordu. Ancak bu durum hızla değişti. Girişler kısa süre içinde daha canlı hale geldi' düşüncelerini takip etmek için kumaş parçaları, keçeli kalemler ve parlak renkli çıkartmalar kullandı.

"Bunu ne zamandır saklıyorsun?" Daha sonraki bazı kayıtlardaki ayrıntılara gösterilen büyük özene hayret ederek sordum. Çizmek saatler sürmüş olmalı. Gökkuşağının her renginden çıkartmalar. "Bu mor tonundaki boru temizleyicileri nereden buldun?"

"Bullet journal'cılarının ipuçlarını paylaştığı bir web sitesi buldum," diye açıkladı. "Ne kadar iyi kaynaklara sahip olduklarına inanamazsınız."

bu insanlar. Bazılarının hayat tavsiyeleri konusunda ne kadar özgür olduklarından bahsetmiyorum bile."

Ona baktım. "İnsanlarla çevrimiçi sohbet mi ediyorsun?"

"İnsanlar değil," diye açıkladı. "Kurşun gazetecileri. Ama evet. Ve diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, bu projeye sizinle tanışmadan hemen önce başladım, gerçi zamanlama sadece bir tesadüf. Ama konuyu dağıtmayalım. Size arkadaki bu sayfayı göstermek istiyorum. Üzerinde çok zaman harcadım." Durakladı. "Sen kapımı çaldığında ben de bunun üzerinde çalışıyordum."

Gözlerini kapadı ve cesaretini toplar gibi oldu. Sonra tamamlanmış son sayfayı çevirdi. Aslında biraz göze batıyordu. Pembe ve mor kurdelelerle süslemiş ve pasajı bana yedinci sınıfta sürdürdüğüm göz farını hatırlatan mavi, ışıltılı bir mürekkeple yazmıştı.

Ama kelimeleri okuduğumda nefesim kesildi.

Görev tanımı: bunlar hala aptalca, keşke dergi bu seçeneği her sayfaya eklemeseydi

Amelia Collins ile gerçekten çıkmak: Artıları ve Eksileri

ARTILARI:

1. Kolaylık. Onu düşünmeden duramıyorum, bu yüzden onu yanımda tutmak zaman kazandırır.
2. Her zaman yiyebileceği yiyecekler olduğundan emin olurdum.

3. Daha çok gülmeye ihtiyacı var. Onu güldürmekte iyiyim (~~onu güldürmeyi seviyorum~~)
4. Bana varlığımın korkunç anlamsızlığını (ve bu dünyadaki diğer tüm korkunç şeyleri) unutturuyor (~~çok sevimli~~)
5. Onunla henüz sevişmedim ve gerçekten sevişmek istiyorum. (Bence bundan hoşlanacaktır)
6. Varlığımın geri kalanını onu mutlu etmeye adayabilirim ve sanırım (???) bundan hoşlanacaktır.
7. Gerçek bir tarihçiye (babasına) olan yakınlığının devam etmesi

CONS:

1. Tüm bu ölümsüz/ölümsüz olmama meselesi meşru lojistik zorluklar ortaya çıkarıyor (yan not: Frederick'e bir insanla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu danışın, ama neden sorduğumu ona söylemeyin, çünkü söylersem gelecek yüzyıl boyunca iflah olmaz)
2. Benden korkup korkmadığını bilmiyorum ve bu da gerçek bir ilişkiye engel olabilir gibi görünüyor.
3. Benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyor mu bilmiyorum.

4. *Onunla çıkmak ve sonra onu kaybetmek kalbimin leğ kısmını kırabilir.*

Wisconsin'de olduğu gibi, Reggie'nin eğlenceli maskesi, dünyanın geri kalanından sakladığı kırılabilirliği gösterecek kadar kaymıştı. Onun kalbi artık atmıyor olabilirdi ama benim kalbim o anda ikimize de yetecek kadar doluydu.

Günlüğü yatağın üzerine koydum ve ellerini tuttum. Titreyen onunkiler miydi yoksa benimkiler miydi anlayamadım. İkimizi de sakinleştirmek için başparmaklarımı onunkilerin arkasına ileri geri sürttüm.

"Ben risk almam," dedim. "Hiçbir zaman. Üniversiteye gittim, mali müşavir oldum ve sonra büyük bir muhasebe firmasında işe girdim. Çünkü o tür işlerde iyiydim, evet. Ama aynı zamanda güvenli olduğu için." Başımı salladım. "Bir kitaba başlamadan önce sonunu bilmem gerekir. Sürprizlerle başa çıkamam. Tahmin edilebilir, kesin bir şey olmayan her şey beni söyleyebileceğimden daha fazla korkutur."

Çenesi çalışıyordu. "Anlıyorum," dedi. Uzaklaşmaya başladı, gözlerindeki acı ve reddediş bana hiç anlamadığını söylüyordu.

Ben de o n u gömleğinin yakalarından tuttum ve öptüm. Dudaklarımı onunkilere hızlıca bastırdım, başlar başlamaz da bitti.

"Bitirmeme izin verir misin lütfen?" Sırtarak sordum.

Reggie bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Elbette."

Tekrar eğildim ve ağzının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük daha kondurdum. Gözleri kayarak kapandı.

"Söylemeye çalıştığım şey, her zamanki konfor alanımın ne kadar dışında olsa da bunu denemek istediğim." Durakladım ve cesaretimi topladım. Bana kalbini göstermişti.

bu günlük yazısını yazmıştı, değil mi? Aynı şeyi yapmak için içimde bir şeyler bulabilirdim. "*Bizi* denemek istiyorum. Çünkü senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Tek gözünü açtı. "Bunu denemek ister misin?"

Hikayemizin sonu yazılmış olanın tam tersi olsa bile mi?"

Tereddüt ettim ama sadece bir anlığına. "Daha önce hiç hikâye anlatmayı denemedim. Kendi sonumuzu yazmak eğlenceli olabilir, sence de öyle değil mi?"

Bana gülümsedi, eğilip beni öpmeden bir an önce elleri yüzümü sarmak için yukarı kalktı.

Başka biri tarafından kucaklanmanın ve öplmenin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yaklaştırdım ve teşvik etmeye çalıştım ama onun teşvike ihtiyacı yok gibiydi. Öpcğ derinleştirmek için dudaklarını ayırdı ve omurgamdan aşağıya doğru lezzetli bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Bir elimi geniş göğsüne doğru kaydurdım. Kalp atışı yoktu; sadece durgunluk vardı. Kendi kalbimin ne kadar hızlı attığını anlayabilir miydi? Ya da bir şekilde damarlarımdaki kanın hızlı nabzını hissedebilir miydi?

"Ben neysem oyum," dedi bir an sonra, yüzlerimiz hâlâ o kadar yakındı ki aynı havayı soluyorduk. "Seni asla ama asla incitmem ama daha ileri gitmeden önce bilmelisin ki tarih kitapları vampirler ve insanlar arasındaki romantik ilişkilerin örnekleriyle doludur..." Sözü nü yarıda kesti ve ağzımın kenarına hızlı bir öpücük daha kondurdu. Sanki düşüncelerini tamamlamak için beni öpmeyi yeterince uzun süre bırakamıyormuş gibiydi. "Tarihsel olarak, bu tür şeyler insanlar için her zaman iyi sonuçlanmamıştır."

Arkama yaslandım ve başımı arkamdaki duvara yasladım. Reggie bana endişeyle bakıyordu, sanki bir an için gözünün önünden kaybolmama izin verirse yok olacağımdan korkuyordu.

"Sana zaten söylediğimi sanıyordum," diye başladım, ağzımın köşesinin bana her zaman yaptığı gibi yarım bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. Gözleri dudaklarımın hareketini takip etti. Tanrım, çok sevimliydi. "Bence tarih kitapları sıkıcı. Onlara kimin ihtiyacı var ki?"

Ona çocukken izlemeyi atladığım tüm tarih belgesellerinden bahsederek bu noktayı detaylandırmaya çalıştım, ancak sonra ağız bir süre daha kelimelerin önüne geçti.

YİRMİ BEŞ

Vampir Olduğunuzda Sizi Neler Bekler, *On Beşinci Baskı'dan alıntı*

Sayfa 163: İnsan İlişkileri-Aşk ve Yakınlık

Vampir olmak için ölümlülüğü geride bırakmayı düşünen bazı kişiler için en büyük endişe, dönüştükten sonra insanlarla yakın ilişkilerini sürdürüp sürdüremeyecekleri olabilir.

Bu, cevabı kolay olmayan bir sorudur. Johnson & Kettering'in çalışmasından elde edilen son veriler, vampirliği kasıtlı olarak seçen insanların çoğunun bunu zaten bir vampirle romantik bir ilişki içinde oldukları için yaptıklarını, bunun da büyük ölçüde insan-vampir ölüm farklılığının doğasında var olan komplikasyonlardan kaynaklandığını göstermektedir. (Bkz. 37. dipnot). Bununla birlikte, anekdot niteliğindeki veriler vampirlerin insanlarla da ~~herhangi~~ biriyle olduğu gibi çıkabildiklerini ve seks yapabildiklerini göstermektedir.

Yeter ki 2. bölümde özetlediğimiz yemek değil arkadaş felsefesini tam olarak içselleştirebilsinler.

Dahası, insanların vampirlerle cinsel ilişkiyi sıklıkla son derece zevkli bulduğu da belgelenmiştir. Hatta bağımlılık yapıcı. (Yani, bilirsiniz. İşte bu.)

AMELIA

Yatak odasının kapısına ısrarla vurularak sözümüz kesildi.

"Reginald."

Frederick'ti.

Reggie inleyerek benden uzaklaştı. Saçları şimdi, oraya vardığımda olduğundan daha da harap haldeydi. Çok yumuşaktı; ellerimi üzerinde gezdirmekten yorulacağımı hiç sanmıyordum.

"Ne oldu?" diye bağırdı kapıya.

"İçeride yiyiştiriyor musunuz?"

Durumun garipliğine rağmen neredeyse kahkahayı basıyordum. "Canoodling?" Reggie'nin kulağına fısıldadım. "Ciddi misin?"

Reggie açıklama olarak, "Eski kafalı," diye homurdandı. Sonra da Frederick'e, "Git buradan!" diye bağırdı.

"*Gitmeyeceğim*," diye karşılık verdi. "Burası benim evim. İstedğin kişiyle istediğini yapmakta özgürsün ama tahmin edebileceğini düşündüğüm nedenlerden ötürü bunun antikalarımın huzurunda olmamasını tercih ederim."

Reggie hançer gibi kapıya baktı. "Cidden bu konuyu şimdi mi açıyorsun? Bu neredeyse iki yüz yıl önceydi!"

"Mobilya asla unutmaz."

Reggie cevap olarak sert bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama o bunu yapamadan parmağını dudaklarına götürdüm. Bir anda tüm dikkatini tekrar üzerime çektim.

"Hadi buradan gidelim," dedim, kapının dışında duran vampirin duymayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Buraya sadece seni eve geri götürmek için geldim. Ve bunu gerçekten burada yapmak istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Sırıttı, sonra parmağını öptü. Bu basit sevgi gösterisi, omurgamdan aşağıya saf bir sıcaklık şimşegi göndermek için yeterliydi. Umutsuzdum.

"Hayır, yok," diye onayladı. "Dairene gitmeyi çok isterim." Kapalı yatak odasının kapısına pis bir bakış fırlattı. "Yine de söylemeliyim ki, son birkaç gündür burada kaldığımdan beri kulak misafiri olduğum bazı aşk-sevgi senaryolarına bakılırsa, Frederick şu anda iğrenç bir ikiyüzlülük yapıyor."

Yanaklarım alev alev yandı. Frederick ve Cassie'nin cinsel kaçamaklarını dinlemeye hiç niyetim yoktu. "O zaman benim evime gidelim. Mahremiyet var ve koruyucu koğuşlar olmasa da, seni güvende tutacak çok yargılayıcı bir kedim var."

Beni kollarına çekti ve çok uzun bir süre sarıldı. "Önce bazı şeyleri toplamam gerekiyor. Bana adresini gönder. Yakında orada olacağım."

Evden çıkarken, birinin ön kapının yanındaki sehpanın üzerine kalın bir dosya bıraktığını gördüm. Kapağında iki kez altı çizilmiş isminin yazılı olduğu bir post-it notu vardı.

Klasörü çevirip açtım ve bunların *The Annals*'tan The Collective ile ilgili sayfalar olduğunu gördüm. İçinde, kirli beyaz kırtasiye kağıdına yazılmış, düzgün, akıcı bir el yazısıyla kaplı bir not vardı:

Amelia-Yıllıklar'ın kopyalarını çıkarırken aşırı kapsayıcılıktan yana hata yaptım. Kolektif ile ilgili kayıtlara ek olarak, ekte Reginald ile ilgili kayıtları da bulacaksınız. (Ona söyleme, beni öldürür [lafın gelişi].)

Heyecanınızı yatıştırmanız konusunda sizi uyarıyorum. Bu pasajların size Kolektif'in davranışları ve güdülerini hakkında bir bağlam sağlayacağını ummakla birlikte, vampir tarihçiler kar amacı gütmeyen vergi politikasıyla bir umut olabilir. Belki de kaybedilmiş bir fırsat. Ama Cassie'nin de dediği gibi, "olan oldu."

Sağlıcakla kalın-FJF

Bu sayfaları okuduğumda ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de değerli bir şeyler bulacağımı umarak çantama koydum.

- - - - -

Dairem benim standartlarıma göre tam bir felaketti. Yatağımın üzerinde o gün bavulumu attığımdan kalma kirli kıyafetler vardı. Mutfak lavabomda öğleden sonra atıştırdığım bir tabak vardı. Ve ben yokken gelen postalar, Sophie'nin bıraktığı yerde, ön kapımın yanında, açılmamış bir yığın halinde duruyordu.

Reggie bana gelmesinin ne kadar süreceğini söylememişti. Geldiğinde ne yapacağımızı da özellikle söylememiştik. Her halükarda, yatak odamın zemininde iç çamaşırı ya da lavabomda kirli bulaşıklar görmesini istemiyordum. Hayatımda ilk kez rastgele eşyaları dolaplara ve çekmecelere tıktırmaya başladım. Tabağımdaki kırıntıları silip tabağı lavaboya koyduğumda Gracie bana yargılayıcı bir şekilde baktı.

ama dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkmak zorundaydı.

Eğer her şey düşündüğüm gibi giderse, annesi yakında biriyle yatacaktı.

Oturma odasını süpürmeyi ve raflarımdaki bir avuç biblonun tozunu almayı bitirdiğimde, o oradaydı ve ön kapımı çalıyordu.

Kapıyı açtığımda onu koridorunda dikilirken gördüm, onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyordu.

Yutkundu, Adem elması boğazında sallanıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Kenara çekildim ve elimle içeri girmesini işaret ettim.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi nefes nefese gibiydi. Acaba o kadar yolu koşarak mı gelmişti? Ya da uçtuğunu.

Yüzümü ona döndüğümde gözleri her yerdeydi, evimdeki her şeyin üzerinde geziniyordu. Ama bakışlarıma karşılık vermedi.

Bir sorun vardı.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Takip edildiğini mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben uçtum. Bunların hiçbirini uçmayı bilmiyor. Fark edilmedim."

Uçmak hakkında bu kadar gerçekçi bir şekilde konuşmasını dinlemek gerçeküstü bir şeydi. Gerçi yüzlerce yıldır uçabiliyor olsaydım, belki ben de bunu yürüyüşe çıkmak kadar sıradan bulurdum.

"Eğer takip edilmediysen, neden bu kadar gerginsin?" diye sordum. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Gözleri büyüdü ve bir an için yanlışı bir şey söylediğimi düşündüm.

Ne olduğunu anlayamadan beni oturma odamı yatak odamdan ayıran duvara sıkıştırdı. Kolonumdan aşağıya doğru nazik bir çizgi çekti.

Boğazımı sıktı, hareket ederken dişlerinin bana hafifçe sürtünmesine izin verdi.

Gerçek dişleri; dünyaya gösterdikleri değil.

"Uzun zamandır sana dokunmak istiyordum." Ağzı her yerdeydi. Boynumda, köprücük kemiğimde, sonra çenemi öpmek için yukarı doğru hareket ediyordu. Kıçımı sertçe, sahiplenici bir şekilde sıktı. *Benim*, dedi. O kadar iyi hissettirdi ki neredeyse yüksek sesle inleyecektim. "Bunu kaç kez düşündüğümü biliyor musun?"

"Anlat bana," diye nefes nefese kaldım. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum ama bilmem *gerekliydi* "Lütfen."

Elinin dayanılmaz derecede yavaş bir hareketiyle cevap verdi.

Boynumun omzumla birleştiği tatlı, hassas nokta boyunca dilini gezdirdi. Dokunuşu orman yangını gibiydi ve o ağzını bana doğru uzatırken vücudum beklentiyle tutuştu. Dizlerimin bükülmesine saniyeler kalmış gibiydi. Yere düşmemek için kollarımı boynuna doladım.

Dengesizliğimi hissetmiş gibi kalçalarını öne doğru iterek beni vücuduyla duvar arasına sıkıştırdı.

"Kahve dükkanında," diye mırıldandı boynuma karşı. Sözleri, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim sıcak etime karşı hafif titreşimlerdi. "Ailenin partisinde. Elime her dokunduğunda, gülümsediğinde, o *küçük* siyah elbisenin içinde bana doğru eğildiğinde." Bana karşı ürperdi. "Gecenin sonunda, seni yakalayıp açık büfe masanın önüne götürmemek için elimden gelen her şeyi yaptım, ailene lanet olsun."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Şu anda ailem hakkında konuşma." Reggie'nin bu şekilde kontrolünü kaybetmesi fikri ne kadar ateşli olsa da, bunun ailemin önünde gerçekleştiğini düşünmek isteyeceğim son şeydi.

Omzuma doğru kıkırdadı. "Baban hakkında konuşmamı istemiyorsun ve hala bir ilişkimiz olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu

History Channel üzerinden bağ kurma şansı?"

Omzuna vurdum. Elimi tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı, avucunu öptü, aramızda oluşan sıcaklık şakacı ve tatlı bir şeye dönüştü.

Eğildi ve alnını benimkine dayadı. Vampir fizyolojisi hakkında pek bir şey bilmiyordum ama nabzı atmadığı ve teknik olarak canlı olmadığı için hayatta kalmak için oksijene ihtiyaç duymayacağını varsayardım. Ama Reggie de benim kadar ağır nefes alıyordu, göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyordu.

Elimi göğsünün üzerine, eğer insan olsaydı kalbinin atacağı yerin üzerine koydum. Avucumun altında göğüs kaslarının ince yapısı, nefes alış verişinin düzenli ritmi ve giydiği ekose gömleğin yumuşak kumaşından başka bir şey hissetmedim.

Acaba insan hayatı nasıldı? Kollarımdaki adamı tanımaya başlıyordum. Onu önemsiyordum. Ama bir zamanlar tamamen farklı bir hayatı olmuştu. Çocukken çok mu farklıydı? Ataları onu dönüştürmeden ve bugünkü haline gelmeden önce bir sevgilisi, bir karısı, çocukları var mıydı?

Elimi esneterek gömleğinin kumaşını avucumun içine aldım. Onu daha yakına çektim. İnsan Reginald Cleaves'in eskiden kim olduğunun her parçasını da bilmek istediğimi fark ettim. Sadece şu anda bana ayı asmışım gibi bakan Reggie'yi değil.

Umarım, daha sonra onun geçmişini birlikte keşfetmek için zamanımız olur.

şimdi ve burada, Reggie elini başımın yanındaki duvara dayadığı yerden çekip benimkine koydu. Yavaşça sıktı, parlak mavi gözleri söylenmemiş sorularla doluydu.

Emin misin?

Tüm hayatımı risklerden kaçınarak, tek bir parmağımı bile çizginin dışına çıkarmadan geçirmiştim. Ama onun gözlerine baktığımda ve bu adımı atmanın ne anlama gelebileceğini düşündüğümde... Yakın hafızamda ilk defa atlamaktan daha fazlasını istiyordu.

Bunun gelecek hafta, gelecek ay ya da iki yıl sonrası için ne anlama geldiğini bilmek zorunda değildim. Bunu *şimdilik* istiyordum. Bu kadarı yeterliydi.

Başımı salladım. "Evet," diye fısıldadım, sesime zar zor güveniyordum.

Sanki içinde bir şalter atmış gibiydi. Birkaç dakika önce öpücükleri nazik ve ölçülüyken, şimdi serbest bırakılmış bir adamdı. Elleri vücudumdan aşağı kayarak kıçımı kavradı, beni kendisine doğru çekti, dokunuşunun soğukluğu giysilerimin kumaşından tenime kadar sızdı. Kollarım içgüdüsel olarak boynuna dolandı ve beni sıkıca, daha sıkı tuttu, ağzımın ırzına geçerken, dili içeri girmeden önce dudaklarımın dikişini izledi. İnanılmaz kokuyordu; gömleğinde kullanmış olması gereken çamaşır deterjanı, serin erkek teni ve kendine özgü Reggie kokusu gibi. Yaptığımız şey tarif edilemez derecede erotikti. İçimde zaten yükselmekte olan zevke karşı inledim.

"Bu gece sana kendini çok iyi hissettireceğim," diye söz verdi dudaklarıma karşı. "Sana ne yapmayı planladığımı söyleyebilir miyim?"

Sesinde biraz hınzırlık vardı. Ona karşı eridim. "Evet." Ellerim saçlarına kaydı, dağınık altın tellerini sertçe çekiştirdim. İnledi -bundan hoşlanmıştı, diye düşündüm şehvet sersemliğimle; bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara koymalıyım- ve kıçımı sertçe kavradı. "Söyle bana."

Cevap verecek kadar soğukkanlılığını geri kazanması bir anını aldı. "Seni bu dairedeki her düz yüzeyin üzerinde domaltacağım, tıpkı o iğrenç Regency'lerden birindeymişiz gibi.

Frederick roman okumuyormuş gibi yapıyor," diye mırıldandı yanağıma doğru.

Gölmekten kendimi alamadım. Şu anda bile beni etkisiz hale getirmek için elinden geleni yapıyordu. Beni rahatlatmak için. Ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ve bana karşı hareket etmeye başlaması bunu en az benim kadar istediğini gösteriyordu.

Şaka yapma zamanı sona ermişti.

Her şeyi göze alarak elimi gövdesinden aşağı kaydurdım ve kot pantolonunun önündeki çıkıntıya ulaşana kadar durmadım.

Çıkardığı ses o kadar gırtlaktan geliyordu ki neredeyse insan sesi gibiydi. Ses doğrudan bacaklarımın arasına gitti ve beni yatağa bastırarak üstümde hissetmeyi arzulamama neden oldu. Onu görmek, benimle birlikte vahşileştğini *hissetmek* istiyordum.

Ağzı tekrar boynumdaydı, öpüyor, yalıyor ve O kadar büyük bir şevkle emiyordu ki yarın kesinlikle büyük bir çürük olacaktı. Ben onu kavradıkça kalçaları hızlanırken, o da bana mırıldanıyordu. Boynumu ısırp kanımı tatmak isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dişlerini içime geçireceği düşüncesiyle içimden bir inilti geçti. Dili, açtığı yaraları yalayıp geçecekti. Tadımın verdiği zevk onu daha da büyük bir çılgınlığa sürüklüyordu.

"Dursam iyi olacak," dedi. Eğer daha önce ağır ağır nefes alıyorsa, şimdi soluk soluğa kalmıştı. "Daha konuşmadık..." Sözüünü kesti ve yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Seni istiyorum

-Hepinizi, çok kötü. Tadının çok tatlı olacağını biliyorum. En iğrenç, en iğrenç ıslak rüyalarımından bir şey gibi. Ama ben... Sen..."

Kendini biraz salladı ve yarı itirafına verdiği tepkiyi ölçebilmek için geri çekildi. Gözleri

parlak mavi gözbebeklerinin içinde kocaman açılmış siyah gözbebekleri vardı. Çaresiz görünüyordu. Kırılmıştı.

Uzandım ve boştaki elimle yanağını kavradım. Dokunuşuma doğru eğildi, mavi gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Ona ne düşündüğümü nasıl söyleyebilirdim? Yavaşça-çok yavaşça

-Pantolonunun düğmelerini açtım.

"Kan ve seks senin için ne kadar bağlantılı?" diye sordum.

Gözlerini sıkıca kapatarak inledi. Aleti avucumun içinde bir kez *sertçe* zonkladı.

"Eğer istemiyorsanız, hiçbir şekilde bağlı olmak zorunda değiller.

olmaları için," diye nefes aldı. "Söz veriyorum. Ama... ama bitirmek için, ben-"

"Hiç kanımı içtiğini hayal ederek kendine dokundun mu?" Üç hafta önceki Amelia bugün bu konuşmayı yapacağımı asla hayal edemezdi. Bunları söyleyeceğimi. Hatta en başta bu durumda olacağımı.

Ama işte buradaydım, bir vampirle edepsizce konuşuyor, onun kontrolünü kaybetmesini sağlamaya çalışıyordum. Sadece birazcık. Ve hayatımda yaşadığım her şeyden daha fazla tahrik oluyordum.

"Evet," diye itiraf etti. "Artık doğrudan insanlardan beslenmiyorum *ama* evet." Yüzü hâlâ boynumun kıvrımlarına gömülüydü. Kalçaları şimdi elime karşı acımasızca hareket ediyordu. "Pek çok kez. Neredeyse her gece

-"Seninle tanıştığımdan beri."

Dönüşü olmayan bir sınıra tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorduk. Bunu biliyordum. Daha ileri gitmeden önce, düştüğümde beni yakalayacak bir güvenlik ağı olduğunu bilmeliydim. "Seni hemen şimdi yatak odama götürsem, ister misin..." Hiç düşünmeden dudaklarımı yaladım. Gözleri dilimin hareketini takip etti. *Açgözlü*. "Beni ısırmak ister misin?"

Cevabı hemen geldi. "Evet." Hareketlerini durdurdu, elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalktı. Kızarmış tenime karşı serin avuçlar. "Yapacağım. Eğer seni yatağına alırsam, eğer seni *soyarsam*, seni ısırmayı da *en* az sikmeyi istediğim kadar çok isteyeceğim."

Gözlerinde gördüğüm katıksız şehvet, durduğum yerde beni sıvılaştırmakla tehdit ediyordu. "Reggie-"

"Sana karşı çok nazik olurdum," diye mırıldandı, parmak uçları çenemi okşarken. "Hiçbir şey hissetmezsin ve hiçbir tehlike altında olmazsın. Söz veriyorum. Ama eğer bu istediğin bir şey değilse, ben sadece..." Sustu. Başını salladı. "Bunun yerine bunu seninle ilgili yapabiliriz. Seni nasıl elde edersem edeyim istiyorum. Sana dokunmama izin vereceğin herhangi bir şekilde."

Onun çiğ dürüstlüğü beni bıçak gibi kesti.

"Tamam," dedim ve ağzının kenarına nazik bir öpücük kondurdum.

Sözsüzce elini tuttum ve onu yatak odama götürdüm.

- - - - -

Yatağıma bir erkek girmeyeli **UZUN** zaman olmuştu. Normal şartlar altında muhtemelen vücudum konusunda gergin olur, Reggie'nin kıyafetlerim gittiğinde gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda endişelenirdim.

Gerçi ağzı aç bir şekilde benimkine doğru hareket ederken herhangi bir konuda gergin olmak zordu - düşünmek bile zordu. Sanki kendisinden başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar dilinin ucuyla tüm güvensizliklerimi yok etmeye kararlıydı.

Bir eli kalçamda, diğeri belimde beni yönlendirerek yatak odamda beni geriye doğru yürüttü,

Dizlerimin arkası yatağıma çarpana kadar.

"Uzan," diye mırıldandı. Odam karanlıktı, ama koridordan yeterince ışık geliyordu, yatak odamın penceresinden yeterince ay ışığı giriyordu, onu net bir şekilde görebiliyordum, geniş omuzları karanlığa karşı siluet halindeydi. "Sana dokunmak istiyorum."

Ben de aynı şeyi isteyerek uyudum, sonra gözlerimi kapadım, benimle yatağa girdiğinde yatağın alçaldığını hissetmeyi bekliyordum.

Onun yerine yatağın yanında diz çöktüğünü duydum. Ellerini ayak bileklerime doladığını hissettim.

"Ne-?" Başladım. Sonra beni yatağın kenarına doğru çekiştirirken irkildim.

"Kendini bıraktığını görmek istiyorum," diye açıkladı, elleri eteğimin altından iç çamaşırımın kenarını çekiştiriyordu. "Ve bunun *benim yüzümden* olmasını istiyorum. Dilimin üzerinde parçalanmanı, adım haykırırken bacaklarının kulaklarımın dibinde titrediğini hissetmek istiyorum." İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti ve omzunun üzerinden attı. Sonra eteğimi belime kadar itti. "Seni tatmak istiyorum. Her yerini. Hem de çok."

"Reggie," diye inledim. Bacaklarımı omuzlarına çekip elleriyle kalçalarımı yukarı kaldırdığında ürperdim. Onun için çıplak ve savunmasız bir şekilde açılmıştım, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kesinlikle duyabiliyor olmalıydı.

Ağzı, onun için acı çektiğim yerden sadece kıl payı uzaktaydı. Her titrek nefes verişini içimde hissedebiliyordum. Güzel, etkileyici gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu istiyorsun. Değil mi?" Gözlerini kapattı ve yanağını kalçamın iç kısmına sürttü. Kirli sakalının lezzetli çizikleri, ben daha ne olduğunu anlamadan benden bir inilti çıkardı. "Beni ne kadar çok istediğinin *kokusunu* alabiliyorum."

Sızlandım, onun pençesinde kıvranıyordum. "Reggie, *lütfe*." Bunu yapmak istediğime dair benden sözlü onay

alması gerektiğini söyleyebilirdim.

onunla böyle olmak. Ama eğer ağzını hemen üzerime almazsam aklımı kaçıracaktım. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. *Lütfen*."

Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. Gözleri karardı. "Leydimin emrettiği gibi."

Sonra ağzı *tam oradaydı*, elektrikli, daha önce hissettiğimi zar zor hatırlayabildiğim ve adlandıramadığım hislerle beni sular altında bıraktı. Beni yutarken acımasızdı, klitorisimi ağzına almadan bir an önce emdi ve dilinin acıtıcı yumuşak düzlüğüyle yaladı. Haykırmaya çalıştım ama yapamadım, zevkten ve saf çaresiz ihtiyaçtan akılsızlaştım, önünde yatağa çaresizce uzandım, sadece beni çalıştırdığı kararlı yol ve kalçalarındaki mengene tutuşuyla bir arada tuttum. Nefes alışım çok hızlıydı ve giderek sıklaşıyordu, göğsüm kabarıyor, o benimle dalga geçip zevkimi ortaya çıkarırken kanım damarlarımda çarpıyordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, sesim titriyordu. Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Durması için. Hiç durmaması için. Boşalmak istiyordum. *Onu* o kadar sert boşaltmak istiyordum ki bunu asla unutamayacaktı. Akıl sağlığımdan geriye kalanlarla merak ettim: Bu gerçekten sahip olabileceğimiz bir şey miydi? Farklılıklarımıza, onun ne olduğuna rağmen, sadece bu gece değil, yarın gece ve sonraki gece de böyle birlikte olabilir miydik ve bu gerçek olabilir miydi? "Reggie, *Lütfen*."

Yalvarışlarım onu teşvik ediyor gibiydi, beni ağzına daha da yaklaştıırken beni kavrayışı sıkılaştı. Yüzüne, zeki diline karşı koymaya çalıştım, daha fazla sürtünme, serbest bırakma için çaresizdim. Ama beni tutuşu çok güçlüydü. Beni yerimde sabitledi, beni tam istediği yerde tuttu, içimdeki sıkı zevk sarmalını daha yükseğe, daha yükseğe sürerken hiç hareket etmemi engelledi.

Ve sonra-

Sert bir parmağını içime soktu, sonra bir diğerini, o *kadar sıkıydı* ki, bu lezzetli giriş aklımdan geçen her düşünceyi zorluyordu. Buna, ona, hepsine ihtiyacım vardı. *Şimdi* ihtiyacım vardı.

"*Hades*," diye hırladı amıma karşı. "Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Tam orada mırıldandığı iğrenç sözleri, orgazma doğru hızla ilerlemek için ihtiyacım olan tek şeydi. Çarşaflara, Reggie'nin saçlarına yapıştım, mutluluk dalgaları tekrar, tekrar ve tekrar gelirken beni sabitleyebilecek her şeye tutundum. Reggie dudakları ve diliyle beni ikna etti, bedenimi devam etmeye zorlarken beni tuttu. Adını inliyordum, aklım başımda değildi, sırtım yatağın üzerinde bir yay gibi yükselmiş, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir zevke kilitlenmişim.

Kemiksiz bir şekilde yatağa yığıldığımda, bir anda üzerimdeydi.

"Çok güzelsin *amına* koyayım." Hırıltısı içgüdüsel, hayvani. "Geldiğinde nasıl görünüyordun, kahretsin. Neredeyse ben de boşalıyordum, sırf bu yüzden. Sadece-" Üzerimden çıkarmak için aceleyle kıyafetlerimi yırtıyordu, bluzumun düğmeleriyle sabrını çabucak kaybetti. Kollarımı kollarından çekiştirirken yere düştüler ve onu da çıkarmadan önce iki saniye boyunca sütyenimle uğraştı. Bana verdiği şeyin etkisiyle ona yardım edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Umurunda değil gibiydi. Hiçbir şey onun istediği şeyin önüne geçemezdi.

Görünüşe göre ben çıplaktım.

Birdenbire, bu durumdaki tek çıplak kişinin ben olmamam benim için hayati önem taşımaya başladı. Doğrudum ve el yordamıyla gömleğinin eteklerini yokladım.

"Kapalı," diye mırıldandım. Fark etmemiş gibi görünüyordu. Beni nazikçe yatağa geri itti ve eteğimin düğmelerini açtı,

kalçalarımın üzerinden aşağıya çekti. Kendi kıyafetlerimi çıkarmak iyiydi, çok iyiydi ama yeterli değildi. "Seni henüz görememiş olmam hiç adil değil. Gömleğini *çık*kar, Reginald Cleaves."

Tam adını kullandığımda dudaklarında bir sırıtışla bana baktı. "Sabırsızız, değil mi?" Ama dediğimi yaptı, gömleğini başının üzerinden kaldırdı ve akıcı bir hareketle omzunun üzerinden attı.

Benimle göz temasını hiç kesmedi, ben gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin verirken bile bakışlarını yüzümde tuttu.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" Bunu şakacı bir şekilde sordu ama yüz ifadesindeki yoğunluk, vücudunun beni memnun etmesini ne kadar çok istediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ve öyle de oldu.

Artık kıyafet engelleri ortadan kalkmış, yatağın yanında bir yığın halinde yatarken, içimde bir arzu barajı yıkılmış gibiydi. Ona dokunmak için hareket ettim, bunu yapma dürtüsüyle savaşıma zahmetine bile girmedim. Aşırı kaslı olmasa da sağlam yapılıydı, geniş göğsü parmaklarımı geçirmekten kendimi alamadığım açık kahverengi saçlarla kaplıydı. Parmak uçlarımla göğüs kaslarının belirgin hatlarını izleyerek, karnını okşayarak ve sonra daha da aşağı inerek, mide kasları beklentiyle gerilene kadar denerken nefesi kesildi.

Vücudu şimdi değişmeden önceki halinden çok daha farklı mıydı? Aklıma gelir gelmez bu düşüncüyü bir kenara attım. Daha önce nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü ellerimi nazikçe vücudundan çekip beni yatağa yatıran bu Reggie'ydi. Beni öylesine ısrarla ve şefkatle öpüyordu ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Ve bu Reggie pantolonunu tekmeliyor, sonra da ete kemiğe bürünene kadar üzerime abanıyordu. Sertten yumuşağa. Soğuktan sıcağa.

Bu adam o kadar tuhaf bir şekilde komikti ki ona vurmamı yoksa gülmek mi istediğimi asla bilemedim. Son derece nazikti ve o kadar düşünceliydi ki başım döndü. Ve ani, her şeyi kapsayan bir farkındalık sarsıntısıyla fark ettim ki o benimdi.

Eğer öyle olmasını isteseydim.

"Amelia." Üzerimde durdu, kolları mümkün olduğunca hareketsiz durma çabasıyla titriyordu. Sonra ucu girişime değene kadar biraz kaydı.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu, içime işledi. Bunu benim de onun kadar çok istediğimden emin olmak istiyordu.

Başımı salladım ve kollarımı ona dolayarak onu bir başka kör edici öpücüğün içine çektim.

Kalçalarını tek bir sert hamleyle içime soktu ve yüksek sesle, tutarsız bir zevk nefesi verdi. Nefesim kesildi, vücudum onun vücudunun benimkine lezzetli bir şekilde girmesine karşı mücadele ediyordu. Çok büyüktü ve bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, ama bunun gerginliği, beni doldurduğu bütünlük, ciğerlerimdeki nefesi itti ve daha başlamadan beni tekrar altına çekmekle tehdit etti. Ellerim sırtında geziniyor, tırnaklarım etini hafifçe çiziyor, kendimi yeniden yükselmeye başlayan zevke karşı sabitlemeye çalışıyordum. Bundan çok ama çok hoşlanmış görünüyordu, zevk-acı iğnelerine tıslıyor ve tırnaklarımı ikinci kez, ama daha sert ve daha güçlü bir şekilde sırtına geçirdiğimde hırılıyordu.

"Amelia," dedi tekrar, yıpranan kısıtlaması yüzünden sesi kısılmıştı. Hâlâ hareket etmiyor, bedenimin onunkine uyum sağlamasına izin veriyordu. Ama kolları şimdi fena halde titriyordu ve ben

Çenesinin sert duruşundan ve nefes alış verişindeki düzensizlikten bırakmayı ne kadar çok istediğini görebiliyordu.

"Kendini tutmana gerek yok," diye ona güvence verdim. Boynumu biraz büktüm, dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için çenemi kaldırdım. "Bunu istiyorum."

Gözleri kapandı. "Sana asla zarar vermeyeceğim. Yemin ederim. Ama sonlara doğru, belki-" Söylemek üzere olduğu şeyin geri kalanını ısırdı ve yüzünü boynuma gömdü. "Kontrolümü kaybedebilirim. Sadece birazcık. Eğer durmamı istersen-"

Saçlarını çekiştirdim ve gözlerimin içine bakması için başını kaldırdım. Gözlerinde gördüğüm kırılganlık neredeyse nefesimi kesiyordu. "Durmana ihtiyacım yok," diye temin ettim onu. "Ama eğer istersem, sana söylerim. Hem de hemen. Söz veriyorum."

Uzun bir süre daha gözlerime baktı, sanki gözlerimde söylediklerimin doğruluğunu bulmaya çalışıyordu. Sonra gözlerini kapattı. Başını salladı.

Ve hareket etmeye başladı.

"Oh," dedim, sesim ilk itişte içimden dışarı fırladı. Sonra birdenbire endişelenmeye başladım -muhtemelen mantıksızca ve kesinlikle otuz dakika kadar geç- belki de sekste iyi olamayacaktım. Reggie yüzlerce yıldır hayattaydı ve bu süre zarfında kendi payına düşenden çok daha fazla cinsel partneri olduğunu birden fazla kez ima etmişti. Benim de birkaç erkek arkadaşım olmuştu ve belli ki daha önce seks yapmışım ama yüzlerce yıllık tecrübesi olan bir sevgiliyle kıyaslandığında, ne yaptığımı nasıl bilebilirdim ki?

"Siktir," diye inledi, ağzı kulağımdaydı. "*Kendini* çok iyi hissediyorsun." Kalçaları çoktan hızlanmaya başlamıştı, vücudu ısrarla, ihtiyaçla benimkine doğru ilerliyordu, bu da tüm kendinden şüpheyi yok ediyordu. İki elimi birden kavrayıp başımın üzerinde sabitledi ve göğüslerimin onunkilerle birlikte nasıl zıpladığına bakakaldı.

hareketler. Bana bakma şekli ve hissettirdikleri, içime tekrar, tekrar ve tekrar girerken amımın onun etrafında kenetlenmesi-

Elleri kıcıımı kavramak için aşağı indi, kalçalarımı kaldırdı ve bağlantımızın açısını değiştirdi. Yeni pozisyonla ilgili bir şey beni ona daha da açtı, daha derine, daha sert gitmesine, daha önce kimsenin dokunmadığı kısımlarıma dokunmasına izin verdi.

"Reggie," diye nefes nefese kaldım. "Oh, lanet olsun." Bir şey... bir şey farklıydı. Tekrar haykırdım, artan bu lezzetli zevk karşısında çaresizdim, omurgamın dibinde beni aşağı çekmekle tehdit eden kendinden geçmiş bir tür baskı vardı. Sarhoş, vahşi ve ateşli hissediyordum, kalçalarım onun hareketlerine uymak için hızlanırken vücudum şimdiden başka bir keskin kreşendoya doğru yarışıyordu.

Hiç düşünmeden başımı yastığa yasladım, bu açı boynumu tamamen açıkta bırakıyordu.

İçimde tam olarak oturmaya devam etse bile kalçaları durmak için kekeleydi.

Hırladı.

"Amelia," diye nefes aldı, nefes nefese kalmıştı. Gözleri açıkta kalan boynuma yapışmıştı. Kalçaları tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer daha da hızlıydı. "Amelia. Amelia, *lütfen.*"

Oh, Tanrım. *Yalvarıyordu.*

Benim için. Kanım için.

"Beni ısırarak istiyorsun," diye nefes aldım, hareketlerim onun itişine uyuyordu. Sınıra yaklaşıyordum, orgazmım ulaşamayacağım bir yerde parıldıyordu. "Yapma."

İnledi, beni kesinlikle cezalandırıcı bir hızda becerene kadar itişler hızlandı. Sonra başı omzuma düştü, elleriyle başımın iki yanındaki çarşafı öyle sıkıca kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Evet."

"Nereye?" diye sordum. Yıpranan kontrolünün sınırlarını test ettiğimi biliyordum. Ama o anda umurumda değildi. Onun her şekilde serbest kaldığını görmek istiyordum. Beni asla ama asla incitmeyeceğini biliyordum. "Beni nereden ısırarak istiyorsun?"

"Amelia," diye haykırdı. "Lütfen. Eğer beni istemiyorsan- eğer istemiyorsan, yapamam-lütfen, yapma-"

Üstümde hareket ederken vücudu bir yay kirişi gibi gergindi, tamamen kas, sinir ve kemikten oluşuyordu. "Söyle bana." Ellerimi sırtından aşağı kaydardım, sonra kışını sıkarak onu daha derine çekmeye çalıştım. "Nereye olduğunu söyle."

Çıkardığı ses çaresizdi. Kırılmıştı.

"Eğer seni ısırsam," diye nefes aldı, "bunu yaparım-" Aniden hareket etmeyi kesti. Vücudundaki gerginliği ve o anda kendini sabit tutmak için kullandığı her türlü öz kontrolü hissedebiliyordum. Saçlarımı nazikçe yüzümün yanından uzaklaştırdı ve mutluluğunun sırrını saklıyormuş gibi çıplak boynuma baktı. "Seni tam burada ısıırırdım."

Titreyen iki parmağını nabız noktama bastırdı. Kalbimin her atışında damarlarımdaki kan akışını hissedebiliyordum. Gözlerini bana dikmişti. *Acıkmıştı.*

Beni ısırdığı, ağzıyla yaramı emdiği bir görüntü göz kapaklarımda ardında ansızın belirdi. Haykırdım, vücudum onun etrafında *sertçe* kenetlendi. Beni ısırma düşüncesinin beni neden tahrik ettiğini bilmiyordum. Belki de bunu yapmasına izin vermenin nihai bir kendini bırakma eylemi olacağı fikriydi.

"İyi hissettirir mi?" diye sordum. Öyle olacağını bildiğim halde. Bunu *hissedebiliyordum*. Tekrar gerildim, bu sefer bilerek. Onu sıkıyordum. Gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlanışını izledim, kısıtlamalarından geriye kalan azıcık şeyle savaşıırken. "Beni ısırsan iyi hisseder misin?"

Gözlerini açtı ve doğrudan benimkilere baktı. "Bu ikimiz için de iyi hissettirecek. Zehrim, o-" Isırdı

söylemek üzere olduğu şeyin geri kalanını anlamadı. Başını salladı. "Bu seni iyi hissettirir. Ben de gelirdim. Hemen." Sesi taş üzerindeki zımpara kağıdı gibiydi, gözleri benimkileri deliyordu. "*Sert* boşalırdım. Ağzımda kan tadı varken boşalmak -sadece- *hiçbir fikrin yok*, Amelia-"

"O zaman yap," dedim. Elimi uzattım ve tembel daireler çizdim.

Boynumda az önce dokunduğu yere. Hareket eden parmak uçlarıma baktı, başını çeviremedi. Ve sonra, çünkü bunu duymaya ihtiyacı var gibiydi: "Bunu yapmanı istiyorum."

İnledi. Gözlerini sıkıca kapattı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki zorlukla görebildim. Bir an Reggie üstümdeydi, ihtiyaçtan tutarsızdı. Bir sonraki an, ısırılmanın verdiği beklenmedik zevkle haykırıyordum. O anda bir hayvanla sevişiyordum, Reginald'ın çoğu zaman olduğu adamın tüm izleri, boynumda açtığı sıg yaraları öpen ve emen yaratık yüzünden kaybolmuştu. Neden acımıyordu? Beni ısırduğında neden *iyi hissettiriyordu*? Isırığının verdiği zevk omurgamdan aşağıya, doğrudan amcığıma doğru ilerliyor, ihtiyacımı neredeyse dayanılmaz bir dereceye kadar artırıyor. Beni doyumsuz yapıyordu. Bir sonraki orgazmım üzerime çöktüğünde, doğrudan mutlu bir serbest bırakmaya koştum, zevk dalgaları zihnimi ondan başka her şeyden sildi.

Kendime döndüğümde Reggie inliyordu, beni o kadar sert ve umutsuzca beceriyordu ki bir hafta boyunca yürümekte zorlanacaktım. "Çok güzel, çok tatlı," diye inledi, ağzı benimle kırmızıya boyanmıştı. Kırılma noktasına yaklaşıyordu; itişlerinin kaotik, çılgınca bir hal aldığını hissedebiliyordum. Sözlerinin ateşli tonundan bunu duyabiliyordum. "*Biliyordum*. Tadının çok güzel olduğunu biliyordum, seni asla bırakmak istemiyorum, seni istiyorum, ben-sen *benimsin*."

Boşalırken çıkardığı sesi duymaktan çok hissettim. Kalçaları bir kez sertçe yukarı kalktı, sonra tekrar, ve sonra

Vücudu üstümde kaskatı kesildi, kendini dökerken sırtı abartılı bir kavisle büküldü. Gözleri görmüyordu, zevkten cam gibiydi. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Bir an sonra kurşun gibi ağır ve hareketsiz bir şekilde üzerime yığıldığında vücudu iki yüz kiloluk ölü bir ağırlık gibi geldi. İçini çekti, serin nefesi ensemdeki küçük tüyleri gıdıklıyordu.

"Umarım," dedi sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "bu sana bana hissettirdiğinin yarısı kadar bile iyi gelmiştir." Üzerimden yuvarlandı, bedenimden çekilirken biraz yüzünü buruşturdu. "Bana yaşattığın iki orgazmın sana biraz ipucu vermesini umardım," diye takıldım. Kıkırdadı, sonra boynumda açtığı yaralara bakabilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. Onlara dokundum ve hayretler içinde

küçük deliklerin çoktan kapandığını fark etti.

"Seni incittim mi?" Daha yakına eğildi ve iyileşmekte olan cildine iffetli bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım. "Hayır. Hissettim..." Nasıl hissettiğimi kelimelere nasıl döneceğimi bilemediğim için duraksadım. Sonra açık açık söylemeye karar verdim. "Söylediğin gibi. *İyi* hissettirdi. Neden?"

İç çekti, sonra beni kollarının arasına aldı. Başımı göğsüne yaslayana kadar ikimizi de yuvarlamasına izin vererek kendi isteğimle gittim. Teni yanağımın altında sert ve serindi. "Eğer ısırığımız kurbanlarımıza acı veriyorsa, sonuçta kendi kendini yok ediyor demektir." Bu itiraftan neredeyse utanmış gibiydi. Devam etmeden önce gözlerimin içine bakabilmek için boynunu bükte. "Zehrimiz bir çeşit afrodisyaktır. Yani kurbanlarımız için de iyi hissettirebilir."

Onları ne zaman kurutacağımızı söylemedi.

Reggie'nin bir zamanlar bu gücü kurbanlarına boyun eğdirmek ve onları baştan çıkarmak için kullanmış olabileceği iması tüylerimi ürpertti. Kendilerini ona isteyerek sunmalarını sağlamak için. Hatta

hevesle. Yine de en başta beni ısırmasını isteyen bendim.

"Senin rızan olmadan bunu asla yapmayacağım," diye ekledi. "Uzun yıllardır böyle bir canavar olmamıştım." Yakınıma eğildi ve başımın tepesine nazik bir öpücük kondurdu. "Eğer istemiyorsan bunu bir daha asla yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum," dedim aceleyle. Kendimi bundan vazgeçiremeden önce. Çünkü kulağa ne kadar saçma gelse de gerçek buydu. Dişlerinin boynumda olması *iyi* hissettiriyordu. Kanımın karşılığında ona zevk verdiğini bilmek. "Belki her gün falan değil. Ama mesela-"

"Özel günler?" diye sordu. "Doğum günleri, belki? Yıldönümleri, işteki terfiler?"

Çıplak göğsüne karşı bir kahkaha attım. Bunu gerçekten tartışıyor muyduk? Şaka mı yapıyorduk? Birlikte düzenli seks yaptığımız ve belki bazen buna biraz ısırmayı da eklediğimiz potansiyel bir gelecek mi? Kavraması imkânsız olduğu kadar lezzetli bir düşünceydi.

"Özel günler," diye kabul ettim. "Bu bana iyi geliyor."

YİRMİ ALTI

*Sarı çizgili bir kağıdın altına siyah mürekkeple
alelacele karalanmış bir not*

*Düşünceler daha sonra bullet journal'a
aktarılacak (Bunu A'nın dairesinde sabahın
köründe yapmak zorunda kalacağım ama o
hala uyuyor ve o uyurken vücuduna sarılıp
saçlarını öpmek için orada olmayı kaçırmak
istemiyorum):*

*Görev tanımı: Beni kabul ettiği sürece A'nın
yanında olmak.*

*Duygular: Sadece çok mutluyum. Önceki
hayatımla ilgili hiçbir şeyi net olarak
hatırlayamıyorum.*

Dönüyorum ama hiç bu kadar sersemelemediğimi biliyorum, bu ışıktaki, en azından bu kadar uzun süre. Sanki bundan KORKMAM gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama korkmuyorum.

AMELIA

Ertesi sabah pencereden giren güneşle uyandım. İnledim ve yastığımı başımın üzerine çekmeye çalıştım.

"Ow."

Donup kaldım ve başımın bir yastığa değil de Reggie'nin göğsüne yaslandığını fark ettiğimde utangaç bir şekilde sııttım.

"Özür dilerim."

"Üzgün olmalısın," dedi sahte bir azarlamayla, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Yine de üzgün görünmüyordu. Kirli sarı saçları, dün gece yaptığım çekiştirmeler yüzünden darmadağın olmuştu ve yüzündeki o muhteşem gülümseme...

O ana kadar Reggie'nin gülümsediğini onlarca kez görmüştüm. Gülümsemesi taktığı bir maskeydi. Üzgün olduğunda gülümserdi, endişeli olduğunda gülümserdi ya da dikkat dağıtmak için eşek şakası yaptığında gülümserdi.

Ancak bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmış, gözlerinin köşelerini kırıştırmıştı. Bu *gerçek* bir gülümsemeydi. O anda, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve rahat görünüyordu.

Pencereden dışarıyı görebilmek ve güneşin gökyüzündeki konumundan saatin kaç olduğunu anlayabilmek için

boynumu eğmeye çalıştım. Yine de çok fazla hareket etmek zordu; Reggie

sıkı kucaklamasını gevşetmek konusunda tamamen ilgisiz görünüyordu.

Panjurlarımın penceremi hiç kapatmadığını fark ettim. Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin. Panjurları kapatmayı unutmuş olmalıyım...um."

Reggie beni daha yakına çekerek göğsünü vampirik bir yastık olarak kullanmaya devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Neyden önce?"

Başımın tepesine doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. Yüzüm kızarmaya başladı, dün gece bu yatakta birbirimize yaptıklarımız ve burada çıılçıplak olduğumuz ve sarıldığımız gerçeği göz önüne alındığında bu çok saçmaydı.

"Biliyor musun?"

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama olayları bir de sizin ağzınızdan dinlemeyi çok isterim."

Ses tonu hafif ve şakacıydı ama alttan alta hissedilen bir sıcaklık vardı. Beni kıcımdan dürten devasa ereksiyon da açıktı.

Sırıttım ve elimi gövdesinden aşağı doğru kaydırarak hafifçe sikinin üzerine koydum. Parmak uçlarıma karşı tatmin edici bir şekilde seğirdi.

"Doyumsuzsun, değil mi?" Alay ettim.

"Kesinlikle." Elimi kendi eliyle kapatarak hareketlerimi hızlandırmam için beni cesaretlendirdi. "Şimdi bana dün gece sana nasıl hayatının en iyi orgazmını yaşattığımı ve sikimi emmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlat."

Güldüm ve elimi çekerek şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Daha sonra," dedim. Doğrusu, sabahın geri kalanını Reggie'yle geçirmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı. Ama yatakta oyalanamayacak kadar çok işim vardı. "Yapacak önemli işlerim var."

"Önemli bir işim *var*," diye surat astı Reggie. Beni tekrar kendine çekmeye çalıştı ama ben daha hızlıydım ve o beni yakalayamadan yataktan kayarak çıktım.

"Öylesin," diye kabul ettim, gülerek. "Ve diğer işlerimi yaptıktan sonra *seninle* yatacağım. Söz veriyorum." Şehvet dolu göz kırpışını görmezden geliyormuş gibi yaptım ve bir kot pantolon ve tişört giydim. "Ama bu sabah kabus gibi bir müşteriyle toplantım var ve ona geç kalamam. Ayrıca Frederick bana, onlar seni bulmadan önce Kolektif'in izini sürmemize yardımcı olabilecek birkaç potansiyel ipucu verdi. Yardımcı olabilirlerse diye onları hemen araştırmak istiyorum."

Reggie'nin tavrı bir anda ciddileşti. "Bir ipucu mu?" Yatakta doğruldu, battaniyeler beline dolanmıştı. Gözlerimin muhteşem vücudunun hatlarında muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre oyalanmasına izin verdim. Bütün vampirler harika karın kaslarına mı sahipti? Yoksa Reggie özel bir vaka mıydı? "Ne oldu?"

Şifonyerimden fırçamı aldım ve karmakarışık saçlarımda gezdirmeye başladım. "Aslında iki potansiyel ipucu var. Gerçi ikisi de kırmızı ringa balığı olabilir."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Ona gülümsedim. "Tamam. Frederick ilk olarak, ülke çapında stadyum konserlerine denk gelen kan bankası soygunlarıyla ilgili olarak Kolektiften bahsedildiğini duymuş. İkincisi, bana Kolektif'in bir tür kâr amacı gütmeyen organizasyon yürüttüğünü söyledi. Açıkçası vampirlerle ilgili hiçbir deneyimim yok-"

Reggie kaşlarını sallayarak, "Aynı fikirde değilim," diye araya girdi. "*Beni* gayet iyi idare ediyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, ima karşısında yüzüm kızarmıştı.

"Vampirler konusunda yeni olsam da kâr amacı gütmeyen kuruluşları araştırma konusunda çok iyiyim. Kolektif'in şu anda nerede olduğunu, en son kan bankası soygununun ve stadyum konserinin nerede gerçekleştiğine bakarak bulabilirim. Eğer Kolektif'in kâr amacı gütmeyen kuruluşu federal hükümet tarafından tanınırsa

kendilerini IRS ile karşı karşıya getirebilecek bazı seçici eyalet, yerel veya federal vergi düzenlemeleri bulabilirler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tek kelimesini bile anlamadım.

Ama lütfen devam edin."

Reggie'yi sıkmadan ne kadar ayrıntı verebileceğimden emin olamadığım için durakladım. Bana sadece dikkatle baktığında devam ettim. "Eğer Kolektif 501(c)(3) statüsüne sahipse, firmamın GuideStar hesabına erişmem gerekecek, ancak Kolektif raporlama gereklilikleri konusunda özensiz davranıyorsa..."

"Onlara ne olabilir?" diye sordu.

"En iyi senaryo? Vergiden muaf statülerini kaybedebilirler" dedim. "Ancak koşullara bağlı olarak yüklü miktarda vergi borçları da olabilir. Eğer IRS uyumsuzluklarının kasıtlı olduğunu düşünürse, cezai suçlamalar ve hapis cezası söz konusu olabilir."

Reggie kısık bir ıslık çaldı. "Vampirler, alternatif bir insan hapishanesinde hapis yatmaksa hemen hemen her şeyi kabul ederler. İnsan mahkûmlara verilen yiyeceklerle hayatta kalamazlar. Çaresizlikten birine saldırmaları ve kıyametin kopması an meselesi."

Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. "Seni fazla umutlandırmak istemem," diye uyardım. "Ama ne bulabileceğime bir bakayım."

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdüğünde yüzündeki ifade o kadar saygılıydı ki nefesim kesildi. Ben vergilerden bahsederken insanların gözleri genellikle donuklaşırdı. Ama Reggie'nin söylediklerimin çoğunu anlamadığını söyleyebilsem de, gözlerindeki parlak ışıltı sıkılmadığını gösteriyordu.

Sonunda yaptığım şeyin ilginç olduğunu düşünen birini bulmuş olabilir miydim?

Gretchen'in düğünündeki artı birimin bir vampir olması, bunun için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Reggie arkamda durdu, sonra beni kollarıyla sardı ve bana sarıldı. Hâlâ çıplaktı ve çıplak vücudundan gelen ürperti beni biraz titretti. Ama umurumda değildi. Onun tarafından sarılmak harika bir histi,

"Sen en çalışkan, en inanılmaz ve en zeki insansın," diye mırıldandı başımın tepesine doğru. Sesi çiğdi, içindeki duygu açıkça belli oluyordu. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Seni hak *ettiğimden* de emin değilim. Ama yine de minnettarım."

Kalın kalın yutkundum. "Gerçekten bir şey yapana kadar minnettarlığını saklamalısın."

Başını salladığını hissedebiliyordum. "Çoktan yaptın. Ama yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Sen beni böyle kurtarıırken öylece beklememeliymişim gibi hissediyorum."

Ona yaslandım. "Yine de beni bir ay sonra bir aile düğününe götürüyorsun. Bu yeterli bir ödeme."

Kıkırdadı. "Bu doğru, öyleyim." Öne doğru eğildi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Yine de bu bir yük değil. Dört gözle bekliyorum."

Boynumu büktüm ve ona baktım. "Öyle misin?"

Bana sinsi bir sırıtış attı. "Öyleyim. Gerçi bunun nedeni daha çok babanla nihayet geçmişi tartışmak için sabırsızlanmam." Durakladı ve ekledi: "Düğünün anlaşmamızın sonu olması ihtimaline karşı onunla konuşma fırsatı bulacağımdan emin olmak istiyorum."

Bana olan tutumu sıkılaştığında bile sesi kısılmıştı, dile getirilmemiş sorusu aramızdaki boşlukta ağır ağır asılı duruyordu.

Reggie'nin babamla gerçekten kaliteli zaman geçirmesi başa çıkabileceğim bir şey miydi? Daha da önemlisi: Gerçekten bir vampirle çıkmak istediğim bir şey miydi?

Belki de hayatımda bir kez olsun, her seferinde bir adım atmak iyi olabilirdi. Benim herhangi bir insan gibi yaşlanıp öleceğim ve onun ölmeyeceği göz önüne alındığında, Reggie ile bir geleceğin neye benzeyebileceğini bilmiyordum. Ve Cassie'nin Frederick'e yapmak üzere olduğu şeyi yapmaya kesinlikle hazır değildim. Hazır olabileceğimi hayal etmek bile zordu.

Ama belki bu da doğrudu. Çünkü Gretchen'ın düğününden sonra Reggie'yi bir daha görememe fikrinin beni çok üzdüğünü biliyordum. Üzüntünün de ötesinde. Gelecek ay ona veda edeceğimi hayal ettiğimde.

Hayır.

Eğer bir şey biliyorsam, *bunu* istemediğimi biliyordum. Belki de şimdilik bilmem gereken tek şey buydu.

Tekrar Reggie'ye döndüm ve elini sıktım. "Sen ve babam düğünde tarih konuşmayı başaramasanız bile, sonrasında bunun için bolca vaktiniz olacak."

Karşılığında bana verdiği gülümseme odayı aydınlattı.

YİRMİ YEDİ

Kime: Amelia Collins (ajcollins@butyldowidge.com)

Kimden: John Richardson

(jhcr12345@countwyatt.org)

Sevgili Bayan Collins,

Wyatt Vakfı, sizin

Yarın sabah dokuzda görüşmek üzere.

Toplantımızdan önce incelemeniz için bu e-postaya bir dizi belge daha ekledim. Bu belgeler grubumuzun yirminci yüzyılın başında petrol rafinerileriyle ilgili yaptığı çalışmalarla ilgilidir. Dosyamız için büyük önem taşıyacaklarından eminim.

Saygı ve sevgilerimle,

J.H.C. Richardson, Esq, PhD

AMELIA

O sabah işe gittiğimde Evelyn Anderson büyük maun masanın başına oturmuştu bile.

Otuz ikinci kattaki konferans salonunda, kırıksız siyah pantolon takımının içinde zarif ve soğukkanlıydı.

Orada olduğu için minnettardım. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bu dosyayla boyumdan büyük bir işe kalkışmışım ve boğulma tehlikesi geçiriyordum.

"Wyatt CFO'su hâlâ saat dokuzda mı gelecek?" Şimdiye kadar tanıdığım en verimli çok iş yapan kişi olan Evelyn, konuşurken bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen bu müşterinin gelmesini beklerken başka bir müşteriye e-posta hazırlıyordu.

"Evet," diye onayladım. Evrak çantamı masanın üzerine koydum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "John Richardson'dan aldığım son e-posta saat dokuzda burada olacağını doğruluyordu."

"Güzel." Evelyn dirseklerini masaya dayadı ve çenesi elinde öne doğru eğildi. "Ortaklara bu dosyayla ilgili sunum yapmanı istediğimi söylediğimi biliyorum ama bu belgeleri inceledikten ve bu organizasyonun gerçekte nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra bir kez daha düşündüm."

Asistanının bu toplantı için odaya yerleştirdiği kâğıt yığınlarını işaret etti. Sanki onların varlığı ne söylemeye çalıştığını kelimelerden daha iyi açıklıyordu.

Çalışmalarımı ortaklara sunarak kendimi kanıtlamak için sabırsızlanıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse? Rahatlamışım. "Anladım," dedim. Anlamışım. Bu berbat bir müşteri ve muhtemelen kurtarılamayacak bir dosyaydı. Zaten ortaklara ne sunabilirdim ki?

"Bay Richardson geldiğinde, müvekkilimiz olarak kalmak için bize göstermesi gerekenler hakkında onunla son bir kez konuşacağız. Eğer önümüzdeki haftaya kadar bize uymazsa bu dosyayı kapatacağız" dedi. "Ona kendim söyleyeceğim ve eğer sinirlenirse bunun cezasını ben çekeceğim. Geçtiğimiz ay katlanmak zorunda kaldığınız şeyleri göz önüne alırsak en azından bunu yapabilirim."

Çabalarımın boşa gitmesinden dünyadaki her şeyden daha çok nefret ederdim. Ama Evelyn haklıydı. Şirketin bakış açısına göre, bu işe zaten sahip olduğumuzdan daha fazla kaynak ayırmamak daha iyiydi.

Wyatt'ın ne *yaptığını* bile anlamadım.

"İkimiz de buradayken, belki sonunda bir yere varabiliriz," dedim, hissetmediğim umudu ifade etmeye çalışarak.

Ellen elinde bir tepsi kahve fincanı ve bir termos kahve ile konferans salonuna girdi. "Bay Richardson geldi," dedi ve tepsiyi masanın ortasına bıraktı. "Onu içeri göndereyim mi?"

"Lütfen." Evelyn elleriyle pantolonunun önünü düzeltti. "Onu içeri gönderin."

Birkaç dakika sonra altmış yaşlarında görünen, saçları ağarmış ve burnunun ucuna tel çerçeveli gözlükler takmış bir adam odaya girdi. Kollarında, bizim için getirdiğini tahmin ettiğim kâğıtlarla neredeyse ağzına kadar dolu büyük bir kâğıt torba taşıyordu.

Kalbim sıkıştı. Bu umduğum gibi hızlı bir toplantı olmayacaktı. Ya da bizi bu dosyada herhangi bir netliğe yaklaştıracak bir toplantı olmayacaktı.

Bay Richardson çantasını yere bıraktı ve tokalaşmam için elini uzattı. "Bayan Collins," dedi sıcak bir şekilde. "Sonunda yüz yüze tanışmak çok güzel."

"Bay Richardson." Her müşterimle selamlaşırken yaptığım gibi elini sıktım. Buz gibi soğuk dokunuşu karşısında irkildim, neredeyse nefesim kesiliyordu.

Bu kadar soğuk bir dokunuşa sahip tanıdığım tek insanlar Reggie ve Frederick'ti. İçimde dikenli kuşku dalları dolaştı ama onları bir kenara ittim.

Yaşlıydı. Belki de kan dolaşımı kötüydü.

"Bizimle görüştüğünüz için tekrar teşekkür ederim," dedim, Bay Richardson benim karşımdaki sandalyeye otururken hâlâ biraz tedirgindim. I

en yakındaki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı. "Size söylediğim gibi, yüz yüze sohbet ederek sizden ne istediğimizi netleştirebileceğimizi ve bu süreci kolaylaştırabileceğimizi umuyoruz."

"Bu harika olur," diye kabul etti Bay Richardson. Dev çantasını masanın üzerine koydu ve karıştırmaya başladı. "Bugün buluşmak mükemmel bir fikirdi Bayan Collins. Bu süreci bu kadar şaşırtıcı bulduğum için tekrar özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," diye onu rahatlattı Evelyn. "Vergi beyannameleri karmaşıktır. Bizim işimiz onları daha anlaşılır kılmak."

İşimizin bir bölümünün IRS'nin kurallarını müşterilerimizin anlamasını kolaylaştırmak olduğu konusunda haksız değildi. Ancak Wyatt Vakfı'nın benim için yarattığı baş ağrısından sonra, en azından *hafif* bir özrün hak edildiğini hissettim. Çantasından dosyalama ile ilgili olması mümkün olmayan şeyleri çıkarmaya başladığında onu dehşetle izledim.

Konfeti dolu plastik bir torba gibi. Ve şehir merkezinin güneyindeki bir kan bağışısı tesisinden bir broşür.

Bekle.

Kan bağışısı tesisi mi?

"Gidip biraz su alacağım," dedim hızlıca düşünerek. "Bay Richardson, ben mutfaktayken size bir bardak su getirebilir miyim?"

Bay Richardson karıştırmaya ara verdi. Gözlerini bana çevirdi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi, ses tonu eşitti. "Suyu sevmiyorum."

Suyu kim sevmez ki? Tokalaşmamız sırasında içime sızmaya başlayan şüphe giderek güçlendi. "Kurabiyeye ne dersin?" Bastırdım. "Yönetici asistanım dün gece pişirdiği bir grup çikolatalı kurabiyeyi getirdi. Çok lezzetliler."

Başını iki yana salladı. "Ben de kurabiye sevmem."

"Bay Richardson," diye araya girdi Evelyn, "geçen yıla ait herhangi bir mali tablo ya da makbuz getirdiniz mi? Sizden görmemiz gereken tek şey bu."

"Özür dilerim," dedi. "Aradığım şeyi bulmak için tüm bunları karıştırmam gerekiyor. Aha!" diye bağırdı aniden, muzaffer bir edayla. "İşte buradayız."

Birkaç sayfa kâğıt çıkardı ve Evelyn'in önündeki masanın üzerine koydu. Oturduğum yerden tam olarak seçemediğim sayfanın üstündeki stilize başlığa parmağını soktu.

Evelyn kaşlarını çattı. Her ne okuyorsa, bundan hiç memnun değildi. "Bay Richardson, anlamıyorum. Kuruluşunuz adını mı değiştiriyor?"

"Firmanızı aslında bunun için tutmadığımın farkındayım," dedi pişman olmuş bir sesle. "Ama evet, ismimizi değiştirmek istiyoruz. Daha spesifik olarak, IRS'nin bizi tanıdığı ismi, yüzyıllardır gayri resmi olarak kullandığımız isimle eşleşecek şekilde değiştirmek istiyoruz."

Yüzyıllardır mı?

Evelyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pardon?" diye sordu. "Yüzyıllar mı?"

Bay Richardson ona birkaç kez göz kırptıktan sonra kıkırdarak başını salladı. "Böyle yanlış konuşmakla ne kadar aptallık ettim." Gergin bir şekilde tekrar kıkırdadı. "Hiçbir örgüt *yüzyıllardır* var olmadı. Söylemek istediğim şey, IRS'nin bizi tanıdığı ismi, sizi rahatsız etmeyecek bir süredir gayri resmi olarak kullandığımız isimle değiştirmek istediğimizdi." Yaptığı hatayı telafi etmiş olmanın verdiği memnuniyetle bize sırıttı.

Midemde bir batma hissiyle, az önce Evelyn'e uzattığı kağıtları yavaşça çevirdim, böylece

başlıkları okumak benim için daha kolaydı.

Sayfanın en üstünde, otuz altı puntoluk devasa bir yazı tipiyle, o ana kadar zihnime kazınmış olan iki kelime yer alıyordu.

Kolektif

Oda dağılıyor gibiydi. Kanım kulaklarımda uğuldadı.

Reggie'nin peşindeki grup ve benim korkunç müvekkilim aynı kişilerdi.

Şey, diye düşündüm, düşüncelerim çözülüyordu. Bu soğuk el sıkışmayı açıklıyor. Ve bu toplantıların akşam yapılmasını istemelerini. Ve bana gönderdikleri cidden tuhaf kağıtları.

John Richardson fark etmesin diye sakın kalmaya çalıştım. Onun kim ve ne olduğunu çözmüştüm. Bu durum nasıl mümkün olabilirdi? Vampirler neden kâr amacı gütmeyen kuruluşlar ve vergiler gibi sıradan bir şeyle ilgilensinler ki? Frederick ve Reggie'nin para konusunda endişelenmelerine gerek olmadığı izlenimine kapılmıştım. Kolektif'in neden vardı?

Evelyn'in John Richardson'a ek sorular sorduğunu uzaktan fark ettim. Muhtemelen az önce verdiği hiçbir şeyin bizi Wyatt Vakfı'nın vergi beyannamelerini dosyalamaya yaklaştırmadığı gerçeğiyle ilgiliydi, ama o noktaya kadar çoğunlukla dikkat etmeyi bırakmıştım. Konferans salonunun duvarındaki saat John Richardson'ın bombayı patlatmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu ama o birkaç dakika içinde Reggie'yi kurtarmak için bir planın başlangıcı zihnimde şekillenmeye başlamıştı.

"Bay Richardson," dedim. Hızlı hareket etmeliydim. "İsim değişikliği evraklarını IRS'ye teslim etmemiz uzun sürmez. Bu iş halledildikten sonra bir kez daha görüşmemiz gerekecek." Evelyn bana şaşkın bir bakış attı. Muhtemelen bu toplantıdan sonra dosyayı kapatacağımızı düşünmüştü. Hemen ekledim, "Sadece yarım kalan işleri tamamlamak için."

Eğer hem bu dosyayı tamamlayacak *hem de* Kolektif ile anlaşırsak, bir yüz yüze görüşme daha şarttı. Ama önce, daha fazla araştırma yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bay Richardson yine gülümseyerek, "Elbette," dedi. Rahat tavrından, onun peşinde olduğumu hiç anlamadığı anlaşılıyordu. "Sanırım bir dahaki sefere akşam toplantısı sizin için uygun olmaz? Daha önce de belirttiğim gibi, akşamları benim için tercih edilir."

"Hayır," dedi Evelyn açıkça. "Mesai saatleri dışında toplantı yapmamak gibi katı bir politikamız var." Bu doğru değildi ama çenesinin gergin duruşundan Evelyn'in artık bu dosyayla uğraşmak istemediği anlaşılıyordu. En azından *bu* bir rahatlamaydı.

Bay Richardson bir süre düşündükten sonra, "Gündüz vakti o zaman," dedi. "I programıma uygun bazı tarih ve saatleri size göndereceğim."

"Harika," dedim. Zihnim hızla çalışıyordu. Mümkün olduğunca çabuk yapmam gereken pek çok şey vardı ama bunlardan herhangi birini yapmadan önce bu toplantıyı bitirip Bay Richardson'ı binadan çıkarmam gerekiyordu. "Sanırım şimdilik işimiz bitti. Bay Richardson, sizinle asansöre kadar yürüyebilir miyim?"

- - - - -

Dairesine gittiğimde FREDERICK ellerini arkasında kenetlemiş, oturma odasında bekliyordu. Reggie de oradaydı ve korkmuş görünüyordu. Gelirken onlara mesaj atmıştım.

ne olduğunu açıklamak için. Reggie beni görünce oturduğu deri koltuktan fırladı ve kendini bana doğru fırlattı.

"Yaralandın mı? O pislik seni incitti mi?"

Frederick volta atmayı bıraktı ve ona baktı. "Başka biri hakkında endişelerini mi dile getiriyorsun?" Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Sevgili Amelia, benim korkunç arkadaşşıma ne yaptın?"

Onu görmezden geldim. "Ben iyiyim," diye Reggie'ye güvence verdim. "John Richardson'ın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Toplantının sonunda, bize verdiği belgeler için kendisine teşekkür ettim ve kuruluşunun isim değişikliğini belgeleyen evrakları yakında hazırlayacağımızı bildirdim." Omuz silktim. "Tantana yapmadan binadan ayrıldı ve yarım kalan işleri tamamlamak için son bir kez görüşmeye açıldı."

Reggie en azından kısmen yatışmış görünüyordu. "Bunun olacağını tahmin edemediğimize inanamıyorum."

"Neyin geldiğini gördün mü?" Ben sordum. "Benim korkunç müvekkilimle senin peşindeki grubun aynı kişiler olduğunu mu? Bildiğim kadarıyla firmamın vampirleri temsil etmek gibi bir alışkanlığı yok. Kolektif'in müvekkillerimden biri olma ihtimali yok denecek kadar azdır."

"Evet, ama..." Başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Anlamıyorsun. *Yaralanabilirdin*. Ve bu benim hatam olurdu."

Bu tuhaf durum için kendisini suçladığını görmek kalbimi sızlattı. "Tehlikede değildim. John Richardson'ın kim olduğum ya da seninle bir bağlantım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu." Reggie ile ilk tanıştığımız geceyi düşünerek, "Bugün o toplantıda ne kadar iyi rol yaptığımınla gerçekten gurur duyardın," diye ekledim.

Bu ondan bir gülümseme kazandı. "İçinde olduğunu hep biliyordum."

Övgü karşısında yüzüm kızardı. "Her neyse, eğer birileri bir tehlike altındaysa, bu onların kar amacı gütmeyen saçmalıklarıdır." Frederick'e baktım. "Kan bankası soygunlarıyla ilgili ipucun çok yardımcı oldu ama onları vergi yoluyla alaşağı etmek, Kolektifi Reggie'nin yakasından düşürmenin en önemli anahtarı."

Frederick bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"En iyi ihtimalle, yürüyen bir denetim riskidirler," diye açıkladım. "Tanrı aşkına, geçtiğimiz ayın büyük bir bölümünü onlara açıklamaya çalışarak geçirmeme rağmen, I-9, W-4 ve 990 arasındaki farkı bile bilmiyorlar." Başımı salladım. "IRS, şirketim onlar için ne hazırlarsa hazırlasın 501(c)(3) statülerini ellerinden almak üzere. Ve dürüst olmak gerekirse? Kayıt tutma konusunda nasıl bir felaket yaşadıklarını düşünürsek, altından asla kalkamayacakları kadar büyük bir yığın vergi borçları olursa hiç şaşırmam."

Reggie sessiz bir inilti çıkardı. "Vergilerden bahsederken çok ateşli oluyorsun," diye nefes aldı.

Frederick boğazını temizledi. "Odaklan, Reginald," diye azarladı.

Reggie arkadaşına ters ters baktı. Sonra içini çekti ve isteksizce benden uzaklaştı. "Peki," diye mırıldandı.

"Hâlâ onları nasıl alt edeceğime dair bir plan yapıyorum," dedim.

"Bunun bir parçası olmak istiyorum," diye ısrar etti Reggie.

Kolunu okşadım. "Olacaksın. Söz veriyorum. Ama bu arada, Kolektif'in korktuğu bir şey var mı?" Ben sordum. "Onlara akıl verebilecek biri var mı? Firmamın GuideStar hesabına erişim sağladığımda, Wyatt Vakfı'nı araştırarak ihtiyacım olan her şeyi bulacağımdan şüpheleniyorum. IRS onları hala kar amacı gütmeyen bir kuruluş olarak tanıdığından, pek çok mali veriyle birlikte orada olacaklar. Ama bu sadece benimle ilgili değilse kendimi daha iyi hissedeceğim."

bu toplantı için odada." Onları tek başıma tehdit etme düşüncesi gerçekten dehşet vericiydi. "Onlarla benimle birlikte görüşmek isteyecek korkutucu kimleri tanıyorsun?"

"Kolektif'in korktuğu birini düşünemiyorum," dedi Frederick. "Onlar aslında kendilerine ölümsüzlük armağan edilmiş, şımartılmış çocuklar. Vampir topluluğunun başına bela olsalar da, insanlar eskiden kim olduklarını hatırlıyor ve onlara hoşgörölü davranma eğilimindeler."

"Böyle şeyler yaptıklarında bile mi?" Bunu aklıma sığdırmak zordu.

Frederick Reggie'ye yan gözle baktı. "Bunu nazikçe nasıl ifade edebilirim?"

Reggie iç çekti. "Sadece söyle."

"Reginald yüzyıllar boyunca kendisini pek çok kişiye sevdiremedi," dedi Frederick dikkatle. "İnsanlar Kolektif'in saçmalıklarını durdurmaya meyilli olsalar bile, bunu onun yüzünden yapmazlar."

"Tamam," dedim. "Tüm vampirleri korkutan bir şeye ne dersin?"

Frederick ve Reggie birbirlerine baktılar.

"Zelda?" Reggie önerdi.

Frederick ürperdi. "Tanrı'nın parmakları. Onun değil."

"Kesinlikle." Reggie parmaklarını şıklattı. "Bu oldukça adil

Çoğumuz ondan korkuyoruz, değil mi?"

"Zelda kim?" Ben sordum.

Reggie, "Yüzyıllar boyunca son derece yanlış anlaşılmış bir cadı," dedi.

Frederick alay etti. "Pek sayılmaz. Onun tercih ettiği lakap *Korkunç Grizelda*'dır," dedi. "Bu lakabı kendisi bulmuş. Çocukları pişirmesini kolaylaştırmak için ön bahçesinde bir kazan bulundururdu."

"Bir şehir efsanesi," diye itiraz etti Reggie.

Frederick ona dik dik baktı. "Bence onunla olan geçmişinin kararlarını etkilemesine izin veriyorsun."

İçimden kıskançlık gibi rahatsız edici bir his geçerken kulaklarım diken diken oldu. "Ne geçmişi?"

Reggie cevap verdiğinde o kadar isteksiz konuşuyordu ki sanki kelimeler iradesi dışında içinden çekilip çıkarılıyordu. "Zelda ve ben, topluluğun daha sinir bozucu üyelerinden bazılarına eşek şakaları yapardık." Sonra da Frederick'e öldürücü bir bakış fırlatarak ekledi: "Zelda ve benim arkadaştan öte bir şey olduğumuza dair tüm söylentiler saçmalıktan ibaret."

Tepkisini kontrol etmek için Frederick'e baktım. İkna olmamış görünüyordu ama bir şey söylemedi.

Yanaklarım alev aldı. Ki bu çok saçmaydı. Reggie'nin az önce bahsettiği söylentiler saçma *olmasa* bile, adam yüzlerce yaşındaydı. Benden önce hiç sevgilisi olmamasını beklemek mantıksızdı.

Yine de sevmek zorunda değildim.

"Sence Kolektif ondan korkuyor mu?" Frederick'e düşüncelerimi daha güvenli bir zemine yönlendirmeye çalışarak sordum.

"Kafalarından neler geçtiğini bildiğimi iddia edemem," dedi. "Ama evet, muhtemelen. Çoğumuz öyleyiz."

Bunu düşündüm. "*Annals*'da onunla ilgili bir bölüm olma ihtimali var mı? Belki orada Kolektif'i korkutup Reggie'yi rahat bırakmalarını sağlamak için kullanabileceğimiz bir şey vardır."

Frederick'in yüzü aydınlandı. "*Yıllıklar* mı?" Bir kez daha, tarihle ilgili bir soru sorulduğu nadir durumlarda bana babamı o kadar çok hatırlatıyordu ki, bu tekinsizdi. "İstersen onları inceleyebilirsin. Cassie için zaman açısından hassas bir iş yapmam gerekiyor, yoksa burada kalıp

Onları seninle birlikte gözden geçir." Reggie'ye baktı. "Ona kitapları sakladığım yeri gösterebilir misin?"

Reggie başını salladı. "Tabii ki. Git nişanlınla ilgilen."

Frederick'in gözleri çok parlaktı. "Teşekkür ederim." Sonra da bana, "Birkaç saat içinde döneceğim. Bu arada lütfen Cassie'yi hiçbir şekilde rahatsız etmeyin. Şu anda uyuyor ve önümüzdeki birkaç gün boyunca dinlenmesi gerekiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. Bir insanın günlerce uyumasını gerektirecek ne tür bir sağlık sorunu olabilirdi? "O iyi mi?"

"Öyle olacak," dedi Frederick. Gözleri sanki onay arıyormuş gibi Reggie'ye kaydı.

Reggie güven vererek, "Olacak," diye onayladı. "Söz veriyorum Freddie."

"Doğru. Doğru," dedi Frederick, sesi o kadar kısıktı ki sanki kendi kendine konuşuyordu. Sonra bana dönerek, "İstersen Reginald sana ayrıntıları anlatabilir," dedi.

Daireden çıkar çıkmaz Reggie'nin üzerine yürüdüm. "Cassie'nin nesi var?"

"Dün gece nişanlandılar," diye açıkladı. "Bunun bir parçası olarak Freddie..." Sözlerini yarıda kesti ve ensesini ovuşturdu. "Onu dönüştürdü. Uyandığında Cassie bir vampir olacak."

Ağzım açık kaldı. Bunun olacağını biliyor olsam da, beni bunun gerçekliğine hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Cassie -hayatımın çoğunu tanıdığım bir insan- bir vampirdi. Frederick'e nasıl baktığını gördüm ve gerçek aşkı başka birinin yüzünde gördüğümde tanıyamayacak kadar ölü değildim... ama yine de. Cassie'nin sevgilisiyle sonsuza dek birlikte olmak için bunu seçmiş olması fikrini hazmetmek çok zordu.

"Vay canına," dedim. Bu yılın en hafif ifadesiydi.

"Evet," diye onayladı Reggie. "Ben de tam olarak
Birbirlerinde ne bulduklarını anlayamıyorum ama
yüzyıllar boyunca aşık olan ve olmayan adamlar gördüm.
Sahip oldukları şeyin gerçek olduğunu biliyorum."

"Sam aklını kaçırarak," dedim. "Muhtemelen. Ama bu
Cassie'nin çözmesi gereken bir şey.
uyandığında. Bu senin suçun değil."

"Öyle olmayacak mı? Sam benim kardeşim." Sadece bu
da değil, inanılmaz derecede siyah-beyaz bir dünya görüşü
vardı. Tıpkı benim hayatımın büyük bölümünde sahip
olduğum gibi. Cassie'nin yaptığı seçimi asla yapmamış
olsam bile, Reggie'yle işleri ne kadar ileri götürdüğümüzü
bilseydi, Sam muhtemelen şu anki durumumu onaylamazdı.

Reggie ne kadar üzülmediğimi fark etmiş olmalı, çünkü
beni kucağına almasının ne kadar güzel olacağını
düşünmeye başladığım anda sandalyesinden kalktı ve ben
onun kollarındaydım.

"Her seferinde bir adım," diye mırıldandı başımın
tepesine doğru, sonra da iyi bir önlem olarak oraya nazik
bir öpücük kondurdu. "Sam ve Cassie için sorun
olduğunda endişelenebilirsin. Şimdi endişelenmenin bir
anlamı yok."

Göğsüne gömüldüm. "Gerçi her şeyi çok önceden
düşünmek benim tarzım."

Kıkırdadı. "Bunun üzerinde çalışmalısın." Durakladı,
sonra gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Günlük
tutmayı düşündün mü?"

YİRMİ SEKİZ

**Vampirlik İlmî Yıllıkları'ndan *alıntı*,
On Yedinci Baskı**

"Kötü Namı Olan Cadılar ve Vampirler Dizini," s. 1123-24

Watson, Grizelda (d: 1625, yaklaşık): Grizelda Watson'ın on sekizinci yüzyılın sonlarından önceki yaşamı hakkında çok az şey bilinmektedir. Vampir türünün bilinen en güçlü cadılarından biri olan Watson (yakın arkadaşları tarafından Zelda olarak bilindiği söylenmektedir), o zamanlar rakipsiz olan dramatik yeteneği ve tuhaf eşek şakalarına olan tutkusu nedeniyle ilk kez o dönemde öne çıkmıştır. On dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde Korkunç Grizelda lakabını aldığıında kötü şöhreti katlanarak arttı. İddialara göre, yirminci yüzyılın başlarında bugün Amerika'nın Kuzeybatı Pasifik bölgesinde ve Chicago'da kundaklama içeren bir dizi suç işlemiştir.

Yüzyıl. "Bir şeylerin yanışını izlemeyi seviyorum," dediği meşhurdur.

Watson, Reginald Cleaves (bkz. *infra* 2133-35) ile birden fazla kez, görünüşte kamusal kişilikleri benzer olduğu için romantik bir ilişki yaşamıştır. Bu konu sorulduğunda, her iki taraf da yakın arkadaştan başka bir şey olduklarını sürekli olarak reddetmiştir.

Watson yirminci yüzyılın son yıllarında kamuoyunun karşısına çok az çıktı. Ancak 2010 yılında Napa County'deki bir çiftçi pazarında görülmüştür. Daha sonraki görülmeler Watson'ın artık Zelda Turret adını kullandığını, veganlığı benimsediğini ve popüler bir sıcak yoga stüdyosu işlettiğini doğruladı.

Vampir toplumundan kaybolmadan önce Watson'ın "sıkı güler, sıkı yaşar ve sıkı oynarım" dediği meşhurdur. Yirminci yüzyılın son on yıllarında kısa süreliğine hayranları oldu ve birçoğu bu alıntıyı mantraları olarak benimsedi. Bu sloganı taşıyan tişörtler hala Etsy'de bulunabiliyor.

AMELIA

FREDERICK Cassie için malzeme almaya gittikten sonra Reggie'yle birlikte Grizelda hakkında işe yarar bir şey bulabilir miyiz diye *Yıllıklara* göz attık. Bu kitapların Chicago Üniversitesi Kütüphanesi'nde çalışırken gördüklerimden çok daha eski olduğunu hemen anlamıştım. Kitabın kapağındaki yazılar o kadar stilize edilmişti ki zar zor okuyabiliyordum.

"Frederick'in bu kadar eski bir şeyi ortalıkta bıraktığına inanamıyorum," diye hayret ettim. "Geçen gün belki yardımcı olurlar diye bana bazı alıntılar verdi. Ama o kayıtlar o kadar eskiydi ki zar zor anlayabildim."

Reggie homurdandı. "*Bunun* eski olduğunu düşünüyorsanız, Cassie onu ele geçirmeden önce giydiği kıyafetleri görmelisiniz."

Frederick'in konuşma tarzına bakarak, kıyafetlerinin eskiden çok eski moda olduğu fikrine inanmayı kolay buldum.

Sonunda Grizelda'nın yazısını bulduğumuzda birlikte okuduk. Reggie'nin onunla romantik bir ilişkisi olduğuna dair kısa bir atıfta bulunulduğunda yanaklarım kızardı ama Reggie buna tepki vermiyor gibiydi, bu yüzden kendime boş vermemi söyledim.

"Zelda'nın Batı Yakası'na taşındığını fark etmemiştim." Reggie'nin sesi eğlenmiş gibiydi. "Aferin ona."

"Sence bize yardım etmek ister mi?"

Reggie başını salladı. "Ortadan kaybolmak ve yeni bir kimlik edinmek için onca zahmete katlandıysa, muhtemelen ününden kurtulmak içindi." Düşünerek dudağını ısırdı. "Sanırım eski hayatından birinin ona ulaşıp yardım istemesi konusunda pek hevesli olmazdı."

"Tamam," dedim, biraz rahatlamıştım. Tanımadığım kötü şöhretli bir cadının bana yardım etmesini istemek biraz göz korkutucuydu zaten. Özellikle de Reggie ile belirsiz bir geçmişi olan birinden. Ama eğer Grizelda'dan yardım istemeyeceksek, bu benim vergi uzmanlığımın Kolektifi korkutmak için tek şansımız olduğu anlamına geliyordu. İç Gelir Kanunu'nu anladığımdan emindim ama kan davası güden vampirleri geri çektirme yeteneğimden çok daha az emindim.

Ama bunun için daha sonra endişelenecek zamanım olacaktı. Şu anda, belki de beni gerçekten ilgilendiren ilk tarih kitabını karıştırıyordum. Tüm dikkatimi ona vermek istedim.

"Bir konuda kafam karıştı," dedim. Cildin ön yüzünü çevirdim ve tarihi işaret ettim. "Bu şeyin kapağı eski görünüyor ve bu başlık sayfası 1873'te yayınlandığını söylüyor. Ama Grizelda'nın girişi sadece birkaç yıllık."

Reggie başıyla onayladı. "Bu şeyin güncellenmesiyle ilgilenen bir komite var." Omuz silkti. "Gerçi bu konuda gelişigüzel davranıyorlar, bu yüzden buradaki bazı şeyler komik bir şekilde güncel değil. Örneğin televizyon programları bölümünün *M*A*S*H* yayından kalktığından beri *güncellendiğini* sanmıyorum. Ama hiç yoktan iyidir."

"Büyüleyici," dedim ve bunu kastettim. Aklıma başka bir düşünce geldi. "Azılı Cadılar ve Vampirler Dizini'nde misiniz?"

Kendini toparlayıp yüz hatlarını düzeltmeden önce gözleri bir anlığına irileşti. Ellerine baktı. "Hayır."

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?" Alay ederek sordum.

"Kesinlikle." Boğazını temizledi. "Biliyor musun, bence Okumak için yeterince zaman harcadık. Yapmak ister misin

kelimenin tam anlamıyla başka bir şey?"

Kitabı kapatmak için hamle yaptı. Kapatamasın diye elimi içine soktum. "Eğer Dizin'de değilsen, neden bir süreliğine kendi başıma bakamayacağımı anlamıyorum."

Bana göz kırptı. "Neden isteyessin ki?"

"İlginç," dedim dürüstçe. "Ve bir vampirin orada bir yer edinmek için ne yapması gerektiğini merak ediyorum. On sekiz yüzlerdeki yangının baş şüphelisi burada yazılacak kadar kötü şöhretli değilse, ne yapması gerektiğini hayal bile edemiyorum-"

"Peki," diye araya girdi Reggie. Uzun bir iç geçirdi. "Evet. İçerideyim. Ama okumanı istemiyorum. Zaten bilmediğin bir şey değil, ama bir şekilde geçmişimi

...burada anılmıştır..." Başını iki yana sallayarak devam etti. "Sanki her zaman yüzyıllar önce yaptığım şeylerle tanımlanacakmışım gibi hissettiriyor. Bundan nefret ediyorum."

Acı çekmiş gibiydi. Kitabı kapattım. "Tamam."

"Teşekkür ederim," dedi. "Benim hakkımda orada olan her şeyi zaten bildiğini söylediğimde ciddiydim. Belki bir zamanlar bir hayran kulübüm olduğu kısmı hariç." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sana onlardan bahsetmiş miydim? *Bu* oldukça komikti."

Bir zamanlar bir hayran kulübü olduğu konusunda şaka yapıp yapmadığını anlayamadım, ki bu da oldukça komikti. Ama üzerine gitmemeye karar verdim. "Tamam," dedim tekrar. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım. "Peki, bu kitabı okumak yerine ne yapmak istiyorsun?"

Nefesi kesildi. "Daire bize ait. Bu fırsatı bana yardım etmek için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek için kullanabilirim." Başını eğdi ve boynumda bir gece önce beni ısırıldığı yere önce uzun bir öpücük, sonra bir tane daha kondurdu. Niyeti daha açık olamazdı. Ağzının tenimdeki hissi, doğrudan içime bir sıcaklık gönderdi.

"Cassie burada," diye belirttim. "Yalnız değiliz." Ama boğazımın sütunu boyunca ağzı açık öpücükler bırakırken, arzuyla başım dönmeye başlamıştı bile. En son yakınlaşmamızın üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama bana ağız dolusu öpücükler göndermesi onu tekrar yatağıma götürme isteği uyandırıyordu.

"Günlerce uyuyacak," diye mırıldandı tenime karşı. "Sessiz olacağız. Hiçbir şey duymayacak."

"Yapmayacak mıyım?"

Cassie'nin sesi sessiz dairede bir çan gibi çınladı. Reggie ve ben yaramaz gençler gibi birbirimizden ayrıldık.

Koridorun sonunda, uyuduğu odanın hemen dışında duruyordu. Bu mesafeden bile onda bir şeylerin ince bir şekilde farklı olduğunu söyleyebilirdim ama bilmesem ne olduğunu söylemekte zorlanırdım. Bir şekilde daha uzun görünüyordu. Duruğu daha kendinden emindi. Bu kişiye on yıllardır Sam'in uçarı en iyi arkadaşı olarak tanıdığım Cassie ile bağdaştırmak zordu.

"Cassie!" Reggie sandalyesinden fırladı, beni baştan ęıkarma düşünceleri unutulmuştu. Cassie'nin durduğu yere doğru koştu ve nazık bir elini dirseğine koydu. "İyi misin? şu anda uyanık olmamalısın."

"Ben iyiyim." Sesi de farklı geliyordu. Bir şekilde daha pürüzlüydü. Bunun yeni uyanmış olmasından mı kaynaklandığını, yoksa vücudunda meydana gelen değişikliklerin ses tellerine bir şey mi yaptığını bilmiyordum. "Açım ama. Bu... geręekten tatsız." Elleri biraz titredi; boğazına gitti.

"Biliyorum. Özür dilerim. Freddie sana bir şey almak için dışarı ęıktı," diye güvence verdi Reggie. "Geręi bu kadar ęabuk ihtiyacın olacağını düşünmemişti. Bir süre sonra gelebilir."

Cassie başını salladı ve gözleri bana kaydı. "Amelia. Merhaba." Gözlerini kapattı, sonra burnundan derin bir nefes alıp tekrar verdi. Bütün vücudu titredi. "Sanırım şu anda senin yanında olmasam daha iyi olacak. Ben... kendimde değilim."

Bir gece önce birlikte yatakta yatarken, Reggie bana insan anılarının bulanık ve önemsiz olduğunu söylemişti. Onları farklı bir insanın hayatından soluk fotoğraflara benzetmişti. Bunun nedeni en son ęok uzun zaman önce insan olması mıydı? Yoksa bir insan vampir olduğuunda zihnine ve anılarına bir şeyler mi oluyordu?

Cassie tam olarak kendinde olmadığını söylediğinde kastettiği bu muydu? Cassie dönüştüğü için artık arkadaşlıklarını hatırlamaması Sam'in kalbini kırabilirdi.

"Dinlenmelisin," dedi Reggie. "Uyandığında Freddie sana yiyecek bir şeyler getirecek."

Cassie Frederick'ten söz edilince gülümsedi. O halde en azından bazı anılar hâlâ sağlamdı.

"Şu anda açlıktan daha fazla hissettiğim tek şey yorgunluk," diye itiraf etti. "Yatağa dönmek kulağa harika geliyor. Seni burada yalnız bırakırsam kabalık ettiğimi düşünmezsin değil mi?"

"Seninle ilgili kaba olduğunu düşündüğüm tek şey sanatın," diye alay etti ona sırtarak. Kadın sulu bir kahkaha atmayı başardı. Adam onu rahatlatmaya çalışıyordu. Tanrım. Bu adam. "Şimdi uykuna geri dön."

Tekrar yalnız kaldığımızda, Reggie dirseklerini dizlerine dayayarak benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Zihnim bu soruya cevap veremeyecek kadar karışık. Düşüncelerim Kolektiften Cassie'nin yaptığı seçime, Reggie'yle birlikte olmak istiyorsam bir gün bunu kendim yapmak zorunda kalıp kalmayacağıma ve sonra tekrar geriye dönüyordu. Tüm içgüdülerim durup her şeyi enine boyuna düşünmek ve önümdeki her bulmaca çözülene ve hayatımın önümüzdeki on yılı güzel, düzgün, dikkatli bir plana sahip olana kadar o sandalyeden kalkmamaktı. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Bazı bulmacaların ancak zaman içinde çözülebileceğini fark etmeye başlamıştım.

"Ne düşünüyorum ben?" Tekrarladım. Eğer bunları Reggie ile paylaşırsam, kendini suçlu hissedecekti. Ya da daha kötüsünü. "Bana bir süre sarılmanı istediğimi düşünüyorum." En azından bu kısmı doğrudu.

İkinci kez sormama gerek kalmadı. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kolları beni sardı, kucaklaması sabit ve emindi.

Ve O zaman, olarak Eğer okuma benim zihin:
"I Yapma. bir şey bekleme, Amelia.

Senden istemediğin bir şeyi yapmanı asla istemem."

Sözlerinin altında kalbime dokunan, şüphe götürmez bir duygu akımı vardı. "Söz veriyorum." Kollarımı boynuna doladım, sonra gözlerinin içine bakmak için geri çektim. "Ama ya fikrini değiştirirsen? Ya yirmi yıl sonra, benim gibi görünen biriyle birlikte olmak istemezsen? annen olabilir mi?"

Bana çarpık bir sırtıma yaptı. "Bir hafta önce Gretchen'in düğününden sonra beni bir daha görmeyeceğini söylemiştin. Şimdi de senin emeklilik partin için kıyafetlerimizi mi planlıyoruz?" Buna cevap vermek için ağzımı açtım, sonra yaptığımın tam olarak bu olduğunu fark edince tekrar kapattım. "Amelia, senden paylaşmaya istekli olduğun kadarını istiyorum. Bir şeyleri çok ileriye dönük planlamak genellikle boşa harcanan zamandan başka bir şey değildir."

"Ama bir gün daha fazlasını isteyebilirsin." Bunu nasıl göremez? "İleride ne isteyeceğini şimdi nasıl bilebilirsin?"

Reggie eğildi ve ağzımın kenarına uzun bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapadım ve onun tatlılığından zevk aldım. "*Eğer* bu konudaki fikrimi değiştirirsem, o köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diye söz verdi. "Ama sırf seni sonsuza dek elimde tutabilmek için hücresel düzeyde kendini temelden değiştirmeni istemek konusunda farklı hissettiğimi hayal bile edemiyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ne kadar özlediğimi bilip bilmediğini ya da *sonsuza dek* kelimesini duyduğumda midemde uçuşan kelekleri bir şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

YİRMİ DOKUZ

Gönderen John Richardson
(jhcr12345@countwyatt.org) Kime: Amelia Collins
(ajcollins@butyldowidge.com) Konu: Toplantı

Sevgili Bayan Collins,

Dolgularımız için her şeyi düzene sokmak üzere sizinle son bir kez görüşmeyi dört gözle bekliyorum. Buluşmadan önce size birkaç sorum olacak.

Öncelikle, Wyatt Vakfı/The Collective'in diğer üyelerinin de benimle birlikte toplantıya katılmaları, hatırlayabilecekleri ayrıntılar olması durumunda faydalı olur mu?

Yapamaz mısınız?

İkinci olarak, geçen hafta gönderdiğim, kuruluşumuzun Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'daki hayırseverlik faaliyetlerine ilişkin belgeler yardımcı oldu mu?

Üçüncüsü (ve buna hayır diyeceğinizden şüpheleniyorum, ancak tekrar sormaktan zarar gelmez), yapamayacağımızdan emin misiniz? Bu toplantıyı gece mi

yapacaksınız? En iyi

dileklerimle,

John Richardson

REGINALD

Ertesi gün John Richardson'la yapacağı toplantı için hazırlıklarını tamamlayan Amelia'nın dairesinde kendimi biraz yarım kalmış hissettim. Çalışırken ona eşlik etmemi ve planımızı uygulamaya koyarken benden fikir alabilmesini istemişti. Ben kimdim ki hayır diyecektim?

Burada kıcıımı kurtarıyordu.

Ayrıca ona aşık olduğumdan da şüpheleniyordum.

Boşver onu.

Ona çoktan aşık olduğumdan şüpheleniyordum. Çünkü

Yüzyıllar, Ben olsam yapılmış Eğlence
erkekler kim bulundu sevgililerini inkar etmek
imkansızdır.

onlardan istedi. Ben daha aptalım.

"Tanrıya şükür *Wyatt Vakfı, Kolektif*'ten daha ayırt edici bir isim," diye yüksek sesle düşündü Amelia mutfak masasındaki derme çatma ofisinden. Son üç saattir o çalışırken ben de onun dairesinde dolaşıyor ve ona krep yapıyordum. Onun çalışması ve benim onunla ilgilenmem öyle bir ev ortamıydı ki göğsüm ağrıyordu. "GuideStar'da arayacak daha iyi bir isim bulamasaydım, bu iş günlerimi alırdı. Belki de haftalarımı."

Parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, çalışırken saçlarını yüzünden uzak tutmak için dağınık bir şekilde topuz yapıyordu. Nasıl bu kadar hızlı yazabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. GuideStar'ın ne olduğunu ya da *Wyatt Vakfı'nın* neden bizim amaçlarımız için *The Wyatt Foundation*'dan daha iyi bir isim olduğunu da bilmiyordum.

Kolektif. Ama Amelia'nın bundan mutlu olduğu belliydi, klavyesinin yanındaki sarı not defterine bir şeyler not ederken gözleri dans ediyordu.

Kısa bir süre söyledikleri hakkında daha ayrıntılı sorular sormayı düşündüm ama dilimi tuttum. Zaten muhtemelen cevapları anlamayacaktım. Şu anda ona yapmaya çalıştığım kreplere, vergiler konusundaki bilgisizliğimle onu yavaşlatmamdan daha çok ihtiyacı vardı. Neyse ki artık hamurun içine ne kadar karbonat koyduğumun önemli olduğunu bildiğimden, bu parti Wisconsin denemesinden çok daha iyi gidiyordu.

Zaten mutfağındaki hiçbir şey Büyük Tuz Gölü ateşe verilmiş gibi kokmuyordu.

"Vay canına," dedi Amelia ve ardından alçak bir ısıklık çaldı. "Şunu dinleyin. GuideStar'da vergi beyannamelerinin yüklenmesini engelleyen bir aksaklık olmadıkça, ki bu ölçekte *asla* olmaz, Wyatt Vakfı ya da Kolektif elli yılı aşkın bir süredir herhangi bir federal vergi beyannamesi vermemiş gibi görünüyor."

Bunu anladım. Sayılır. "Kulağa gerçekten kötü geliyor."

Amelia başını salladı, gözleri parlıyordu. "Öyle. Eğer IRS bunu öğrenirse, bu ahmaklar vergiden muaf statülerini kesinlikle kaybedecekler. Kesinlikle yüklü miktarda vergi borçları olacaktır. Ve geçen gün söylediğim gibi, bazıları hapse bile girebilir."

Oturduğu yere doğru ilerledim ve kollarımı arkadan ona doladım. Yanağımlı başının üstüne yasladım ve bu sırada boş boş dizüstü bilgisayarının ekranına baktım. Ekrandaki rakamlar benim için anlamsızdı. Bu kadar karmaşık, beni tamamen aşan bir şeyin Amelia'ya sezgisel olarak mantıklı gelmesi muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Benim, diye düşündüm şiddetle. Ona daha sıkı sarıldım ve kollarımdaki kadının tatlı, şefkatli sıcaklığının tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. *Bu harika kadın benim.*

Bana sahip olduğu sürece.

Kendimi biraz silkeledim, kendime gelmeye ve onun söylediklerine odaklanmaya çalıştım. "Sence bunu bilerek mi yaptılar?" Başardım. Saçları yanağıma o kadar yumuşak geliyordu ki, kokusu neredeyse dikkatimi dağıtacaktı. Ama şimdi onun saçlarını topuzundan çıkarıp parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmenin sırası değildi. "Muhtemelen sana ne yaptıklarını bilmediklerini söyleyeceklerdir. Vampirler modern dünyaya pek ayak uyduramazlar."

"İstemedi olup olmaması önemli değil," dedi sert bir şekilde.

"Hayır mı?"

Kollarımda döndü, bana bakabilmek için boynunu biraz büktü. "Yasayı anlamamak onu çiğnemek için bir savunma değildir."

Bu haksızlık gibi görünüyordu. "Ya sadece bilgisiz bir vampirsen?"

Gülümsedi. "Özellikle kontrol etmedim ama vampir olmanın da bir savunma olmadığından oldukça eminim. Özellikle de biz ölümlülerin yararlandığı federal vergi indirimlerinden yararlanan bir vampirseniz."

"Lanet olsun." Başımı salladım. "Yüzyıllar boyunca tam bir pislik olan Kolektif'in çöküşünün, vergi kaçırmak gibi aptalca bir şeyden kaynaklanabileceğini mi söylüyorsun?" Bu şekilde düşündüğümde, tüm bu durum neredeyse komikti.

"Vergiler sayesinde Al Capone'u yakaladılar," dedi. "Bunun bir örneği var."

"Eski dost Al Capone," diye iç geçirdim, birden 1920'lere özlem duymaya başladım. "Biraz sık kafalıydı ama gerçekten de en iyi partileri o verirdi."

Amelia bana sırtıttı. "Kiminle tanışmadın?" diye alay etti.

"Son birkaç yüz yılda önemli olan herkesle tanıştığımı eminim," diye yalan söyledim, kendini beğenmiş bir şekilde. Şüpheli bir kaşını kaldırarak beni gülümsetti. Övünmelerimi ve palavralarımı anlaması ve yine de benimle zaman geçirmek istemesi...

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Saçmalık demişken," dedi şimdi sırtarak, "John Richardson'dan aldığım bu e-postayı nasıl yanıtlayacağımı bulmama yardım edebilir misin?"

"Az önce sana söylediklerim saçmalık *değildi*," dedim öfkelenmiş gibi yaparak. Yine de bunu başarabildiğimden şüpheliydim. Ona bir kulaktan diğerine sırtıyordum. "Ama evet, tabii ki yardım edebilirim. Eğer ~~yardımedebileceğimi~~ düşünüyorsan. E-postada ne yazıyor?"

Ekranını işaret etti, ben de daha yakından bakmak için omzunun üzerinden eğildim.

"Kendi grubundan başkalarının da toplantıya gelip gelmemesi gerektiğini sorduğu kısım," dedim, işaret ederek. "Ona hayır de."

Amelia kaşlarını çattı. "Bütün grup orada olursa zaman kazanacağımızı düşünmüyor musun? Belki bu şekilde mantıklı olanı daha çabuk görürler."

Başımı salladım. "Ona bu toplantıya başka birini getirmesini engellemek için ne gerekiyorsa söyle. Şu anda hiçbir şeyden şüphelenmeyebilir ama şartlarını sıralamaya başladığında şüphelenecektir. Beni orada seninle birlikte gördüğünde *kesinlikle* şüphelenecektir." Amelia bana Richardson'la ofisinde yüzleşme planından bahseder bahsetmez beni de yanında getirmesi için ısrar etmiştim. *Korunmak için*, demiştim. Aksi takdirde endişeden hasta olurum.

Amelia'ya ne olabileceği korkusu, onun Kolektif'in birden fazla üyesiyle aynı odada olduğu düşüncesiyle içimde yeniden kabardı.

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

"İhtiyacımız olan son şey John Richardson'ın hazır bir desteğe sahip olması," diye açıkladım. Çoğu vampir insanlarla dolu bir binada Frederick ve benim kadar iyi huylu olamazdı. Tahmin etmem gerekirse, Kolektif muhtemelen bu John Richardson'ı arabulucu olarak seçmişti çünkü insanlar arasında diğerlerine göre daha terbiyeliydi. Muhtemelen onun binasında ortalığı birbirine katmaz ve CPA'ları gelişigüzel atıştırmaya başlamazdı. Ama Kolektif'in diğer üyelerinin bu kadar kendilerine hakim olup olamayacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bütün bunları kendime sakladım. Onu korkutmaya gerek yoktu. Özellikle de Kolektif'in geri kalanı gelmeyeceği için.

"Tamam," dedi Amelia. "Ona sadece yarın gelmesini istediğimizi söyleyeceğim."

"Güzel," dedim, tatmin olmuş bir şekilde.

"Bu cevabı yazmadan önce başka bir düşünceniz var mı?" diye sordu, tekrar bilgisayarının karşısına geçerek.

Aklıma bir fikir geldi. "Evet. Ona bir aptal ve pislik olduğunu söyle."

"Bunu yazmayacağım."

"Lütfen?" Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Güldü. "Keşke yapabilseydim, inan bana. Ama yapamam. Teknik olarak hâlâ benim müvekkilim."

"Ben yapabilir miyim o zaman?" O omzuma şakacı bir şekilde vururken ben de bilgisayarını alıp tuşlara vurma taklidi yaparak sordum.

"Onun yerine yaptığın krepleri bana ikram etmeye ne dersin?" diye sordu, eli kolumda. "Çok lezzetli kokuyorlar."

Bana dokunduğu yere doğru baktım. Yumuşak, sıcak eli koyu renk gömleğimin üzerinde solgundu. Sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bizim için böyle mi olacaktı? Amelia'ya yemek yaparak ve ne zaman mola vermek istese onu güldürerek ona bakıyor muydum? Amelia şakalarımı gülüyor, arkadaşlığımı minnetle kabul ediyor ve dünya ona fazla geldiğinde elimi tutuyor muydu?

Aniden gelen kör edici sevince karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Tek yapmamız gereken yarının diğer tarafına geçmekti, o zaman bizim olabilirdi.

Sesimi bulduğumda, "Ben krepleri getireyim," dedim. "Umarım beğenirsin."

OTUZ

Reginald Cleaves ve Frederick J. Fitzwilliam arasındaki kısa mesajlar

Cassie nasıl?

Daha iyi. Günün büyük bir bölümünde hala uyuyor, ancak daha uzun süreler ve düzenli yemek O pozitif yemekler.

FREDERICK: "What to Expect" ve The Annals bir hafta içinde aşağı yukarı eski haline döneceğini söylüyor

Bunu duyduğuma sevindim.

REGINALD: Bunu herhangi bir özel sebepten dolayı sormuyorum.

REGINALD: Merak ettiğim için ve her zaman olduğu gibi

**hayatınızın küçük ayrıntılarına aşırı
derecede yatırım yapıyorsunuz**

**"Sonsuza dek" demeden önce
Cassie'yle ne kadar süredir
birlikteydiniz?**

**REGINALD: Biliyorsun,
vampirik anlamda**

**FREDERICK: Sadece merak ettiğin
için mi soruyorsun?**

REGINALD: Evet

**REGINALD: Ve seni önemsedığım için,
en eski dostum, ve
hayatınız hakkında daha fazla bilgi edinin**

**FREDERICK: ASLA merak etmiyorsun
hayatım hakkında**

**Bu doğru değil.
O zamanı hatırla.
Madrid'deki partide konuştuğun o
güzel kadını sorduğumda?**

**FREDERICK: Onun hakkında soru
sordun çünkü onunla yatmak ve
sonra onu yemek istiyordun.
hayatımı önemsedim**

Yaralandım.

REGINALD: Ama tamam, bu adil

**Dürüst ol. Amelia'dan
düşünmesini istemeyi mi
düşünüyorsun
Dönmek hakkında mı?**

Hayır!

REGINALD: Kesinlikle hayır

Bu fikri sana ne verdiyse

Seni aptal.

AMELIA

Reggie ile binamın asansörüne doğru yürürken Bir yanımda ben, diğer yanımda Frederick hayatımın en gerçeküstü deneyimlerinden biriydi. En azından asansörden inip John Richardson ile buluşacağımız konferans salonuna gidene kadar. Sonra bu deneyim bir numara oldu.

Yine de durumun garipliği için minnettardım. Bu beni midemde kaynayan sinirlerden uzaklaştırdı. Bu toplantı için o kadar endişeliydim ki, Reggie'nin birkaç lokma mısır gevreği almam için beni ne kadar dürtmesine rağmen kahvaltı bile edememiştim.

Her şey yolunda giderse, şimdiye kadar sahip olduğum en kötü müşteriden *ve* yıllardır Reggie' nin peşinde olan tuhaf vampirlerden bir hamlede kurtulacaktık. Bu, bir taşla iki kuş vurmanın en uç örneğiydi. Ve bunu başarmak büyük ölçüde bana bağlı olacaktı.

Üzerimdeki baskı çok büyüktü.

"Bunun için daha şık giyinmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Frederick Reggie'ye bariz bir küçümsemeyle sordu, sesini duyulma riskini ortadan kaldıracak kadar alçak tutuyordu.

"Hayır," dedi Reggie, son sesle. "Bu toplantı için tam olarak istediğim gibi giyinmek istedim. Artık saklanmayacağım." *Tam da istediği gibi*, kahverengi pötikareli bir etek giydiği ortaya çıktı.

"Beni Suçlama, Ben Todd'um!" yazan bir tişört ve siyah savaş botlarıyla. Dürüst olmak gerekirse, bu kombinasyon içinde kimsenin görünmeye hakkı olmadığı kadar seksi görünüyordu, ancak bunun yüksek sesle itiraf etmem gereken bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Ama burası bir iş yeri," diye devam etti Frederick bıkkınlıkla. "Kendinize saygınız yoksa, en azından burada çalışan profesyonellere saygınız olsun."

Toplantımızın yapılacağı konferans odasının kapısını açtım ve onları içeri aldım. Asistanım toplantı için gerekli dosyaları hazırlamıştı ve sabahtan beri üzerimde taşıdığım gerginlik düğümü hafifçe gevşedi.

Endişelenecek bir şey daha azaldı.

"Burada çalışan insanlara büyük saygı duyuyorum," dedi Reggie, odaya girerlerken bile Frederick'le didişmeye devam ederek. "Giyim tarzımın bununla hiçbir ilgisi yok." Masanın bir ucuna bir sandalye çekti ve oturdu. Sonra bana döndü ve çok daha pişman bir ses tonuyla ekledi: "Umarım görünüşüm işverenlerinize kötü yansımaz. Önce sormayı akıl edemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim ve masanın başına oturdum. "Her şey planlandığı gibi giderse, bu toplantının sonunda kimse ne giydiğimizi umursamayacak." İkisine de dikkatle baktım. "Herkes rolünü anladı mı?"

"Sanırım öyle," dedi Reggie. "Ama neden her ihtimale karşı her şeyin üzerinden bir kez daha geçmiyorsun?"

Frederick, Reginald'ın yanındaki koltuğa oturdu ve ona sıırıttı. "Yeterince basit bir plan, sence de öyle değil mi?" Sonra eğildi ve kulağına fısıldadı: "Amelia'nın kontrolü ele almasından hoşlanıyorsun, değil mi?"

Reggie ona ters ters bakarak "Hayır," dedi. Bir an sonra sessizce "Evet" diye mırıldandı.

Utanç, şefkat ve arzunun bir araya gelmesiyle yanmak mümkün müydü? Yanaklarımdan yükseldiğini hissedebildiğim isyankâr kızarmayı görmezden gelmek için kendimi zorladım. Odaklanmam gerekiyordu. Konferans odamdaydık ve sadece birkaç dakika içinde bir grup kanunsuz vampirin lideriyle çok önemli bir toplantı yapacaktık. Ve bu toplantının nasıl geçeceği büyük ölçüde bana bağlı olacaktı.

O sabah onuncu kez tüm bunların nasıl olduğunu merak ettiğim için bir an başım döndü.

"Emin olmak için tekrar üzerinden geçeceğim," diye kabul ettim. Reggie bana gülümsedi. "Can kulağıyla dinliyorum."
Frederick homurdandı.

"Benim rolümün birkaç parçası var," diye başladım onu görmezden gelerek. "İlk olarak, John Richardson'a Butyl ve Dowidge adına dosyalarını kapattığımızı bildireceğim. Yapmadıkları şeylerin vergi sonuçlarını ortaya koyacağım, IRS'ye neredeyse kesin olarak ne kadar vergi borçları olduğunu söyleyeceğim ve onları ihbar edersek IRS ile ve potansiyel olarak Adalet Bakanlığı ile ne kadar sorun yaşayacaklarını açıklayacağım." Durakladım. "Ayrıca, gerçekte kim ve ne olduklarını tam olarak bildiğimi, ancak şirketimdeki başka kimsenin bilmediğini bilmelerini sağlayacağım. Ve eğer sessizce giderlerse ve Reggie'yi sonsuza kadar rahat bırakacaklarına yemin ederlerse, bu şekilde kalacak."

"Siz zor işleri bitirdikten sonra," diye devam etti Reggie, "benim işim Olay'la hiçbir ilgim olmadığını ve sorumlu olsam bile bunun üzerinden bir asırdan fazla zaman geçtiğini ve Hades aşkına zamanlarını harcayacak daha iyi şeyler bulmaları gerektiğini anlatmak olacak." Durakladı. "Eğer bu işe yaramazsa, gerçekten kimin sorumlu olduğunu bulmalarına yardım etmeyi de teklif edeceğim."

Bu beni şaşırttı. Bu teklif, dün gece Frederick'le krep (benim için) ve O-pozitif torbaları (ikisi için) üzerinde konuştuğumuz planın bir parçası değildi. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

"Onlara kesinlikle yardım etmek isterim, evet. Ama beni kabul ederlerse, muhtemelen sadece hareketleri yaparım." Benim şaşkın ifadem üzerine ekledi: "Yangını çıkaran kişinin muhtemelen kendine göre sebepleri vardı. Bu olayla hiçbir ilgim olmamasına rağmen, böyle bir şey olduğu için üzgün değilim. Gerçek kundakçıyı ispiyonlamayacağım." Bir duraklama. "Kim olursa olsun."

Ona baktım. Reggie gerçekten kimin yaptığını biliyor muydu?

Ben daha başka sorular soramadan Frederick söze girdi. "Benim işim tabiri caizse odadaki yetişkin olmak olacak." Reggie'ye anlamlı bir bakış attı. "Benim burada olmam ikinizin yalnız hareket etmediğinizi bilmelerini sağlayacak. Daha geniş bir vampir topluluğundan destek aldığınızı bilmelerini sağlayacağım."

"Güzel," dedim. Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça bıraktım. Bu işe yarayacaktı. "Son dakika sorusu var mı?"

Tam o sırada konferans odasının kapısı açıldı ve Evelyn Anderson, John Richardson ile birlikte içeri girdi.

Onları gördüğümde içimi sıcak bir panik kapladı. Şirketimden başka kimsenin bu iş için burada olmaması gerekiyordu. En büyük pazarlık kozumuz, adamlarıyla birlikte usulca gecenin karanlığına karışmayı kabul ettiği sürece benden başka kimsenin onun örgütü hakkındaki gerçeği b i l m e y e c e k olmasıydı.

Evelyn'in önünde bu durum hakkında açıkça konuşamazdık.

Frederick ve Reggie de bu gelişme karşısında benim kadar telaşlanmış görünüyorlardı. John Richardson da açıkça hazırlıksız yakalanmıştı. Kapının hemen içinde olduğu yerde duruyordu.

Konferans salonu, gözleri faltaşı gibi açılmış ve Reggie'ninkilere kilitlenmiş, gerçek bir şok halindeymiş gibi görünüyordu.

Güzel. En azından bu kısım plana göre ilerliyordu.

"Özür dilerim Amelia," dedi Evelyn masanın diğer ucuna otururken. "Bu toplantıyı senin yönetebileceğini söylediğimi biliyorum ama diğer ortaklarla konuştum. Bugünün gündemi göz önüne alındığında, benim de hazır bulunmamın en iyisi olacağına karar verdik."

Bana anlamlı bir bakış attı.

Evelyn'in bildiği kadarıyla bugünün gündemi Wyatt Vakfı dosyasını kapatmaktı, başka bir şey değildi. Bu kararın benden değil, şirketten gelmesini istemiş olmalılar.

"Teşekkür ederim, Evelyn," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? O ortağımdı. Eğer bu toplantı için burada olmak istiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

John Richardson sanki bir hayalet görmüş gibi Reggie'ye bakmaya devam etti. Reggie gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir nefretle ona baktı. Sanki masanın öbür ucundan ona saldırmasını engelleyen tek şey odadaki iki insanın varlığıydı.

Zihnim dönüyor, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. "Evelyn, toplantıyı benim yönetmemde bir sakınca var mı? Bunun için hazırlandım ve-"

"Tabii ki. Bana ihtiyaç duyulması halinde burada olacağım." Evelyn dikkatini Frederick ve Reggie'ye çevirdi. "Peki siz kimsiniz?"

"Benim adım Reginald Cleaves," diye yanıtladı Reggie, gözleri hâlâ Bay Richardson'ın üzerindeydi. Sesi, içinde kaynayan nefreti gizlemeyi başarıyordu ama zar zor. Frederick'i işaret etti. "Bu benim arkadaşım, Frederick."

"Wyatt dosyasıyla bir bağlantınız var mı?" Evelyn kafası karışmış bir halde devam etti.

"Öyle de diyebilirsiniz." Reggie, Bay Richardson'a bir kaşını kaldırdı. "John, Freddie ve benim neden burada olduğumuzu herkese açıklamak ister misin?"

Bay Richardson kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. Konferans salonuna girdiğinden beri hiç kıpırdamamıştı, vücudu bir yay kirişi gibi gergindi.

Sonunda çenesinde bir kas seğirdi. "Neden burada olduğunuza dair hiçbir fikrim yok," dedi. Ses tonu sertti ama sakinliğini koruyordu. Sanki örgütünün yıllardır peşinde olduğu kişi kendisinden bir metre ö t e d e oturmuyormuş gibi. "Sizin açınızdan oldukça aptalca bir karar gibi görünüyor."

Birdenbire asırlık vampirler arasındaki bir kan davasının ortasına itilen ve mali müşavir olarak yanında getirdiği becerilerden başka hiçbir şeyi olmayan Evelyn, olanları anlamlandırmakta zorlanıyordu. Bana döndü ve kısık bir sesle, "Reginald ve Frederick, Wyatt Vakfı yönetim kurulunun hoşnutsuz üyeleri mi?" diye sordu.

Histerik kahkahalar atmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. *Keşke bu kadar basit olsaydı.* "Onun gibi bir şey," demeyi başardım.

"Freddie ve ben konuşmak istediğimiz için geldik, John," Reggie ikimizi de görmezden gelerek konuştu. Ayağa kalktı ve yavaşça John Richardson'ın hâlâ kapının yanında hareketsiz durduğu yere doğru ilerlemeye başladı. "Sen ve arkadaşların anladığınızı sandığınız çok şey var ama gerçek şu ki-"

Reggie'nin bu cümleyi bitirmesine fırsat olmadı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye aniden araya girdi Bay Richardson. "Eğer *SİZ* buradaysanız, Kolektiften de burada olması gereken başka insanlar var. Onlar kızgın, Reginald Cleaves." Ve sonra daha da yaklaşarak ekledi, "Çok yaramaz bir çocuk oldun."

Cep telefonunu bulmak için cebini karıştırdı. Elleri titriyordu. *İyi*, diye düşündüm. *Gergin*. Başka bir şey söylemeden, parmaklarını öfkeyle ekrana vurarak toplantı odasından hışımla çıktı.

"Birimiz muhtemelen onu takip etmeli," dedim yükselen paniğimi bastırmaya çalışarak. "Yönetim kurulu üyelerinin ne kadar hoşnutsuz olabileceğini bilirsin." John Richardson'ın şirketimin koridorlarında dolaşması bu durumun hızla kontrolden çıktığı anlamına geliyordu. Kolektifin daha fazla üyesi ortaya çıkarsa ne olurdu? Frederick ve Reggie artık insanlara saldırmıyordu ama diğerk vampirlerin ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evelyn başıyla onayladı. "Evet. Binada dolaşmalarına izin verilmemesini tercih ederim. Belki de güvenliğı aramalı ve içeri girmelerine izin vermemeliyiz?"

Reggie bana anlamlı bir bakış atmadan önce, "Bunun yardımcı olur mu bilmiyorum," dedi. "Her ihtimale karşı güvenliğı çağırın Bayan Anderson, ama ben yine de tedbirli olmak için John'u takip edeceğim."

"Tek başına değıl," dedi Frederick. "Ben de geliyorum."

"İnsanlarla dolu bir binada aptalca bir şey yapmayacaktır. mırıl-" Reggie son anda yapmak üzere olduğı hatayı fark ederek sözünü kesti. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "*Muhasebecilerle* dolu bir binada aptalca bir şey yapmaz."

"Size hatırlatmak isterim ki, bu grup dikkatlice gerekçelendirilmiş kararlar vermek?" Frederick dedi ki. "Ya da bu kadar çok... *muhasebeciyle* birlikte olmaya alışkın bir grup... onları beklemeyen? Onlarla tek başınıza yüzleşmiyorsunuz."

"Bir arabulucu çağıralım mı?" Evelyn'in gözleri Reggie ve Frederick arasında gidip geliyordu. Belli ki konuşmanın akışını kaybettiğini fark etmişti.

ama Evelyn Anderson hazırlıksız yakalanmaya alışık biri değildi. "Yönetim kurulu üyesi anlaşmazlıklarında arabuluculuk yapmak genellikle müşterilerimize sunduğumuz hizmetlerin dışında kalıyor, ancak bir arabulucu çağırmak yardımcı olacaksa-"

Frederick kollarını sıvayarak açıkça, "Olmaz," dedi. "Bu kendi aramızda çözebileceğimiz bir şey." Bana baktı. "Özellikle de sen de yanımızdaysan Amelia."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ben mi? Benim orada olmamın ne faydası olacak?"

Reggie konferans salonundaki masanın üzerinde duran kâğıt yığınının doğru başını salladı. Bu toplantıya hazırlanmak için saatlerce çalışmıştım. "Buradaki herkesten çok senin bu... yönetim kurulu üyesi anlaşmazlığını sona erdirebilmen gerekir." Gözleri yumuşadı. "Çok çalıştın Amelia. Bunu başardın. *Onları* yakaladın. Sana ihtiyacımız var."

"Katılıyorum," dedi Frederick. "Reginald ve benim öne sürebileceğimiz bazı argümanlarımız var, ama kurulun geri kalanının yapmak istediklerine uymazlarsa başlarının ne kadar belaya gireceğini en iyi bilen kişi sensin."

Evelyn'e döndüm. Patronum olduğu kadar buradaki ortağım da oydu. Kolektifle yüzleşmeye giderken bizi takip etmek isterse, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama eğer o da gelirse, işlerin ne kadar karışabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

"Dosyalarıyla ilgili kararların benden değil şirketten çıktığını bilmelerini sağlayacağım," dedim hızlıca düşünerek.

"Peki," dedi Evelyn. "Ben burada kalacağım. Bu, odada ne kadar çok insan olursa işlerin o kadar patlamaya hazır hale geleceği bir durum gibi görünüyor."

Reggie parmaklarını şıklatarak, "Patlayıcı," dedi. "İyi kelime."

İçimden kocaman bir oh çektim. "Teşekkür ederim, Evelyn."

Evelyn cevap olarak bir şeyler söyledi ama ne olduğunu tam olarak duyamadım. Çoktan kapıyı yarılamıştım.

"Diğerlerinin içeri girip girmediğini nasıl anlayacağız?" Asansöre vardığımızda sordum. "Onları nasıl bulacağız?"

"Eğer buradalarsa, onları bulmak sorun olmayacaktır," dedi Frederick, sesi endişeli geliyordu. Daha önceki sakin tavrının Evelyn'in çıkarı için ne kadar rol yaptığını ancak o zaman anladım. "Umarım çok geç kalmamışsızdır."

OTUZ BİR

Ertesi gün ele geçirilen 131 N. LaSalle, Chicago, Illinois adresindeki güvenlik kayıtlarından alıntı

10:12: Dört kişilik tuhaf giyimli bir grup masaya yaklaştı ve üst kata çıkmak istediklerini söyledi. Kimlik sorduğumda, grubun lideri elini salladı ve kimliğimizi görmenize gerek yok dedi. Gruba bunu bir filmde gördüğümü ve benim üzerimde işe yaramayacağını söyledim ama sonra içimi çok huzurlu bir his kapladı ve kimliklerini görmeme gerek olmadığını anladım. Başka bir olay yaşanmadan grup binaya alındı.-JSP

AMELIA

FREDERICK YANILMIŞTI. John Richardson'ın Bulunması kolay *değildi*. Bir saatten fazla dolaştıktan sonra

Binamın otuz ikinci ve otuz birinci katlarını aradık, her odayı dikkatlice kontrol ettik ve kilitli olmayan her ofise kafamızı soktuk, yine de ne ondan ne de Kolektiften başka birinden iz yoktu.

Asansörün bizi otuzuncu kata indirmesini beklerken, "Belki de gitmiştir," diye önerdim. "Hâlâ burada olduğundan neden bu kadar eminiz?"

"Çünkü sonunda beni bulduktan sonra gideceğini düşünemiyorum." Reggie'nin dudakları sert ve kararlı bir çizgiyle birbirine bastırılmıştı. "O burada bir yerde. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Şirketin posta odası otuzuncu katın büyük bölümünü kaplıyordu. Kapıları kapanan ofislerin olmaması bu katta arama yapmayı diğerlerinde olduğundan daha hızlı hale getirmişti. Olabildiğince hızlı yürüdük, geçerken her bölmenin içine bakmak için başımızı çeviriyorduk.

"Burada kimse yok," dedi Reggie. Sesindeki endişe hissediliyordu.

"Posta odasını kontrol edelim," dedim. "Muhtemelen herkes oradadır." Bunun doğru olduğunu umuyordum.

Katın en ucundaki dinlenme odasından gelen neşeli sesleri duyana kadar burada çalışan insanların nerede olduğunu anlamadık.

"Mutlu yıllar, Janice!"

"Kırk yaş sana çok yakışıyor!"

"Aman Tanrım, kırmızı kadife pastanız var. Bu benim favorim!"

Yaklaşık yirmi adım uzaklaştığımızda durakladık. "İçeri girelim mi?" Reggie ve Frederick'e fısıldadım. "Posta odasındaki partiyi basan muhasebeci olmak istemem ama belki de hemen etrafta burada olmaması gereken birini görüp görmediklerini sorabiliriz?"

"Bu sadece onları telaşlandırır," dedi Frederick. Bir an sonra, "*Kırmızı kadife* kek tam olarak nedir?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye itiraf etti Reggie.

"Gerçek kırmızı kadife ile mi yapılmış?"

"Sonra açıklarım," diye mırıldandım nefesimin altında. Bunun için zamanımız yoktu. "Aramaya devam etmeliyiz-"

"Beni mi arıyordunuz?" John Richardson arkamdan sordu.

Kanım damarlarımda buza dönüştü. Nefesimi tutarak ve kalbim göğsümde hızlı hızlı çarparak yavaşça ona doğru döndüm.

Geçtiğimiz ay boyunca uğraştığım kibar, beceriksiz CFO'dan eser kalmamıştı. Onun yerinde çok daha acımasız biri vardı. Tam olarak istediğini elde edene kadar gitmemeye kararlı biri.

Bana hırladı. Hepimiz konferans odasındayken göz önünde saklı duran dişleri şimdi açıkça görülüyordu.

Bu da -Eğer *Yıllıklar*'da bir vampirin dişleri hakkında okuduklarım doğruysa- beslenmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Görüyorum ki bana bir tuzak kurmuşsunuz Bayan Collins," diye tısladı, sözleri tenime soğuk hava püskürterek çarpıyordu. Azı dişleri boğazıma bir santimden daha yakın olana kadar yakınımına eğildi. Sanki yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi bana baktı. "Bana yalan söylemen ve bunca zamandır avımızla işbirliği içinde olduğunu açıklamaman pek hoş değil."

"Bunu burada yapamazsın!" "Burası bir muhasebe firması!" diye ağzımdan kaçırdım. Sanki bunun en ufak bir önemi varmış gibi. Ama aklım başımda değildi, söylediklerimi zar zor kontrol ediyordum.

Reggie, Richardson'ı benden uzaklaştırdı ve aramıza atladı. "Eğer onu ısıırırsan," diye homurdandı, yüzü bir maskeye dönüşmüştü

Öfkeyle. "Hayır, eğer onun üzerinde *nefes* alırsan, seni olduğun yerde kazığa oturturum."

En azından bir düzeyde, Reggie'nin şiddetli korumacılığını bu kadar ateşli bulmamam gerektiğini biliyordum. Ama olanlardan dolayı umursamayacak kadar sersemlemiş ve dehşete düşmüştüm.

John Richardson karanlık bir şekilde kıkırdadı ve sırayla Reggie ve Frederick'e kaşlarını kaldırdı. Onların boş ellerine sert bir bakış fırlattı. "Peki bana neyle kazık atacaksın, yaramaz kardeşim? Parmaklarınla mı?"

Saçmalık.

Saçmalık.

John Richardson'a ne *söyleyeceğimizi* planlamakla o kadar meşguldük ki, iş o noktaya gelirse onunla nasıl *mücadele* edebileceğimizi düşünmek için hiç durmamıştık.

"Bunu iyi düşünmemişiz," diye mırıldandı Frederick, benim düşüncelerimi yankılayarak. "Silah getirmedim."

"Seni parmaklarımla kazıklamayacağım," dedi Reggie, sesi buz gibi soğuk ve ipek gibi pürüzsüzdü. "Seni bununla kazıklayacağım." Şaşkınlık içinde, pötikareli eteğinin kıvrımları arasından bir zamanlar süpürge sapının bir parçasıymış gibi görünen iki ayak uzunluğunda bir tahta parçası çıkardı. Eskiden her neyse, o zamandan beri bir ucu çok keskin bir noktaya yontulmuştu. "Kendini şanslı hissediyor musun, *dostum*?"

John Richardson bizden bir adım uzaklaşırken gözleri büyüdü. Bir an sonra, Reggie ve Frederick'e sırayla bakarak kendi küçük kazığını çıkardı. "Aslına bakarsanız, biliyorum."

Oh, *hayır*.

"Diğer kardeşlerimiz bunu kaçırdıkları için hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye devam etti John Richardson, benim büyüyen korkumdan habersiz.

Gözleri çelik gibi keskindi ve elindeki kazığı minyatür bir sopa gibi döndürürken sadece Reggie'ye odaklanmıştı.

"Bana kardeşim deme," diye hırladı Reggie.

"Ama sen busun."

"*Siktir* et."

Richardson sanki Reggie hiç konuşmamış gibi devam etti. "Kardeşlerimiz ve ben bu intikamı çok uzun zamandır bekliyorduk, Reginald. Bu gerçekleştiğinde hep birlikte olacağımızı umuyorduk ama nasıl olduğunu bilirsin." Teatral bir şekilde iç çekti. "Dilenciler, seçiciler, vesaire. Siz bana yetişmeden önce onlara mesaj attım ama şehir trafiği nedeniyle en az yirmi dakika daha burada olamayacaklar." Gözleri sanki saati kontrol ediyormuş gibi başının üstündeki duvarda asılı olan saate kaydı. "Ne yazık ki bunu kaçıracaklar. Ama onlar burada değilken seni öldürdüğüm için hayal kırıklığına uğrayacak olsalar da, onlar park yeri bulana kadar beklediğim için bu fırsatı kaçırsam bana çok kızarlar."

Reggie ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, ciddi. Neden o yangını çıkaranın ben olduğumu düşünüyorsun?" Sesi sınırlarının tamamen ötesinde gerilmiş gibiydi. "Evet, yıllar önce o aptal notu bıraktığımı kabul ediyorum. Ama o partide o pisliklerden nefret eden o *kadar çok insan* vardı ki. Neden dışarıda onları taciz etmiyorsun?"

"O zamanlar nasıl olduğunu biliyorsun," dedi Richardson, vermeye meyilli görüldüğü tek cevap olarak. Reggie'ye yaklaştı, kazığı sıkıca elindeydi. Çenesini bana ve Frederick'e doğru salladı. "Gidebilirsiniz," dedi. "Bu ikinizi de ilgilendirmiyor."

Frederick alay etti. "Gittiğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir."

John Richardson ve Reggie birbirlerini vampir tozuna bulamadan önce planımızın bir sonraki aşamasını hemen uygulamaya koymalıydım.

"Bay Richardson," diye başladım, gerekenden çok daha yüksek sesle. "Derhal Reginald Cleaves'i rahat bırakacaksınız, aksi takdirde IRS ile korkunç sonuçlarla karşılaşacaksınız!" Kelimeler ağzımdan çıkarken bile irkildim. Birdenbire bu dünya tarihindeki en aptalca plan gibi göründü. Tehditlere bakılırsa, *tırmanan bir vampir kavgasını yatıştırma olasılığı* ölçeğinde en iyi ihtimalle ikiydi. Ama elimde tahta bir kazık yoktu ve boynum ısırılmaya çok müsaitti. Elimdeki tek şey vergi tehditleriydi.

Şok oldum ve rahatladım, işe yaramış gibi görünüyordu. Ya da en azından Richardson'ın dikkatini Reggie'yi öldürmeye olan ilgisinden uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra bana dönerken bir adım geri çekildi. Birkaç dakika önce yüzünde beliren ölümcül ifade yerini büyük bir şaşkınlığa bırakmıştı.

"Affedersiniz?" dedi.

"Onu duydun," diye tükürdü Reggie.

"Yaptım," diye kabul etti. "Sadece onu anladığımı sanmıyorum. IRS'den korkunç sonuçlar mı?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi. *İyi* oldu. Umarım onu hazırlıksız yakalamak saçma planımızın işe yarama ihtimalini artırırdı. "Siz bizim muhasebecimizsiniz, değil mi? Sana bizi temsil etmen ve beladan uzak tutman için para ödüyoruz. Yanlış yaptığımız her neyse onu düzeltemez misiniz?"

Şaka mı yapıyordu? "Hayır," dedim inanamayarak. "Firma dosyanızı kapatıyor."

Richardson şaşırmış gibi bakma cüretini gösterdi. Gözleri, elindeki kazıkla hâlâ o kadar tehditkâr görünen Reggie'ye kaydı ki, onu bu kadar iyi tanımasaydım dehşete düşerdim.

"Bu kararın kurumumun sevgilinizle ilgili geçmişiyle bir ilgisi var mı?" Richardson sordu.

İnanılır gibi değil. "Hayır," dedim, "*sevgilim*" terimini kullanırken biraz tökezlemiştim. Bu adam belli ki topraktan daha yaşlıydı. "Az önce yaptığınız gibi muhasebecinizin boynunu ısırarak tehdit etmek bir firmanın bir dosyayı kapatması için tek başına yeterli bir gerekçe olmasa bile -ki bu arada kesinlikle öyledir-organizasyonunuz tam bir karmaşa. İşimizi yapabilmemiz için gereken bilgileri bize vermeyi sürekli olarak reddettiniz. Zamanımızı boşa harcayan kuruluşlarla çalışma kapasitemiz yok."

Richardson, "Ama ben sana istediğin her şeyi gönderdim," diye itiraz etti, sesi incinmiş gibiydi.

"Hayır, yapmadın," diye karşı çıktım. "Gönderdiğin her şey çok tuhaftı ve ihtiyacım olan şey *değildi*. İnsan olmadığını ilk anda fark etmediğim için kendimi gerçekten yargılıyorum."

"Ah." Daha birkaç dakika önce boğazımı parçalamaya niyetli gibi görünen dişlerini bana göstermiş biri için Richardson oldukça pişmanlık duyuyordu. "Özür dilerim. Niyetim asla zamanınızı harcamak değildi."

Reggie homurdandı. Anlaşılan John Richardson'ın söylediklerine o da inanamıyordu.

"Ama mesele sadece zamanınızı boşa harcamanız değil," diye devam ettim. "Grubunuz kar amacı gütmeyen kuruluşlar için IRS gerekliliklerine onlarca yıldır uymuyor. Sizden gördüğüm her şey kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzun sahte olduğunu gösteriyor. Ve Butyl ve Dowidge sahte kuruluşları temsil etmez." Duraksadım, bunun kafama dank etmesine izin verdim. "Firmamla ilk temasa geçtiğin andan itibaren Reggie'yi öldürmeye çalışmıyor olsaydın bile, yine de şimdiye kadar sahip olduğum en kötü müşterisin."

Ben konuşurken Richardson orada öylece durmuş, her şeyi gözden geçiriyordu. "IRS ile başımız tam olarak ne kadar belada?"

"Çok fazla," dedim. "Gerçi tam olarak ne kadar olduğunu söylemek zor. En iyi ihtimalle kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzu feshederler." Omuz silktim. "Bu gerçekleştiğinde, kâr amacı gütmeyen kuruluşunuzun yıllık bütçesi göz önüne alındığında, ödeyemeyeceğiniz bir vergi faturası alacaksınız. Ve en kötü senaryo..."

John Richardson öne doğru eğildi, her kelimeme asıldı. *Mükemmel*. "En kötü senaryo nedir?"

Cevap vermeden önce bir süre bekledim, böylece sonraki sözlerim maksimum etkiye sahip olacaktır. "En kötü senaryo, IRS'nin borçlu olduğunuz vergileri kasıtlı olarak sakladığınızı tespit etmesidir. Hapis cezasıyla karşı karşıya kalabilirsiniz." İşte bu. Bir muhasebecinin mikrofon düşürmesine en yakın şey. Daha da yaklaştım, kendimi öldürmeye hazırladım. "Tabii sana söylediklerimi harfiyen yapmazsan."

Richardson gözlerini bana dikti. "Peki bu ne olabilir?"

Bingo. En çok beklediğim bölüm buydu. Bir gece önce yüz ifademini vahşiliğini tam olarak oturtana kadar aynada prova yaptığım kısım.

"Bundan sonra Reginald Cleaves'i sonsuza kadar rahat bırakacaksın. Eğer bunu yaparsan, IRS kapımızı çalarsa seni hiç duymamış gibi davranacağız." Sözlerimi dramatik bir etki yaratmak için havada asılı bıraktım. Muhasebeci olarak çalıştığım süre boyunca, dramatik bir etki yaratmak için hiçbir şey yapma fırsatım olmamıştı. Reggie'nin gururla bana baktığını hissedebiliyordum. "Eğer Reggie'yi taciz etmeye devam edersen, IRS'ye bildiğim her şeyi anlatırım."

Tehdidim karşısında John Richardson'ın kibar tavrı tekrar eridi. "Ah. Ne yaptığını anlıyorum." Bana ters ters baktı. "Bu bir komplo. Bu... bu... bu *şantaj planını* Reginald Cleaves'i kurtarmak için uydurdun."

"Bu bir komplo değil," dedim. "Burada işimiz biter bitmez, kuruluşunuzun berbat olduğunu açıkça gösteren ilgili kanun hükümlerini size göndereceğim. Okuduktan sonra hala bana inanmıyorsanız, Evelyn Anderson'a sorun." Ona sıııttım. "Gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fıkri yok ve IRS'nin seni öğrendiğinde senden nefret edeceğini memnuniyetle teyit edecektir."

Bu noktada, mola odasındaki parti müdavimleri iş yerlerine geri dönmeye başlamıştı. Aralarında otuz ikinci kata posta dağıtan Janice de vardı. Başında *Forty Is the New Thirty!* (*Kırk Yeni Otuzdur!*) yazan bir parti şapkasıyla odasına doğru ilerlerken merakla bize baktı.

"Bu tartışmaya daha özel bir yerde devam edelim mi?" Frederick benim düşüncelerimi yankılayarak öneride bulundu. "Bu insanların bizi duymasını istediğimizi sanmıyorum."

"Burada işimiz neredeyse bitti," diye tersledi John Richardson. Ama tekrar konuşmadan önce bana doğru eğildi, anlaşılan bu konuşmayı son ses sürdürmenin daha iyi olacağını düşünüyordu. "nce seni ldrrsem bizi IRS'ye ihbar edemezsin," diye tehdit etti.

Reggie alay etti. "Düzinelerce insanın önünde bir insana mı saldıracaksın?" Başını iki *yana* salladı. "Duygularının doğru kararlar almanın önüne geçmesine izin veriyorsun Johnny. Ayrıca, eğer onu öldürürsen, bir sonraki nefesini alamadan ölmüş olacaksın."

Reggie bunları o kadar neşeyle söyledi ki tüylerim diken diken oldu. İlk kez yüz ifadesinde, onunla tanışmadan önce nasıl bir adam olduğunu merak etmeme neden olan bir karanlık gördüm.

"Eğer bunu yapamayacak kadar lrsem Evelyn Anderson seni ihbar eder," dedim sakın kalmak için elimden geleni yaparak. "Ayrıca, Reggie'nin

Doğru. Beni burada öldürürsen, insanlar görür. Vergi kaçakçılığından hapse girmezsen, cinayetden hapse girersin."

"Ben şahsen sizlerin bir insan hapishanesinde açlıktan acı çekerek ölmenizi komik bulsam da," diye ekledi Reggie, "sizin aynı şekilde hissetmeyeceğinizi sanıyorum."

"Hapishanelerde her gün doğrudan güneş ışığına maruz kalmayı bile zorunlu tuttuklarını duydum," diye ekledi Frederick ürpererek. "Acı verici."

John Richardson teklifimizi değerlendirirken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra boğazını temizledi. "Reginald Cleaves'i rahat bırakmayı kabul edersek, gelirlerse IRS ile konuşmayacak mısınız?"

İçimden kocaman bir oh çektim. "Eğer geri çekilirsen, evet."

"Yemin eder misin?"

"SMMM olduğumda ettiğim yemin üzerine yemin ederim." Elbette, mali müşavir olduğunuzda etmeniz gereken bir yemin yoktu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Her halükarda doğruyu söylüyordum.

Ben konuştukça John Richardson daha da içine kapandı. "Ne yapacağız?" diye sordu, o kadar sessizdi ki bu soruyu bize değil kendisine sorduğu belliydi. "Uzun zamandır kendimizi intikama adadık."

Frederick, "Yüz yıl önce olan bir şeyi her zaman geride bırakabilir ve ölümsüz hayatlarınızın geri kalanını meşgul edecek farklı bir takıntı bulabilirsiniz," diye önerdi. "Atalarınız sonsuza dek intikam peşinde koşmanızı istemezdi."

"Onların ne isteyeceklerini bilmeye nasıl cüret edersin?" John Richardson hırladı.

"Ne cüretle bilmeye cüret edersin?" Frederick karşı çıktı.

"Ya da," diye önerdi Reggie, "eğer işinizi çeşitlendirmek istemiyorsanız normal insanlar gibi ilgi alanları, her zaman dallanabilirsin

gerçek bir soruşturma yürütmek ve o kaleyi ateşe veren kişiyi bulmak için. Aslında-" Reggie parmaklarını şıklattı. "Size yardım edebilirim."

John Richardson ona baktı. "Bunu yapar mısın?"

"Neden yapmayayım?" Reggie omuz silkti. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğer sorumlu kişi siz *değilseniz*, neden daha önce bize yardım etmeyi teklif etmediniz?"

Reggie homurdandı. "Sen bana ölüm tehditleri göndermeye başlayana kadar birilerinin beni hâlâ Olay'la ilişkilendirdiğini fark etmemiştim. Ölmemi istediğini fark ettiğimde sana ulaşmaya hevesli olmadığım için beni mazur görmelisin." Başını iki yana salladı. "Ne zaman biri ölmemi istese içgüdüsel olarak saklanırım."

John Richardson bunun üzerine zayıf bir tebessüm etti. "Yeterince makul." Sonra bana döndü. "Kardeşlerim birazdan burada olacaklar. Kararımızı vermeden önce durumu tartışmak için biraz zamanımız olabilir mi?" Başını iki yana salladı. "Bu bir şantaj," dedi yine soğuk bir sesle. "Ama diğerlerine bizi şartlarınızı kabul etmekten başka seçeneğimizin olmadığı bir duruma soktuğunuzu anlatacağım. Bir insan hapisanesinde, kilit altında ve beslenmeden herhangi bir süre geçirmek-"

Titreyerek sözünü kesti.

Tüm gün boyunca ilk kez yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Bu işe yarayacaktı. "Ofisime geri döneceğim ve size az önce bahsettiğim kanun hükümlerini göndereceğim. İş arkadaşlarınızla ne yapmak istediklerini konuşun, sonra da dosyanızı kapatıp kapatmayacağımı ya da sizi IRS'ye bildirip bildirmeyeceğimi bana bildirin."

John Richardson telefonuna baktı. "Binanın dışında bekliyorlar." Bana baktı. "Hemen gidip onlarla konuşacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Frederick.

John Richardson aceleyle, "Buna gerek kalmayacak," dedi.

Frederick bir elini onun koluna koydu. "Grubunuz on dokuzuncu yüzyıldan beri karar verme konusunda pek güven vermiyor. Geri dönüp aptalca bir şey yapmak için binaya geri dönmeyeceğinizden emin olmamız gerekiyor." Dikkatini bana çevirdi. "Bunun asıl planın bir parçası olmadığının farkındayım ama Bay Richardson'ı kendim uğurlarsam kendimi daha iyi hissederim. Zaten gitme vaktim de geldi. Cassie'yi kontrol etmem gerek."

Cassie'den bahsederken sesindeki endişe notasını kaçırmadım. "Elbette," dedim. "Onu uğurla. Sonra da gidip nişanlını kontrol et."

Frederick Reggie'ye küçük bir baş selamı verdi. "Seninle dairede görüşürüz."

Onlar gittikten sonra Reggie ve ben uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. O salakların hâlâ onun peşinden gelme ihtimali vardı ve nihai kararlarını alana kadar tamamen rahatlayabileceğimi sanmıyordum.

"Dinlenme odasında kırmızı kadife kek kalmış mı diye bakmak ister misin?" Reggie beni şaşırtarak sordu. Şu anda söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu ilk yüze bile girmiyordu.

"Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Onu yiyemezsin."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama ben hâlâ *kırmızı kadife pastanın* ne olduğunu anlamadım. Ve..." Bana sırtarak sözünü kesti. "Bir şeyleri açıkladığını duymak hoşuma gidiyor."

Ve sonra beni yanağımdan öyle tatlı öptü ki yardım edemedim ama aynı fikirdeyim.

Gönderen John Richardson

(jhcr12345@countwyatt.org) Kime: Amelia Collins

(ajcollins@butyldowidge.com) Konu: talepleriniz

Sevgili Bayan Collins,

Bugünkü görüşmemizle ilgili olarak, taleplerinizi kabul ediyoruz (çoğunlukla başka seçeneğimiz olmadığıнын farkındayız). Şu andan itibaren geçerli olmak üzere

çabalarımızı kardeşimiz Reginald'dan uzaklaştırıp diğer partilere yönlendiriyor.

Ancak şimdilik, IRS'nin bizi bulmaya çalışması ihtimaline karşı bir süre dikkat çekmemenin en iyisi olduğu konusunda hemfikiriz.

En iyi dileklerimle,
John Richardson

"Olabileceği kadar iyi gitti."

Reggie ve ben oturma odasındaki kanepede birlikte oturuyorduk, başımı onun omzuna yaslamıştım. Bir saat önce, John Richardson'ı Evelyn'in işini bitirmesi için konferans salonuna geri gönderdikten sonra, ona günün geri kalanında izinli olacağımı söylemiştim. Birkaç hafta önce olduğum kişi, vergi sezonunda bir öğleden sonra izin istemeyi hayal bile edemezdi. Yine de kesin bir sınır koymuş ve bir ortağıma ertesi güne kadar ulaşamayacağımı *söylemiştim*. Tüm bunların nedeni, az önce başardıklarımından sonra dinlenmek ve toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım olmasıydı.

Lobiye inen asansörde Reggie'nin yüzüne bakmama bile gerek kalmadan gururla gülümsediğini anlamıştım.

"Oldukça iyi geçti," diye kabul ettim. "Kolektif şimdilik, belki de sonsuza kadar yakandan düştü. Ben de vergi yasasıyla günü kurtardım." Ona sııttım. "Bu *asla* olmaz."

Reggie kıkırdadı ve beni kendine çekti. "Harikaydın," diye mırıldandı. "Sen dünyanın en akıllı, en

Üç yüz yılı aşkın yaşamım boyunca tanıdığım en kararlı insan." Sesi çok yumuşaktı, dudakları başımın tepesine nazikçe değiyordu. "Yeteneklerini benim gibi birine yardım etmek için kullanacağın fikri..."

Düşüncesini tamamlayamayacak kadar bitkin bir sesle sözünü kesti. Sessiz bir iç çekişle yüzünü saçlarıma gömdü.

"Seni hak etmiyorum," dedi sonunda.

Daireme vardktan bir süre sonra yağmur yağmaya başlamıştı. Sessizce oturduk, yağmur damlalarının pencere camlarına vuran sesi, dönüp duran düşüncelerime yatıştırıcı bir fon oluşturunuyordu. Günün geri kalanı için hiçbir plan yapmadan ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadan oturma odamdaki kanepede onunla kucaklaşmak çok hoştu.

Gerçekten mi? Buna alışabilirim.

"Beni hak ediyorsun," dedim. "Bana berbat vejetaryen atıştırmalıklar alıyorsun çünkü insanların ne yediğini anlamıyorsun ama kar fırtınası sırasında aç kalmamı da istemiyorsun. Beni kendime zaman ayırmaya zorluyor, buna değer olduğumu bir türlü hatırlayamadığım bir şekilde hatırlatıyorsun. Beni güldürüyorsun." Ona sıırıttım. "Ve vergiler hakkında konuşma tarzımın seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Çok seksi."

Güldüm. "Sana göre belki. Başka kimse öyle düşünmüyor." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu doğru olamaz."

"Oh, ama öyle." Tekrar yakınına eğildim ve alnımı onunkine yasladım. "Beni kim ve ne olduğum için seviyorsun. Düğünden sonra birlikte olursak bizi nelerin beklediğini bilmiyor olabilirim ama hayatımda ilk kez mutlu bir belirsizliği hoş karşılıyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakaladı ve altında yüzükoyun yatana kadar kanepenin minderlerine doğru bastırdı. Şaşkınlıkla irkildim ve bir an sonra üstüme daha rahat yerleştğinde iç çektim. Ön kolları

başımın iki yanında durdu, beni destekledi, dudakları benimkinden bir inçten daha az uzaktaydı.

Yüzündeki ifade öylesine dizginlenemez bir sevinçle doluydu ki nefesim kesildi.

"Geçen gün söylediklerimde ciddiymdim Amelia. Senden asla benim için kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeni istemeyeceğim," diye mırıldandı. "Sen olduğun gibi mükemmel ve harikasın. Yanında olmama izin verdiğin her gün de mükemmel olacak. Kaç gün olursa olsun, sonunda."

Beni öperken aklım ilk tanıştığımız geceye gitti. O zaman trençkotu ve imkansız sorularıyla bana ne kadar vahşi görünmüştü. Onunla gülüyormuş gibi yapmak ne kadar saçma bir istek gibi gelmişti.

Nasıl rol yapacağımı bilmiyorum, açıklamıştım.

Belki de o zamandan beri rol yapma konusunda biraz daha iyi olmuştum. Şimdi, Gretchen'in düğününde, aramızda artık hiç rol yapılmayacak olması ne kadar da ironikti.

EPİLOG

*Zelda Turret, eski adıyla Grizelda Watson'dan
Reginald Cleaves'e mektup*

Selam Reg,

Uzun zaman oldu. Numaralar nasıl, evlat?

Bunca yıl peşinden koşan o eziklerin bir şekilde seni bulduklarını bilmeni istedim.

Napa'daki yoga inzivama gidiyorlar. (Bu arada şu anda Napa'dayım. Vahşi, değil mi???) Bilmiyorum

saçma sapan kan davası işinden yeni bir sayfa açtıkları için mi buradalar, yoksa

Burada asla bulamayacakları kanıtları aramak için (Olay Yeri İnceleme olmadığı için sonsuza dek minnettar kalacağım:

1872'de Sivastapol). Her iki durumda da, dünyadaki herkes ne kadar sinir bozucu oldukları konusunda haklı.

İyi haber şu ki, seni unutmuş görünüyorlar. Kötü haber ise artık onlar benim sorunum.

(Yine de çok fazla meraklı olurlarsa diye bir planım var).

Gerçekçi ol, dostum. Yolun bu taraflara düşerse haber ver, sana etrafı gezdireyim.

Grizzy

ps: Bu arada, bunca yıldır adımlı bu karmaşanın dışında tuttuğun için teşekkür ederim. Sen gerçek birisin.

Bir Ay Sonra

"Reginald." Babamın sesi biraz patronluk taslamasa da sabırlıydı. "Sorun değil. Kimse beni Trivial Pursuit'te yenemez."

Babam Gretchen'in düğünü için giyinmiş, oturma odasındaki kanepede oturuyor ve bu oyunu her kazandığında takındığı kendini beğenmiş ifadeyi takınıyordu. Ki bu aslında her oynadığında oluyordu.

Reggie de düğün için giyinmişti, üzerinde geçen hafta benim için denediğinde olduğu gibi muhteşem görünen yeni kömür grisi takım elbisesini giymişti. Frederick ve benim onu bugün daha eklektik kıyafetlerinden biri yerine geleneksel bir takım elbise giymeye ikna ettiğimize hâlâ inanamıyordum ama kabul etmesi benim için çok şey ifade ediyordu.

Kapı aralığından onları izlediğimi fark etmemiş gibiydi. Öfkeli görünüyordu. Babama döndü. "Anlamıyorsun," dedi. "O küçük kartın arkasındaki cevaplar yanlış. Ben *oradaydım*."

Babam ona baktı. "1835'te Konstantinopolis'te miydin?"

Bu benim müdahale etmem için bir işaretti. Şimdiye kadar ailede Reggie'nin gerçekte ne olduğunu bilen tek kişi Sam'di. O da

Reggie için bunun böyle kalması önemliydi, en azından ailemin gerçeğe nasıl tepki vereceğini belirleyene kadar. Boğazımı temizledim ve iki çift göz benimkilere dikildi.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Reggie kendine gelmiş gibiydi, sanki varlığım ona babamla birlikte vakit geçirmeye başladıklarından beri çok iyi anlaştıklarını, ancak on dokuzuncu yüzyıl Osmanlı İmparatorluğu hakkında gerçekleri konuşmanın asla gerçekleşebilecek bir şey olmadığını hatırlatmış gibiydi.

Babamın karşısındaki sandalyeye oturdu, duruşu hafifçe gevşedi. "Burada işimiz neredeyse bitti."

"Burada işimiz tamamen bitti diyebilirim," dedi babam neşeyle.

Reggie inledi. "Yeterince adil." Ve sonra babama ekledi, "Patlamam için özür dilerim. Ben biraz ezik biriyim."

Babam kıkırdadı. "En iyilerimizin bile başına gelir. Bununla birlikte, bu oyunu kazanmış olsam da-"

"Bu da muhtemelen kısmen senin son yirmi yılda tüm cevapları ezberlemiş olmandan kaynaklanıyordu," diye espri yaptım.

Babam bana sinsisi, suçlayıcı bir gülümseme verdi ama suçlamamı reddetmedi. "Dediğim gibi Reggie, ben kazanmış olsam da sen tarih sorularında **çok** iyisin." Gözlerini ona dikti. "Bir süre teknik destekte çalıştığını söylemiştin ama üniversitede çok fazla tarih dersi de almış olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Kendi kendime öğrendim."

"Kendi kendini mi eğittin? Yani, çok fazla History Channel mı izliyorsun? Biyografiler mi okuyorsun?"

"Uh..." Reggie uzandı ve ensesini ovuşturdu. "Onun gibi bir şey. Gerçi gördüklerimin çoğu

"History Channel'da aşırı dramatize edilmiş saçmalıklar var."

Babamın yüzü şimdi ışıltı ışıltı. "Ben de hep öyle derdim!"

"Birkaç yıl önce Arşidük Ferdinand hakkında yaptıkları o aptalca şey gibi mi?"

Babam alay etti. "Çöp. İstersen sana Arşidük Ferdinand hakkında, Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcı hakkında bildiğini sandığın her şeyi değiştirecek *gerçek* bir belgesel tavsiye edebilirim."

Reggie çok sevinmiş görünüyordu. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ve kendini suçlayacak ve babamı telaşlandıracak bir şey geveleme ihtimaline karşı hemen odaya daldım.

"İkinizin bu kadar iyi anlaşıyor olmanızdan ne kadar memnun olsam da," dedim, "gerçekten gitmemiz gerekiyor. Annem yirmi dakika önce çıktı. Ve Reggie, makyajıma yardım edeceğini söylemişti."

Reggie'nin gözleri sanki Gretchen'ın düğününü unutmuş gibi şaşkınlıkla biraz açıldı. "Haklısın," diye kabul etti. Babama dönerek, "Buna daha sonra devam etme şansımız var mı? Büyüleyici bir sohbetçisin."

Babam buna kıkırdadı, gözleri parlıyordu. "Birinin bana bunu söylediği her sefer için beş sentim olsaydı, beş sentim olurdu." Sonra da bana komplocu bir fısıltıyla ekledi: "Bu seferki kalıcı, Ame."

Onun sözleriyle göğsümde sıcak ve sevimli bir şey çiçek açtı. Ve babamın benim için bu kadar önemli birini onayladığını fark ettim.

Daha sonra, babam hazırlanmayı bitirmek için ayrıldıktan sonra, Reggie'nin kolunu tuttum ve nazıkçe sıktım. "Babamla tarih hakkında konuşmak için çaba gösterdiğin için teşekkürler," dedim.

dedi. "Emekli olduğundan beri bu konuyu konuşacak kimsesi yok."

"O duyguyu bilirim," dedi Reggie hüzünle. "Ve bu benim için içten bir zevk."

- - - - -

"KIPIRDAMADAN DUR."

"Kıpırdamadan duruyorum."

Reggie bana şüpheli bir bakış attı. "Benden uzaklaşıp duruyorsun."

"Çünkü üzerinde siyah çamur olan bir sopayla gözlerime vurmaya devam ediyorsun."

Kıkırdadı, sonra da söz konusu çubuğu annemlerin alt kattaki banyo tezgahının üzerine bıraktı. "Bazı insanlar buna maskara diyor. Ve bu kadar huysuz olmana gerek yok." Öne doğru eğilip yanağımı hafifçe öptü. "Bunu yapmamı sen *istedin*. Hatırladın mı?"

"Özür dilerim," dedim. "Pek sık makyaj yapmam. Lisedeyken Sophie'yle balo için hazırlandığımız zamandan beri kimse bana makyaj yapmamıştı."

"O zaman kuzeninin düğününe hazırlanırken erkek arkadaşının bunu senin için yapması ne kadar da uygun."

Erkek arkadaşım. İçimden hoş bir ürperti geçti. "Sanırım bunu kendim yaparsam daha kolay olacak..."

"Belki," dedi. "Ama makyaj yapmayı seviyorum."

Reggie'yi tanıdığım için bu beni şaşırtmamalıydı. "Öyle mi?"

Bir kaş kalemi çıkardı ve her bir kaşımın hemen üzerine bir çizgi çekti. "Evet," diye onayladı. "Sahne makyajı yapmak 1970'lerde en sevdiğim eğlencelerden biriydi." Kalemi tezgâhın üzerine bıraktı ve sırtı

Bana. "İşte böyle. Şimdi aynada kendine bak ve bana muhteşem görünmediğini söyle."

Görünüşümü tanımlamak için kullanacağım kelime *muhteşem* olmazdı. Saçlarım o kadar dalgalı ve spreyliydi ki Gretchen'ın düğününden çok 80'lerin saç bandında evimdeymişim gibi görünürdüm. Ve bana hayatım boyunca toplamda sürdüğümünden daha fazla siyah göz kalemi sürmüştü.

"Elektrik çarpmış bir rakuna benziyorum," diye düşündüm. "Böyle görünürsem Sue Teyze çıldırır."

Reggie başparmağını çenemin altına koydu ve yüzümü inceleyebilmek için biraz yukarı kaldırdı. "Muhtemelen," diye itiraf etti. "Bir çentik aşağı indireceğim. Ya da muhtemelen on kademe. Bu arada, bunca zaman ellerimi omuzlarının üzerinde tuttuğum için bir ödülü hak ediyorum. Şu anda seni öpmenin işimi mahvedecek olması haksızlık." Çenemi tekrar çevirdi, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Bu arada, ne kadar zeki olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

O ana kadar bunu bana ne kadar sık söylediğinin bir önemi yoktu. Sanki ilk kez söylüyormuş gibi sesindeki gerçek şefkatle yüzüm ısındı. Elimi uzattım ve parmaklarımı saçlarına doladım çünkü saçlarını karıştırmamdan hoşlandığını biliyordum.

"Tekrar söyler misin?" Ben sordum.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmek için ihtiyaç duyduğu tek teşvik buydu. "Çok zekice," dedi. "*En* zekice. Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Musluğun altından bir bez geçirmek için geri çekildiğinde, elini sabitledim. "Hâlâ biraz zamanımız var, değil mi?" Düğüne gitmeden önce onu düzgünce öpmek istiyordum.

"Biraz," diye kabul etti. "Ama sana yapmak istediğim şeyi yapmama yetecek kadar değil."

Ağzıma bir öpücük daha kondurdu, bu sefer daha sıcaktı. "Bana ne yapmak istiyorsun?" diye sordum, zaten zor nefes alıyordum.

İçini çekti ve alnını benimkine yasladı. "Düğünü atlamak ve seni daireme geri götürmek istiyorum."

"Ne yapmak için?" Masumca sordum.

Bana hınzırca bir sırıtış attı, sonra vücuduyla duvar arasına sıkışana kadar beni geriye itti.

"Bunun için zamanımız yok," diye güldüm. Reggie hiç istifini bozmadan boğazımın sütununu öptü ve gök mavisi kılıf elbisemin eteği belimde kıvrılana kadar yukarı doğru ilerledi. Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Elbisemi buruşturacaksın."

"Umurumda değil. Çıkaralım şunu." Bir elini aramıza soktu, avucunun topuğunu sadece bir ay içinde çok iyi tanıdığı hassas bölgeye bastırdı. Takipçilerinin saklanmaya başladığını öğrendiğimizden beri doymak bilmiyordu. Ben de öyle. Kendime engel olamayarak ona karşı kıvrandım. "Gerçekten bu şeye gitmek zorunda mıyız?"

Dişlerini çıkarmıştı; boğazımdaki hafif izlerini hissedebiliyordum. Yenilenmiş bir arzuyla inledim. O ana kadar beni birkaç kez ısırmış ve bundan ne kadar hoşlandığımı görünce beni şok etmişti.

Ne kadar çok arzuladığımla.

Ama şimdi bunun için vaktimiz yoktu.

Elini vücudumdan çektim, sonra da çaresiz iç çekişine soluksuzca güldüm. "Evet, düğüne gitmek zorundayız. En başta sana çıkma teklif etmemin nedeni bu düğündü."

"Ailene bekâr olmadığını göstermek için bana çıkma teklif ettin," dedi. "Bunu zaten yaptık." "Bunu zaten yaptık."

ve diliyle köprücük kemiğimi rahatsız etmeye başladı.

Haklı, diye düşündüm, duygularıma yenik düşerken. Ailem sadece bir çift olduğumuzu bilmekle kalmıyordu, aynı zamanda ondan *hoşlanıyordu*.

Ama Gretchen'in düğününü ekemezdik. Bu yanlış olurdu, o anda nedenini hatırlayamasam bile.

Reggie sakinleşip küçük bir adım geri çekilene kadar omuzlarını ittim. "Söz veriyorum bunu resepsiyondan sonra da yapabiliriz," dedim. "Erken bile ayrılabiliriz."

Reggie şekeri elinden alınmış bir çocuk gibi suratını astı. Tanrım, çok sevimliydi. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedim. Bunu en az onun kadar çok istiyordum. "Şimdi şu makyajı yüzümden silelim, sonra da kimse nerede olduğumuzu merak etmeden törene gidelim."

- - - - -

"HAZIR MISIN?"

"Hazırım," dedim, arabamın hemen dışında duran Reggie'ye gülümseyerek. "Hadi içeri girelim."

Altı hafta önce bu düğünün davetiyesini aldığımda, Gretchen'in düğünü kuzenlerimizin kullandığı golf kulübünde yapmasına ilk başta burun kıvırmıştım. Ama Reggie görünüşe göre alev almadan herhangi bir Hristiyan kilisesine giremiyordu. (Bana söylediğinde *uygunsuz* olduğunu söylemişti.)

Geriye dönüp baktığımda, Gretchen'in özgünlükten yoksun oluşuna minnettarım.

Sue Teyze süslemeler konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Bill Amca'yla birlikte trabzanlara ve konukların sandalyelerine serpiştirilmiş çiçekler için bir servet harcamış olmalıydılar. Mekân o kadar özenle hazırlanmıştı ki, gözlerimi kısarak baktığımda

Neredeyse son iki yıl içinde tam da bu yerde beş aile düğününe daha katılmamışım gibi davranabilirdim.

"Arka tarafa yakın oturmalıyız," diye mırıldandı Reggie, içeri girdiğimizde. "Böylece sıkıldığımda elimi bacağından yukarı kaydırıp kulağına iğrenç şeyler fısıldayabilirim."

Bana şehvetle göz kırptı.

"Terbiyeli ol," diye uyardım, ama gülmemeye çalışıyordum. Annemin öğretmenlik yaptığı lisenin yaylı çalgılar topluluğu Pachelbel'in *Kanonu*'nun fena olmayan bir versiyonunu çalıyordu. Dikkatimi dağıtmak için kendime müziğe odaklanmayı vasiyet ettim. gelen nasıl

zekice ve güneş ışığıakış Pencerelelerden içeri giren ışık

Reggie'nin gözlerinin mavisini ortaya çıkardı. "Ben istediğimi yaparım," diye karşı çıktı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "İşime gelirse uslu dururum." Ama yanıma oturdu içinde bir . ve geri sıralar olmadan daha fazla Yorum yap,

elim tuttu.

İnsanlar daha kalabalık bir şekilde odaya doluşmaya başladı ve son aile düğününden beri görmediğim akrabalarımı görmem uzun sürmedi. Annemin kardeşlerinden birkaçı odanın ön tarafına doğru oturmuş, Sue Teyze'ye sıcak gülümsemeler atıyorlardı. İki yıl önce düğün davetiyesini evim yerine ofisime gönderen kuzen Sarah, birkaç sıra arkada oturuyordu, kocası bir yanında, babası diğer yanında.

Emin değildim ama Sarah yaklaşık beş aylık hamile görünüyordu. Eğer öyleyse, bu yakın gelecekte bir aile bebek partisi davetinin geleceği anlamına geliyordu.

Akrabalarımın çoğu beni gördüklerinde gülümsediler, gözleri Reggie'ye kaymadan bir an önce. Eğer onların bakışlarını fark ettiyse de umursadığını gösteren bir işaret yoktu. Kulağıma sessizce yorumlarını mırıldanmakla meşguldü. Herkesin kıyafeti, çiçekler ve düğün hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.

kesinlikle ellerinden gelenin en iyisini yapan o zavallı lise müzisyenlerinin müzikal yanlış adımları.

"Paraşüt pantolonlar ne zaman tekrar moda olacak?" diye düşündü sessizce, dar deri pantolonlar dışında bir şey giydiğini hiç görmediğim kuzenim Elaine tam karşımızda otururken. Bugünkü pantolonu koyu bir bordo tonundaydı. "*İşte* moda buydu."

Sanki Elaine onun kendisinden bahsettiğini tahmin etmiş gibi koltuğunda dönüp bize baktı. "Burası muhteşem değil mi?" diye sordu iç çekerek.

"Evet," dedi Reggie. Ama bakışlarını benden ayırmadı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Ona sırtımdan kendimi alamadım.

Birkaç ay önce, bu kadar çok aile ve onların yargıları arasında o şehir kulübünde olmak yıkıcı olabilirdi. Ama Reggie'nin yanında oturmak burada olmayı kolaylaştırdı. Reggie beni güldürüyor, yanımda oturup elimi tutuyor.

Ondan ve ne kadar mutlu olduğumdan başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Gretchen birkaç dakika sonra babasının kolunda, gelinliği içinde güzel ve gülümseyerek koridorda yürüdüğünde, aklım Reggie'nin benden asla sonsuza dek talep etmeyeceğini söylediği tüm zamanlara gitti. *Ya daha sonra sonsuzluğu isteyen ben olursam?* Ona şimdi sormak istedim.

Göz ucuyla Reggie'ye baktım. O da hala utanmadan bana bakıyordu, geline değil, ayırıştırmak için her şeyimi verebileceğim bir yoğunlukla.

Bacağımın üzerinde duran elini kapattım ve nazıkçe sıktım.

Ve sonra tören başladı ve tüm konuşma fırsatı sona erdi.

- - - - -

TÖREN ÇOK GÜZELDI.

Gretchen yeminini yıllarca aldığı ses eğitiminin kendisine kazandırdığı pratik zarafetle etti. Josh gözlerinden akan yaşlar nedeniyle kendi yeminini söylerken biraz tökezledi.

Her şey çok güzeldi. Ve Reggie, söz verdiği gibi bana doğru eğilip yüzümü kızartacak kadar edepsiz şeyler fısıldadığı iki sefer dışında, çoğu zaman oldukça uslu durmuştu.

"Sesini alçaltman iyi olmuş," dedim insanların salondan çıkıp balo salonuna doğru ilerleyişini izlerken. "Eğer babam az önce tek kızına yapmayı teklif ettiğin tuhaf seks şeylerini duysaydı, senin hakkındaki iyi düşüncelerini kesinlikle geri çekerdi."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," dedi Reggie sırtarak. "Baban beni seviyor."

"Senden oldukça hoşlanıyor," diye takıldım. Çok hafif bir ifade. "Ama onun da sınırları var."

Reggie bana göz kırptı. "Söylediklerimden herhangi biri seni gülümsetebildiyse buna değer."

Biz oraya vardığımızda resepsiyon çoktan başlamıştı, kol kola girmiştik. Balo salonu, tıpkı törenin yapıldığı oda gibi çiçeklerle donatılmıştı. Sue Teyze gerçekten de her şeyi yapmıştı. Vadideki zambaklar ve krizantemler trabzanlar ve parmaklıklar boyunca uzanıyordu ve balo salonu girişinin her iki yanında büyük topiaryumlar bulunuyordu. DJ akşam için planladığı her neyse onu hazırlamaya başladığında insanlar ellerinde şarap kadehleriyle barda kaynaşmaya başlamıştı bile.

"Şimdi bakma," diye mırıldandı Reggie beni kendine çekerek, "ama akrabalarından biri doğruca bize doğru geliyor."

"Kim?" Ben de fısıldadım.

"İşte ikiniz buradasınız." Baldızım Jess bize geniş geniş gülümsüyordu ve elinde bir kadeh beyaz şarap tutuyordu. "Çok hoş bir törendi, öyle değil mi?"

"Öyleydi," diye kabul ettim ve ona gülümsedim.

"Ve şu elbise!" Jess boştaki eliyle dramatik bir şekilde el salladı. "Muhteşem! Biliyor musun, bunun için *New York*'a gittiğini duydum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Gerçekten mi? Neden?" Chicago'da bir sürü elbise butiği vardı, değil mi?

Jess omuz silkti ve bardağından bir yudum aldı. "Kim bilir?" diye sordu. "Belki de sadece bir söylentidir."

Reggie düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak, "Kıskanç bir arkadaşın uydurup arkasından yayabileceği türden bir şeye benziyor," dedi.

Kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek attım ama gülüyordum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Jess bizi eğlenerek izledi. "Öyle bir şey yapıyorsun ki sevimli bir çift. Sırada siz ikinizin olma ihtimali var mı?"

Reggie'nin eli sırtımın alt kısmında durduğu yerde dondu kaldı.

Oh, Tanrım.

Neyse ki kardeşim Adam bir an sonra ortaya çıktı. "Jess," diye azarladı. "Onları rahat bırak."

"Sadece takılıyordum," diye ısrar etti. Bu yönde başka şeyler de söyledi ama ben artık dinlemiyordum. Bu gece *birinden* bu tür bir saçmalık bekliyordum ama Reggie'yi bunun gerçekliğine yeterince hazırlamamıştım.

Jess ve Adam birkaç dakika sonra ailemi bulmak için ayrıldıklarında, baldızım adına özür dilemek için ona döndüm. Bana daha önce hiç görmediğim endişeli bir ifadeyle baktı.

"Reggie, çok üzgünüm." Sonra daha sakin bir sesle ekledim: "Bu tam da ailemin yaptığı türden bir saçmalık. Seni uyarmalıydım."

"Benimle dans eder misin?" diye sordu aniden. Sesi gergindi.

Tabii ki konukların çoğunun hala kaynaştığı yerden ayrılmak ve ailemden uzaklaşmak istedi. Onu suçlamadım. "Elbette," dedim.

Ve bir an sonra Tavuk Dansı polkası çalmaya başladı.

İnilti ve kahkahalar balo salonunu doldurdu. Her yaştan insan isteksiz dans partnerlerini dans pistine çekmeye başladı. Annem ve babam da onların arasındaydı; annem gülüyor ve babam onu sandalyesinden çekerken onu savuşturmaya çalışıyordu.

"Bir kez daha düşündüm de, bu sefer oturalım," dedim.

Reggie az önce kolunu kesmeyi teklif etmişim gibi baktı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi dehşete kapılarak. Dansçıların toplandığı yere doğru ilerlemeye başlamıştı bile, elini bileğime dolamış beni de yanında götürmeye çalışıyordu. "İyi bir tavuk dansını asla kaçırmam."

"Ciddi misin sen?"

"Hıyarcıklı veba gibi." İtiraz etmeye çalıştım ama Reggie yeğenlerimi Disney World'e götürdüğümüzden beri başka birinde görmediğim türden bir heyecanla beni arkasından çekiyordu.

Dans pistinin en ucuna, diğer dansçıların çoğundan oldukça uzak bir mesafeye geldiğimizde durduk. Tabii *dansçılar* benim çırpınan akrabalarımı tanımlamak için doğru kelimeyse. Reggie'nin gözleri sevinçten parlıyordu.

"Benimle dans eder misin?" diye tekrar sordu, umutla. Yutkundum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Tavuk dansının nasıl yapıldığını bilmiyor musun?" Bana baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Hiç öğrenmedim."

"Ama çok kolay," dedi. "Sadece kollarınızı çırpıyor ve etrafınızda dönüyorsunuz."

Arkamızda annemle babam, Sue Teyze ve Bill Amca ile Gretchen'ın birçok arkadaşı kollarını çırpmaya, birbirlerinin etrafında dönmeye ve kahkahalarla gülmeye başlamışlardı bile. "Kolay görünüyor," diye itiraf ettim. "Muhtemelen seni şaşırtmayacak ama ben genelde düğünlerde dans etmekten uzak dururum. Ama..." Sözlerimi yarıda kesip Reggie'ye yaklaştım. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. "Bana öğretebileceğin türden bir dans gibi görünüyor."

"Oh, öyle," diye kabul etti. Sonra beni öptü.

Ana çiftin başka birinin düğününde öpüştüğü filmleri görmüştüm. Çoğunlukla Sophie'nin isteğiyle. Yükselen müzik, romantik kreşendo bana hep abartılı ve sevimsiz gelmişti. Ama burada, tanıdığım ve tanımadığım insanlar kollarını çırpıp etrafımızda kahkahalar atarken, Reggie'yi öpmek şimdiye kadar olmuş en mükemmel, en romantik şey gibi gelmişti.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz ver," dedi bir dakika ya da bir saat sonra. Geçenlerde bana teknik olarak oksijene ihtiyacı olmadığını söylemişti ama yine de zor nefes alıyordu. "Kendime senden vermek istemeyeceğin hiçbir şeyi istemeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ama burada, bu düğünde, kuzenin ve kocası birbirlerini sonsuza dek seveceklerine söz verirken ve baldızın sıradaki biz olabilir miyiz diye sorarken..."

Tavuk Dansı müziği sona erdi. Vals çalmaya başladığında insanlar durdukları yerde sallanıyorlardı. Reggie ve ben hareket etmedik, tüm dünyam kendi ekseninde keskin bir şekilde eğilirken kolları hala bana sarılıydı.

"Reggie..." Başladım ama sonra yarım bıraktım çünkü düşüncemi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. *Bunu enine boyuna düşünmem* gerekiyordu ve *bir vampire aşık olmak hayatım için planladığım bir şey değildi*, zihnimde *seninleyken her zaman güldüğüm kadar gülmek istiyorum* ve *sanırım sana aşık olabilirim* ve evet, evet, evet ile şiddetli bir savaşa kilitlenmişlerdi.

Ben cevap vermeyince Reggie kıpırdanmaya başladı.

"Tüm sahip olduğum

"Bütün bu zaman boyunca," dedi, "bütün bu gün boyunca, seni asla bırakmak istemediğimi düşünebildim."

"Ben de." Beynimin bunu mahvetmesine izin vermeden önce kelimeler ağzımdan çıkmıştı. "Ben de."

Gözlerini kapadı ve beni kendine çekti. Yavaşça, yükselen müzikle birlikte sallanmaya başladık. "Bu gece benimle eve gel," dedi. "*Sonsuzluğumuzun* neye benzediğini birlikte bulabiliriz."

Dansın adımlarında beni yönlendirmesine izin verdiğimde

daha fazla istediğim bir şey olmadığını biliyordum.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazma süreci her seferinde farklı görünür. İlk kitabımı yazarken hem yazdıklarımın daha önce hiç tanımadığım insanlar tarafından okunmasının yarattığı dehşetin hem de hayatım boyunca yaşadığım sahtekârlık sendromunun üstesinden geldim. İkinci kitabımı yazarken çeşitli konuşma tanıma yazılımlarına konuştum ve sağ dirseğime bakarak düzgün ve ağrısız çalışmasını diledim.

My Vampire Plus-One'ın yazım sürecinin başlarında dirsek tendinitine yakalandım (çocukluğumdan beri tutkum olan örgü örme işine yoğunlaştıktan sonra ortaya çıktı). Bu kitabı yazarken yaşlanmayla ve ne Reginald'ın ne de benim artık yirmi sekiz yaşında olmadığımızla ilgili her türlü tatsız gerçeği kabul etmek zorunda kaldım, ancak en trajik gerçek, her zaman yazdığım şekilde sonsuza dek veda etmem gerektiği idi. Özellikle de kollarımı ergonomik açıdan felaket açılarda tutarak, yarı boş diyet kola kutuları ve hoşgörölü kedilerimle çevrili kanepede uzanarak.

Şimdi, *masa* başında çalışmalıyım. Bir *sandalyede*. Bazen hayat adil olmuyor.

En azından etrafımın kediler ve diyet kolalarla çevrili olduğu kısım değişmedi.

Tüm bunların yanında, *Vampirim Artı Bir'i* yazmak çok *eğlenceliydi*. Reginald şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim karakterlerden biri ve *Benim Vampirim*'de ilk ortaya çıkışından beri de öyle.

Ev Arkadaşım Bir Vampir. Dünyanın dört bir yanındaki okurlarımdan Reggie'nin kitaplarımdaki en sevdikleri karakter olduğunu duydum, bu da çok sevindirici. Umarım burada onun maceralarını okumaktan, benim yazmaktan keyif aldığımın yarısı kadar bile keyif almışsınızdır.

Bu kitabı sizlere ulaştırmak için perde arkasında pek çok kişi çalıştı. İhtiyacım olduğunda beni yanına alan ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için ihtiyacım olan güveni veren menajerim Gaia Banks'e teşekkür ederim. Dahi editörüm Kristine Swartz'a sonsuza dek minnettarım, kendisi olmadan hiçbir kitabımın sonunun olmayacağından şüpheleniyorum. Mary Baker tüm teslim tarihlerime uymamı ve kimin neye ne zaman ihtiyacı olduğunu takip etmemi sağladı. Yönetici editör Christine Legon ve yapım editörü Stacy Edwards'a da bu kitabı okunabilir ve güzel hale getirdikleri için teşekkür ederim. Roxie Vizcarra ve Colleen Reinhart'a da Reggie ve Amelia'nın hikayesi için kesinlikle gösterişli bir kapak yarattıkları için teşekkür ederim. Tawanna Sullivan ve Emilie Mills'e, yayıncım Yazmine Hassan'a ve pazarlamadan Hannah Engler'a bu hikâyeyi okuyucularla buluşturmak için yorulmadan çalıştıkları için teşekkür ederim. Bu kitabın gerçeğe dönüşmesinin ilk aşamalarındaki yardımları için Kim Lionetti'ye teşekkür ederim.

Ve şimdi duygusal destek insanlarıma! Katie Shepard, Celia Winters ve Rebecca Gardner'a inanılmaz derecede komik insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. (Ve Shep'e sadece bana son derece yararlı geribildirimler vermekle kalmayıp, aynı zamanda özellikle sıkı bir teslim tarihine uyduktan sonra ödül olarak Baldur's Gate 3 oynamaya başlamamı talep ettiği ve böylece beni yeni kurgusal erkek arkadaşımız Astarion ile tanıştırdığı için teşekkür ederim). Bu kitabın ilk taslağını okuyan ve bunu duymaya gerçekten ihtiyacım olduğu bir zamanda bana iyi olduğunu söyleyen sevgili arkadaşım Heidi Harper'a teşekkür ederim. Teşekkür

ederim.

Thea Guanzon ve Elizabeth Davis'e, sevgili Taylor Swift sommelier'lerime ve arkadaşlığı boyunca çok ihtiyaç duyulan bir doğrulama (ve ciddiyetsizlik) kaynağı olan Sarah Hawley'e. Ve elbette Berkletes'e zekâları, bilgelikleri ve dostlukları için kocaman bir teşekkür etmezsem ihmalkâr davranmış olurum.

Evde sahip olduğum harika destek sistemi olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Brian ve Allison, siz benim her şeyimsiniz. Sizin sonsuz teşvikiniz olmadan yaptığım hiçbir şeyi yapamazdım. Eğitimini aldığım gibi avukatlık yapsam da vampir romantik komedileri yazsam da benimle gurur duyduklarını söyleyen aileme teşekkür ederim. Ve her yönüyle harika insanlar oldukları için kardeşlerim Gabe ve Erica'ya teşekkür ederim.

Son olarak, ilk romanımı okuyan ve Reggie'nin de bir kitabı olup olmadığını öğrenmek isteyen herkese özel bir teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım. Sizin için daha fazla hikâye yazmak için sabırsızlanıyorum. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Jenna

Cassie ve Frederick'in hikayesinden bir alıntı
için okumaya devam edin...

***ODA ARKADAŞIM BİR
VAMPIR.***

Lincoln Park'ta Geniş Üçüncü Kat Brownstone Dairesini Paylaşacak Ev Arkadaşı Aranıyor

Merhaba. Dairemi paylaşabileceğim bir oda arkadaşı arıyorum. İki büyük yatak odası, açık bir oturma alanı ve yarı profesyonel bir yemek mutfağı ile modern standartlara göre geniş bir birimdir. Büyük pencereler dairenin doğu tarafını çevreliyor ve çarpıcı bir göl manzarası sağlıyor. Birim tamamen zevkli, klasik bir tarzda döşenmiştir. Gün batımından sonra nadiren evde oluyorum, bu nedenle geleneksel bir programda çalışıyorsanız, genellikle daireyi kendinize ayıracaksınız.

Kira: Aylık 200 dolar. Evcil hayvan yok, lütfen. Lütfen tüm ciddi soruları fjfitzwilliam@gmail.com adresine yönlendirin.

"Bu yerde bir sorun olmalı." "Cassie, dinle, bu gerçekten iyi bir anlaşma-"

"*Unut* gitsin, Sam." Bu son cümle niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı - çok fazla olmasa da. Yardımına ihtiyacım olsa da, en başta bu durumda olduğum için duyduğum utanç bu yardımı kabul etmemi zorlaştırıyordu. Sam iyi niyetliydi ama içinde bulunduğum durumun her parçasına dahil olma ısrarı sinirime dokunmaya başlamıştı.

Stresli olduğumda bazen ne kadar hırçınlaştığıma uzun zaman önce alışmış olan en eski arkadaşım Sam, hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve daha fazlasını söylemeye hazır olmamı bekledi.

Kendimi toparlamak ve onu terslediğim için kötü hissetmeye başlamak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. "Özür dilerim," diye mırıldandım nefesimin altında. "Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum."

"Sorun değil," dedi sempatik bir sesle. "Başında çok şey var. Ama her şeyin daha iyiye gidebileceğine inanmak sorun değil."

İşlerin daha iyiye gidebileceğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu ama şimdi bu konuya girmenin zamanı değildi. Sadece içimi çektim ve dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarımdaki Craigslist ilanına verdim.

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünen her şey genellikle öyledir." Sam omzumun üzerinden ekranıma baktı. "Her zaman değil."

Ve kabul etmelisin ki bu daire kulağa harika geliyor." Gerçekten de kulağa hoş geliyordu. Bu konuda haklıydı. Ama... "Ayda sadece 200 dolar, Sam."

"Yani? Bu harika bir fiyat."

Ona baktım. "Evet, eğer 1978'de olsaydık. Bugün birisi ayda sadece iki yüz dolar istiyorsa muhtemelen bodrumda cesetler vardır."

"Bunu bilemezsin." Sam bir elini kirli sarı saçlarının arasında gezdirdi. Saçlarıyla uğraşmak Sam'in en bariz "*ben sana çakıyorum*" haliydi. En azından altıncı sınıftan beri bu huyu vardı, o zamanlar kızlar tuvaletinin duvarına parlak pembe çiçekler çizen kişinin ben olmadığımı öğretmenimizi ikna etmeye çalışmıştı. O zaman Bayan Baker'ı kandıramamıştı, o agresif neon çayır manzarasını ben çizmiştim ve şimdi de beni kandıramıyordu.

Bu kadar kötü bir poker suratıyla nasıl avukatlık

yapabilirdi ki?

Sam, "Belki de bu kişi evde pek bulunmuyordur ve gelir için değil, sadece güvenlik nedeniyle bir ev arkadaşı istiyordur," diye önerdi. "Belki de aptalın tekidir ve ne kadar ücret ~~alabileceğini~~ bilmiyordur."

Hala şüpheciydim. Craigslist'i araştırıyordum ve Ev sahibim iki hafta önce kirayı ödemediğim için kapıma tahliye tebligatı yapıştırdığından beri Facebook. Loop'a bu kadar yakın bir yerde ayda binden daha ucuza hiçbir şey bulamamıştım. Lincoln Park'ta bu fiyat bin beş yüze yakındı.

İki yüz sadece piyasa fiyatının biraz altında değildi. Piyasa fiyatıyla aynı evrende bile değildi.

"Bu ilanda hiç resim de yok," diye belirttim. "Bu da başka bir kırmızı bayrak. Bunu görmezden gelmeli ve aramaya devam etmeliyim." Çünkü evet, önce taşınmazsam ev sahibim beni gelecek hafta mahkemeye verecekti ve *evet*, bu kadar ucuz bir dairede yaşamak kendime gelmeme gerçekten yardımcı olacaktı ve belki de birkaç ay içinde yine aynı duruma düşmemi engelleyecekti. Ama on yıldan fazla bir süredir Chicago bölgesinde yaşıyordum. Lincoln Park'ta *bu kadar* iyi bir anlaşma büyük bir sorun olmadan gerçekleşmezdi.

"Cassie." Sam'in sesi sessiz, sabırlı ve biraz da patronluk taslıyordu. Kendime onun sadece kendi *Sam* tarzıyla yardım etmeye çalıştığını hatırlattım ve dilimi ısırdım. "Bu daire harika bir konumda. Kolaylıkla karşılayabilirsin. El'e yeterince yakın olduğu için işinize çabucak gidebilirsiniz. Ve eğer pencereler bu ilanda söylendiğı kadar büyükse, bahse girerim tonlarca doğal ışık vardır."

Gözlerim açıldı. İlanı okuduğumda dairenin ışıklandırmasını hiç düşünmemiştim. Ama eğer göle bakan kocaman pencereleri varsa, Sam muhtemelen haklıydı.

"Belki yine evden yaratabilirim," diye düşündüm. Yeterince iyi aydınlatması olan bir yerde yaşamamıştım.

neredeyse iki yıldır projelerim üzerinde çalışıyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla özledim.

Sam rahatlamış görünerek gülümsedi. "Aynen öyle."

"Tamam," diye kabul ettim. "En azından daha fazla bilgi istemeye hazırım."

Sam uzandı ve elini omzuma koydu. Sıcak, sabit dokunuşu beni sakinleştirdi, tıpkı çocukluğumuzdan beri her ihtiyacım olduğunda olduğu gibi. Son iki haftadır midemin çukurunda daimi ikametgah gibi hissettiren endişe düğümü gevşemeye başladı.

Yıllar sonra ilk kez yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

"Önce daireyi göreceğiz ve oda arkadaşıyla tanışacağız elbette," dedi hemen. "İstersen bir aylık kira sözleşmesi için pazarlık yapmana bile yardım edebilirim. Bu şekilde, eğer gerçekten berbatsa, başka bir kontratı bozmadan ayrılabilirsin."

Bu da başka bir kızgın ev sahibi tarafından mahkemeye verilme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir uzlaşma olurdu. Eğer bu kişi baltalı bir katil, özgürlükçü ya da başka korkunç bir şey çıkarsa, bir aydan bir aya kira sözleşmesi, hiçbir koşul olmadan çabucak ayrılmama izin verirdi.

"Bunu benim için yapar mısınız?" diye sordum. Son zamanlarda onunla bu kadar kısa konuştuğum için ilk kez kendimi kötü hissetmiyordum.

"Hukuk diplomamla başka ne yapabilirim ki?"

"Yeni başlayanlar için, bunu benim gibi daimi beceriksizlere yardım etmek için kullanmak yerine şirketinizde tonlarca para kazanmak için kullanabilirsiniz."

"Her halükarda şirketimde tonlarca para kazanıyorum," dedi sırtarak. "Ama o paradan sana borç vermeme izin vermeyeceğine göre-"

"Yapmayacağım," diye kabul ettim. Pratik olmayan bir yüksek lisans derecesi almak ve umutsuzca öğrenci kredisi borcuna girmek ve sıkıntılarım için birkaç iş beklentisi ile sonuçlanmak benim seçimimdi. Bunu başkasının sorunu haline getirmeyecektim.

Sam içini çekti. "Yapmayacaksın. Doğru ya. Bunu konuşmuştuk. Defalarca." Başını salladı ve daha hüzünlü bir ses tonuyla ekledi, "Keşke yanımıza taşınabilsen Cassie. Ya da Amelia'nın yanına. Bu her şeyi çözerdi."

Dudağımı ısırdım ve ona bakmak zorunda kalmamak için Craigslist ilanını yoğun bir şekilde inceliyormuş gibi yaptım.

Doğrusu, Sam ve yeni kocası Scott'ın göl kenarında, onları ve iki kedilerini zar zor barındıran küçük bir apartman dairesi satın almış olmaları içimde büyük bir rahatlama yaratmıştı. Onlarla birlikte yaşamak beni şu anda yaşadığım stres ve sıkıntıdan kurtaracak olsa da, Sam ve Scott daha iki ay önce evlenmişlerdi. Onlarla yaşamam, yeni evlilerin eğilimi olduğunu anladığım şekilde, istedikleri zaman ve istedikleri yerde seks yapma yeteneklerini engellemekle kalmayacak, aynı zamanda en son bir ilişki yaşamamın üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini garip bir şekilde hatırlatacaktı.

Aynı zamanda hayatımın *diğer* her yönünün ne kadar büyük bir başarısızlık olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Ve tabii ki Amelia ile yaşamak Soru. Sam, bağınaz ve mükemmel kız kardeşinin beni hep küçümsediğini ve tam bir ezik olduğumu düşündüğünü anlamıyordu. Ama gerçek buydu.

Dürüst olmak gerekirse, ne Sam ve Scott'ın yeni kanepesi ne de Amelia'nın Lakeview'deki çatı katı olan yaşayacak bir yer bulmam hepimiz için en iyisiydi.

"İyi olacağım," dedim, buna inanmış gibi görünmeye çalışarak. Bu endişe dolu bakış karşısında midem biraz sıkıştı.

Sam'in yüzüne çarptı. "Hayır, gerçekten iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir, değil mi?"

Sam gülümsedi ve çok kısa saçlarımı karıştırdı, bu onun benimle dalga geçme şekliydi. Normalde aldırmazdım ama birkaç hafta önce saçlarımı bir hevesle oldukça dramatik bir şekilde kestirmiştim çünkü sinirliydim ve internet bağlantısı gerektirmeyen bir çıkışa ihtiyacım vardı. Bu da son zamanlarda aldığım pek de iyi olmayan kararlardan biriydi. Kalın, kıvrırcık sarı saçlarım bir profesyonel tarafından kesilmediğinde garip yerlere yapışmaya meyilliydi. O anda, Sam saçımla uğraşmaya devam ederken, muhtemelen parmağını elektrik prizine sokmuş bir Muppet'a benziyordum.

"Kes şunu," dedim gülerek ve omuz silkerek ondan uzaklaştım. Ama ruh halim şimdi daha iyiydi - muhtemelen Sam de tam olarak bu yüzden böyle yapmıştı.

Elini omzuma koydu. "Eğer kredi konusunda fikrini değiştirirsen ..."

Cümlesini bitirmeden sözünü kesti.

"Eğer bir kredi konusunda fikrimi değiştirirsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın" dedim. Ama ikimiz de asla değiştirmeyeceğimi biliyorduk.

- - - - -

İki yüz dolarlık kiralık odası olan kişiye ulaşmak için öğleden sonra halk kütüphanesindeki işime gidene kadar bekledim.

Yüksek lisansımı tamamladığımdan beri bir araya getirmeyi başardığım tüm yarı zamanlı, sanatla ilgili olmayan işler arasında bu en sevdiğim işti. İşin tüm yönlerini sevdiğim için değil, çünkü sevmiyordum. Kitapların etrafında olmak harika olsa da, sadece çocuk bölümünde çalıştım. Kasanın arkasında oturmak, dinozorlar, savaşçı kediler ve ejderhalarla ilgili kitapları raflara dizmek ve

huysuz okul öncesi çocukları olan çılgın ebeveynlerin sorularını yanıtlıyorum.

Büyük çocuklarla her zaman iyi geçinmişimdir. Ve soyut bir kavram olarak küçük insanları seviyordum, bir insanın neden isteyerek hayatına bir tane ekleyebileceğini -en azından teoride- anlıyordum. Ancak Sam ve ben onun şımarık kediciklerini kesinlikle çocukları olarak görürken, hayatımdaki hiç kimsenin henüz gerçek bir *insan* çocuğu yoktu. Halka açık bir hizmet pozisyonunda haftada yirmi saat küçük çocuklarla uğraşmak zor bir başlangıçtı.

Kütüphanede çalışmak, beraberinde getirdiği boş zaman nedeniyle hâlâ en sevdiğim yarı zamanlı işti. Yakında eski evimin yakınındaki kahve dükkanı Gossamer'daki mesailerim sırasında neredeyse hiç boş zamanım olmuyordu - ki bu da o işin en *kötü* yanıydı.

Müdürüm Marcie yanımdaki sandalyesinden, "Bugün sakın bir öğleden sonra," diye espri yaptı. Marcie ellili yaşlarının sonunda hoş bir kadındı ve çocuk bölümünü etkin bir şekilde yönetiyordu. Öğleden sonra birlikte çalıştığımızda işlerin ne kadar yavaş olduğu konusunda yorum yapmak aramızda yaptığımız küçük bir şakaydı, çünkü burada *her* öğleden sonra işler yavaştı. Bir ile dört saatleri arasında müşterilerimizin çoğu ya uyukluyor ya da okula gidiyordu.

Saat iki olmuştu. Son doksan dakika içinde sadece bir çocuk içeri girmişti. Bu sadece kayda değer bir şey değildi, aynı zamanda olağan bir durumdu.

"Bugün biraz durgun," diye kabul ettim, ona sırtarak. Bununla birlikte, sirkülasyon masasındaki bilgisayara doğru döndüm.

Normalde kütüphanedeki boş zamanlar potansiyel yeni işverenleri araştırmak ve iş başvurusu yapmak içindi. Seçici değildim. Hemen hemen her şeye başvururdum.

Sanatla hiçbir ilgisi yok - eğer şu anki derme çatma durumumdan daha iyi bir ücret ve daha düzenli çalışma saatleri vaat ediyorsa.

Bazen bu zamanı gelecekteki sanat projelerimi düşünmek için kullandım. Mevcut dairemde iyi bir ışıklandırma yoktu, bu da çalışmalarımın temelini oluşturan imgeleri çizmeyi ve boyamayı zorlaştırıyordu. Boyalarım çok dağınık olduğu ve son adımlar atılmış nesneleri çalışmalarına dahil etmeyi gerektirdiği için projelerimi kütüphanede bitiremesem de, ödünç verme masası en azından bir kalemle ön eskizler yapmam için yeterince büyük ve iyi aydınlatılmıştı.

Ancak bugün, boş zamanımı Craigslist'teki o kırmızı bayraklı ilana yanıt vermek için kullanmam gerekiyordu. Daha önce de yanıtlayabilirdim, ama yanıtlamadım - kısmen hala şüpheli olduğum için, ama çoğunlukla birkaç hafta önce tasarruf etmek için Wi-Fi'den kurtulduğum için.

Bilgisayardaki ilanı açtım. Son gördüğümde bu yana hiç değişmemişti. Garip bir şekilde resmi tarzı aynıydı. Saçma kira miktarı da aynıydı ve ilk gördüğümde olduğu gibi şimdi de alarm zillerini çaldırıyordu.

Ama maddi durumum da değişmemişti. Benim alanımdaki işleri bulmak hâlâ zordu. Sam'den ya da beni ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu yüzüme karşı itiraf edemeyecek kadar çok seven muhasebeci ailemden yardım istemek her zamanki gibi düşünülemezdi.

Ve ev sahibim hala gelecek hafta beni evden çıkarmayı planlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlayamazdım bile. Son on ayda bir sürü geç kira ödemesine ve sanatla ilgili kaynak aksiliklerine katlanmıştı. Onun yerinde olsaydım muhtemelen beni de tahliye ederdim.

Kendimi vazgeçiremeden ve Sam'in endişeli sesi kulaklarımda çınlarken e-postamı açtım. I

gelen kutumda gezindim -Shoe Pavilion'da bir alana bir bedava indirim reklamı; *Chicago Tribune*'den tuhaf bir dizi yerel kan bankası soygunu hakkında bir başlık- ve sonra yazmaya başladım.

Gönderen Cassie Greenberg
[csgreenberg@gmail.com] Kime:
fjfitzwilliam@gmail.com
Konu: Daire ilanınız Merhaba,

Craigslist'te oda arkadaşı aradığınızı gördüm. Kira kontratım yakında bitiyor ve eviniz kulağa mükemmel geliyor. 32 yaşında bir resim öğretmeniym ve On yıldır Chicago'dayım. Sigara içmiyorum, evcil hayvanım yok. İlanınızda geceleri pek evde olmadığınızı söylemişsiniz. Bana gelince, gün içinde neredeyse hiç evde olmuyorum, bu yüzden bu düzenleme ikimiz için de iyi olur diye düşünüyorum.

Dairenizin konumu, fiyatı ve konumu göz önüne alındığında daireniz hakkında birçok soru aldığınızı tahmin ediyorum.

Diğer her şey. Ancak odanın hala müsait olması ihtimaline karşı, referansların bir listesini ekledim. Umarım yakında sizden haber alırım.

Cassie Greenberg

Bazı önemli ayrıntıları ne kadar geçiştirdiğimi düşününce içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Bir kere, bu yabancıya resim öğretmeni olduğumu söylemiştim. *Teknik* olarak bu doğrudu. Üniversitede olmak için çalıştığım şey buydu ve öğretmenlik yapmak *istemediğimden* değil. Ancak üniversite birinci sınıfta uygulamalı sanatlara ve tasarıma tüm umutların ötesinde aşık oldum ve

Sonra son sınıfta Robert Rauschenberg'i ve onun resimle heykeli birleştirme yöntemini incelediğimiz bir ders aldım. Ve bu benim için sondu. Mezun olduktan hemen sonra kendimi uygulamalı sanatlar ve tasarım alanında yüksek lisans yapmaya adadım.

Her saniyesine bayıldım.

Tabii ki mezun olana kadar. İşte o zaman, sanatsal vizyonumun ve becerilerimin sanat öğretmeni arayan çoğu okul bölgesine hitap edemeyecek kadar niş olduğunu aceleyle öğrendim. Üniversite sanat bölümleri daha açık fikirliydi, ancak bir üniversitede geçici bir yardımcı pozisyondan daha istikrarlı bir şey elde etmek piyangoyu kazanmak gibiydi. Bazen sanat sergilerinde, benim gibi paslanmış kola kutularında bir tür ironik güzellik gören biri deniz kenarı manzaralarına çalışıp eserlerimden birini satın aldığında ekstra para kazanıyordum. Ama bu pek sık olmazdı. Yani evet: teknik olarak bir sanat öğretmeni olsam da, yüksek lisansımı tamamladığımdan beri gelirimın çoğu bunun gibi düşük ücretli, yarı zamanlı işlerden geliyordu.

Bunların hiçbirı beni cazip bir potansiyel kiracı gibi göstermiyordu. Referanslarımın eski ev sahipleri olmaması da -ki hiçbirı benim hakkımda iyi şeyler söylemeyecekti- sadece Sam, Scott ve annem olması da öyle. Ailem için bir hayal kırıklığı olsam bile, tek çocuklarının evsiz kalmasını istemezlerdi.

Birkaç dakika bu konuda endişelendikten sonra, birkaç beyaz yalan söylemiş olmamın önemli olmadığına karar verdim. Gözlerimi kapattım ve *gönder* tuşuna bastım. En kötü ne olabilirdi ki? Bu kişi - tamamen yabancı biri - gerçeğı çarpıttığıını anlayacak ve taşınmama izin vermeyecek miydi?

Zaten daireyi istediğımden emin değildim.

Cevap gelmeden önce endişelenmek için on dakikadan az zamanım vardı.

Gönderen: Frederick J. Fitzwilliam
[fjfitzwilliam@gmail.com] Kime: Cassie Greenberg
[csgreenberg@gmail.com] Konu: Daire ilanınız

Sevgili Bayan Greenberg,

Ekstra odamla ilgilendiğinizi ifade eden nazik mesajınız için teşekkür ederim. İlanda da belirtildiği gibi oda modern ama zevkli bir tarzda döşenmiştir. İnanıyorum ki ve başkaları tarafından da söylendiği üzere, boş odalar söz konusu olduğunda oldukça geniştir. Sorulmamış sorunuza cevap vermek gerekirse: oda tamamen müsaittir, eğer ilgilenmeye devam ederseniz. Taşınmak isteyip istemediğinizi en kısa zamanda bana bildirin, ben de imzanız için gerekli evrakları hazırlayayım.

Sağlıcakla kalın,
Frederick J. Fitzwilliam

E-postanın sonundaki isme bakakaldım.

Frederick J. Fitzwilliam?

Bu nasıl bir isim böyle?

E-postayı tekrar okudum, Marcie günlük Facebook gezintisi için telefonunu çıkarırken anlamaya çalışıyordum.

Daireyi kiralayan kişi bir erkekmiş. Ya da, en azından, geleneksel olarak erkek ismi olan biri. Bu beni korkutmadı. Eğer onun yanına taşınırsam, Frederick ailemin evinden taşındığımdan beri birlikte yaşadığım ilk erkek olmayacaktı.

Yine de beni korkutan şey... diğer her şeydi. E-posta o kadar garip bir şekilde ifade edilmişti ve o kadar resmiydi ki, bu kişinin tam olarak kaç yaşında olduğunu merak etmek zorunda kaldım. Ve bir de görmeden taşınmaya istekli olabileceğim gibi garip bir varsayım vardı.

Bu kuşkuları görmezden gelmeye çalıştım, kendime tek önemsedığım şeyin dairenin iyi durumda olması ve onun baltalı bir katil olmaması olduğunu hatırlattım.

Kararımı vermeden önce orayı görmem ve Frederick J. Fitzwilliam ile şahsen tanışmam gerekiyordu.

Kimden: Cassie Greenberg
[csgreenberg@gmail.com] Kime: Frederick J.
Fitzwilliam [fjfitzwilliam@gmail.com] Konu: Daire
ilanınız

Merhaba Frederick,

Hâlâ mevcut olmasına çok sevindim. Açıklama kulağa harika geliyor ve gelip görmek isterim. Sizin için uygunsa yarın öğlen boşum. Ayrıca, Bana birkaç resim gönderebilir misiniz? Craigslist ilanında hiç yoktu ve uğramadan önce biraz görmek istiyorum. Teşekkürler!-Cassie

Bir kez daha, bir yanıt almadan önce sadece birkaç dakika beklemek zorunda kaldım.

Gönderen: Frederick J. Fitzwilliam
[fjfitzwilliam@gmail.com] Kime: Cassie Greenberg
[csgreenberg@gmail.com] Konu: Daire ilanınız

Tekrar merhaba, Bayan Greenberg,

Daireyi ziyaret edebilirsiniz. Kararınızı vermeden önce görmek istemeniz çok mantıklı. Korkarım ki yarın öğlen saatlerinde müsait değilim. Gün batımından sonra müsait olabilir misiniz? Genellikle akşam saatlerinde en iyi halimde oluyorum.

İsteğiniz üzerine, taşınmanız halinde muhtemelen sıklıkla kullanacağınız iki odanın fotoğraflarını ekledim. İlki şu anda dekore edilmiş haliyle boş yatak odam. (Elbette burada yaşamaya karar vererseniz dekoru istediğiniz gibi değiştirebilirsiniz). İkinci fotoğraf ise mutfığa ait.

Craigslist'e ilan verdim. Belki de yanlış yaptım?)

Sağlıcakla kalın,
Frederick J. Fitzwilliam

Frederick'in e-postasını okuduktan sonra bana gönderdiği resimlere tıkladım ve...

Whoa.

Oha.

Tama

m.

Bu adamın derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama benimle aynı sosyoekonomik çevrede yaşamadığı *açık*tı. Aynı yüzyılda yaşamıyor olmamız da mümkündü.

Bu mutfak sadece yaşadığım diğer yerlerdeki mutfaklardan farklı değildi.

Tamamen farklı bir döneme aitmiş gibi görünüyordu.

İçindeki hiçbir şey son elli yıl içinde yapılmış gibi görünmüyordu. Buzdolabı garip bir şekle sahipti, üst kısmı ovaldi ve şimdiye kadar gördüğüm çoğu buzdolabından çok daha küçüktü. Bu

buzdolaplarıyla ilişkilendirdiğim tek renk olan gümüş, siyah ya da krem değildi, aksine toz mavisinin çok sıra dışı bir tonuydu.

Yanındaki fırınla mükemmel bir uyum içindeydi.

Çocukken izlediğim *I Love Lucy*'nin renkli eski bir bölümünde buna benzer aletler gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Modern bir apartman dairesinde böyle eski bir mutfakın var olduğu fikriyle uzlaşmaya çalıştığım da garip, şaşkın bir hisse kapıldım.

Ben de uğraşmayı bırakıp yatak odasının resmine geçmeye karar verdim. Tıpkı Craigslist ilanında söylendiği gibi büyüktü. Her nasılsa, mutfaktan bile daha eski moda görünüyordu. Şifonyer muhteşemdi, tanımlayamadığım koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı, üst kısmında ve kulplarında süslü kıvrımlı oymalar vardı. Antika sergisinde bulabileceğiniz bir şeye benziyordu. Yatağı kaplayan büyük, çiçekli, muhtemelen ev yapımı yorgan da öyleydi.

Yatağın kendisine gelince, üzerinde dantelli beyaz bir gölgelik asılı olan, gerçek anlamda sayvanlı bir yataktı. Şilte kalındı ve görkemli ve rahat görünüyordu.

Yakında eski dairemdeki tüm boktan, ikinci el mobilyaları düşündüm. Buraya taşınırsam hepsini bir konsinye mağazasına bırakabilirdim.

Bu resimler ve e-postalar, Frederick benden çok daha yaşlı olsa da, muhtemelen taşındığımın ertesi günü tüm eşyalarımı çalmayacağını gösteriyordu.

Beni soymadığı ya da öldürmediği sürece belki yetmişli yaşlarında olan garip bir oda arkadaşıyla başa çıkabilirdim.

Yine de bir e-postanın tonundan ancak bu kadarını anlayabilirsiniz.

Kimden: Cassie Greenberg [csgreenberg@gmail.com]

Kime: Frederick J. Fitzwilliam [fjfitzwilliam@gmail.com]
Konu: Daire ilanınız

Frederick,

Tamam, bu resimler harika. Eviniz harika görünüyor!
Kesinlikle görmek istiyorum ama yarın akşam 8'e kadar
gelemem. Çok mu geç olur? Bana haber ver,
teşekkürler.-Cassie

Bir sonraki cevabı bir dakikadan kısa bir süre içinde
geldi.

Gönderen: Frederick J. Fitzwilliam
[fjfitzwilliam@gmail.com] Kime: Cassie Greenberg
[csgreenberg@gmail.com] Konu: Daire ilanınız

Sevgili Bayan Greenberg,

Yarın akşam saat sekiz benim programıma uyuyor.
Siz geldiğinizde her şeyin olması gerektiği gibi
görünmesi için ortalığı toparlayacağım.

Sağlıcakla kalın,
Frederick J. Fitzwilliam

Yazarın fotoğrafı Gabriel Prusak

Jenna Levine gündüzleri Güney Amerika'da uygun fiyatlı konutlara erişimi artırmak için çalışıyor. Geceleri ise herkesin mutlu sona ulaştığı mizahi aşk romanları yazıyor. Jenna yazmadığı zamanlarda genellikle güzel bir yerde yürüyüş yaptığını, bitiremeyeceği örgü projelerine başladığını ya da ailesi ve küçük kedi ordusuyla vakit geçirdiğini hayal ederken bulunabilir.

JENNA LEVINE'İ ONLINE ZİYARET EDİN

JennaLevine.com@
JennaLevineWrites
X Jeenonamit

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.